

ထင်လင်း

မေတ္တာရှင်မကလေး
ပေါလီယာနာ

ဆဋ္ဌမအကြိမ်

BURMESE CLASSIC

POLLYANNA By
ELEANOR H. PORTER

မျက်နှာပိုးပန်းချီ
ကျွန်ုပ်တို့လတ်ဘသက်:

ပုံနှိပ်ခြင်း:

ပထမအကြိမ်

အုပ်စု ၁၀၀၀

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

တန်ဖိုး-၂၀၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသောင်း (၀၁၁၁၄)-ရွှေပင့်ကူစာပေ

၅၂၅ (ဓ)၊ ၈-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြောက်ပိုင်း

ပုံနှိပ်သူ (အတွင်း+အပုံး)

ဦးသိန်းအင် (၀၅၇၀၂)

ငွေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်-၅၁-ရေကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၂၀၀/၆၇ (၁၀)

အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၂၀/၆၇ (၁၀)

ထင်လင်း

မေတ္တာဂုဏ်မာလေး

ပေါလီယန်နာ

POLLYANNA By
ELEANOR H. PORTER

စာအုပ်အကြောင်း

- ပထမအကြိမ် (၁၉၇၄) လှပေစာပေ
- ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၇၆) လှပေစာပေ
- တတိယအကြိမ် (၁၉၇၈) လှပေစာပေ
- စတုတ္ထအကြိမ် (၁၉၈၀) လှပေစာပေ
- ပဉ္စမအကြိမ် (၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ) ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
- ဆဋမအကြိမ် (၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ) ငွေရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ပေါ်လီယာနာ ဗုဒ္ဓမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအကြောင်း

- * ဘာသာပြန်သူ၏ ပဉ္စမအကြိမ်ရိုက် အမှာ
- * ဘသန်း (ခပိက)၏ နိဒါန်း
- * ဘာသာပြန်သူ၏ ပထမအကြိမ်ရိုက် အမှာ
- * သော်တာဆွေ၏ ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု အမှာ

- ၁။ ပေါ်လီယာနာ
- ၂။ အဘိုးကြီးတွမ်
- ၃။ ပေါ်လီယာနာ ရောက်လာခြင်း
- ၄။ အထပ်ခိုးက အခန်းငယ်
- ၅။ ထူးဆန်းသော ကစားနည်း
- ၆။ တာဝန်ကိစ္စ
- ၇။ ပေါ်လီယာနာ ခံရသည် အပြစ်ဒဏ်များ
- ၈။ ပေါ်လီယာနာ အလည်သွားခြင်း
- ၉။ လူကြီးအကြောင်း
- ၁၀။ မစ္စတီစနိုးအတွက် အံ့အားသင့်စရာ
- ၁၁။ ဂျင်မီကို ခေါ်လာခြင်း
- ၁၂။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူများ၏ ရွှေဝယ်
- ၁၃။ ပင်ဒယ်တန်တောဝယ်
- ၁၄။ ဂျယ်လီကိစ္စ
- ၁၅။ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်
- ၁၆။ နှင်းဆီနီနှင့် ဇာပုဝါ
- ၁၇။ ဝတ္ထုဇာတ်ပုဒ်လို
- ၁၈။ သုံးမြှောင်ဖန်တုံးကလေးများ
- ၁၉။ အံ့အားသင့်စရာ
- ၂၀။ ပိုမိုအံ့အားသင့်စရာ
- ၂၁။ အဖြေပေါ်လာသော ပုစ္ဆာတစ်ခု
- ၂၂။ တရားစာနှင့် ထင်းခွေပုံပြင်
- ၂၃။ ကြမ္မာဆိုး ကြုံရခြင်း
- ၂၄။ ဂျွန်ပင်ဒယ်တန်
- ၂၅။ မတင်မကျ ရင်တမမ
- ၂၆။ ပွင့်နေသော တံခါး
- ၂၇။ ဧည့်သည်များ
- ၂၈။ ကစားနည်းနှင့် ကစားဖော်များ
- ၂၉။ ပွင့်နေသော ပြတင်းမ
- ၃၀။ ဂျင်မီ ပဲ့ကိုင်လိုက်ခြင်း
- ၃၁။ ဦးလေးအသစ်

ပေါ်လီယာနာကို ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေစဉ်က ဤ စာအုပ်ကို ဤမျှ လူကြိုက်များလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ စာအုပ်ထွက်လာသည်အထိ အရောင်းရ မသွက်လှ။ နောက်တွင် သော်တာဆွေ၏ ဝေဖန်စာကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၃ ရက်နေ့ထုတ်၊ လှိုင်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ဖတ်ရှုကြ ရသောအခါ ပေါ်လီယာနာ၏ ကောင်းသတင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ၂၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သော ထို စာအုပ်ကို အတောင်းအဆိုများခဲ့၍ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ၂၅၀၀ ရိုက်နှိပ် ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် စာအုပ်ထွက်လာသည်နှင့်ကုန်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ၁၉ ရာစုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေတော့သည်။ များမကြာမီ ကုန်သွား သဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရန် စိတ်ကူးနေစဉ်မှာပင် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနား မြို့မှ ကချင်စာပေဝါသနာရှင် မနောဂါးကွမ်ခေါင် ဆိုသူထံမှ ပေါ်လီယာနာနှင့် တတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ သူ့စာ၏ လိုရင်း အချက်မှာ သူသည် ပေါ်လီယာနာကိုဖတ်ပြီး အလွန်သဘောကျသဖြင့် မြန်မာစာ ဖတ်တတ် (အင်္ဂလိပ်စာလည်း မဖတ်တတ်) သော ကချင်လူမျိုးများအတွက် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ကချင် ဘာသာဖြင့် (ပြန်ဆို) ထုတ်ဝေခွင့်ပြုပါဟု ခွင့်တောင်း ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်အနေဖြင့် မူပိုင်ရှင် ဟုတ်၍ ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်တော်ထံမှယူရန် မလိုကြောင်း၊ အကယ်၍ မနော ဂါးကွမ်ခေါင်က ကချင်ဘာသာဖြင့် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ပြန်ဆို ထုတ်ဝေလိုသည် ဆိုပါက အယ်လီနာပေါ်တာ၏ မူရင်းစာအုပ်မှ ကြိုက်သလို ပြန်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြန်ဆိုမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြန်ကြား လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူထံမှ သူယခု ဆရာကြီးထင်လင်း၏ မြန်မာပြန်စာအုပ်မှ အချင်ဘာသာသို့ စတင် ဘာသာပြန်ဆိုနေပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း စာပြန်လာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဤကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေသည်တစ်ရက်တွင် မနောဂါးကွမ်ခေါင်သည် ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ဆိုထားသည် မြန်မာဘာသာမှပင် ကချင်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးစီးပါကြောင်း၊ ယခု သို့စာအုပ်ကို ပြန်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေပါကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် ဆရာကြီးနှင့် ဆိုင်ပင်ရန် ဆရာကြီး အားလပ်ချိန်တွင် လာရောက်လေ့ ဆုံလိုပါကြောင်း၊ အယ်လီနာနှင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်အံ့သြစွာပင် သူ့အား ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် အံ့ဩသည်မှာ ကချင်ပြည်နယ်အထိ ဤစာအုပ် ပျံ့နှံ့ခြင်း မြန်မာစာ အင်္ဂလိပ်စာ မဖတ်တတ်သည့် ကချင်လူမျိုးများအားလုံးသို့ ကချင်ဘာသာ ဖြင့် မြန်မြန်ပေးလိုသော သူက ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိခြင်း၊ ကချင်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို ထုတ်ဝေမည် ဆိုခြင်းတို့ဖြစ်၍ ဤစာအုပ် ပျံ့နှံ့မှုအတွက် အားရဝမ်းသာလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဤစာအုပ်ကလေးကို ဘာသာပြန်မိသည် အကျိုးသက်ရောက်မှုက ကျွန်တော်ထင်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာသည်ကိုလည်း ဝမ်းသာမိပါသည်။

မနောဂါးဂွမ်ခေါင်၏ ကချင်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထားသော စာအုပ်အတွက် ပုံနှိပ်တိုက် စသည် ကျွန်တော်က ရှာဖွေပေးပြီး ကျွန်တော် အမှာစာရေးပေးပါ ဆို၍ မြန်မာလို ရေးပေးသည့် အမှာစာကို သူတို့ ဖတ်ကြည့်ကြပြီး သဘောကျကြသဖြင့် ကချင်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလိုပါသည်ဆိုရာ ကျွန်တော်၏ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွင် တက်ရောက်နေသူ ကချင်အမျိုးသား ကိုအေးကျော်နှင့် စပ်မိပြီး သူ ပြန်ဆိုပေးပါစေဟု တာဝန်ယူသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဝမ်းသာအားရ “သိပ် ကောင်းတာပဲ ဆရာ” ဟု ထောပနာပြုကြသလိုပင်၊ ကျွန်တော်လည်း အလွန် ဝမ်းသာရသည်။ ကချင်ဘာသာပြန် ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်ကို မနောဂါးဂွမ်ခေါင်က ၁၉၈၀ ခုနှစ်က အုပ်ရေ ၃၀၀၀ ရိုက်နှိပ်သည်။ (ကျွန်တော်အား ကချင်ဘာသာပြန် ပေါ်လီယာနာ ၁၀ အုပ်ခန့် မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးခဲ့ရာ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တရ သိမ်းဆည်း ထားရန် တစ်အုပ်နှစ်အုပ် ချန်ထားပြီး လက်လှမ်းမီရာ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့် တိုက်နှင့် အခြားစာကြည့်တိုက်များ စိတ်ဝင်စားသူ မိတ်ဆွေများ၊ ကချင်အမျိုးသား များသို့ ဖြန့်ဖြူးလှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။) ထိုနှစ်မှာပင် ကျွန်တော်၏ မြန်မာပြန် ပေါ်လီယာနာကို စတုတ္ထအကြိမ် အုပ်ရေ ၂၅၀၀ ထုတ်ရပါသည်။

ယနေ့အထိ အကြိမ်ပေါင်း ၃၀ ခန့် တစ်ကြိမ်လျှင် အုပ်ရေ တစ်သန်းကျော် ရိုက်နှိပ်ရသည့် အပြင် ကမ္ဘာတစ်လွှား၌ ဘာသာစကားပေါင်း ၂၀ ကျော်သို့ ပြန်ဆိုကာ အုပ်ရေများစွာ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး အယ်လီနာပေါ့ တာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သော ပေါ်လီယာနာ အမည်ရှိ စာအုပ် အဓိကဇာတ်ဆောင် ၁၀ နှစ်သမီးကလေးပေါ်လီယာနာအား ထင်လင်း မြန်မာပြန် မှတ်စာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် လူသိများကာ (မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ တို့ကို မဖတ်တတ်သော) ကချင်ပြည်နယ် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင်လည်း မနောဂါးဂွမ်ခေါင်၏ ကျေးဇူးဖြင့် လူချစ်လူခင်များခဲ့ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရန် ဤစာကို ရေးပါသည်။

ထင်လင်း
၁၄. ၁၁. ၉၄

ဘသန်း(ခမ္ဘိတ)၏ နိပါတ်နိး အံ့ဩစကား

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ငယ်စဉ်တုန်းက ဝတ္ထုများကို လူကြီး များမသိအောင် တိတ်တခိုး ဖတ်ကြရသည်။ လူကြီးမိဘများ၏ အယူအဆမှာ ဝတ္ထုများသည် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ၏ စိတ်ကူးယဉ်လိုသော စိတ်နုနှင့် စွန့်စား တန်လှုပ်လိုသော စိတ်ကြမ်းတို့ကို ဆွဲဆောင်၍ ပေးတော့ မြေဆိပ် ယူတော့ ငွေလိပ် ဆိုသလို ငွေချူယူခြင်းသက်သက် အချိန်ဖြုန်း အပျော်ဖတ် အကျိုးမဲ့ဝေကြီး ချစ်ပါ ဘယ် . . . လွမ်းပိုအောင် သည်းဖိုလှိုက် ရိုးရိုးရိုင်းရိုင်း နောင်ကိုမ်းစတန် စာပေဖို့ ဖြစ်သည်က များသတဲ့။

ထိုလူကြီးများအားလုံး ယခု ကွယ်လွန်သွားကြလေပြီ။ အကယ်၍ ဆာ သူတို့ ယခု ရှိနေသေး၍ ပေါ်လီယာနာလိုဝတ္ထုမျိုးကို ဖတ်ရလျှင် “ဟေ့ . . . ဒီစာအုပ်ဟာ အဖိုးတန်ဟာ။ ဘဝဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို မုခု အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ ပွဲတွေ မဟောင်းနည်းကောင်း တစ်ခုအကြောင်းကို ဝတ္ထုပုံစံနဲ့ ရေးသားထင်ပြုပြီး ဘဝကောင်းကျိုးချမ်းသာကြီးကို အဆမတန် ငွေနည်းနည်းကလေးနဲ့ လက်ငင်း လဲပေးတဲ့ ရော့ ရွှေပွဲဝတ္ထုမြား၊ ရော့ ငွေနဂါး စာပေမျိုးကွ။ အဲဒီလို သုခသိုက်အကျိုးပြုစာအုပ်မျိုးကိုသာ မင်းတို့ ခွေးဖတ်တယ်ဆိုရင် တစ်လ ဝတ္ထု ဆယ်အုပ်ကျ ဝယ်ဖတ်ရင်တောင် တို့က ဆုဖို့ကြိမ်းဖို့ နေနေသာသာ ဝယ်ဖတ်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင် ထုတ်ပေးဦးတယ်” ဟု အားပေးအားမြှောက် ပြုကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

မူရင်း ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တိုက်များက ဂေါ်ရီ ကညာ ရှစ်နှစ်ရွယ်နှင့် အလွန်ရှိ နုလွင်ပျိုမွှစ်သော ကညာဝင် မိန်းကလေးများအဖို့ ညည်စူးဖြန့် ချိုသည်ဟု ဆိုထားစေကာမူ ဤဝတ္ထုမှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကလေးသူငယ် စာ သက်သက်မဟုတ်ချေ။

နုလုံးသွင်းကောင်းမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ သည်းခံမှု စသော သောဘုဏ အလှတရားများအကြောင်းကို ဝတ္ထုပုံစံဖြင့် စာဖွဲ့ သိစိကုံးထားသော မေတ္တာဖွဲ့တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။

ဟာသရသ၊ ကရုဏာရသ တို့သာမက ဖတ်ရှုသူတို့ စိတ်နှလုံးအေးမြချမ်း ကြည်ခြင်းဟူသော သန္တရသလည်း ပေါ်အောင် ဆိုလိုသောတရားများ၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်များကို ပြည့်စုံပေါ်လွင်စေ၍ စိတ်ထဲ စိမ့်ဝင် စွဲမြဲစေခြင်းဟူသော အတ္ထ ချဉ်းဂုဏ်လည်း မြောက်အောင် ရေးသားပြုစုထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကလေး သူငယ်များသာမက ကလေးလူငယ်များ၏ ဘိုးဘွားမိဘများရော သိလျှင်သာမက အင်္ဂလိပ်၊ ဂုဏဝင်၊ ရဟန်းများပါ အပြစ်အာပတ်ကင်းစွာ အကျိုးရှိစွာ ဖတ်နိုင်သော စာတစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်။

စ-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ထို့ကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်သည် ၁၉၁၂ ခုနှစ်ကစ၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေမည် ယခုတိုင် မတိမ်ကောသေးဘဲ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ရိုက်နှိပ်၍ အုပ်ရေ လေးသန်း ကျော် ရောင်းရပြီး ဖြစ်နေသေးသည်။

ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုသည် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများစွာက မေရီပစ် ကဖိုးဒ်၊ ဟေလီမင်းလ် စသော ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများအား ဇာတ်ဆောင်ပြု စေလျက် အတင်အပြအမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်ကူးပြသခြင်းဂုဏ်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့များကလည်း ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းတစ်ခွင်တွင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ လိုက်လံ ကပြဖူးသည်။ အမေရိကန် ဇာတ်သဘင်လောက၏ ဇာတ် ဒေဝီမင်းသမီး အကျော်အမော် ဟယ်လင်ဟေးစ်သည်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ပြုပြင်အောင် ဤဝတ္ထုကို ပြဇာတ်အဖြစ်နှင့် လိုက်လံ ကပြဖူးသည်။

ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုသည် တံစိုးလက်ဆောင်ထိုးခြင်း ပါးခြင်းငှာ မတတ် နိုင်သော အချိန်ကာလ၏ အစစ်အဆေးတို့လည်း ကောင်းစွာခံနိုင်ရည်ရှိ၍ ကမ္ဘာ့ ဝန္တဝင်စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ အနောက်နိုင်ငံ ဘာသာစကားများတွင် "ဘယ် သူ ဘယ်ဝှာဖြင့် Pollyanna Outlook ပေါ်လီယာနာစိတ်ထားမျိုး ရှိသည်" ဟူ၍ ထုတ်ဖို့ ပြောရိုး ဆိုရိုးတစ်ရပ်ပင် ပေါ်ထိုးလာသည်အထိ ဤဝတ္ထုအကြောင်း လူသိ များလှပေသည်။ ဤ မြန်မာပြန်စာအုပ်သာ နောက်ထပ် သုံးလေးငါးကြိမ် ရိုက်နှိပ် ရလျှင် မြန်မာဝေါဟာရတွင်လည်း ထိုနည်း နှင့်နှင်ပင် ဖြစ်လာအံ့ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ အတွင်း လူပေါင်း လေးသန်းကျော်သည် ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး နှလုံးထဲ နွေးနွေး သွားကြဖူးလေပြီဟု ထုတ်ဝေသူများ က ဆိုသည်။ ဆိုသည်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်များလည်း ယင်း လူ လေးသန်းကျော် ထဲတွင် ယခု ပါဝင်နေကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ယုံ ဖြစ်ရလေပြီ။

ယခု မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်၏ အလှည့်ရောက်နေအောင် မြန်မာပြန်ဆို ပေးသော စာရေးဆရာ ထင်လင်း အား ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူး အထူးတင်ရပေမည်။

ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ရေးသားသူသည် အမေရိကန်အမျိုးသမီး စာရေး ဆရာမကြီး အယ်လီနာပေါ်တာ ဖြစ်သည်။ ၁၈၆၈ခုနှစ်တွင် ဖွား၍ ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် ဆုံးသည်။ ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ရေးသားပြုစုသည်။ အသက် ၃၃-နှစ်ကျခါမှ စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကို လုပ်သော်လည်း ရသစာပေ စာရေး ဆရာမကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အမေရိကန်စာပေသမိုင်းတွင် တွင်ရစ်သည်။

မြန်မာပြန်ဆိုသူလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ မြန်မာ့စာပေလောက၌ စာပေ တာဝန်များကို ရှေ့တန်းမှနေ၍ ထမ်းဆောင်ဖူးသော စာရေးဆရာ ထင်လင်း ဖြစ်

သည်။ ဇာတ်အားဖြင့် ရွှေဘိုသား၊ အမည်ရင်း ဦးသိန်းမောင် ဖြစ်၍ ယခု အသက် ၅၅ နှစ် ရှိပြီ။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် တာရာမဂ္ဂဇင်းမှစ၍ ရှုမဝ၊ စာပဒေသာ၊ ပဒေသာ၊ သွေးသောက်၊ တိုင်းရင်းမေ၊ မြဝတီ စသည် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသား ခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် မှစ၍ ၁၉၅၄ခုနှစ် အထိ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေ အသင်းတွင် လက်ထောက်စာတည်း အဖြစ်လည်းကောင်း ၁၉၅၄-၅၅ တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် လက်ထောက်စာတည်း အဖြစ်လည်းကောင်း ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၉ ခုနှစ် အထိ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် နည်းပြသရာအဖြစ် ထမ်းရွက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှ နုတ်ထွက်ကာ စာဆို မင်းယုဝေနှင့်အတူ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းကို တည်ထောင်၍ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ဖူးသည်။

ရေးသူလည်း မွန်၊ ပြန်သူလည်း ကောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦးပေါင်းလက်ရာ ဤဝတ္ထုဘာသာပြန်သည် အဘယ်သို့လျှင် မကောင်းမပွန်ဘဲ ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။

ဖတ်လိုလည်း အလွန်မြန်၍ ဝါးလေလေ ဆိပ်လေလေလည်း ဖြစ်သည်။ ဖြေဖျော်မှု ပေးရုံသာမကဘဲ အသိမြင့်မားစေခြင်း၊ ပညာအလင်း ရရှိစေခြင်း အကျိုးပါ ဆောင်ကြဉ်းပြန်ဝေသည် စာတစ်အုပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။

ဝတ္ထု၏ ဇာတ်ကြောင်းအကျဉ်းမှာ - - - ၁၁-နှစ်အရွယ် ရှိသေးသော အမျိုးသမီးကလေး ပေါ်လီယာနာသည် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပြီးနောက်၊ ရပ်ငေး နေ မိမိအုခေါ်ထံ လာရောက်ခိုလှုံရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူကလေးသည် သူ့ဖခင် စာ သူ့အား သင်ကြားထားခဲ့သော "ဝမ်းသာစရာအကြောင်းကို ရှာတတ်လျှင် ဝမ်းသာစရာအကျိုး ဖြစ်ပေါ်၏" ဟူသော တရားနတ်စည်ကို ရွာရိုးလျှောက်၍ ရွမ်း လေတော့သည်။ သို့ရွမ်းလေရာတွင် ရွာဘုန်းကြီး အစ၊ နာတာရှည်လူမမာ အလယ် ကြောင်လေ ခွေးလွင့်အဆုံး တစ်ရွာလုံးရှိ ဒုက္ခသည်အားလုံးသည် နှလုံးမသာ မျက်နှာ မလှဖြစ်နေရာက ပြူးတဖျော်ဖျော် ဖြစ်လာကြသည်။ "လူများ တယ်ခက်သနော် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုလျက် လူများ၏အကြည်တန်ပိုင်း အဆိုးဘက် ကိုသာ မြင်တတ်ကြည်တတ်ခြင်းအလေ့အထဖြင့် ဘဝမုန်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသူများ ဘဝဇာတ်လမ်း လွမ်းခန်း တစ်ခုခုမှ နာလန်ပြန်မထနိုင်သော သုန်မှုန်ဆွေးပူနေသူ များ၊ နာတာရှည်ဖြင့် တစ်သက်လုံး အိပ်ရာပေါ် လဲနေသူများ စသည် ရွာနန်းရှိ ဒုက္ခမှောင်တွင်းများကို သူ လိုက်လံဟောပြောသော တရားအလင်းသည် နေ၏ သဖွယ် ကုန်အောင် လင်းစ ပြုသည်။

ပေါ်လီယာနာ ရွမ်းသော တရားနတ်စည်သည်ကား အခြား မဟုတ် အထူးအသန်း ဝမ်းသာတမ်း ကစားနည်း ဖြစ်၏။ အသံကြား သနားပါစေ၊ မျက်နှာပြု

၁၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ချစ်ခင်ပါစေ ဟူသော ဆုတောင်းနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ လူသတ္တဝါ ဝါးရွှေခုံသတ္တဝါများအပေါ် အဆင့်အတန်းမရွေးဘဲ မြင်မြင်ချင်း တွေ့တွေ့ချင်း မေတ္တာထားလေ့ထားထရှိသော ပေါ်လီယာနာ သည် တွေ့ကြုံရာ လူတကာကို ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်းပြီးလျှင် သူကစားနည်းကို ကစားကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလေ့ ရှိသည်။ ဥပမာ ဆိုရသော် သူတို့ခြံထဲ၌ ဥယျာဉ်အလုပ် လုပ်နေသော အဘိုးကြီးအား "ဘာဘရေ ဘာဘ ခါးကိုင်း နေတာလည်း ဝမ်းသာစရာပဲ မဟုတ်လား" ဟု သူက မေးလိုက်၍ အဘိုးကြီးက "ကြကောင်းစည်ရာဟယ်" ဟု ဖြေလျှင်၊ ပေါ်လီယာနာ က "ခါးကိုင်းနေတော့ ပေါက်တူး ပေါက်ရတဲ့အခါ ဘာဘ အကုန်းရ တစ်ဝက် သက်သာလို့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ဘာဘရယ်" ဟု ပြောတတ်သည်။ တစ်ဖန်တုံ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ တစ်သက်လုံး နေသွားရတော့မည် လူမမာတစ်ဦးကိုလည်း "ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူများတကာ ဒေါ်ဒေါ်လို့ ဖြစ်မနေတာဝမ်းသာစရာပေါ့" နှစ်သိမ့်တတ်၏။

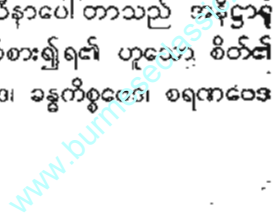
မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ ၏ ဝမ်းသာတမ်းကစားနည်း သည် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ ဟူသော မြန်မာတို့ဆိုရိုးစကားနှင့် ဆင်သယောင် တူသယောင် ရှိသော်လည်း ဆင်ကား ဆင်၏၊ မတူ။ နီးစပ်သည်ဟူ၍ တစ်မူတည်းဟု မရိုးသင့်၊ ခြားနား၏။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းပေါ့ဟူသော စိတ် ပြေရာပြေကြောင်း အားပေးအားယူစကား၌ အကောင်းချည်းဖြစ်ရအောင် ဘယ်လို လုပ်ယူမယ် ဟူသော လုပ်တုံးလုပ်နည်း မပါ၍ အရှုံးခံ ကိုယ်လုံးလန်လတ်ပြောက် ကြောက်ပါပြီ တော်ပါတော့ဟု အားလျှော့၍ ဦးခိုက်ရသည် ရသေ့ခိုက်စိတ်ဖြေနည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ပေါ်လီယာနာ ၏ နည်းမှာမူ ဤသို့ အရှုံးပေးသော စိတ်ဖြေနည်း မဟုတ်။ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လာတ္တံ့ ဝမ်းနည်းစရာ ကိစ္စအားလုံးတွင် ဝမ်းသာစရာအတွက်ကောင်းတစ်ချက် ရအောင် ရှာယူတတ်သော စိတ်ဉာဉ်ကလေး တစ်ခုကို ပြက်ရုံ ပြက်ရယ် အပျော်တမ်း မွေးရင်းက တစ်စတစ်စဖြင့် အထုံအဖွား အရှိန်အဟုန်ကြီးထွားလာလျက် နောက်ဆုံးတွင် ဘဝအမြင်အယူ၌ လုံးဝပြောင်းလဲလာပြီးနောက် ကိုယ်ဒုက္ခ စိတ်ဒုက္ခ တွေ့ရတိုင်း၊ ဒုက္ခကို နှလုံးသွင်းကောင်းခြင်း အတတ်ဖြင့် ဗာကယ် အတည်တမ်းအနိုင်ယူနိုင်သည်အထိ အစွမ်းထက်လှသော နည်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်လီယာနာ သည် ကိုယ်ဒုက္ခ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေသူများကို ဤနည်းဖြင့် ဒုက္ခမှ ပြုစု ကုမလေ့ရှိသည်။

ဤ ပေါ်လီယာနာ ၏ နည်းကို အဘိဓမ္မာဆရာ တစ်ဦးအား အဘိဓမ္မာဘာဇနိယနည်းဖြင့် သုံးသပ်ရှင်းပြခိုင်းလျှင် ထိုအဘိဓမ္မာဆရာသည် အဘိဓမ္မာသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းထဲမှ စိတ်ပိုင်း၊ စေတသိက်ပိုင်း၊ ဝိထိပိုင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်းလာ အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ရှည်လျားစွာ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းလျက်၊ စိတ်ကို အာရုံနှင့် စပ်ဖက်တွဲယှဉ်၍

မေးတတ်သော၊ အာရုံကိုလည်း စိတ်နှင့် စပ်ဖက်တွဲယှဉ်မေးတတ်သော ယောနိသော၊ မနသိကာရဆိုသည် ပညာ သတ် စေတသိက်များနှင့် မနသိကာရ စေတသိက်ကို အာသေပနပစ္စည်းဖြင့် ထုံပွားစေကာ အာရမ္မဏ၊ ဥပနိဿယ၊ ကမ္မ၊ အတ္ထိ စသော ပစ္စည်းများဖြင့် ဒေါမနဿစိတ္တုပ္ပါဒ်ကို သောမနဿစိတ္တုပ္ပါဒ် ဖြစ်လာရအောင် လုပ်ယူသော နည်းဟောင်းနည်းကောင်းကြီးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက် ချချိမ့်မည် ထင်မိသည်။

ထိုသည် နည်းဟောင်းနည်းကောင်းမျိုးသည် ပျံ့နှံ့လေ့လေ ကောင်းလေ လေဟူသော စေတနာဖြင့် ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ် အာရုံဆွဲငင်နိုင်အား ရှိလာရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ထုတ်ဝေဖြန့် ချိသူများ အနေဖြင့် တွန့်တော်များ စဉ်းစားခန်း ထုတ်ကြရသည်။ စာအုပ်၏ အမည်ရင်းမှာ POLLYANNA သာ ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူကလည်း အသံချင်း ဖလှယ်ရုံသာ ဖလှယ်ပြီး နဂိုရ်အတိုင်း ထားသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မြန်မာများ၏ နားနှင့် စိမ်း လွန်းနေသဖြင့် ထင်ထင် ခယ်၊ အမရယ်၊ တောရယ်၊ တောင်ရယ်၊ လူရယ်၊ ရှင်ရယ်၊ မြို့ရယ်၊ ရွာရယ်လို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ဘုမသိဘမသိ နားရှိုင်းနေဖွယ် ဖြစ်ပြီး စာအုပ်တို့ ကောက်ကြည့်ရုံအတွက်ပင် ဝန်လေးနေကြလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်မိသည်။ လူတကာ ဖတ်ရှုကြည့်နူးကြပါစေတော့ဟု ဤလောတီရယ်ဝတ္ထု ရတနာလေးတစ်ခုကိုကမ္ဘာပေ ကြုတ်အစ်ထံမှ ရှာဖွေထုတ်လုပ်ပြီးကာမှ ထားလေပြီး စေတနာ အချည်းနှီး ဖြစ်မှာ ကြောင့်ကြမိသည်။ ပေါ်လီယာနာ ဟူသော စာအုပ်အမည်ရင်းတွင် ဘွဲ့နာမကလေးတစ်ခု ထပ်ဖြည့်လိုက်လျှင် မူလ ငုံးတိတိခေါင်းစဉ်မှာ ပတ်တီးစည်းသည် နှယ် ဖြစ်နေရာကအစ အမြတ်ကလေး တလူလူ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လက်ထပ်ခေါ်နေတိသည် အလား ယဉ်စေဖြစ်လာအံ့ဟု တွေးကြမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့နာမကလေးကို စဉ်းစားကြရသည်။ စဉ်းစားကြရာ၌ မသောမနဿကလေး၊ မနည်းဖြူထေးမနလုံးလှကလေး၊ မပညာကလေး၊ မဝမ်းသာကလေး၊ မေတ္တာရှင်မကလေး၊ မယောနိသော မနသိကာရလေး၊ အလောင်းအလျှာကလေး၊ ပါရမီရှင်မကလေး... စသည်ဖြင့် စဉ်ကာစီကာ ရွေးချယ်ကြည့်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် မေတ္တာရှင်မလေးကို အကောင်းဆုံး အလျော်ဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဤဝတ္ထု အရေးအသား၏ ရသတို့ကို အသာ ထားဦး။ ထိုသည်တို့ထက် ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ရာ အချက်မှာ စာရေးသူ အယ်လီနာပေါ်တာသည် အနိဋ္ဌာရ်အရပ်ဆုံးကို ဣဋ္ဌာရ်အလှအဖြစ် ခံစားတတ်လျှင် ခံစား၍ရ၏ ဟူသော စိတ်၏ သဘာဝနိယာမ ဝိဇ္ဇိရအချက်ကို သိပ္ပံဝိဇ္ဇာ၊ စိတ္တဝေဒ၊ ခန္ဓကိစ္စဝေဒ၊ စရဏဝေဒ

အသနဇေဒ၊ တရားဓမ္မ စသော ကျမ်းသံဂန်သံ ဟန်ကြီးဟိတ်ကြီး စကားကြီးစကား ကျယ်များဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ရှစ်နှစ် ကလေးရွယ်များပင် နားလည်နိုင်သော နေ့စဉ်သုံး နေ့စဉ်ပြော စကားရိုးရိုးစင်းစင်းများဖြင့် ဖတ်မငြီးဖတ်မရိုး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အသွင် သဏ္ဍာန်ဆောင်စေကာ ရေးသားဖွဲ့သီ ထားနိုင်စွမ်းရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ရသစာပေ အနုပညာ၏ ကြီးမားထက်မြက်လှသော ကျွဲတန်ခိုး အစွမ်းပြယုဂ်တစ်ခုပေတည်း။

ပြန်ဆိုသူ ဆရာထင်လင်းကလည်း မူရင်းအဆီအနှစ်ပေါ်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ရာ၌ အောင်မြင်လှပေသည်။

ကျွန်တော်များသည် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်မိသည် အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

စာရှုသူများလည်း ကျွန်တော်များနည်းတူ ဝမ်းသာကြရဦးမည်။ ကိုယ်ဝမ်း သာရုံနှင့် အားမရနိုင်ကြသေးဘဲ ဆွေမျိုးသားချင်း နီးရင်းတော်စပ်သူများအားလည်း အတင်း ဖတ်ခိုင်းကြဦးမည်။ ဒုက္ခရောက်နေကြသော ချစ်ကျွမ်းဝင်သူများအဖို့လည်း လက်ဆောင် ဝယ်ပေးကြဦးမည်။

စာရှုသူ အများအပြားကလည်း ဆရာထင်လင်းနှင့် ကျွန်တော်များထံသို့ သူတို့ ဝမ်းသာရကြောင်း အားရပါးရ စကားလက်ဆောင် ပါကြဦးမည်ကို ကြိုတင် သိရှိပြီးနောက် ထပ် ဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

အို ရွာတိုင်း ရွာတိုင်းမှာ ပေါ်လီယာနာ လို ရွာဆည်းလည်း ရပ်ဆည်းလည်း (များများ မဟုတ်) တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီသာ ရှိနေရင် တို့ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ငိုသံ ရှိုက်သံ ညည်းသံ ညှည်းသံ တွေ ပါးပါးပြီး ရယ်သံ မောသံ ကျွန်ုပ်တို့ သံတွေ များများလာလိမ့်မည်တကားဟု တွေးတောမိ၍လည်း နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကျွန်တော်များ ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဘသန်း (ခွဲထ) ၁၅၊ ၁၁၊ ၇၃

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းတွင် စိတ်အားထက်သန်မှု သိပ် ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ ဘာသာခြား ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီး သဘောကျလျှင် ဘာသာပြန်ဖို့ထက် နီးစေ့ဖို့သာ အာရုံဝင်စားလေ့ ရှိပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဖန်တီးမှု များစွာ မပါ။ သူများ ဖန်တီးပြီးသားကို မိမိ ဘာသာစကားဖြင့် ကူးရေးရခြင်း သူသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၍လည်း ဖြစ်သည်။ မိုးရေးလျှင် ဇာတ်လမ်းကိုသာ ကူးယူပြီး ဇာတ်ကောင်နှင့် အခြားအခြေအနေများကို မိမိဘာသာ ဖန်တီးခွင့် ရသေးသည်။ ခက်ခဲသော်လည်း လွတ်လပ်သည်။ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ရမည်ဆိုလျှင် ပိုမို တွပ်တည်းတော့သည် ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါတော့ မူရင်းဘာသာခြားဝတ္ထုများသည် သူ့ဟာ နဲ့သူ ကွက်တိဝင်နေသောကြောင့်သာ ကောင်းမွန်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းယု လက်လျှင် မူလအရသာ မပါတဲလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ တကယ်ပင် အဖက်ဖက်က ကောင်းနေသော ဝတ္ထုဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းမျှကိုယူပြီး မိုးရေးရသည်မှာ အားနာစရာ ဝင်ကောင်းနေတတ်ပေသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးယူလိုက်သည် အခြေအနေ များက သူ့မူရင်းလို အကွက်မစေဘဲ ဟိုးလိုဟောင်းလောင်း ကဲ့ရဲ့စရာတွေနှင့် အပြည့်ဖြစ်နေလျှင် မူရင်းဝတ္ထုကို အားနာရပေလိမ့်မည်။

ပေါ်လီယာနာ ကို ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြန်ဖတ်ပြီး မိုး ရေးရန် အခြေအနေတို့ကို ဖန်တီးကြည့်မိပါသည်။ မစ္စပေါ်လီယာယ်ရင်တန်အား ဘဏ္ဍသိုလ်မှ ကထိက ဆရာမအိုကြီး၊ သူ့အစ်မဂျင်နီအား မိုးပြေးသူမှာ တောနယ် ထွက်အလုပ် လုပ်သည့် သူရဲကောင်းကျောင်းဆရာ အမွဲကလေးဂျွန်ပင်ဒယ်တန် အား ဝတ်လုံတော်ရ သူငွေ၊ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်အား လူပျိုကြီးဆရာဝန် . . . သေည်ဖြင့် လုပ်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဇာတ်ကောင်များနှင့်ပင် ဤဇာတ်လမ်းကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်တော့ ကျွန်တော့်လူများမှာ မူရင်းဇာတ်ကောင်းများလို ထောင့် ဝေဒအောင် မလိုက်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေါ်လီယာနာ ကို မိုးရေးရမှာ အားနာစရာကောင်းလာသည် ထင်ပါသည်။

အစားကောင်း စားရသောအခါ ခင်မင်သူတို့ကို သတိရတတ်သကဲ့သို့ ဇာကောင်း ဖတ်ရသောအခါ နီးစပ်သူတို့အား သတိရတတ်သော ကိုလတ် (ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်လတ်) က ကျွန်တော့်အား ဤစာအုပ်ကလေး ဖတ်ကြည့်ရန် ပေးတော့ ကျွန်တော် အမှတ်မထင်ပင် အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အတွင်းဆုံး (ပလင်ဖုံး)

၁၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

တွင် သူ့လက်ရေးဖြင့် “ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိသည်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာအားရ
သည်” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးပြီး အောက်က သူ့လက်မှတ် ထိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရပါသည်။ ဤစာကြောင်းကလေးနှင့် ဤလက်မှတ်ကပင်လျှင် ဤစာအုပ်သည်
ဖတ်ဖူးထိုက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံလျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်
လည်း မဆိုးမတွပ်ပင် ဖတ်လိုက်မိပါသည်။ ဖတ်မိသည်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရ
သည်သာ။

နောက် ဤစာအုပ်ကလေးက တစ်ယောက်တစ်ဆင့် လက်ပြောင်းကာ
ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ကိုလတ်က မေးတော့ ကျွန်တော် ဖတ်တော့ ပြီးပါပြီ။
တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်မှာတော့ မရှိ ဟု အားနာနာ
နှင့်ပင် ပြောလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ထံမှ စာအုပ်ယူ၍ ဖတ်တတ်သူများထံ လိုက်၍
မေးကြည့်ရသည်။ ကိုလတ် ကတော့ တစ်ယောက်ယောက် ဖတ်နေသည်ဆိုလျှင်
ဘာမှ ပြောမည် မဟုတ်။ သူ ဝမ်းသာနေမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။
ဆိုသော် ကျွန်တော် ဟိုမေးသည်မေးနှင့် အတော်ကြီးကြာမှ တွေ့သည်။

တွေ့တွေ့ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုလတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်တော့
ကိုလတ်က “ဟောဒီ စာအုပ်ကလေးကိုများ ဘာသာပြန်နိုင်ကြမယ် ဆိုရင်ဗျာ . . .
သိပ်ကို ကျေးဇူးများမှာပဲ။ တကယ် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ဆိုပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဤစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ရင်း ဤစိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ ကိုယ့်
စိတ်ကိုယ် သိပ် စိတ်မချ၍သာ အသာ လျှို့နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုလတ်က
ဤစာအုပ်သည် ဘာသာပြန်သင့်သော စာအုပ်မျိုးဖြစ်သည်ကို ထောက်ခံလိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်သူ့အား ပြန်ပေးထားပြီးဖြစ်သော ဤစာအုပ်ကလေးကို ပြန်တောင်းကာ
ကျွန်တော် ဘာသာ ပြန်ကြည့်ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်တော့ သူကလည်း ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာပင် ပြန်ပေးထားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာ
ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။
ပေါ်လီယာနာ ၏ ပရိသတ်တို့လည်း ဝမ်းသာကြပါစေ။

ထင်လင်း
၇. ၂. ၇၇

ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု

(ယခင် လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာ)
(၁၉၇၄-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၃-ရက်၊ ဆောင်းပါးမှ)

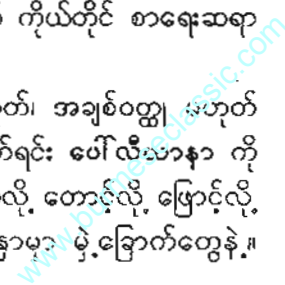
သမီး သိပ်-သိပ်ကို ဝမ်းသာတယ်၊ ဘာအတွက်မဆို
ဝမ်းသာတယ်။ အခိုက်အတန့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ
ကိုတောင် ဝမ်းသာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခြေနှစ်ချောင်း
နဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ
မလျှောက်နိုင်တဲ့အခါကျမှ သိတာ အန်တီရဲ့။ နက်ဖြန်ဆိုရင် သမီး
ရှစ်လှမ်းတောင် လျှောက်ရတော့မယ်။

အားလုံးအတွက် အချစ်တွေတစ်ပုံကြီးနှင့်
ပေါ်လီယာနာ

ယင်းသို့လျှင် ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထု နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ
ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိတော့သည်။ ကျွန်တော့်
ရတောင့်ရခဲမို့ တစ်မိမိမိလေး ချွေသောက်နေခဲ့သော ဝီစကီအရက်
အိတ်ဆုံးခွက်ကို မော့ချလိုက်ရခြင်းနှင့်တူပါသတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဤ ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထု ရကတည်းက တဖြည်းဖြည်း
ချွေဖတ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီလို စာအုပ်ကောင်းက ရတောင့်ရခဲ
အားလုံးသွားမှာကို နှမြောသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဝီစကီကမှ တစ်နှစ် တစ်ခါ
အိတ်ဆုံးခွက်များမှစ၍ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင် ရနိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
ဝတ္ထုကောင်းဆိုတာက ရှားပါးလှ၏။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာ
မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထု ဝတ္ထု ပိုပြီး ရှားပါး၏။

ပေါ်လီယာနာ သည် ဟာသဝတ္ထု မဟုတ်၊ အချစ်ဝတ္ထု မဟုတ်
သော် ကျွန်တော်သည် ပေါ်လီယာနာ ကို ဖတ်ရင်း ပေါ်လီယာနာ ကို
ပျော်နေ၏။ ပေါ်လီယာနာ က ချောလို့ လှလို့ တောင့်လို့ ပြောလို့
မဟုတ်ပေ။ ဒီကောင်မလေးက မျက်နှာမှာ မှဲ့ခြောက်တွေနဲ့။

ခင်-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အရွယ်တောင် မရောက်သေး၊ အရပ်ဆိုးမလေး အကြောင်းလည်း စာရေး ဆရာက ဖော်ပြထားပါ၏။

သို့နှင့် ဒီကလေးမအား စာဖတ်သူက ချစ်ပြီး သူ့အကြောင်း ဖတ် ရတာ (ဝါ) သူနှင့် တွေ့ရတာ ဘာကြောင့် ပျော်ပါသနည်း။ ဒီသူငယ်မလေး၏ စိတ်သဘောထားက လှလွန်းလို့ပါ။

သည်ဝတ္ထုမှာ ပေါ်လီယာနာ နှင့်တွေ့လျှင် မပျော်ရွှင်သူ မရှိ။ သူ့ကို မချစ်သူ မရှိ။ ပေါ်လီယာနာ က မာန သံဏီတုံးတွေကိုလည်း အရည် ပျော်ကျ သွားစေ၏။ တရား ရစေ၏။

ကျွန်တော်၏ စာဖတ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က . .

“ခင်ဗျား ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုထဲက လူတွေ စိတ်ပျော်အောင်၊ ဝမ်း သာအောင်၊ တရားရအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ နည်းပါပဲဗျ။ ဥပမာဗျာ ဟို ရဟန်းတစ်ပါးအကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်မှာလဲ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီရဟန်း ဆွမ်းခံလာတော့ ဒကာမတစ်ယောက်က သူ့ ယောက်ျား သေဆုံးကြောင်းကို လျှောက်တယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းက သာဓု သာဓု ခေါ်သတဲ့။ နောက်တစ်ခါ သူ့သားလေး ဆုံးလို့ ကလေးသေကြောင်း လျှောက် တော့လည်း သာဓု ခေါ်ပြန်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒကာမ စိတ်ထဲမှာက ဘယ်နှယ် ရဟန်းလဲ သူများ လင်သားသေတာကိုလည်း သူက သာဓုခေါ်ရတယ် လို့။ ဒင်း ဒုက္ခရောက်တော့ကော သာဓု ခေါ်နိုင်ဦးမှာလားဆိုပြီး ရဟန်း ဆွမ်းခံ အလာမှာ သူပိတ်ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ခွဲလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့လည်း ရဟန်းက သာဓုပဲခေါ်သတဲ့။ အဲသည်တော့မှ ဒကာမက လျှောက်တယ်။ ‘အရှင်ဘုရား တပည့်တော်လင်၊ တပည့်တော်သား သေဆုံးတုန်းကလည်း သာဓုပဲ ခေါ် တယ်။ အရှင်ဘုရား သပိတ်ကွဲတော့လည်း သာဓုပဲ ခေါ်တယ်။ ဘယ်အတွက် ကြောင့်ပါလဲ’ လျှောက်တော့မှ ရဟန်းက ‘အချင်းဒကာမ သင်၏ယောက်ျား၊ သင်၏သား သေသော်လည်း သင် ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေသေးသည်ကို ငါ ဝမ်းသာ၍ သာဓုခေါ်သည်။ ယခု ငါ သပိတ်ကွဲသော်လည်း ငါ ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေသေး၍ ဝမ်းမြောက်သဖြင့် သာဓုခေါ်သည်’ လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲသည် အတိုင်းပါပဲခင်ဗျား။ ခင်ဗျားပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုထဲကလည်း အဲဒီ နည်းတွေပါပဲ”

သည်တော့ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားပြောတာ မှန်လိုက်လေဗျာ။ ဒါတွေ ဟာ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ သိကြတဲ့တရားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်

စာရေးဆရာကများ ဒီတရားကို ပေါ်လွင်အောင်၊ လူတွေ လိုက်နာကျင့်သုံးအောင် အောင်၊ ဖွဲ့နွဲ့ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဝတ္ထုကြိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးခဲ့ပါ သလဲဗျာ။ အခု အမေရိကန် စာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာက ရေးသား ခဲ့ပြီး ထင်လင်းက မြန်မာပြန်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် တွေ့ ရတာ မဟုတ်လားဗျ။ တရားဆိုတာက ဘုရားပင့်ပြီးကတည်းက ရှိနေပြီဗျ။ အဲဒီ အရှိကို သိဖို့၊ ကိုယ်သိတဲ့အတိုင်း ကျင့်ဖို့၊ တတ်နိုင်ရင် သူများကိုယ် ပြတတ်ဖို့လိုတာဗျ။ ပေါ်လီယာနာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်ပြီးတော့ သူများ ကိုလည်း သူ့လိုပဲ တရားရအောင် ဆောင်ရွက်သွားတာဗျ။ အဲသည်ဝတ္ထုထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတွေ အများကြီး ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တွေ့ပါတယ်”

“ကဲ- အဲဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ”

“ဖတ်လို့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ တစ်ဝက်လောက်ရောက်သေးတယ်”

“အာ- ဒါဖြင့်၊ ခင်ဗျား အရည် မလည်သေးဘူး။ ဆက်ဖတ်ဗျား။ အ

မတန် ဖတ်ထိုက်တဲ့စာအုပ်မို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းတာပါ။ စာပေဝါသနာ ရှင်တိုင်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး နှစ်သက်ကြမယ်ဆိုရင် အလွန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒီစာအုပ်ဟာ လောကကြီးမှာ ဘာမှ စိတ်ပျက်စရာ မရှိဘူး။ တရားပြတဲ့ဝတ္ထုဗျ”

သော်တာမေ

မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဝတုတ္ထအကြိမ် ထပ်မံ ပုံနှိပ်ခြင်းအကြောင်း

ပေါ်လီယာနာ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာ ပွင့်လန်း ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အမည်ရင်းကို လည်းကောင်း၊ ကလောင်အမည်ကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာမသိသူများပင် ပေါ်လီယာနာ ကိုတော့ သိကြ သည်။ ဦးသိန်းမောင် ဆိုပါလျှင် “ဪ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရ ထာ ဝမ်းသာပါတယ်”။ စာရေးဆရာထင်လင်း ပါလို့ဆိုလျှင် “ဪ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ဝတ္ထုရေးကျေရုံ နှုတ်ဆက်သူက များသော်လည်း ပေါ်လီယာနာ ကို ဘာသာပြန်တဲ့ဆရာ ဆိုလျှင်တော့ လူတိုင်း လိုလိုပင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ “ပေါ်လီယာနာ လိုစာအုပ်များများ ရေးပေးပါဆရာ” ဟု ပြောသူလည်း မရွားပါ။

ကျွန်တော် ပေါ်လီယာနာ ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်သော စာအုပ် ဖြစ်၍သာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှ ဝမ်းပန်းတသာ ဤဆိုလက်ခံကြလိမ့်မည်ဟူ၍တော့ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါ။ သို့နှင့် ပထမအကြိမ် ဤစာအုပ် ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရသူများ များစွာထံမှ ထူးဆန်းသော စာတွေ ရောက်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော် အမှတ်မဲ့ နေ၍ မရတော့။

စာများကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုသော်လည်း ရှည်လျားလွန်းနေမည် စိုး၍ မပြတော့ပါ။ သဘောလောက်ကို အကျဉ်းချုံး၍ မြေရာမည်ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးသည်အတွက် ကျွန်တော့် အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ တွေ့ရဆဲကြုံရဆဲ သောကများ ဤ ပေါ်လီယာနာ ကို ဖတ်ရမှ ငြိမ်းအေးခဲ့ရကြောင်း၊ ပေါ်လီယာနာ၌ တွေ့ကြုံရသော လောကဓံ ကို ကြုံတွေ့နေကြရသူများသည် မိမိတို့ ကြုံတွေ့နေရသော လောကဓံအနိမ့် ငိုင်းက ဖြစ်ရပ်များကို ပေါ်လီယာနာက ညွှန်ပြသည်နည်းဖြင့် အသင့်အတင့် လုံးသွင်းတတ်သော အခါမှသာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ကြရကြောင်း၊ ဝတ္ထု ဝစ်ပုဒ်အနေဖြင့်လည်း ရင်ထဲတွင် စိမ့်သွားအောင် ခံစားရသော ဖြစ်ရပ်များ

ဖြစ်သဖြင့် အချို့စာဖတ်သူများသည် ဤဝတ္ထုကို သုံးခေါက်လေးခေါက် ပြန် ဖတ်၍ပင် မငြီးငွေ့ဟု ဆိုကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုဝတ္ထု၌ ဝမ်းသာစရာကို တွေ့ကြုံရသူများအနက် နန်းတော်ကြီးများပင် ပါဝင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက သူတို့မြို့က လျှပ်စစ်မီးက ညအချိန် အတော်မှောင်မှ လာသဖြင့် နေ့အလင်း မောင် အားနည်းချိန်တွင် စာဖတ်ခြင်း ရပ်ထားရပြီ။ ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်ကို ဖတ်က မချွတ်၊ လျှပ်စစ်မီး လာမည်အချိန်ကို အားမလိုအားမရ စောင့်ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆရာမကလေး တစ်ယောက်ကမူ သူတို့မိသားစု၌ ကြုံတွေ့ နေသော သောကများသည် ပေါ်လီယာနာ ဖတ်ပြီးမှ ငြိမ်းအေးသွားပါသည် ဟု ဖော်ပြ၍ လှမ်းရေးသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကမူ သူ့မှာ ခြေတစ်ဖက်ကို ချွတ် အိပ်ရာထဲ၌ နေရစဉ်က စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျလျက်ရှိရာ သူ၏ စိတ်တစ်ယောက်က ပေါ်လီယာနာစာအုပ် ယူလာပေးသဖြင့် ဖတ်ချင် ချင်ချင် စဖတ်ရင်း စွဲသွားရာ၊ စာအုပ် ဆုံးသွားသောအခါ သူ့မှာ စိတ်ဓာတ် မှန်တက်ကြွလာပြီး၊ နောက်ဆုံး ယခု ကျိုးသော ခြေတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ် ချင်ရမည် ဆိုဦးတော့ သူ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာမလိုတော့ကြောင်း၊ ကျေးဇူး တင်ကာလှမ်း၍ ရေးလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှ ရဟန်းရှင်လူ အမျိုးမျိုးထံမှ ဝမ်းသာ စရာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာကွယ်ရာ စာတိုစာရှည်များ ရလျက်ရှိစဉ်မှာပင် ထင်လင်းပါးရှင်တစ်ဦးက မိုးဝေမဂ္ဂလင်းတွင် အဆိပ်ရည်လျှမ်းသော ပေါ်လီ ယာနာ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပေါ်လီယာနာသည် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ ချောအတွေးအခေါ်၊ စိတ်ညံ့ စိတ်ဖျင်းများကို ရုပ်လုံးဖော်ထားသော ဤဝတ္ထု ကို ထင်လင်းလို စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ကောက်၍ ဘာသာပြန် ခြင်းကို သူ အံ့ဩရကြောင်း ရေးသားလိုက်သည်။ သို့သော် တော်ပါသော ဤထင်လင်းကိုမူ စာအုပ် အရွေးမှားကြောင်းသာ အပြစ်တင်သည်။ သူ များဆုံး အပြစ်တင်သည်မှာ မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာ ကို အပြစ်တင်သည်။

လောက၌ လူတစ်ယောက်၏ အမဲသားငါးသည် အခြားလူ တစ်ယောက်အဖို့ အဆိပ် ဖြစ်တတ်သည် "One man's meat is another man's poison" ဆိုသည်။ သိုးဆောင်းစကားပုံ အလွန်မှန်ကန်ကြောင်း နား

လည်ရပါသည်။ ပေါ်လီယာနာ အတွေးအခေါ်ကို မကြိုက်သူတွေလည်း ရှိပါသည်။

ထိုဆောင်းပါး ထွက်သောအခါ ကျွန်တော့်အား လူကိုယ်တိုင်ရော တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပါ။ ဤဆောင်းပါးကို ပြန်လည်ချေပရေးသားရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော် မရေးဖြစ်ခဲ့။ အကြောင်းမှာ ရေးရန် မလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လူအများက ဤမျှ နှစ်သက်လက်ခံထားကြပြီးမှတော့ တစ်ယောက်တလေ တစ်ဦးတလေ မကြိုက်တာတော့ ရှိရမှာပဲ ဟု လက်ခံထားပြီး။ ဤပေါ်လီယာနာ ကို မကြိုက်သူ ပါမှ ပရိသတ် စုံမည်ဟု ခံယူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးရှင် အလိုအရလည်း သူ့ဘက်က ကြည့်သော် အကြောင်းတရားကို တင်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ အလကားသက်သက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဟူ၍ တော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ဤသို့လျှင် လူပြောသူပြောများလာခဲ့သော ပေါ်လီယာနာ သည် ထွက်လာစက အရောင်းခပ် ထိုင်းထိုင်း စာအုပ်များတွင် စာရင်းဝင်နေသဖြင့် စာအုပ်သည်များက အင်တင်တင်ရှိခဲ့ရာမှ ဆရာသော်တာဆွေက ဤစာအုပ်၏ ကောင်းသတင်းကို လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ဆောင်းတစ်စောင် ရေးလိုက်သဖြင့် အရောင်း သွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်တူမတစ်ယောက်သည် ပညာရေးဘွဲ့ရပြီး နယ်သို့ အထက်တန်းပြဆရာမ အလုပ်ဖြင့် သွားရသည်။ သူသည် မိဘဆွေမျိုးများနှင့် တစ်နေ့မှ မခွဲဖူး၍ အိမ်က အထွက်ခက်ပြီး၊ ပျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်လားကန်တော့စဉ် နယ်သို့သွားရန် ဝမ်းမနည်းသင့်ရုံမက၊ ဝမ်းပင် သားကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် အထက်တန်းပြဆရာမလောက်ဆိုလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ ကျောင်းသူသာသာမျှသာ ရှိကြောင်း၊ နယ်တွင် အများအားဖြင့် မြို့ပျက်နှာမလူကြီးစာရင်း ဝင်ကြောင်း၊ အားတက်ဖွယ် ဆုံးမစကားပြောကာ ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ သူ မပြောင်းရွှေ့မီ ရေပိုင်းများတွင် ထိုစာအုပ်ကို လက်က မချ။ သွားလေရာ သူ့ခြင်းထဲ ထည့်သွားသည် ဆိုသည်။ နောက် ဘူတာကိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်မပို့တော့။ လိုက်ပို့သူများကိုသာ သတင်း မေးရသည်။

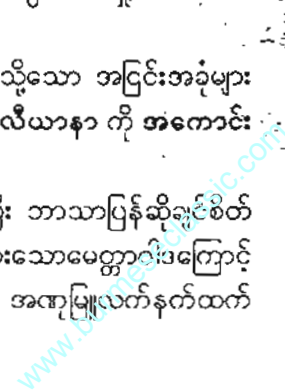
“အံ့မယ်... ဦးလေးရဲ့တူမ သတ္တိကောင်းလာလိုက်တာ ရထားသေး

တော့ ပြုံးလို့ ရှင်လို့။ ဦးလေး ပေးလိုက်တဲ့ ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်လေးကလည်း သူ့ခြင်းထဲမှာ အပေါ်က တင်လို့” ဟု သတင်းပေးကြပါသည်။ သူ့တို့ကတော့ ရယ်စရာ ပြောသလား မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပေါ်လီယာနာ ကျေးဇူးကို အလေးအနက် တွေးနေပီပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အသွန်ခေါင်သော အနောက်ဘက်ပြည်နယ်တစ်ခုမှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သေပြီး အချွန်ဘက်ပြည်နယ်တစ်ခုရှိ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော အဖေထံသို့ လူကြီးအား ငယ်စရာ ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်လာခဲ့ရမှာသော ၁၁-သမီး ဦးလေး ပေါ်လီယာနာ သည် သူ့ကို အားသစ်အင်သစ် လောင်းပေးလိုက်တာကို သိ ရှိဟန်တူပါသည်။

စကားစပ်မိ၍ ပေါ်လီယာနာ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြလျှင် ပေါ်လီယာနာ ဟာ အရှုံးသမားဝါဒကို ဖြန့်ဖြူးတဲ့ ဝတ္ထုပုံဟု အချို့ကဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ “ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ပေါ်လီယာနာဟာ ဘယ်လိုကိစ္စကို ဆို အကောင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒ ကိုသာ ဆိုဖို့ပဲပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုရဲ့ အဓိကဇာတ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ပေါ်လီယာနာ ဆိုတဲ့ ဦးလေးမလေးရော၊ ဒီဝတ္ထုကို ဖန်တီးတဲ့ အယ်လီနာပေါ်တာ ရောဟာ အင်တော့မှ အရှုံးမပေးတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ။ စိတ်ပျက် အားငယ်နေတဲ့ ခရစ်ယန် ကျွန်ကြီးလည်း စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ခုခံလုံးကို စိတ်နာပြီး ဘာကိုမှ အကောင်းမမြင်တော့တဲ့ ပင်ဒယ်လ်တန်လို လူမျိုးကိုလည်း မေတ္တာကရုဏာအပြည့်နဲ့ လူ့လောကထဲကို ပြန်ဝင်လာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ အခြေအနေအပျိုးမျိုးမှာ စိတ်အား ငယ်နေကြရသူ မိသားစုကိုလည်း မနဲသီကာရနဲ့ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်အောင်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း ချစ်တတ်ခင်တတ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒါတွေဟာ အရှုံးသမား ဝါဒ ပြန်ဖြူးတာလားဟု ငြင်းဆိုချေပကြသည်။

ပေါ်လီယာနာ ရောက်လေရာတွင် ဤကဲ့သို့သော အငြင်းအခုံများ ဖြစ်ပွားတတ်သည်ဆိုပါသည်။ သို့သော် အများစုက ပေါ်လီယာနာ ကို အကောင်းအလေး ဝတ္ထုဟူ၍ ယုံကြည်လက်ခံကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်ဆိုချင်စိတ် ပေါ်မိသည်မှာ ဤစာအုပ် နေရာတကာ၌ ထင်ရှားသောမေတ္တာဝါဒကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာတရားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဏုမြူလက်နက်ထက်

၂၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အင်အားကြီးမား အစွမ်းထက်သောလက်နက် ဖြစ်သည်ကို ယုံကြည်လက်ခံ ထားသူတိုင်းအဖို့ ဤစာအုပ်၌ ဟောကြားညွှန်ပြထားသော မေတ္တာဝါဒ ကိုလည်း မြင်နိုင်ကြပါသည်။ မေတ္တာတရားကို အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ် မရွေး ထားတတ်သော ပေါ်လီယာနာ ၏ စိတ်ထားမျိုးသည် လူတိုင်းအဖို့ (မေတ္တာရှင်တိုင်းအဖို့) ခံထားလောက်သည် ထင်ပါသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာကလည်း ဤစေတနာဖြင့်ပင် ဤ စံ များကို ပေါ်လီယာနာ ၌တင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ပေါ်လီယာနာ ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ဘာသာပြန်သူ၏ စကား (အမှတ်) တွင် ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည်အတွက် ဝမ်းသာပါသည် ဟု သာမန်ရေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပေါ်လီယာနာ ကို ဤစွဲ ကျယ်ပြန့်စွာ လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။ ယခုမူ စတုတ္ထအကြိမ် ရိုက်ရသည်အထိ တောင်းဆိုကြဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် တွင် ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးကလေးများ ရရနေ၍ ဝမ်းသာရသည်ထက်၊ မွန်မြတ်သော မေတ္တာဝါဒ ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာသည်ကို ဝမ်းသာရသည်ထက် အဆ အရာအထောင်မက ထုထည်ကြီးမားလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ပေါ်လီယာနာ ကို ကမ္ဘာက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံကြိုဆိုကြသူ တွေ များလှသဖြင့် မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာသည် ပေါ်လီ ယာနာ ဝတ္ထုများကို အစဉ်အတိုင်း (၁) ပေါ်လီယာနာ (၂) ပေါ်လီယာနာ ကြီးပြင်းလာခြင်း (၃) မစ္စဘီလီ (၄) မစ္စဘီလီ၏ အဆုံးအဖြတ် (၅) မစ္စဘီလီ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဟူ၍ ငါးအုပ် ဆက်တိုက်ရေးရသည်။ ထိုမှ နောက်တွင် ဟယ်ရီယက်လူးမစ်စမစ်က (၆) ပေါ်လီယာနာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် (၇) ပေါ်လီ ယာနာ ၏ အနောက်ဘက် စွန့်စားခန်း တို့ကိုလည်းကောင်း။ အယ်လီဗတ် ဖော်တွန်က (၈) ပေါ်လီယာနာ၏ ပျော်ရွှင်မှု လမ်းညွှန်နှင့် (၉) ပေါ်လီယာ နာနှင့် လျှို့ဝှက်သော တာဝန် တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဗာဂျင်နီယာမေ့မော့ဖစ်က (၁၀) ထူးဆန်းသောချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှ ပေါ်လီယာနာနှင့် (၁၁) ပေါ်လီယာနာ ကြယ်ခြောက်ပွင့် ခြံသို့ရောက်ရှိခြင်း တို့ကိုလည်းကောင်း။ မာဂရက်ချမ်းမားက (၁၂) ပေါ်လီယာနာ၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား ဟူသော ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ကြလေရာ စာအုပ်တိုင်းလိုလိုပင် လူကြိုက် များသည်ချည်းဟု သိရ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဤသို့လျှင် မေတ္တာဝါဒ ကို ယောနိ သောမနသယိကာရဖြင့် ယှဉ်၍ အသုံးပြုတတ်သူ များပြားထွန်းကားလာသော အခါ ပေါ်လီယာနာကဲ့သို့သော မေတ္တာရှင်များပေါ်ပေါက်လာပြီ။ ပေါ်လီ ယာနာ လို စာအုပ်တွေ တန်းစီ၍ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့် ဖို့ပါကြောင်း။

သတ္တဝါအပေါင်း ချမ်းသာကြပါစေ။
ဝမ်းသာနိုင်ကြပါစေ။

ထင်လင်း

၂

ဒေါ်ပေါ်

အဖို့ကြီး ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်
ပျာ ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ လှုပ်ရှား
ရုံသူ မဟုတ်။ အထူးသဖြင့်သူသည် အမူအရာသိမ်မွေ့မှုတွင် ဂုဏ်ယူတတ်
ဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့တော့ သူတကယ်ပင် ခပ်သုတ် ဖြစ်လာသည်။
မီးဖိုထဲရှိ ပန်းကန်ဆေးခွက်၌ ပန်းကန်များ ဆေးကြောနေသော
နန်စီသည် တံ
တွင် အလုပ်လုပ်သည်မှာ နှစ်လမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူ့သခင်မမှာ
တယ်တော့မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ မလုပ်တတ် ဆိုသည်ကိုတော့ သိနေပြီ။

“ဟဲ့ နန်စီ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

နန်စီက ရွှင်ပျစွာ ထူးလိုက်သော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင်ကား သုတ်
လက်စ ရေတကောင်းကို ဆက်၍ ပွတ်တိုက်လျက်ပင် ရှိ၏။

“ဟဲ့-နန်စီ”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏အသံမှာ တင်းမာလာသည်။

“ငါ နင့်ကို စကားပြောနေတဲ့အခါ အလုပ်ကို ချထားပြီး ကောင်း
ကောင်း နားထောင်စမ်း”

နန်စီမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။ ရေတကောင်းကို အဝတ်
ပတ်လျက်ပင် ချက်ချင်း ချထားလိုက်သဖြင့် စောင်းပြီး မှောက်တော့မည်ကဲ့သို့
ဖြစ်သွား၏။ သူ့အမူအရာကတော့ မထူးခြား။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ နားထောင်ပါမယ်- မမ”

နန်စီက စောင်းသွားသော ရေတကောင်းကို လှမ်းတည်လိုက်ရင်း
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။

“မနက်က မမက ဆေးစရာကြောစရာရှိတာတွေ မြန်မြန်ဆေးလို့
ပြောထားလို့ ကျွန်မ အလုပ် ဆက်လုပ်နေမိလို့ပါ။”

သူ့မမက မျက်မှောင်ကြဲပျက်လိုက်သည်။

“တော်မင်းပါ။ ငါက နင့်ကို ထုချေလွှာတောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး
ခရစ်စိုက်နားထောင်ဖို့ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

နန်စီသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဤအမျိုးသမီးကြီးကို
ခက်ခဲအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်နည်းဟု တွေးတော၍လည်း နေမိသည်။
နန်စီသည် ယခင်က တစ်ခါမှ သူ့အိမ်အပြင်သို့ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ဖူးသူမဟုတ်
သို့သော် သူ့အမေက မမာခိုက် အဖေကရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတော့ နန်စီ
အောက် အငယ်လေးသုံးယောက်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်၍ ကျန်ရစ်လေရာ သူတို့ကို
ကျွေးမွေးပြုစုဖို့ နန်စီက အလုပ်ထွက်လုပ်ရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီး
တွင် မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရမည်ဆိုတော့ သူ့အတော်သဘောကျမိ၏။
နန်စီသည် မ-မိုင်မျှဝေးသော ချောင်ကြားအရပ်မှလာသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်ပေါ်လီ
ဟယ်ရင်တန်အကြောင်း သိပ်မသိခဲ့။ ဤမြို့တွင် အချမ်းသာဆုံးတစ်ဦးဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၏ သခင်မဟူ၍လည်းကောင်း ဤမျှ
သာသိခဲ့၏။ ဤအိမ်သို့ရောက်ပြီး နှစ်လကြာတော့ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ခက်ထန်
သော မျက်နှာထားတင်းသော၊ ကြမ်းပေါ် ဓားခက်ရင်းလွတ်ကျလျှင်ဖြစ်စေ
ဘဲခါးဒိုင်းခနဲပိတ်လျှင်ဖြစ်စေ မျက်မှောင်ကြုတ်တတ်သော၊ ဓားမကျ တံခါးမ
မြည်သောအခါတွင်လည်း ပြုံးဖို့ သတိမရသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်ဟု
သိလာသည်။

“နန်စီ၊ နင် မနက်ပိုင်း အလုပ်တွေပြီးရင် အထပ်ခိုးလှေကားထိပ်က
အခန်းကလေးကိုရှင်း ခုတင်ကလေးခပ်ပြီး အိပ်ရာပြင်ထားလိုက်။ အခန်းကို
လှဲကျင်းပြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ထားလိုက်။ အထဲက သေတ္တာတွေကို အပြင်ထုတ်
ပြီးတော့ ပြောတာ နားလည်လား” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ အထဲက ထုတ်တဲ့ သေတ္တာတွေကိုကော ဘယ်မှာထား
မလဲ မမ”

“ရှေ့ဘက်က အထပ်ခိုးထဲကိုပို့ . . .”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ခဏမျှစဉ်းစားနေပြီး

“အင်း အခုပဲ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ် နန်စီ။ ငါ့တူမ ပေါ်လီ
သာနာဝုစ်တီယာဆိုတာ ငါနဲ့လာနေလိမ့်မယ်” ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မိန်းကလေး ဒီကိုလာမယ် ဟုတ်လား မမ၊ ဟာ နေရာကျလိုက်တာ”

နန်စီသည် ချောင်ကြားရှိ သူ့အိမ်တွင် သူ့ညီများနှင့် ပျော်ခဲ့ရသည်ကို တွေးမိ၍ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာနေရာ ကျတာလဲ။ ငါကတော့ အဲသလို မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းအောက်မေ့ရမှာပေါ့။ ငါတို့က လူကောင်းတွေကိုး။ ကိုယ့်ဝတ္တရား ကိုယ် သိရတာပေါ့” ဟု တင်းမာစွာ ဆိုလိုက်သည်။
နန်စီ မျက်နှာ နီမြန်းရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ။ ကျွန်မက ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ဆိုတော့ မမအဖို့ ပျော်စရာကောင်းမလားလို့ တွေးမိလို့ပါ” ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဆိုလိုက်ရ၏။

“တော်စမ်းပါအေ။ ညည်းစေတနာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာတော့ လောလောဆယ် လိုမယ် မထင်ပါဘူး။”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မမရဲ့။ ဒါပေမယ့် မမ ဒီကလေးကို ချစ်မှာပဲ ကိုယ့်အစ်မအရင်းက မွေးတာပဲတာ”

နန်စီက ရောက်လာမည့်ကလေးအတွက် နေရာသစ်တွင် အဝင်မခက်အောင် လမ်းခင်းပေးထားသင့်သည်ဟု ဝိုးတပါးထင်မိသောကြောင့် အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ပေါ်လီက တင်းမာစွာ မျက်နှာထားကို မော့လိုက်ပြီး . . .

“တကယ်တော့ နန်စီ။ ငါ့အစ်မပေမယ့် သူ့ဘာသာသူ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းအိမ်ထောင်ပြုပြီး အလိုလိုနေရင်း လူများလို့ ရှုပ်ရတဲ့လောကကြီးထဲ ကလေးတစ်ယောက် အားတိုင်းမွေးပေးထားခဲ့တာနဲ့ ငါက ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်ချင် ရှိရမှာလဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ်လေ။ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ အချိန်တန်တော့ ငါ သိရမှာပဲပေါ့။ အခန်းရှင်းရင် ထောင့်ကြားတွေလည်း မကျန်အောင် သုတ်နေနော် နန်စီ” ဟု ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပြောကာ သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

နန်စီလည်း “ဟုတ်ကဲ့ မမ . . .” ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရေခြောက်သွား၍ ပြန်ဆေးရတော့မည်ဖြစ်သော ရေတကောင်းကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်ပေါ်လီသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ခန့်က ရောက်လာသော အနောက်ဘက် အဝေးဒေသမြို့ကလေး

မှ သူ့ မမြော်လင့်ဘဲ စိတ်ညစ်ရသောစာကို ထုတ်ယူကာ တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်လေသည်။ စာမှာ ဗားမွန်ဗဲလဒင်းစပီးလ်၊ ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန် . . .

ဟု လိပ်စာတပ်လျက် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

အစ်မကြီးခင်ဗျား . . .

လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းနှစ်ပတ်က သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဝွန်ဂွမ်တီးယားသည် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ် တစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ကာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။ သူ့မှာ အစ်မကြီး သိပြီးဖြစ်သည်အတိုင်း ဤနေရာငယ် ဘုရားကျောင်းမှ သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လခရိက္ခာနည်းပါးရှာသည်ဖြစ်၍ စာအုပ်အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ဘာပစ္စည်းမျှ မကျန်ရစ်ပါ။

သင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ အစ်မကြီး၏ အစ်မအရင်း၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ သို့သော် ညီအစ်မများ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကြည်သာကြကြောင်းကိုလည်း သူ ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အစ်မကြီး၏ အစ်မအရင်း၏ မျက်နှာကို ထောက်၍ ကလေးကို အစ်မကြီးကယူကာ အရှေ့ဘက်ရှိ ဆွေစုမျိုးစုတွင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးချင်လိမ့်မည်ဟု ဆိုကာ ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာကို ရေးရပါသည်။

အစ်မကြီး ဤစာကိုရသည့် အချိန်လောက်တွင် ကလေးမသည် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ အစ်မကြီးက မွေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းလာရန် အမြန်စာရေး ပြန်ကြားစေလိုပါသည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် မကြာမီ အရှေ့ဘက်သို့သွားမည့် ဇနီးမောင်နှံ အဖော်ရှိနေပါ၍ သူ့ကိုနှင့်အတူ ကလေးမကို ဘော်စတွန်အထိ ထည့်ရပါမည်။ ဘော်စတွန်မှ တစ်ဆင့် သုတို့ကပင် ဗဲလဒင်းစပီးလ်သို့ သွားသောရထားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်နေ့တွင် ရထားနှင့် ကလေးမရောက်လာမည်ကိုလည်း အကြောင်းကြားပါမည်။

ကောင်းသောစကား မကြာမီ ကြားရပါလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်လျက် လေးစားစွာဖြင့် ကျွန်တော်

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် စာကို ပြန်ခေါက်ကာ စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ မနေ့ကပင် စာပြန်လိုက်ပြီ။ ကလေးကို လက်ခံပါမည်ဟု ပြန်ရေးလိုက်သည်။ လုပ်ရမည် အလုပ်က သိပ်နှစ်လိုဂမ်း မြောက်ဖွယ် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ဝတ္တရားကိုတော့ သူ ကျေပွန်အောင် လုပ်ရ တော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

သူသည် စာကို ကိုင်လျက် ထိုင်ရင်းမှ ဤကလေး၏အမေ သူ့အစ်မ ဂျင်နီ၏ ရုပ်သွင်ကိုလည်းကောင်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ဂျင်နီ အိမ်က လူများ အမျိုးမျိုး ဆုံးမတားဆီးသည်ကြားထဲက သင်းအုပ်ဆရာကလေးနှင့် လက်ထပ်သွားသည်အချိန်ဆီသို့လည်းကောင်း၊ မှန်းဆ၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုကြိုက်သော ပစ္စည်းရှင် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကလူများက သဘော တူပါလျက် ဂျင်နီက မကြိုက်။ ပစ္စည်းရှင်လူငယ်က အသက်လည်း ငယ်သေး သည်။ ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာသည်။ ဂျင်နီ ယူလိုက်သော သင်းအုပ်ဆရာ ကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ မြင့်မြတ်သောစိတ်ထား၊ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် မေတ္တာတရားအပြည့် ရှိသော နှလုံးသားတို့သာ ရှိသည်။ ဂျင်နီက ဒါတွေကို ဥစ္စာပစ္စည်းထက် ပိုပြီး မက်မောကာ သူနှင့် လက်ထပ်၍ ပြည်တွင်းသာသနာ ပြု သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ဝန်းအဖြစ် တောင်ပိုင်းသို့ ပါသွားခြင်းဖြစ် လေသည်။

ဤတွင် သေခန်းရှင်ခန်း ပြတ်ကြတော့၏။ ထိုစဉ်က ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ညီမအငယ်ဆုံး ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာမှတ်မိ နေသည်။ ဆွေစုမျိုးစုကလည်း သူတို့မျက်နှာ အိုးမည်းသုတ်သွားသော သင်း အုပ်ဆရာကတော်ကလေးအား အဆက်အဆံ မပြုကြတော့။ ဂျင်နီကတော့ အတော်ကြာအောင် စာရေးနေသေးသည်။ နောက်ဆုံးမွေးသည် သမီးကလေး ကိုပင် သူ့ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပေါ်လီနှင့် အန်နာတို့၏ အမည်ကို ယူ၍ ပေါ်လီယာနာ ဟု အမည်မှည့်ထားကြောင်း၊ အခြား ကလေးများအားလုံး သေဆုံးသွားကြောင်း စာရေးသေးသည်။ ဤစာသည် ဂျင်နီထံမှ နောက်ဆုံး စာဖြစ်၏။ နောက် နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ အနောက်ဘက်မြို့ကလေးတစ် မြို့မှ ဂျင်နီ၏ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် ဂျင်နီဆုံးပြီဟု အကြောင်းကြားသည်။ ကြေကွဲ ဖွယ် တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းမျှသော စာတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။

ဤအတောအတွင်း တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးတွင် နေရစ်သူတို့

အဖို့လည်း အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် အိမ်ကြီးပေါ် မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်စိတစ်ဆုံးရှိသော ချိုင့်ဝှမ်းမြေနှိမ်ဆီသို့ ငေးရင်း ဤနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကာလအတွင်း သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် အပြောင်းအလဲများကို တွေးတောနေမိလေသည်။

သူ ယခု အသက်လေးဆယ် ရှိပြီ။ ဤလောကကြီးထဲတွင် သူ တစ် ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။ အဖေတို့၊ အမေတို့အားလုံး သေဆုံး ကြပြီ။ သူသည် ဤအိမ်ကြီးနှင့်တကွ သူတို့အဖေ ထားခဲ့သော ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာများစွာတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်မ ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူ၏ အထီးကျန်ဘဝကို ကရုဏာသက်ကြ သော သူများက အတူနေမည် အဖော်သဟဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော် ဒေါ်ပေါ်လီက သူတို့၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကရုဏာကိုလည်းကောင်း လက်ခံလိုဟန် မပြခဲ့ချေ။ သူသည် အားမငယ်တတ်ပါ။ သူတစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည် ဟု ဆိုသည်။ သူသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ပိုမို အလိုရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာ တွင် ယခုတော့မူ . . .

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို စေ့နေအောင် ဝိတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထခဲ့သည်။ သူသည် အမျိုးကောင်းသမီးဖြစ်သည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်သည်။ သူ့ဝတ္တရားကို သူ သိတတ်သူ ဖြစ်ရုံမက ဆောင်ရွက်နိုင် လောက်အောင် စိတ်ခိုင်သူ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျေနပ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့အဖို့ ပေါ်လီယာနာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ အူကြောင်ကြောင် နာမည် ပါတကား။

အင်္ဂါဂုဏ်ရန်

အထပ်ခိုး အခန်းကလေးထဲတွင်ကား နန်စီသည် အားသွန်ခွန်စိုက် တံမြက်လှဲခြင်း၊ ထောင့်ကျွေးကြားများကို အထူးဂရုစိုက် ကြမ်းတိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရုံလေးသည်။ ဤကဲ့သို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုလုပ်နေခြင်းမှာ အမှိုက် များ၊ ဖုံများ ပြောင်စေဖို့ထက် သူ့စိတ်ထဲက မကျေနပ်သမျှကို ကျေအောင် အားစိုက်၍ ထုတ်ပစ်သည် သဘော ပြုလုပ်နေဟန်၏။ နန်စီသည် သူ့သခင်ကို ကြောက်ရွံ့ရုံသေရသော်လည်း ခန္တီပါရမီပြည်ဝသော သူတော်စင်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဖုံဆုတ်သည် တုတ်တံဖြင့် အခန်း ထောင့်ကြိုထောင့်ကြားထဲသို့ အားရှိအားကုန် ဆောင်၍ ဆောင်၍ ထိုးရင်းက စည်းချက်ကျအောင် "ငါလေ စာကယ် သူခေါင်းထဲက စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေကို ဟောသလို ဟောသလို ဆောင်ဆောင်ပြီး ထိုးထုတ်လိုက်စမ်းချင်တယ်" ဟု ရေရွက်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါရဲ့။ ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးဖို့ လိုနေတာတွေ အများကြီးပဲ။ တကယ် တကယ် တကယ်တော်။ သည်အိမ်ကြီး သည်လောက်ကျယ်တာ ဘယ် နေရာ ထားထားပါ။ တကယ် ဒီလိုချောင်က အခန်းမျိုးမှတဲ့။ နွေဆိုလည်း လှောင်အိုက် . . . ဆောင်းဆိုလည်း မီးလုံစရာမရှိ ဘာမရှိ။ သည်ကလေးကို ထိုးထည့်ထားမတဲ့။ ဘယ်သူမှ မလိုချင်တဲ့ ကလေးတဲ့။ ငါ မပြောလိုက်ခင် ဘူး။ ကတယုံတော်၊ ဘယ်သူမှ မလိုချင်တာက ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် တကယ် . . . ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။"

ထို့နောက် အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ် လုပ်နေပြီးမှ ပြောင်ရှင်းသွားသော အခန်းငယ်ကလေးကို မနှစ်မြို့စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် မိလေ၏။

"အင်း . . . ငါ့အလုပ်တော့ ပြီးပြီပေါ့။ ဖုံလည်းမရှိတော့ဘူး။ တခြား ဟာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ ကလေးရယ် . . . ဖြစ်ရလေတယ်။ အိမ်ကို လွှတ် ပြီး ပျင်းနေရှာတဲ့ ကလေးမျိုးထားဖို့တော့ တယ်ကောင်းတဲ့အခန်း . . . ဟင်း ဟု ညည်းစူကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး၊ တံခါးကို တွန်းပိတ်လိုက်တော့ ဒိုင်းခဲ

ပြည်သွားသည်နှင့် ရှက်တရက်လန့်ကာ "ဟယ်" ဆိုကာ သူ့နှုတ်ခင်း သူ တိုက်မိ၏။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားကာ "အေးလေ၊ ကြားလည်း ကြားပေါ့။ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူကြားတော့ ကြားမှာပဲ။ တကယ် တကယ် ဟု ဆိုလိုက်၏။"

ထိုနေ့ညနေက နန်စီသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အဖိုးကြီးတွမ်နှင့် စကားပြောရန် အချိန် အနည်းငယ်ရလေသည်။ တွမ် ဤအိမ်ကြီး တွင် ဥယျာဉ်များလုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

နန်စီသည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေလေမည်လားဟု ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး-

"မစ္စတာတွမ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ပေါ်လီနဲ့ အတူနေဖို့ ကလေးတော် ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပြီလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"ဘာ . . . တဲ့" အဖိုးကြီးသည် ကုန်း၍ အလုပ် လုပ်နေရာမှ ခက်ခဲစွာ ခါးတို သန့် လိုက်ရင်း မေး၏။

"ကလေးမလေးတစ်ယောက်လေ။ ဒေါ်ပေါ်လီနဲ့ နေဖို့။" "မနောက်စမ်းပါနဲ့ဟာ။ နက်ဖြန် နေ အရှေ့ဘက်မှာ ဝင်လိမ့်မယ်လို့ လည်း ပြောပါဦးလား . . ." ဟု မယုံနိုင်သူ တွမ်က ပြန်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ဟုတ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မကို သူကိုယ်တိုင်က ပြောတာမှန်း သူ့တူမတဲ့။ ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီတဲ့" ဟု နန်စီက ထပ်ပြောသည်။ တွမ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဟုတ်ပါမလားဟယ် နေပါဦး" သူသည် စဉ်းစားရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသလို . . . "နေပါဦး။ မဂျင်နီရဲ့ သမီးလား။ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ အေးလေ

ဒါပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ တခြားဟာတွေက အိမ်ထောင်မှ မရှိကြတာဘဲ။ အေးလေ နန်စီရဲ့။ အဲဒါ မဂျင်နီရဲ့ သမီးကလေးပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘုရားရှင် ကျေးဇူးတေ ကြောင့် တို့ အိုကြီးအိုမ ဒါမျိုး မြင်ရရင်တော့လားကွယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"မဂျင်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မစ္စတာတွမ်" "မဂျင်နီဆိုတာ ကောင်းကင်က တိုက်ရိုက်ဆင်းလာတဲ့ သူဇေ

၃၂-မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

ကောင်မလေးပေါ့ကွယ် . . .” ဟု အားရပါးရပြောသည်။ ပြီးမှ “ဒီအိမ်က ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကတော်တို့ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံးပေါ့။ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ။ အငယ်ဆုံးကလွဲလို့ သူ့ကလေးတွေအားလုံး သေကုန်ကြတယ်လို့ ကြားတယ်။ အခု လာမယ်ဆိုတာ အဲဒီအငယ်ဆုံးကလေး နေမှာပဲ” ဟု ဆက်လက်ပြောသည်။

“ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီတဲ့ရှင်”

“အေး၊ ဟုတ်မယ်”

တွမ်က ခေါင်းညိတ်ရင်းပြောသည်။

“အဲဒါ အဲဒီကလေးကို အထပ်ခိုးမှာ ထားမလို့တဲ့ရှင်။ မတော်လိုက်တာ” ဟု ပြောကာ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ချပြန်သည်။

အဖိုးကြီးတွမ်လည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတန်ကြာနေပြီးမှ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်လာကာ “အင်း။ အိမ်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင် မပေါ်လီ ဘယ်နှယ်နေမလဲ မသိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နန်စီကလည်း “အံ့မယ်။ ကျွန်မကလည်း အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်ပေါ်လီနဲ့ ဆိုရင် ဒီကလေး ဘယ်နှယ်နေရှာမလဲ စဉ်းစားတာရှင်” ဟု တိုဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလေသည်။

အဖိုးကြီးက ရယ်လေသည်။

“နင်က မပေါ်လီကို မချစ်ဘူးထင်တယ်” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးတော့၊

နန်စီက “ဘယ်သူကတော့ သူ့ကို ချစ်နိုင်တာ ကျနော့ပဲ” ဟု ငြူငြူစူစူပြန်ပြောသည်။

အဘိုးကြီးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းပြုံးနေပြီးမှ ခါးကို ကုန်းကာ အလုပ်ဆက်လုပ်နေလေ၏။ အတန်ကြာမှ-

“နင်က မပေါ်လီ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆို မသိဘူးထင်တယ်။

သူ့ချစ်သူအကြောင်း နင် မကြားဖူးဘူးလား” ဟု တစ်ခွန်းချင်း မေးသည်။

“ချစ်တတ်တယ်။ သူ့ချစ်သူ၊ ဟုတ်လား။ ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်။ ကျွန်မလည်း မကြားဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ကြားဖူးမယ် မထင်ပါဘူး . . .”

“ဟဲ့၊ နင် မကြားဖူးလို့သာပါ။ ရှိတာတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ လူတာ

အခုလည်း ရှိလျက်ပါပဲတဲ့။ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ . . .”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ငါ မပြောဘူး။ ပြောလည်း မပြောသင့်ဘူးပေါ့ဟာ”

အဖိုးကြီးသည် ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး သူ၏ ရီဝေပြာလှသောမျက်လုံးအရံဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။ သူသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်စွာ အိမ်ကြီးရှင်များအပေါ် ချစ်လည်းချစ် သစ္စာလည်းရှိစွာ အမှုထမ်းခဲ့ခြင်း ဝုဏ်ယူတတ်သော အမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်၏အသွင်ကို ဆောင်ချက်ရှိ၏။

“ဒါပေမယ့်နော်။ သူ့မှာ ချစ်သူနဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်ပုံ မရဘူး” ဟု နန်စီက သံသယရှိတုန်းပင်။

အဖိုးကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းရင်း . . .

“မပေါ်လီကို ငါ သိသလောက် နင် မသိလို့ပါဟယ်။ အရင်က ဆိုရင် အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းမတဲ့။ အခုလည်း သူ့စိတ်က ချောရင် ချောဦးမှာပဲ . . .”

“ချောတယ်လား။ ဒေါ်ပေါ်လီလေ . . .”

နန်စီက မယုံကြည်။

“အင်း။ ခုလို ဆံပင်ကို တင်းနေအောင် ပိနေအောင် ထုံးဖိမထား။ အရင်လို ဆံထုံးနဲ့ ဘာနဲ့ ပန်းတွေပာတွေပန်လို့ ကပိုကရိုပြင်ပြီး ဇာအကို့ကဲ့သို့ ဘာတွေ ဆင်လိုက်ရင် တကယ် ချောဦးမှာပဲ။ မပေါ်လီ အသက် သိပ်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . . နန်စီရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်။ ဒီလိုဆိုရင် အသက်ကြီးယောင် ဆောင်တဲ့ နေရာတော့ တကယ် တော်တယ်ရှင်။ တကယ် တကယ် . . .”

“အေးဟဲ့။ ဒါလည်း သူ့လူနဲ့ မကျေမလည်ဖြစ်ကြတဲ့အချိန်ကစပြီး သလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကတည်းက စပြီး တမာသီးစားပြီး တမာသား အိမ်ထက်နေ ဆိုသလိုပဲ။ ပြောလို့ဆိုလို့ မကောင်းတော့ဘူးဟဲ့ . . .”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်။ ဘယ်တော့မှ အလိုမကျနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ သိလုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစားပါ။ ကျွန်မလေ တကယ်ပဲ။ အိမ်က အတွက် လိုနေတဲ့ငွေကို နေလို့သာပေါ့။ ဟင်း၊ တစ်နေ့ နေ့တော့လေ နေ့တော့လေ နေပါ။ သွားရင် လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ မိနန်စီပဲရှင်။ တကယ် တကယ်”

၃၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အဖိုးကြီးသည် ဦးခေါင်း တယမ်းယမ်းနှင့် . . .

“ငါ သိပါတယ်ဟယ်။ ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ ကောင်းတော့ မကောင်းလှဘူး ကလေးမရဲ့။ မကောင်းဘူးကွယ့်။ ငါပြောရင် ယုံပါတယ်။ ကောင်းတော့ မကောင်းလှပါဘူး” ဟု ပြောကာ ခါးကိုကုန်း၍ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“နန်စီ” ဟု စူးရှသော အသံတစ်သံက ခေါ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

နန်စီက တသောကပျောထူးကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင် သွားလေတော့သည်။

ပေါ်လီယာနာရောက်ကြွား

ဤသို့နှင့်ပင် ပေါ်လီယာနာ နက်ဖြန်ဂျွန်လ ၂၅ ရက်နေ့၊ ညနေ ၄နာရီတွင် ဝဲလဒင်းစပီးလ်သို့ ရောက်လာလော့ မည်ဆိုသည် ကြေးနန်း ရောက်လာလေသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကြေးနန်းစာကို ဖတ် မျက်မှောင် ကြွတ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ထပ်ခိုးကလေးဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း သူ့မှာ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်ပင်။

အခန်းထဲတွင်ကား သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာခုတင် တလေးတစ်ခု၊ နောက်မှီအဖြောင့်နှင့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ မျက်နှာသစ်စင် တစ်ခု၊ မှန်ပါသော ဘီရို တစ်လုံးနှင့် စားပွဲငယ် တစ်လုံးတို့ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက် များတွင် ခန်းဆီး မရှိ။ နံရံများပေါ်တွင် အရုပ်ကားများ မရှိ။ တစ်နေ့လုံး နေပူနေသော အမိုးနားတွင်း ကပ်နေသဖြင့် အခန်းတလေးမှာ ပူအိုက်လှ၏။ ခြင်္ဂကာလည်း တပ်မထား၍ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဖွင့်လို့ မရ။ ယခု ဝင်လျှင် ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် အထဲသို့ ရောက်နေသော မှန်ပြတင်း နားတွင် အထက်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ကြိုးစားနေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ယင်ကောင်ကို ရိုက်သတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါး ကို တစ်လက်မမျှ လွတ်ရုံ မကာ အပြင်သို့ လှဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကုလား ထိုင်တစ်လုံးကို တည်တည်ထောင်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြန်ပြီး အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မီးခိုး တံခါးဝသို့ ရောက်လာကာ . . .

“နန်စီ၊ ပေါ်လီယာနာရဲ့ အခန်းထဲမှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် တွေ့ ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်က ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ခဲ့လို့ နေမှာပေါ့။ ခြင်္ဂကာတွေ မှာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ လာမတပ်ခင်တော့ အဲဒါပြတင်းတံခါး တွေကို ပိတ်ထားဖို့ နှင် ကြည့်ပြော။ ကြားလား။ နက်ဖြန် ညနေလေးနာရီမှာ ငါ့တူမ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ နှင် သွားကြည့်ပေး။ တင်ဖိုသိက ရထား မောင်းပို့လိမ့်မယ်။ ကြေးနန်းစာထဲမှာတော့ ဆံပင်ရောင်ဖြောင့်ဖြောင့် အနီကွတ်

၃၆-ဧည့်ခန်းခန်းစာလေး ပေါ်လီယာနာ

ဆေးရိုက်ထည် အင်္ကျီနဲ့ မြက်ဦးထုပ်နဲ့လို့ ပါတယ်။ ငါသိတာ ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါလောက်ဆို နင် သိရောပေါ့” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဒါနဲ့ မမကော . . .”

နန်စီက မရဲတရဲရပ်ထားတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက ဘာဆိုလိုသည်ကို ရိပ်မိ၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါ မလိုက်ဘူး။ ငါ လိုက်ဖို့လည်း မလိုဘူး ထင်တယ်။ ဒါပဲ” ဟု တိုဆတ်ဆတ်ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့တူမကလေး ပေါ်လီယာနာ သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ရေးအတွက် အဒေါ်ပေါ်လီ ပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်များ ဤတွင် ပြီးပြည့်စုံပြီ ဖြစ်၏။

မီးဖိုထဲတွင်ကား နန်စီသည် ပန်းကန်သုတ်သည် အဝတ်ကို မီးပူ တိုက်ရင်း မီးပူကို တဒုံးဒုံးဆောင့်ကာ အငြိုးဖြင့် ချ၍နေလေသည်။

“ဆံပင်ရောင် ဖျော့ဖျော့၊ အနီကွက် ဆေးရိုက်ထည် အင်္ကျီနဲ့ မြက်ဦးထုပ်နဲ့ သူသိတာ ဒါပဲတဲ့။ တို့များတော့ ရှက်ပါရဲ့တော်။ တကယ် တကယ် ပြီးတော့ သူ့မှာ ဒီ တစ်ဦးတည်းသော တူမကလေး အဝေးကြီးက လာရရှာမှာ”

နောက်တစ်ရက် ညနေလေးနာရီထိုးရန် မိနစ် နှစ်ဆယ်တိတိ အလိုတွင် နန်စီနှင့် တင်မိုသီတို့သည် ညည်းညာကြိုရန်အတွက် မြင်းတစ်ကောင် တာသည် ပက်လက်ရထားကလေးနှင့် မောင်း၍ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ တင်မိုသီကား အဖိုးကြီးတွမ်၏ သားဖြစ်၏။ မြို့ထဲက လူများကတော့ ဒေါ်ပေါ်လီအဖို့ အဖိုးကြီးတွမ်က ညာလက်ရုံး၊ တင်မိုသီက ဘယ်လက်ရုံးဟု ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

တင်မိုသီသည် သဘောကောင်းသော လူငယ်လူချောကလေး ဖြစ်သည်။ ဤအိမ်သို့ နန်စီ ရောက်လာသည်မှာ မကြာလှသေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခင်မင်ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဤနေ့အဖို့တော့ နန်စီမှာ သူ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စတွင် စိတ်စောနေမိ၍ ခါတိုင်းလို စကား များများမပြောနိုင်ခဲ့။ မီးရထားဘူတာအထိ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့ပြီ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရထားတို့ ဆင်း၍ စောင့်သည်။

သူ့စိတ်ထဲက အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုနေသည်ကား . . .

“ဆံပင်ရောင် ဖျော့ဖျော့ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည်အင်္ကျီ မြက်ဦးထုပ်” တူ၍ပင် ဖြစ်၏။

ဤ ပေါ်လီယာနာဆိုသော ကလေးသည် မည်ကဲ့သို့သော ကလေး ဖြစ်လေမည်နည်းဟုလည်း အထပ်ထပ် တွေးနေမိ၏။

ထိုစဉ် သူက အနားသို့ရောက်လာသော တင်မိုသီအား “ကလေးမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ပြောကောင်း ဆိုကောင်းကလေးဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ ဟယ်။ အိုးနင်းခွက်နင်းကလေးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း သက်ပြင်းချသည်။

တင်မိုသီက . . .

“အေး။ အဲသလို မဟုတ်ရင်တော့လား တို့တတွေပါ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လဲ။ ဟင်း ဟင်း ဒေါ်ပေါ်လီနဲ့ ဆူဆူညူညူလုပ်တတ်တဲ့ ကလေး ချိုရင်လား။ ဟော ဟော ဥဩမှုတ်ပြီ။ ရထား လာပြီ” ဟု ဆိုသည်။

နန်စီက ရထားပေါ်ကလူများ ဘူတာကလေးထဲသို့ ဆင်းလျှင် အရှင်းဆုံး မြင်ရသည်နေရာသို့ သွားရင်း ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်လာသလို “တင်မိုသီရယ်။ ငါ့ကို ကြိုဖို့လွှတ်လိုက်တာကတော့ သက်သက် ညစ်ထာပါ” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

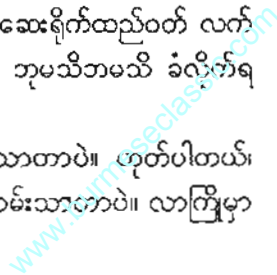
များမကြာမီပင် နန်စီ သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အနီကွက်ဆေးရိုက် ထည်နှင့် နောက်ကျောလယ်တွင် ကျစ်ဆံမြီး ချထားသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင် နှစ်ထုံးနှင့် ဝိန်ပိန်သွယ်သွယ် ကလေးမ၏ မြက်ဦးထုပ်အောက်က မွဲခြောက် ဆုလှသော မျက်နှာကလေးသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက် တို့ ရှာနေသည်မှာ သိသာ၏။

နန်စီက သူ့ကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ သို့သော် ဒူးတုန်နေသဖြင့် ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီးမှ သူ့ဆီသို့ သွားလိုရသည်။ နန်စီ သူ့အနား ကပ် ချားတော့ ကလေးမမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။

“သမီးနာမည် ပေါ်လီယာနာ နော် . . .” ဟု နန်စီက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့အား အနီကွက် ဆေးရိုက်ထည်ဝတ် လက် ကလေးနှစ်ဖက်က အားရပါးရဖက်၍ မွေ့သည်ကို ဘုမသိဘမသိ ခံလိုက်ရ သေးသည်။

“သမီး သိပ် . . . သိပ် . . . သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးနာမည် ပေါ်လီယာနာပေါ့။ လာကြိုတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ လာကြိုမှာ

၃၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပဲလို့လည်း မျှော်လင့်လာတာ . . . " ဟု နားနားကပ်၍ ပြောလိုက်သေးသည်။

"ဟုတ်. . . ဟုတ်လား. . ."

နန်စီက ထစ်ငေါ့စွာ ရောယောင်လိုက်ပြီး ပေါ်လီယာနာ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေပါလိမ့်ဟု အံ့ဩရင်းက "ဟုတ်. . . ဟုတ်လား. . ."

စောင်းသွားသော ဦးထုပ်ကို ပြင်လိုက်ရင်း ထပ်ဆိုမိ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့။ သမီးက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပုံဖော်ပြီး ကြည့်လာတာ။ အခုမှ မြင်ရတယ်။ ခုလို မြင်ရတဲ့အတိုင်းရှိတာ သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ. . ."

ဟု ကလေးမက ခြေဖျားထောက်ကာ ခုန်ပေါက်ရင်းက နန်စီအား ခြေခုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ ပြောသည်။

ထိုအခိုက် တင်မိုသီ ရောက်လာ၍ နန်စီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ပေါ်လီယာနာ၏ စကားများမှာ နားရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်ရ၏။

"ဟောဒါက တင်မိုသီလေ. . .။ သမီးမှာ သေတ္တာ ပါလား. . ."

ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ မေးမိ၏။

"ပါတယ်လေ။ သေတ္တာက အသစ်စက်စက်ပဲ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ ဝယ်ပေးလိုက်တာလေ။ သူတို့က ကော်လောဝယ်ဖို့ ငွေသိပ်လိုနေတုန်းမှာ ဝယ်ပေးလိုက်ရှာကြတာလေ။ ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ။ သေတ္တာတစ်လုံးစာဆိုရင် ကော်လော ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာတော့ သမီးလည်း မသိပါဘူး။ အတော်တော့ ရသင့်တာပေါ့။ အလယ်လမ်း တစ်ဝက်လောက်အထိ ရချင် ရမှာပေါ့ ဟင်။ ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ မစွတာဂရေ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်ကလေး ရှိတယ်။ ရောက်ရင် ထုတ်ပေးဖို့တဲ့။ သေတ္တာယူဖို့တဲ့။ မစွတာဂရေဆိုတာ မစွဂရေနဲ့ ယောက်ျားလေ။ သူက ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစွတာကားရဲ့မိန်းမနဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေပါ။ သမီး သူတို့နဲ့ လိုက်လာရတာ။ သူတို့က သိပ် ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ အဲ. . . အဲဒီမှာ ရော့"

"ပေါ်လီယာနာကလေး လျှောက်ပြောရင်း သူ ဆွဲလာသည် အိတ်ထဲတွင် မွေနှောက်ရှာကာ သေတ္တာရွေးရန် လက်မှတ်ကလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

နန်စီက နားထောင်ရင်း အလိုလို မောလာ၍ ပံ့ပိုးသက် ရွှိက်လိုက်မိ၏။ သည်မျှ စကားပြောပြီးလျှင်တော့ မောရပေမှာပဲ။ တင်မိုသီဘက်သို့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တင်မိုသီက မျက်နှာကို တခြား တစ်ဘက်သို့

စာမင်လှည့်ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မြင်းရထားပေါ်တွင် ပေါ်လီယာနာ၏သေတ္တာကို နောက်က တင်သူက တင်မိုသီနှင့် နန်စီတို့အကြားတွင် ပေါ်လီယာနာက အစွင့်သား ထိုင်လက် သူတို့သုံးယောက်သား ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မထွက်မီ လုပ်စရာ နှိမ့်သည်တို့ကို လုပ်နေစဉ်ကလည်း ကလေးမသည် အဆက်မပြတ် ဝေဖန်လိုက် မေးလိုက် ပြောလိုက်နှင့် နားထောင်ရသူ နန်စီပင်လျှင် သူပြောသမျှ အမှီလိုက်ရ၍ မောနေတော့၏။

မြင်းရထားဘီးများ စ၍ လိမ့်တော့ . . .

"ကဲ . . . ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲဟင်။ အဝေးကြီးလား ဟင်။ အဝေးကြီးပေါ့နော်။ မြင်းရထား အဝေးကြီး သိပ်စီးချင်တာပဲ။ အေးလေး ဝေးလည်း သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့။ သိလား။ လမ်းကလေးက လှလိုက်တာ။ လမ်းကလေး လှမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဖေတပြောတယ်" ဟုပြောလာရာမှ ရုတ်တရက် တစ်ဆိုဆိုကလေး ရပ်သွားတော့ နန်စီက သူ့ကို ကြည့်မိသည်တွင် သူ့မေးကလေး တုန်ကာ မျက်လုံးများတွင် ချက်ချည်များ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ကလေးမသည် စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို မှော်လိုက်သည်။

"ဒီ လမ်းအကြောင်း အဖေက ပြောဖူးတာပဲ။ သူ မှတ်မိတယ်။ ငြီးတော့. . . ပြီးတော့လေ . . .။ သမီးပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ဟောဒီ ဆေးနိုက်ထည်လေ သိလား။ သမီး ဘာဖြစ်လို့ အနက် မဝတ်လာလဲဆိုတာပါပေါ့။ အနက်ဝတ်မလာလို့ တစ်မျိုးများ ထင်မလားပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးလာတဲ့ သာသနာပြုအလှူခံစည်တွေထဲမှာက အနက်ထည်က ပါမလာဘူး။ မိန်းမဝတ်တတ္တီပါ အတွင်းခံထည်တစ်ခုပဲ ပါတာ။ အဲဒါကလည်း သမီးနဲ့မတော်ဘူးလို့ ခြီးနားချုပ်ကြီးကားရဲ့မိန်းမက ပြောတယ်လေ။ ပြီးတော့ အဲဒါကလည်း ဆတောင်ဆစ်တွေနဲ့ တခြားနေရာတွေက ဖြူတဲ့နေရာ ဖြူနေပါပြီ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေတချို့က သမီးကို အဝတ်နက်နဲ့ ဦးထုပ်နက် ဝယ်ပေးလိုက်ချင်ကြတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် တချို့ကလည်း ဒီငွေကို သူတို့ ဝယ်ဖို့ လုပ်နေကြတဲ့ ဝတ်ကျောင်းအတွက် ကော်လောနီကြီးထဲ ထည့်ချင်ကြတယ်။ သိလား။ မစွဂိုက်ကတော့ အဝတ်နက်နဲ့ ကလေးတွေ မကြိုက်တာနဲ့ အတော်ပါပဲလို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုလေ သမီးပြောတာက မစွဂိုက်က ကလေး

၄၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

တွေ့ကိုတော့ ချစ်ပါတယ်၊ အဝတ်နက် မဝတ်စေချင်တာပါ။ . . ”

ပေါ်လီယာနာက အသက်ရှူဖို့နားတော့ နန်စီက ဝင်လိုက်၏။

“ကိစ္စရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရပါတယ်”

“အဲသလိုဆိုရင် သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးလည်း အဲသလို ထင်ပါတယ်လေ” ဟုပြောပြီး၊ ယခင်တစ်ချိန်ကလို တစ်ဆို့ဆို့ကလေး ရပ်သွားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အနက်ထည် ဝတ်ထားရင်းဆိုရင် ဝမ်းသာဖို့ အတော် ခက်မှာပေါ့။ . . ”

“ဘာ . . . ဝမ်းသာဖို့ . . . ”

နန်စီက တအံ့တဩ ထောက်မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဖေကလေ . . . ကျွန်တို့ကလေးတွေနဲ့ အတူနေဖို့ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားပြီ။ သိလား။ အဖေက ပြောသွားတယ်။ သမီး ဝမ်းသာတတ်ရမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာအောင် လုပ်ရတာ အတော်တော့ ခက်သား။ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည့် ဝတ်ထားတာတောင် မလွယ်လှပါဘူး။ အဖေကိုလေ သမီးနဲ့ သိပ် နေစေချင်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် အမေနဲ့ တံခြားကလေးတွေက ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဘုရားသခင်ဧရာ၊ တမန်တော်တွေရော ရှိနေမှာပဲ။ သမီးမှာသာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ အဖေကို သမီးနဲ့ပဲနေဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးပေါ့။ အခုဆိုရင်တော့ အန်တီပေါ်လီရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ သမီး အန်တီပေါ်လီကိုရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အန်တီပေါ်လီရယ်”

နန်စီမှာ ကလေးမအတွက် ရင်ထဲက နင့်အောင် သနားနေရာမှ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“အို . . . သမီးလေး မှားနေပြီ သမီးရဲ့။ မမက နန်စီရယ်လေ။ သမီးလေးရဲ့ အန်တီပေါ်လီ မဟုတ်ဘူးကွယ်” ဟု ပြောရ၏။

ပေါ်လီယာနာက စိတ်ညစ်သွားသလို . . .

“အို . . . အို၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဟုသာ ဆိုနိုင်၏။

“မဟုတ်ဘူးကွယ်။ မမက နန်စီပါ။ သမီးက သမီးဒေါ်လေးလို့ ထင်နေတာကိုး။ မသိဘူး။ လူချင်းကတော့ တစ်စက်မှ မတူပါဘူးကွယ်။ မတူပါဘူး” တင်မိုသီက ခပ်အေးအေးကလေး ရယ်လိုက်သော်လည်း နန်စီက

သူ့ကို လှမ်းမကြည့်မိ။

“ဒါနဲ့ မမက ဘယ်သူ့ မမကြည့်ရတာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းကနဲ့ ဘော့ မတူပါဘူး”

တင်မိုသီက သည်တစ်ခါတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်သူ့ လိက်သည်။

“မမက နန်စီပါ။ ဒေါ်ပေါ်လီ ငှားထားတဲ့ လူလေ။ အဝတ်လျှော်တာနဲ့ သေးလေးလံလံ မီးပူတိုက်တဲ့အလုပ်ကလွဲရင် အိမ်ကအလုပ် အားလုံး လုပ်တယ်။ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်တော့ မစွန့်ရချင် လုပ်တယ်”

“ဒါထက် အန်တီပေါ်လီဆိုတာ ရှိတော့ရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ထလေးမက စိုးရိမ်တကြီး မေး၏။ ဤတွင် တင်မိုသီက ဝင်၍ . . .

“ဟာ . . . ရှိသမှ အသေအချာ ရှိတာပေါ့” ဟု ပြောသည်။ ပေါ်လီယာနာလည်း သိသိသာသာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“အို . . . ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့” ဟုပြောကာ အတန်ကြာ ငြိမ်ဆက်နေပြီးမှ ရွှင်လန်းစွာပင်

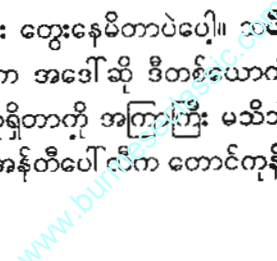
“ဒါနဲ့ သိလား။ သမီးလေ သူ လိုက်လာပြီး မကြိုတာ ဝမ်းသာတယ်။ သိလား။ တွေ့ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မမတို့နှစ်ယောက်လည်း ရှိသားပဲဟာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

နန်စီမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးပြာသွား၏။ တင်မိုသီက သူ့အား မချီချေလုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကလေးက တယ် စကားတတ်တာပဲ။ နန်စီကတော့ ကျေးဇူးတင်အောင် မရပါလား” ဟု ပြောလိုက်၍ . . .

“အေး . . . အေးဟယ်။ ငါက ဒေါ်ပေါ်လီအကြောင်း တွေးနေမိမိ ဆိုပါ” ဟု ယောင်ယောင်မှားမှား ဆိုမိလေ၏။ ပေါ်လီယာနာက ကျေကျေနပ်နပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သမီးလည်း အန်တီပေါ်လီအကြောင်း တွေးနေမိတာပဲပေါ့။ သမီးကလေး . . . သူ့ဆိုရင် သိပ်ချစ်တယ်။ သမီးမှာက အဒေါ်ဆီ ဒီတစ်ယောက် မိန့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါတောင်မှ သမီးမှာ သူ့ရှိတာကို အကြားကြီး မသိဘဲ နေခဲ့ရတာ။ နောက် အဖေက ပြောလို့ သိတာ။ အန်တီပေါ်လီက တောင်ကုန်း အခြေကြီးပေါ်က အိမ်လှလှကြီးနဲ့ နေတာတဲ့”

၄၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“ဟုတ်တာပေါ့။ အခု ဒီကတောင် လမ်းမြင်နေရပြီလေ။ ဟိုရွှေက
ခန်းဆီး အစိမ်းကြီးတွေနဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့” ဟု နန်စီက ပြောသည်။

“ဟယ် . . . လှလိုက်တာ။ ဘေးပတ်လည်မှာလည်း သစ်ပင်တွေ
မြက်ခင်းတွေနဲ့ နော်။ သည်လောက်များများ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို မမြင်ဖူးဘူး။
မမနန်စီ အန်တီပေါ်လီက ပိုက်ဆံ ချမ်းသာလား. . . ဟင်”

“ချမ်းသာတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ပိုက်ဆံအများကြီးရှိရင် အကုန်လုံး
ကောင်းမှာပဲနော်။ ပိုက်ဆံ အများကြီးရှိတဲ့လူတွေကို သိပ် မသိဘူး။ မစ္စတာဂိုက်
တို့လောက်ပဲ။ သူတို့ကတော့ တော်တော် ချမ်းသာတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာ
ကော်လောကြီးတွေ ရှိတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ အိုက်စကရင် စားလားဟင်၊ မမ
နန်စီက ခေါင်းယမ်းပြီး မှဲပြသည်။ ပြီးတော့ တင်မိုမီအား ပြုံးစစလှုပ်
နှံ့ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ တင်မိုသီက . . .

“မစားဘူး ကလေးရဲ့။ မင်း အန်တီပေါ်လီက အိုက်စကရင် မကြိုက်
ဘူး။ ထင်ပါရဲ့။ တို့တော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“ဪ . . . မကြိုက်ဘူးလား။ အိုက်စကရင် မကြိုက်ဘဲ ဘယ်လို
နေနိုင်လဲ မသိဘူးနော်။ ဒါပေမယ့်လေ၊ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ဝမ်းသာလို့
ရတာပေါ့။ မစားရင် မစ္စဂိုက်လို ပိုက်တော့ မနာဘူးပေါ့။ မစ္စဂိုက်ရဲ့ အိုက်စ
ကရင်ဆိုရင် သမီးပဲ စားရတယ်။ အများကြီးပဲ။ အန်တီပေါ်လီမှာတော့ ကော်
လောတွေတော့ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ကော်လောတွေတော့ ရှိတယ်”

“အခန်းတိုင်းလား”

“အင်း. . . အခန်းတိုင်း လိုလိုပါပဲ” ဟု နန်စီက ဖြေပြီးမှ ကော်လော
မရှိသော ထပ်ခိုးခန်းကလေးကို သတိရကာ ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်မိ၏။

“အို . . . သမီး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးက ကော်လောဆို သိပ်
ကြိုက်တာ။ သမီးတို့မှာတော့ ကော်လော တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ အလျှင်ပစ္စည်း
တွေထဲမှာ ပါလာတဲ့ ခင်းစောင်ကလေး နှစ်ထည်ပဲ ရှိတယ်။ တစ်ထည်က
မင်ခွန်းတွေနဲ့လေ၊ မစ္စဂိုက်မှာ ပန်းချီကားတွေလည်းရှိတယ်၊ သိလား။ တကယ်

လဲတဲ့ကားတွေပေါ့။ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့။ ဒူးတုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပုံတွေ ကြောင်
ကလေးပုံ။ သိုးကလေးတွေရော၊ ခြင်္သေ့ကြီးရော။ အတူတူနေတာတော့ ဟေ့ဟေ့
ဘူးပေါ့။ သိုးကလေးတွေနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးကို ပြောတာလေ။ ကျမ်းစာထဲမှာတော့
သူတို့တစ်နေ့ အတူနေကြလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အခုတော့
နေကြသေးဘူးလေ။ မစ္စဂိုက်ရဲ့ ပန်းချီကားထဲက သိုးကလေးနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး
တို့ပြောတာ။ မမကော ပန်းချီကားတွေ မကြိုက်ဘူးလား. . . ဟင်”

“မ. . . မပြောတတ်ဘူးကွယ်”

နန်စီက မပွင့်တပွင့်ဖြေသည်။

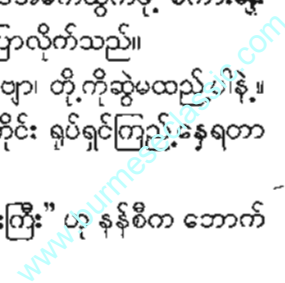
“သမီးကတော့ သိပ်ကြိုက်တာ။ သမီးတို့မှာတော့ ပန်းချီကား မရှိပါ
ဘူး။ ဒါတွေက အလျှင်ပစ္စည်းတွေထဲမှာ မပါတတ်ပါဘူး သိလား။ တစ်ခါ
တော့ ပါလာဘူးတယ်လေ။ ပန်းချီကားနှစ်ကား၊ တစ်ကားက သိပ်ကောင်းလို့
အဖေက သမီးဖို့ ဖိနပ်ဝယ်ရအောင် ပိုက်ဆံရဖို့ ရောင်းလိုက်ရတယ်။ နောက်
တစ်ခုကတော့ မကောင်းပါဘူး။ ချိတ်လိုက်တာနဲ့က ကျွတ်သွားတာပဲ။ မှန်ဆို
တော့ ကွဲတာပေါ့နော်။ သမီးဖြင့် ငိုလိုက်ရတာ။ ဒါပေမယ့် သမီးတို့မှာ အသံလို့
ကောင်းတာတွေမရှိတာကို ဝမ်းသာပါတယ်လေ။ ဒါမှ အန်တီပေါ်လီဆီတ
တာတွေကို ပိုကြိုက်မှာပေါ့။ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ သမီး
တို့ အရောင်မှိန်ဖျော့နေတဲ့ ဖဲပြားကြီးတွေချည် ခေါင်းစည်းနေရရာက စည်
တွေထဲမှာ ဖဲပြားလှလှကလေးတွေ ပါလာတုန်းကလိုပေါ့” ဟုပြောရင်းပင်
သူတို့သည်အိမ်ကြီးအဝင် လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သဖြင့် ပေါ်လီယာနာလည်း
ဝမ်းသာအားရပင် “ဟာ. . . အိမ်ကြီးက တကယ်လှတာပဲနော်” ဟု ဆိုလိုက်
သည်။

တင်မိုသီက သေတ္တာကိုချနေစဉ်တွင် နန်စီက သူ့အနားသို့ ကပ်ပြီး
လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဟေ့. . . တင်မိုသီ။ နောက်ဆိုရင် တို့ဒီအိမ်ကထွက်ဖို့ စကားမျိုး
ဘယ်တော့မှ လာမပြောနဲ့တော့ သိလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ထွက်ဖို့လား။ တို့ကတော့ မပြောပေါင်ဗျာ။ တို့ကိုဆွဲမထည့်ပါနဲ့။
ဒီအိမ်မှာ ဒီကလေးမမျိုးသာရှိနေရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရတာ
ထက် ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့”

“ပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး” ဟု နန်စီက ဘောက်

၄၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဆတ်ဆန်ကလေး ပြန်ပက်ရင်း . . .

“သူတို့နှစ်ယောက်သာ အတူတူနေကြရင်တော့လား ဒီကလေးအဖို့ တော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဟိုဖက်တောင် လွန်ထွက်သွားမယ် သိလား။ သူ့မှာ ပြေးစရာပုန်းစရာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုတော့ လိုမှာပဲ။ အေး. . . အဲဒီ ကျောက်ဆောင်ဟာ ငါပဲဖြစ်မယ် တင်မို့သိ. . . တကယ် တကယ်” ဟု ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားပြီ။ ပေါ်လီယာနာအား လှေကားကျယ်ကြီးများမှနေ၍ အိမ် ပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အထိမ်းအမှတ်

ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်သည် သူ၏တူမကို ထ၍ မကြိုဆိုချေ။
ကလေးမနှင့် နန်စီတို့ ညှဉ်းခန်းတံခါးဝက ဝင်လာတော့ စာဖတ်နေရာမှ မော်
ကြည့်ကာ ဝတ်ကျောတန်းကျေမျှ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး-

“ပေါ်လီယာနာ နေကောင်းရဲ့လား . . .” ဟု မေးသည်။

သည်နောက်တွင် သူ ဘာစကားမှ ဆက်ပြောခွင့် မရ။ ပေါ်လီယာနာ
သည် အခန်းထဲ ဝင်မိလျှင်ပင် အပြေးကလေးသွားကာ ဆူးမွေ့ရာနှင့်သာ
မောပြုသင့်သော သူ့အဒေါ်၏ပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်၍ ထိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အန်တီပေါ်လီ. . . အန်တီပေါ်လီ။ သမီးကို အန်တီပေါ်လီနဲ့
လာနေခွင့်ပြုတာကို သမီး ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး။ သိလား။ သမီးလေ
ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေနဲ့ချည်း နေလာရာက ခုလို အန်တီ
ပေါ်လီတို့၊ နန်စီတို့၊ ဘာတို့နဲ့ နေရမယ်ဆိုတော့လေ သမီးဖြင့် သိပ် ပျော်
ဆာပဲ” ဟု ရှိုက်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောသည်။

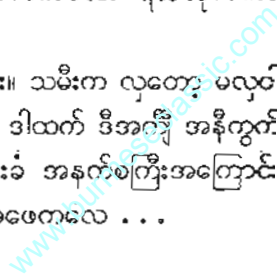
ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့ကိုဖက်ထားသော လက်ကလေးများကို ဖြည့်ဖို့
အားထုတ်ရင်း. . .

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ညည်း ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ
တော့ ငါ့မသိပါဘူး” ဟု ပြောကာ မျက်မှောက်ကြုတ်၍ တံခါးက နန်စီအား
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“နန်စီ၊ နင် သွားနိုင်ပြီ။ ပေါ်လီယာနာ ကောင်းကောင်း ရပ်နေစမ်း
နင် ဘယ်လိုနေတယ် ဆိုတာတောင် ငါ မကြည့်ရသေးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်လိုက်ကာ
ချက်ချင်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ အန်တီ မကြည့်ရသေးဘူး။ သမီးက လှတော့ မလှဝင်
ဆူးနေနဲ့။ မျက်နှာက မဲ့ခြောက်တွေနဲ့ပဲ။ ဪ ဒါထက် ဒီအင်္ကျီ အနီကွက်
နဲ့ တထောင်ဆစ်က အဖြူကွက်တွေနဲ့ အတွင်းခံ အနက်စကြီးအကြောင်း
ပြောရဦးမယ်။ မမနန်စီကိုတော့ ပြောပြီးပြီး။ အဖေကလေ . . .

“ကဲကဲ... ညည်းအဖေ ဘာပြောတယ်ဆိုတာတွေ ထားလိုက်ပါ။ ညည်းမှာ သေတ္တာ ပါတယ် ထင်တယ်” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ပါတာပေါ့ အန်တီပေါ်လီရဲ့။ သမီးကို ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေက ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ သံသေတ္တာ လှလှကလေးပေါ့။ အထဲမှာတော့ သမီးပိုင် ပစ္စည်းရယ်လို့ သိပ် မပါပါဘူး။ အခုတလော အလှူခံပစ္စည်းတွေ ရောက်တာကလည်း မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အထည်က သိပ် မပါဘူးလေ။ သေတ္တာထဲမှာတော့ ဖေဖေစာအုပ်တွေချည်းပါပဲ။ မစ္စတီက ဒါတွေ သမီး ယူသွားသင့်တယ်ဆိုလို့လေ။ သိလား။ သမီးအဖေက

“ပေါ်လီယာနာ...”

ဒေါ်ပေါ်လီက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖြတ်ခေါ်လိုက်ပြီး . . .

“အခုတည်းက တစ်ခါတည်း နားလည်ထားရမယ့်ဟာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ တို့တို့ ညည်းအဖေအကြောင်း ပြောပြောမနေဖို့ဘဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကလေးမသည် သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လည်း အန်တီပေါ်လီ”

သူက မရဲတရဲ မေးတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက စကားစကို အလျင်အမြန် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အခု ညည်းအခန်းကို သွားကြမယ်။ ညည်းသေတ္တာတော့ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ သေတ္တာပါရင် အပေါ်တင်လိုက်လို့ တင်မိသီကို ပြောထားတယ်။ ကဲ . . . လာ၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ”

ပေါ်လီယာနာသည် စကား တစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့အဒေါ်သွားရာသို့သာ လှည့်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျက်ရှိသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ မော်လျက်သာရှိသည်။

အေးလေ “သူက အဖေအကြောင်း မပြောစေချင်တာကိုလည်း ဝမ်းသာရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အဖေအကြောင်း မပြောရတော့ ငါ့စိတ်လည်း သက်သာရာ ရမှာပေါ့။ အန်တီကလည်း ဒါကြောင့်ပဲ အဖေအကြောင်း မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ပင်တာ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့” ဟု တွေးမိတော့ သူ့အဒေါ်၏ ကြင်နာမှု ကလေးများကို သဘောပေါက်ကာ မျက်ရည်များကို သိမ်းဆည်း၍ ဘေးပတ်

ခန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် လှေကားအတက်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် သူ့အဒေါ်၏ ပိုးနက်အဝတ်သည် တရွမ်းရွမ်းမြည်လျက်ရှိသည်။ သူ့နောက်တွင်ကား ပွင့်နေသော တံခါးတစ်ခုရှိ၍ အခန်းထဲရှိ ကြမ်းပေါ်တွင် ငင်းထားသော အရောင်နုနု ကော်လောများနှင့် ဖဲစ အုပ်ထားသော ကုလားထိုင်များကို မြင်ရသည်။ သူ့ခြေအောက်ကမူ နင်းသွားလျှင် ရေမှော် ရေညှိ မင်ကလေးများကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကော်လော ရှိ၏။ ရှေ့နောက်ဝဲယာတွင်ကား ရွှေဘောင်နှင့် ပန်းချီကားများ လာခန်းဆီးပါးပါးကို ထိုးဖောက်ဝင်နေသော နေရောင်ခြည်များသည် သူ၏ မျက်စိများထဲတွင် လက်ခနဲ လက်ခနဲ ထိုးဝင် လျက်ရှိသည်။

“အို၊ အန်တီပေါ်လီ အန်တီပေါ်လီ။ အိမ်ကြီးက သိပ် သိပ်ကို လှတာပဲနော်။ အဲသလောက် ချမ်းသာတာ အန်တီ သိပ်ဝမ်းသာရမှာပဲနော်”

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ပေါ်လီသည် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ” ဟု ငေါက်ဆက်ဆက်ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလို ပြောရသလား ပေါ်လီယာနာ။ အံ့ဩပါရဲ့” ဟုလည်း မာန်မဲလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက တကယ်ပင် နားမလည်သလို “ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီ ဝမ်းမသာဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“မသာဘူး ပေါ်လီယာနာ။ ဘုရားသခင်က သင့်လျော်တယ်လို့ အပ်နှင်းတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး မာန်မာနတက်ရင် အပြစ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာလောက်တော့ သိပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းကို အကြောင်းပြုပြီး ပျော်လိုက် ရွှင်လိုက် မရှိပါဘူး...”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ခန်းမသို့ဖြတ်၍ အထပ်ခိုးဆီသို့ တက်သော လှေကားရင်းသို့ လာခဲ့၏။ ကလေးမကို သည်အထပ်ခိုးခန်းထဲတွင် ထားမိသည်အတွက် ယခုမှ သူ ဝမ်းသာသည်။ အစကတော့ သူ့တူမကလေးကို သူနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးသောနေရာတွင် ထားရန်နှင့် အိမ်ထဲက အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ကလေးမို့ ဆော့လျှင် ပျက်စီးမည်စိုး၍ ဤ အထပ်ခိုးခန်းမှာထားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ပေါ်လီယာနာက ဂုဏ်ရှိတာတွေ ဩက်တတ်သည် သူ့စရိုက်ကလေးကို အစကတည်းက ဖော်ပြနေတော့ သူ့

၄၈-သေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

အတွက် စီစဉ်ထားသည်။ အခန်းမှာ ဘာအဆောင်အယောင်မှ မရှိသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ခံစားကံမေ့လိုက်မိ၏။

ပေါ်လီယာနာ၏ ခြေထောက်ကလေးတစ်စုံက သူ့အဒေါ်၏နောက်မှ သွက်လက်စွာ လိုက်လျက် ရှိသလိုပင်။ သူ၏ မျက်လုံးပြာကြီးအစုံကလည်း ဤမျှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်။ အိမ်ကြီးအတွင်းဝယ် ကြည့်စရာကောင်းသည်။ အလှအပ ပစ္စည်း စိတ်ဝင်စားစရာပစ္စည်းများကို တစ်ခုတလေမှ မလွတ်ရအောင် ဝဲယာပတ်လည်သို့ ကြည့်လျက် ရှိပေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား မကြာမီ သိရတော့မည်ဖြစ်သော ပုစ္ဆာတစ်ခု၏ အဖြေကို တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှာကြည့်နေမိသည်။

သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ဆန်းကြယ်သော တံခါးမကြီးများအနက် မည်သည့်တံခါး၏ နောက်ကွယ်တွင် သူ့နေရမည့်အခန်း ရှိလေမည်နည်း။ သူ၏အခန်း ဆိုရာ၌ သူ တစ်ဦးတည်းပိုင် သူ ကြိုက်သလို နေနိုင်သော သူ နှစ်သက်မြတ်နိုးရသော လှပသော ခန်းဆီးများ၊ ကော်ဇောများ၊ ပန်းချီကားများနှင့် တန်ဆာဆင်သော အခန်းဟု သူ စိတ်စောနေမိ၏။ သူ၏အဒေါ်သည် ရုတ်တရက် တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လှေကားတစ်ခုကို တက်လိုက်ပြန်လေသည်။

သည်မှာတော့ ဘာမှ ကြည့်စရာသိပ်မရှိ။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဗလာနံရံများ ရှိ၏။ လှေကားထိပ်တွင်မူ မှောင်သော နေရာပြန်များ၊ အမိုးများက ကြမ်းပြင်အထိ ကျရာ ထောင့်ကြားများနှင့် မရေမတွက်နိုင်အောင် များလှစွာသော သေတ္တာများ စီထားသည့် နေရာများကို တွေ့ရသည်။ လှောင်အိတ် နေသဖြင့် အသက်ရှူလို့ မဝသလိုဖြစ်ကာ ခေါင်းကို မော့လိုက်မိသည်။ ထို့နေရာတွင် သူ့အဒေါ်သည် လက်ဖျာဘက်မှ တံခါးတစ်ခု ဖွင့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ၊ ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒါ ညည်းအခန်းပဲ။ အဲသည်မှာ ညည်းသေတ္တာလည်း ရှိလေရဲ့။ သော့ ပါခဲ့ရဲ့လား”

ပေါ်လီယာနာက အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းလျက် ကြောက်လန့်သည့်အသွင် ဆောင်နေကြလေသည်။

သူ့အဒေါ်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး...

“ပေါ်လီယာနာ။ ငါက တစ်ခုခုမေးရင် ပါးစပ်က ဖြေတာကို ကြိုက်

တယ်။ ခေါင်းက ဖြေတာ မကြိုက်ဘူး။ ကြားလား” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီပေါ်လီ”

“အေး၊ အဲသလိုမှပေါ့” ဟုဆိုကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေတကောင်းသေည်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ညည်း လိုတာအားလုံး ဒီမှာ ရှိပြီ ထင်တယ်။ သေတ္တာထဲကဟာတွေ တူပြီး နေရာချဖို့ နန်စီကို လွှတ်လိုက်မယ်။ ညနေစာကို ခြောက်နာရီမှာ စားတယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ လှေကားတစ်လျှောက် ဆင်းသွားလေတော့၏။

ဒေါ်ပေါ်လီ ဆင်းသွားပြီးနောက် ပေါ်လီယာနာသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးအစုံကို ဗလာနံရံ ဗလာကြမ်းပြင်နှင့် ဗလာပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

နောက်မကြာမီ ရက်များအတွင်းက အနောက်ဘက်ရှိ သူ့အိမ်တအခန်းကလေးထဲတွင် သူနှင့်အတူ ရှိခဲ့သည့် သေတ္တာကလေးဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးအစုံဖြင့် အုပ်ကာ သေတ္တာလေးအနီးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်မိလေသည်။

မိနစ် အနည်းငယ်အကြာ နန်စီတက်လာတော့ သူ့ကို ဤနေရာ၌ ပင် တွေ့ရသည်။

“အို၊ အို၊ ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်” ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်ချရင်း ကလေးမကို အသာအယာပွေ့ယူလိုက်၏။

“ဒီလို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ စိုးရိမ်နေတာ။ တကယ်၊ တကယ်” ဟုလည်း ပြော၏။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

“မမနန်စီရယ်။ သမီးက ဆိုးလို့ ယုတ်မာလို့နေမှာပဲ။ အတော့်တိုယုတ်မာလို့ပေါ့။ အဖေ့ကိုလေ သမီးထက် ဘုရားသခင်နဲ့ တမန်တေးတွေက ပိုပြီး လိုတယ်ဆိုတာကို နားလည်အောင်တွေးလို့မရဘူး မမရဲ့”

“သူတို့မှာလည်း လိုတာ မဟုတ်ပါဘူးအေး” ဟု နန်စီက ခပ်မာမာ ကြေညာလိုက်သည်။

“အို မမ၊ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာ

၅၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

က အထိတ်တလန့် ဆိုလိုက်တော့ သူ့မျက်ရည်များလည်း ခြောက်သွား၏။
နန်စီက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ သူ့မျက်လုံးများ သူ့ ပွတ်နေလိုက်ပြီး...
“မမက အလကား ပြောတာပါကွယ်။ ကဲ ကဲ၊ သော့ပေး။ ဒီ
အထဲက အဝတ်တွေ ထုတ်ရအောင်။ ပေး ပေး” ဟု ဆိုလိုက်၏။
ပေါ်လီယာနာက မျက်ရည်စက်လက်ကပင် သော့ကို ထုတ်ပေးလိုက်
သည်။

“အထဲမှာ ဘာမှတော့ သိပ် မရှိပါဘူး”

“ဘာမှ မရှိတော့ ရှင်းရတာ ပြန်တာပေါ့” ဟု နန်စီက ဆို၏။

ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ယုစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ ဒါကို သမီး ဝမ်းသာရတာပေါ့နော်” ဟု ပြောတော့

နန်စီက နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

“အေးပေါ့... အေးပေါ့” ဟူ၍တော့ ယောင်ဝါး ဖြေမိသေးသည်။

နန်စီ၏ ကျင်လည်မှုကြောင့် သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းများကို ထုတ်၍
နေရာချထားရသည်မှာ မကြာပါ။ ပစ္စည်းများဆိုသည်မှာ စာအုပ်များ၊ ဖာထေး
ထားသော အတွင်းခံအဝတ်များနှင့် အရောင်အဆင်းကင်းပွဲရှာကြသော အပေါ်
ဝတ်အနည်းငယ်တို့သာ ဖြစ်၏။ ပေါ်လီယာနာသည် ပြုံးရွှင်စွာပင် ဘီရိုထဲ
တွင် အဝတ်များ ပြေး ချိတ်လိုက်၊ စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ် ပြေး တင်လိုက်၊
အောက်ခံအဝတ်များကို ဘီရိုအံ့ဆွဲထဲ ပြေး ထည့်လိုက်နှင့် အလုပ်များ၍
နေလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် “ဒီအခန်းကလေးက တကယ်ကောင်းတဲ့ အခန်း
ကလေး ဖြစ်မယ် မမရဲ့။ ဟုတ်ဘူးလားဟင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

နန်စီက မဖြေ။ သေတ္တာထဲတွင် ခေါင်းငုံ့သွင်းလျက် အလုပ်ရှုပ်
နေဟန် တူသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် ဘီရိုနားတွင်ရပ်ကာ အထက်က ဘာမျှ မရှိသော
နံရံကို မကျေမနပ် ကြည့်နေလေ၏။

ဒီနေရာမှာ မှန်မရှိတာကို သမီး ဝမ်းသာနိုင်ပါတယ်။ မှန် မရှိတော့
သမီးမျက်နှာက မှဲ့ခြောက်တွေကို မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့... ”

နန်စီ၏ ပါးစပ်မှ ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။ သို့သော်
ပေါ်လီယာနာက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာထဲသို့ ခေါင်း ပြန်ငုံ့ထား

ထိုက်သည်။

နောက် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာတော့ ပေါ်လီယာနာသည် ပြတင်း
ပေါက်တစ်ခုအနီးတွင်ရပ်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခုပ်တီး၍ ရွှင်ပြုံးစွာ အော်
လိုက်သည်။

“အို၊ ကြည့်စမ်း မမနန်စီ။ သမီး သတိမထားမိဘူး။ ကြည့်စမ်း
တို့ အဝေးကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ သစ်ပင်တွေ၊ အိမ်တွေနဲ့၊ ဝတ်ကျောင်းက
အချွန်တွေနဲ့၊ မြစ်ရေကလည်း ငွေ့ရောင်တောက်လို့။ အို မမနန်စီရယ်။ ဒီလို
ဟာမျိုး ကြည့်စရာရှိနေရင် ပန်းချီကား ဘယ်သူ လိုဦးမလဲ ဟင်။ အန်တီ
ပေါ်လီက သမီးကို ဒီအခန်းပေးတာ သမီး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ”

နန်စီကို ကြည့်လိုက်တော့ နန်စီသည် ရိုက်၍ ရိုက်၍ ငိုနေသည်
တို့ တွေ့ရလေရာ၊ ပေါ်လီယာနာမှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩရပြီး သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်
သွားမိသည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်။ ဘာလဲ၊ ဒါ ဒါ နဂိုက မမအခန်းလား
ဟင်။ မမ၊ ဟုတ်လား...”

“ဘယ်ကလာ မမအခန်းရမလဲ”

နန်စီက မျက်ရည်သုတ်၍ ဒေါသနှင့် ဆိုလိုက်ပြီး

“သမီးလေးလေး တကယ် သမီးလေးဟာ နတ်ပြည်က တိုက်ရိုက်
ဆင်းလာတဲ့ သူတော်စင်မလေး မဟုတ်ရင်” ဟု ပြောရင်းက ခေါင်းလောင်း
တီး၍ ခေါ်သံကြားသဖြင့် ဖြုန်းခနဲထကာ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ပြီး တဒိုင်း
ဒိုင်း ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ သူ့ ပန်းချီကားပြတင်းပေါက်
ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူသည် တံခါးကို လက်နှင့်
ထိကြည့်သည်။ အသက်ရှူကြပ်အောင် လှောင်ပိတ်နေခြင်းကို ကြာရှည်
သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိဟန်မတူတော့။ သူ့လက်ဖျားနှင့် အသားတွန်းကြည့်တော့
ရွေ့တက်သွား၍ သူ ပျော်သွားသည်။ နောက်ခဏကြာတော့ ပြတင်းပေါက်
တစ်ခုလုံး ပွင့်သွားပြီး ပေါ်လီယာနာသည် အပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၍
မိုက်ကာ လတ်ဆတ်ချိုအေးသော လေကို သောက်ရှူလျက်ရှိတော့သည်။

နောက် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားပြီး စမ်းကြည့်တော့
လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ပွင့်သည်။ ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့နှာခေါင်း

၅၂-ဧည့်သည်အဖြစ်အဖြစ် ပေါ်လီယာနာ

နားက ကပ်၍ ဝင်လာကာ အခန်းထဲတွင် တစ်ဝီ ပျံ့နေလေသည်။ နောက် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝင်လာသည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာက မမူ တော့၊ သူ့မှာ အသစ်အဆန်းတစ်ခု တွေ့ထားပြီ။ ဤ ပြတင်းပေါက်နှင့် တည် တည်တွင် သစ်ကိုင်းများ ဖြာထွက်နေသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။ ဤသစ်ပင်မှ အကိုင်းအခက်များသည် ပေါ်လီယာနာအား ဖိတ်ခေါ်နေသော လက်ကြီးများနှင့် တူ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ "ဒါလောက်တော့ ရမယ် ထင်တယ်" ဟု တိုးတိုးရယ်ရင်း ပြောပြီး ခဏနေတော့ သူသည် ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ တက်လိုက်၏။ ထိုနေရာမှ အနီးဆုံးသစ်ကိုင်းဆီသို့ လှမ်းသွားရန် လွယ်သည်။ ပြီးတော့ သစ် ကိုင်းများကို မျောက်လို တွယ်ကာ တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ကူးပြီး အောက် ဆုံးအကိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။

အောက်ဆုံးအကိုင်းမှ မြေပေါ်သို့ လွှတ်ချရသည်မှာတော့ ပေါ်လီ ယာနာလို သစ်ပင်တက်နေကျ ကလေးများအဖို့သော်မှ အတော်ကလေး ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။ သို့သော် သူသည် အသက်အောင့်ပြီး သန်မာ သော သူ့လက်ကလေးများကိုလွှဲကာ အောက်ကမြက်ခင်းပေါ်သို့ လေးဘက် ကျအောင် လွှတ်ချလိုက်၏။ နောက် ကိုယ်ကို မတ်၍ ထကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ရောက်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဥယျာဉ် တစ်ခုရှိ၍ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ခါးကုန်းအဖိုးအိုတစ်ယောက် အလုပ် လုပ်နေ၏။ ဥယျာဉ်၏ ဟိုဘက်တွင် တောင်ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်ကလေးဆီသို့ သွားသော လူသွားလမ်းကလေး ရှိ၏။ ထိုလမ်း၏ထိပ်တွင် ရောမကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး နှင့် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ပေါ်လီယာနာအဖို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောက်ထိုက်ဆုံးသောနေရာ တစ်နေရာသာ ရှိပါက ထို နေရာသည် ထို ရောမကျောက်တုံးကြီး၏ ထိပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပေါ်လီယာနာသည် ပြေးရင်း ကျင်လည်စွာ လှည့်၍ အဖိုးအိုကို ကွင်းရှောင်ကာ အတန်းလိုက် ညီညာစွာစိုက်ထားသည့် သစ်ခင်းစိမ်းစိမ်းများ အကြားမှ ကွင်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေရာ လူသွားလမ်းကလေးသို့ရောက် တော့ သူ့မှာ မောနေ၏။ နောက် သူသည် တောင်ကုန်းကလေးကို အံ့ခဲ၍

တက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ပြတင်းပေါက်ရတော့ နီးနီးကလေး ထင်ရသည်။ ဤကျောက်ဆောင်သည် တကယ်တက်ကြည့်တော့ အတော်ထေး ပါကလားဟု အောက်မေ့လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ ဟယ်ရင်တန် အိပ်ကြီး၏ ခန်းမအဝင် စင်္ကြံမှ နာရီကြီးသည် ခြောက်ချက်ထိတိ တီးလိုက်လေသည်။ ဤနာရီသံ ခြောက်ချက်၏ နောက်ဆုံးတစ်ချက် အတီးတွင် နန်စီသည် ညနေစာ စားရန် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြွတ် ကာ ကြမ်းပြင်ကို ဖိနပ်ဖြင့် ခေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ထိုင်ရာမှထ၍ ခန်းမအဝင် စင်္ကြံဆီသို့ သွားကာ အပေါ်သို့ မှော်ကြည့်သည်။ သူ စိတ်မရွည်တော့သည်မှာ ထင်ရှား၏။ တစ်မိနစ်ခန့်နားကို စွင့်ထောင် သေး၏။ နောက် ပြန်လှည့်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

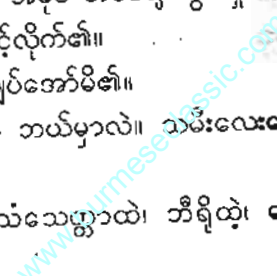
"နန်စီ" ဟု ခေါ်လိုက်၍ နန်စီ ဝင်လာတော့... "ငါ့တူမ နောက်ကျတယ်" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်၊ နန်စီက သွားခေါ် ရမည်မှတ်၍ ဟန်ပြင်တော့...

"နေ နေ။ နင် သွားခေါ်ဖို့ မလိုဘူး။ ညနေစာ ဘယ်အချိန် စားမယ် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောထားတယ်။ အခု သူ့အပြစ်ကို သူ ခံရမယ်။ နောက်ထို အချိန်မှန်အောင် သင်ခန်းစာ ယူပါစေ။ သူ ဆင်းလာတဲ့အခါ သူ့ကို မီးဖိုထဲ မှာ နွားနို့နဲ့ ပေါင်မုန့်ပဲ စားပါစေ" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

နန်စီက "ဟုတ်ကဲ့ မမ" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်က နန်စီမျက်နှာကို ဒေါ်ပေါ်လီ လှမ်းမကြည့်လိုက်မိ၍သာ တော်တော့၏။

ညစာအပြီး အစောနိုင်ဆုံးအချိန်တွင် နန်စီသည် နောက်ဘက်ထဲ ကားမှ အထပ်ခိုးအခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း "နွားနို့နဲ့ ပေါင် မုန့်တဲ့တော်။ တကယ်။ ကလေးမခမာ ငိုယိုပြီ အခုပဲ အိပ်ပျော်သွားရှာတာ ကို" ဟု ရေရွတ်လျက် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက်ခဏ၌ပင် သူသည် လန်ဖျပ်အော်မီ၏။ "ဟယ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဘယ် ဘယ်မှာလဲ။ သမီးလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ" သူသည် ခုတင်အောက်ကအစ သံသေဏ္ဍာထဲ၊ ဘီရိုထဲ၊

၅၄-စောတာရှင်ကလေး ပေါ်လီယာနာ

တကောင်းထဲမကျန် အကုန် ငုံ့ကြည့်ပြီး လှေကားမှ အပြေးဆင်းကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အလုပ် လုပ်နေသော အဖိုးကြီးတွမ်ထံသို့ ပြေးလေ၏။

“မစ္စတာတွမ်- မစ္စတာတွမ်။ ကလေးမလေး မရှိတော့ဘူးရှင်” ဟု ငိုငိုယိုယို ပြောပြီး...

“မိုးပေါ်များ ပျံသွားသလား မသိဘူး၊ သူက နတ်ပြည်က လာတာဆိုတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်။ ခုပဲ ကျွန်မကို နွားနို့နဲ့ပေါင်မုန့်ပဲ ကျွေးလိုက်လို့ ပြောလို့လေ။ အခုဆို သူက ကောင်းကင်မှာ နတ်သုဒ္ဓါတွေ ဘာတွေ စားနေပြီ နေမှာပေါ့၊ တကယ် တကယ်” ဟု တိုင်တန်းနေလေ၏။

အဖိုးအိုက ခါးကို စန့်၍ ရပ်လိုက်၏။

“သွားပြီ။ ဟုတ်လား။ ကောင်းကင်ကို။ ဟုတ်လား”

အဖိုးအိုက အူတူတူနှင့် လိုက်ဆိုရင်း ရောင်စုံလက်နေသော နေဝင်ထိမ်တောင်များဆီသို့ အမှတ်မထင် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် နန်စီ၏ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အေးဟဲ့ နန်စီရဲ့။ ကောင်းကင်ကိုတက်ဖို့ အနီးဆုံးနေရာကို သွားတာနဲ့တူတယ်။ ဒါ တကယ်ပဲ” ဟုဆိုကာ နီရဲသော မိုးကောင်းကင်နောက်ခံဖြင့် ထင်ရှားလျက်ရှိသော လေတဟူးဟူးတိုက်နေသည့်ကြားထဲက ကျောက်တောင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ မလဲအောင်ထိန်းကာ ရပ်နေသော သေးသေးသွယ်သွယ် သဏ္ဍာန်တစ်ခုဆီသို့ သူ၏ ဖုထစ်ကောက်ကွေးသော လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

နန်စီကလည်း “အံ့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကောင်းကင်ကို တက်ပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ နန်စီကို ဒီလို လုပ်သွားလို့ ဘယ်လွတ်မလဲ” ဟု ကြေငြာပြီး “မမက မေးရင် ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ မမေ့ဘူးလို့၊ လမ်းလျှောက် ခဏ ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု တွမ်အား မှာကာ သူ့ဆံပင်ကို ကျောပေါ်သို့ ခါ၍ ထင်လိုက်ပြီးလျှင် ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်လျက် တောင်ကုန်းကလေးဆီသို့ တက်သော လမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် အာရုံ

“အမယ်လေး ပေါ်လီယာနာကလေးရယ် သမီး လုပ်လိုက်တာ မေဖြင့် လန့်သွားတာပဲ”

နန်စီက ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ တက်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင်ပင် ပေါ်လီယာနာသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ မဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် လျှောဆင်းလာခါစ ဖြစ်၏။

“လန့်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းပါဘူး မမရယ်။ သို့ပေမယ့် မလန့်ပါနဲ့ မမရယ်။ သမီးအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အမေနဲ့အသင်းတမိန်းမကြီးတွေလည်း ဒီလိုပဲ စိုးရိမ်တတ်တာပဲ။ နောက်တော့ သမီး ဘယ်တော့ဆို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက်လာတာချည်းပဲဆိုတော့ မစိုးရိမ်ကြတော့ဘူးလေ”

နန်စီက ကလေးမ၏လက်ကို သူ့ခိုင်းကြားတွင် ညှပ်၍ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းလာရင်းက . . .

“ဒါပေမယ့် သမီးလေးသွားတာ မမမှ မသိလိုက်တာပဲ။ သွားတာ မမလည်း မမြင်လိုက်၊ ဘယ်သူမှလည်း မမြင်လိုက်တော့ အဖိုးကြီးများ ဖောက်ပြီး ပျံသွားသလားလို့။ တကယ် . . . တကယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်၍ လိုက်လာသည်။

“ပျံတော့ ပျံတာပဲ မမနန်စီရဲ့။ ဒါပေမယ့် အထက်ကို ပျံတာ မဟုတ်ဘဲ အောက်ကို ပျံဆင်းလာတာလေ။ သစ်ပင်ကနေ ဆင်းလာတာ” နန်စီသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟာ။ ဘာလုပ်တယ်”

“သစ်ပင်ကနေ ဆင်းလာတာ။ ပြတင်းပေါက်ကလေ”

“အံ့ရောဟယ်” ဟုပြောကာ ဆက်၍ ပြေးဆင်းလာရင်း “သမီးပျံအဒေါ်များသိရင် ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“သိချင်လား။ သိချင်ရင် အန်တီကို ပြောပြလိုက်မယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲဆိုတာ မမ သိရတာပေါ့” ဟု ကလေးမက ရွှင်ပျရွာ ဆိုလိုက်သည်။

နှစ်-အတ္ထာရင်စေတေး ငေါလိယာနာ

“အဝယ်လေး တဆိတ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီပေါလီက”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေပါစေ။ မပြောပါနဲ့။ သူ့ဘာပြောမလဲ ဆိုတာလည်း သိပ်မသိချင်ပါဘူး။ တကယ်ပါ... ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပေါလီယာနာကို အဆူမခံစေချင်၍ ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“လာ သမီးလေးရယ်။ မြန်မြန်။ မမမှာ ပန်းကန်ဆေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သိလား”

ပေါလီယာနာက သွက်လက်စွာပင် “သမီး ကူဆေးမယ်လေ” ဟု ဆိုတော့၊ နန်စီက “အို မဟုတ်တာ။ သမီးကလည်း” ဟု ကန့်ကွက်လိုက်၏။ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အမှောင်သည် တရိပ်ရိပ် တျလျက်ရှိ၏။ ပေါလီယာနာသည် နန်စီ၏ လက်မောင်းကို ပို၍ တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်သည်။

“မမ လန်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာရတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မမ လိုက်လာလို့ပေါ့... ”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်။ သမီးလေး ဆာလည်း ဆာရောပေါ့။ ဒါ ပေမယ့် မီးဖိုခန်းထဲမှာ မမနဲ့အတူ ပေါင်မုန့်နဲ့ နို့ပဲ ရမယ်ထင်တယ်။ သမီးရဲ့ ဒေါလေးက သမီး ညစာ ဆင်းလာ မစားတာကို မကြိုက်ဘူး သိလား”

“ဘယ် လာနိုင်မလဲ မမရဲ့။ သမီးက ဟိုပေါ် ရောက်နေတာကို”

“အေးပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကို မသိဘူးလေ သမီးရဲ့။ သမီးလေး ပေါင်မုန့်နဲ့ နွားနို့ပဲရတာ စိတ်မကောင်းတူးကွယ်”

“အို သမီးတော့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပေါင်။ ဝမ်းတောင် သာသေး”

“ဝမ်းသာတယ်။ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သမီးက ပေါင်မုန့်နဲ့ နွားနို့ ကြိုက်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ မမနဲ့လည်း အတူစားရမှာပေါ့။ ဒါအတွက် ဝမ်းသာရတာ ထိပ် မခက်ပါဘူး”

“သမီးအဖို့တော့ ဘာအတွက်မှ ဝမ်းသာရတာ ခက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု နန်စီက ပြောသည်။

ဘာမှ အဆင်းတန်ဆာမရှိသော ထပ်ခိုးကလေးကို ကြိုက်နိုင်လောက် အောင် သတ္တိရှိသော ပေါလီယာနာအဖြစ်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲတွင် တစ် ဆို့ဆို့ ဖြစ်မိသေးသည်။

ပေါလီယာနာကတော့ ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ကစားနည်း တစ်မျိုးပဲ။ သိလား”

“ကစားနည်း ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဝမ်းသာတဲ့ ကစားနည်းလေ”

“ဘာတွေများလျှောက်ပြောနေတာလဲသမီးရယ်”

“အဲဒါ ကစားနည်းတစ်မျိုးလေ မမရဲ့။ အဖေက သင်ပေးခဲ့တာ။

ကစားရတာ တကယ် ပျော်စရာ ကောင်းတယ်” ဟု ပေါလီယာနာက ပြန်ပြောသည်။

“သမီးတို့လေး ငယ်ငယ်ကလေးကစပြီး အဲဒီ ကစားနည်းကို အပြု ကစားလာတာ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေကို သမီးက သင်ပေး တော့ သူတို့ကလည်း ကစားကြတယ်။ တချို့ပေါ့လေ”

“အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ။ ကစားတာနဲ့တော့ မတူပါဘူး”

ပေါလီယာနာက ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်ပြီးတော့ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဆည်းဆာရောင်တွင် သူ၏ ချက်နှာကလေးမှာ ညှိုးလျနေသည်ကို မြင်ရပေသည်။

“ဒီလိုလေ သမီးတို့ဆီကို သာသနာပြုအဖွဲ့ကပို့တဲ့ အလှူခံပစ္စည်း တွေထဲမှာပါလာတဲ့ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေနဲ့ စပြီး ကစားတတ်လာကြတာ လေ... ”

“ချိုင်းထောက်”

“ဟုတ်တယ်။ သမီးက အရုပ်ကလေး လိုချင်တာလေ။ ဒါနဲ့ အဖေက အဲသလို စာရေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတော့ အရုပ် တော့မပါဘူး။ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေ ပါတယ်လို့ အကြောင်းကြားစာ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ပို့တဲ့လူကလည်း လိုလိုမယ်မယ်ဆိုပြီး စည်ပေးလိုက်တာ။ အဲသည်တုန်းက ကစားနည်း စတာပဲ”

“အင်း အဲဒါ ဘာ ကစားနည်းလဲ။ မမဖြင့် နားမလည်ပေါင်”

နန်စီက စိတ်ရှည်သလို ပြောသည်။

“ရှိတာပေါ့။ ဒီကစားနည်းက ဝမ်းသာစရာ ရှာကြည့်ပဲ ဥစ္စာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့” ဟု ပေါလီယာနာက ချေပလိုက်ပြီး “သမီးတို့ အဲဒီကတည်းက

၅၈-မေတ္တာရွှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အဲဒီ ချိုင်းထောက်တွေနဲ့စပြီး ဝမ်းသာတမ်း ကစားကြတာ... ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အံ့ရော။ အရုပ်လိုချင်တာ ချိုင်းထောက်ရလို့တော့ ဝမ်းသာစရာ ရှိမယ် မထင်ပေါင်”

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး “ရှိတာပေါ့၊ ရှိတာပေါ့။ သမီးလည်း အစကတော့ မတွေးမိဘူး။ မမနန်စီလို့ပဲ။ နောက်တော့ အဖေက ပြောပြရတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နန်စီက “ဒါဖြင့် သမီးကလည်း မမကို ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဟားဟား။ သမီး ဒီချိုင်းထောက်တွေကို သုံးဖို့ မလိုတာကို ဝမ်းသာရမယ်လေ”

ပေါ်လီယာနာက အောင်မြင်ဝင့်ကြားစွာဆိုလိုက်ပြီး “သိရင် လွယ်ပါတယ် မမရဲ့” ဟု ဆက်ပြောသည်။

နန်စီက ပေါ်လီယာနာအား တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရင်း “ကြကြဖန်ဖန်အေ” ဟု ဆိုမိသည်။ ပေါ်လီယာနာက ...

“ကြကြဖန်ဖန် မဟုတ်ဘူး မမနန်စီ။ ဖျော်စရာ ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး “အဲဒီကတည်း ကစပြီး သမီးတို့ ဒီကစားနည်း ရလာတာပေါ့။ ဝမ်းသာစရာကို ရှာရတာခက်လေလေ ဖျော်စရာကောင်းလေလေပဲ။ အဖေက ကောင်းကင်ဘုံသွားတော့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အခါမျိုးမှာပေါ့။” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အေး အေး။ ဟုတ်တယ်။ ဘာမှ မရှိတဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးနားက အခန်းစုတ်ကလေးထဲ ထည့်ထားခံရတဲ့အခါမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့” ဟု နန်စီက ဝေါသသံနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာ သက်ပြင်းချမိ၏။

“အစကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အတော်ခက်ပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်း သိပ် အားငယ်နေတဲ့အခါလည်း ဖြစ်လို့ပါလေ။ ဒီကစားနည်းကို ကစားချင်စိတ် သိပ် မရှိတာက ကောင်းတာလှတာတွေကိုလည်း လိုချင်နေတုန်းပဲ။ ဒါနဲ့ သမီး မှန်ထဲမှာ သမီးပျက်နှာပေါ်က ပဲ့ခြောက်

တွေကို မြင်ရတာ သိပ်မုန်းတာကို သိရတာရယ်။ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်တော့ သိပ်လှတဲ့ ပန်းချီကားလို ရှုခင်းကို မြင်ရတာရယ်။ အဲဒီတော့ ဝမ်းသာစရာကို ရှာလို့ တွေ့တယ်။ ဝမ်းသာစရာကိုသာ လိုက်ရှာနေရင်လေ တခြား တစ်ဘက်ကဟာကို မေ့မေ့နေတတ်တယ်။ အရုပ် လိုချင်တာမျိုးပေါ့လေ။ နန်စီက လည်ချောင်းထဲက တက်လ လော အလုံးကို မျိုချရန် ကြိုးစားရင်း အင့် ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

“အများအားဖြင့်တော့ သိပ် မကြာပါဘူး။ အခုလို သိပ် မစဉ်းစားရဘဲ ပေါ်လာတာပဲ။ ကစားနေကျ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီနည်းက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကစားနည်းမို့ သမီးနဲ့ အဖေနဲ့ဆို ဒါကို သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ခုဆို ကစားဖို့ အဖော်မရှိတော့ နည်းနည်း ခက်မယ်ပေါ့” ဟု ပြောပြီး “အန်တီ ပေါ်လီကတော့ ကစားမှာပဲ ထင်ပါရဲ့လေ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

နန်စီက အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ဝိုက်ကို သုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် “ဒီမှာ သမီးလေး ပေါ်လီယာနာရဲ့။ မမက ဒီဟာကို ကောင်းကောင်း ကစားတတ်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်း ကစားမယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကစားမယ်ကွယ်။ တတ်သရွေ့ နတ်သရွေ့နဲ့ပဲ ကစားမယ်။ တကယ် တကယ်” ဟု အားတက်သရော ဆိုလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက နန်စီအား ဝမ်းသာအားရ ဖက်လိုက်ပြီး “ဒါမှ မမနန်စီကွ။ သိပ် ဟန်ကျတာပဲ။ သမီးတို့ သိပ် ပျော်မှာနော်” ဟု အော်လိုက်၏။

နန်စီက သံသယဖြစ်လျက်ကပင် “အင်း၊ ပျော်ရမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် မမကိုတော့ သိပ် အားမကုန်းနဲ့နော်၊ သိလား။ မမက ကစားတာဆို ဘာမှ တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးနဲ့ ကစားဖို့ အဖော်ရအောင် လေ။ မမ ဒီဟာတော့ တအားကြိုးစားပြီး ကစားမယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သား မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့ကို အားရပါးရ စားသည်။ ငြိလျှင် နန်စီက အကြံပေး၍ အန်တီပေါ်လီ ထိုင်၍ စာဖတ်နေရာ ရှေ့ခန်းထဲသို့ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အေးစက်စက်ပင် မော်ကြည့်သည်။

ဝေ-ထောင့်ခွင်ဖောလေး ပေါ်လီယာနာ

“ပေါ်လီယာနာ။ ညနေစာ စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ပေါ်လီ”

“ရောက်ရောက်ချင်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပေါင်မုန့်နဲ့နွားနို့ပဲ ကျွေးခိုင်းရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ပေါ်လီယာနာ”

“ဒါပေမယ့် သမီးတော့ တကယ် ဝမ်းသာတယ် အန်တီပေါ်လီ။ သမီးက ပေါင်မုန့်နဲ့ နွားနို့ရော ကြိုက်တယ်။ မမနန်စီကလည်း သိပ်ချစ်တယ် ဒီအတွက်နဲ့တော့ အန်တီပေါ်လီ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထားလိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ အခု အိပ်ချိန် ရောက်ပြီ။ ညည်းလည်း ပင်ပန်းပြီ။ နက်ဖြန်မှ အချိန်စာရင်း လုပ်ကြမယ်။ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ညည်းအတွက် ဘာဝယ်ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်မယ်။ နန်စီဆီက ဖရောင်းဆိုင် တောင်းထွန်းပြီး ကောင်းကောင်း ကိုင်သွား။ မနက်စာကို ခုနစ်နာရီခွဲမှာ စားတယ်။ ဆင်းစားဖို့ မမေ့နဲ့။ ကဲ၊ သွားတော့”

ပေါ်လီယာနာက လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုလိုပင် သူ့အဒေါ်ခင်ဘေးသို့ကပ်လာပြီး တယုတယ ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ခုထိတော့ သမီး ဒီမှာ ပျော်ပါတယ်။ အန်တီပေါ်လီနဲ့ နေရတာထိုပျော်မယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒီကိ မလာခင်ကလည်း ပျော်မှာပဲဆိုတာ သိခဲ့တာပါပဲ။ သမီး သွားအိပ်တော့မယ်” ဟု ရွှင်ပျစွာ ပြောရင်း အခန်းထဲပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီလည်း အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ရာမှ . . .

“အံ့ပါရဲ့တော်။ တကယ် ရှားမှရှားပါပဲ” ဟုဆိုကာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး . . .

“သူ့ကို အဖြစ်ပေးတာ ဝမ်းသာ သတဲ့။ ငါ့ကိုလည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ ငါ့နဲ့ နေရတာလည်း ပျော်မှာပဲတဲ့။ အံ့ပါရဲ့တော် တကယ်” ဟု ရေရွက်၍ ဖတ်လက်စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အထပ်ခိုးကလေး၌ကား အားငယ်လျက်ရှိသော ကလေးမပေါ်လီယာနာသည် အိပ်ရာခင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ရှိုက်ရင်း . . .

“ကောင်းကင်တမန်တွေ ကြားထဲက အဖေရယ်။ သမီး နည်းနည်း-

ကစားလို့ မရဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အခုလို အမြင့်ကြီးက မှောင်မှောင်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဝမ်းသာစရာရယ်လို့ အဖေကိုယ်တိုင်တောင် ရှာလို့ တွေ့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နန်စီအနားဖြစ်ဖြစ်၊ အန်တီပေါ်လီအနားဖြစ်ဖြစ် ဆိုရင် တော်ဦးမှာပေါ့” ဟု ဆိုလျှက်ရှိလေ၏။

အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းထဲတွင်ကား နန်စီသည် နောက်ကျနေသော အလုပ်များကို အမြန်လုပ်ရင်း နွားနို့ ချိုင့်ထဲသို့ အဝတ်နှင့် တုတ်ထိုး၍ ဆေးရင်း

“အရုပ်လိုချင်တုန်း ချိုင်းထောက်ရတာကို ဝမ်းသာစရာရှာတဲ့ မှူးပေါပေါ ကစားနည်းမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ကလေးမရဲ့ ပြေးစရာပုန်းစရာ ကျောက်ဆောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုလည်း ငါတော့ လုပ်မယ်ကွယ်။ တကယ်တကယ်” ဟု ရေရွက်နေလေသည်။

အာနိတိ

သူ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ခုနစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အခန်း ပြတင်းများမှ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တို့တွင်ရှိ၍ နေကိုတော့ မမြင် ရသေး။ မြူဆိုင်နေသော နံနက်၏ ကောင်းကင်ပြာကိုတော့ မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ယနေ့ ရာသီဥတု သာယာမည်ကို သိသည်။

အခန်းကလေးမှာ ယခု အနည်းငယ် အေးမြသည်။ နံနက်ခင်း လေ ချိုအေးကလေးကလည်း တိုးဝင်တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ အပြင်ဘက်တွင်ကား ငှက်ကလေးများသည် ပျော်ရွှင်စွာ တစ်စီစီမြည်လျက်ရှိကြပြီ။

ပေါ်လီယာနာသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ပြေးသွားပြီ ငှက်ကလေး များကို စကားပြောသည်။ ထို့နောက် အိမ်အောက်က ဥယျာဉ်ထဲရှိ နှင်းဆီ ပင်တွေကြားထဲသို့ သူ့အဖေ၏ ရောက်နှင့်နေပြီကို မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သွက် လက်ဖျတ်လတ်စွာ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲလျက် သူ့အဖေထံ သွားရန် အမြန် ပြင်ဆင်လေသည်။

အထပ်ခိုးလှေကားမှ အပြေးဆင်းလာခဲ့သော ပေါ်လီယာနာသည် တံခါးများကို ဟင်းလင်းဖွင့်၍ ထားခဲ့သည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ပြေးခဲ့ပြီးနောက် လှေကားတစ်ခုမှ ဆင်း၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သော တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒိုင်းခနဲ ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လှည့်ပတ်ပြေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အန်တီပေါ်လီသည် ခါးကုန်းအဘိုးအိုနှင့်အတူ နှင်းဆီရုံတစ်ခု၌ ငြိမ်ကြည့်နေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ရွှင်မြူးစွာ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း သူ့အဖေ၏ကို ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။

“အန်တီပေါ်လီ၊ အန်တီပေါ်လီ၊ ဒီလို မနက်မျိုးဆို သမီးတော့ အလကားနေရင်းကို ဝမ်းသာနေတာပဲ... ”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့လည်ပင်းကို ဟီးလေးခိုထားသော ပေါင်ကိုး ဆယ် အလေးချိန်ကို ဆွဲလျက် ကိုယ်ကိုမတ်ရန် အားထုတ်ရင်းက “ပေါ်လီ ယာနာ ဖယ်စမ်း။ ဝမ်းသာတာကို ဒီလိုပဲ လုပ်ရသလား... ” ဟု ငေါက်ငမ်း လိုက်သည်။

ကလေးမသည် ခြေဖျားထောက်၍ ချလိုက်ပြီး ဟိုမှသည်မှ ခုန်၍ ကလျက် “သမီးက လူတွေကိုချစ်ရင် ဒီလို မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ။ အန်တီ ရယ်။ သမီးလေ အန်တီတို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်လိုက်တော့ အန်တီတာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေလို မဟုတ်တာရယ်။ အန်တီဟာ သမီး ရဲ့ အဒေါ်အစစ် ဖြစ်တာရယ် တွေးမိပြီး။ အန်တီကြည့်ရတာလည်း သိပ်လှနေ တော့ သမီးက ပြေးဆင်းလာပြီး ဖက်မိတော့တာပေါ့” ဟု ချစ်စဖွယ် ပြောလေ သည်။

အဘိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဒေါ် ပေါ်လီလည်း မျက်မှောင်ကြွတ်ရန် အားထုတ်သေးသော်လည်း ခါတိုင်းလောက် အထ မမြောက်ချေ။

“ပေါ်လီယာနာရယ်။ ညည်းလေ ငါ့ကဲကဲ ဦးလေးလည်း ဒီ မနက်အဖို့ တော်ပါပြီ။ ဒီနှင်းဆီပင်တွေအကြောင်းတော့ နားလည်ပြီ ထင် တယ်” ဟု ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

“ဦးကြီးက ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ အမြဲ အလုပ် လုပ်တာလား” ဟု ပေါ်လီယာနာက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်တော့ အဘိုးကြီးက လှည့်ကြည့် သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ရီဝေတန် တူ၏။

“ဟုတ်တယ် ကလေး။ ဦးကြီးက ဒီမှာ ဥယျာဉ်မှူးပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်ပြီး သူ၏ တုန်ယင်နေသောလက်များဖြင့် ပေါ်လီယာနာ၏ ရွှေရောင် ဆံပင်များပေါ်သို့ အုပ်ထားလိုက်ကာ “သမီးလေးက သမီးလေးရဲ့ မေမေ နဲ့ သိပ်တူပါလား ကလေးရယ်။ သမီးအမေ သမီးထက် ငယ်ငယ်ကတည်း က ဦးကြီး သိတာပေါ့။ အဲဒီကတည်းက ဦးကြီး ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ် လုပ် တာ” ဟု ပြောပြနေလေ၏။

ပေါ်လီယာနာက ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး “ဟုတ်လား ဦးကြီး၊ အမေ့ကို သိတယ် ဟုတ်လား။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သိ တလား။ သမီးကို အမေ့အကြောင်း ပြောပြပါလား ဦးကြီးရယ်” ဟု ဆိုကာ အဖေ အို၏အနီးရှိ မြေလမ်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ထဲက ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရပြီး တစ်ခဏကြ လျှင် အိမ်ကြီးထဲမှ နန်စီ ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

“ပေါ်လီယာနာရေ။ ခုနက တီးတဲ့ ခေါင်းလောင်းက မနက်

အတွက်လေ” ဟု မောကြီးပွန်းကြီးပြောကာ ကလေးမကို ဆွဲထူပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားရင်း “တခြားအချိန်တွေမှာ တခြား စားစရာတွေ အတွက်ပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းလောင်းတီးသံကြားရင်တော့ သမီးလေး အမြန်ဆုံးသာ ပြေးခဲ့၊ ကြားလား။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေနေပေါ့။ အင်း၊ ပြေးမလာရင်လေ အင်း၊ တို့ ဘယ်လောက်တော်တော် ဝမ်းသာစရာ ရှာလို့ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ သိလား” ဟု ပြောသည်။ အိမ်ဝဲသို့ရောက်လျှင် အပြင်က ကြက်ကို ချောက်၍ ခြံထဲ သွင်းသကဲ့သို့ ပေါ်လီယာနာအား အိမ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။

နံနက်စာကို ပထမငါးမိနစ်ခန့်တွင် ငြိမ်သက်စွာ စားနေကြပြီးနောက် ဒေါ်ပေါ်လီသည် စားပွဲပေါ်တွင် ဟိုမှသည်မှ ပျံသန်းလျက်ရှိသော ယင်ကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို မနှစ်မြို့စွာ လိုက်ကြည့်ရင်း “နန်စီ၊ ဒီ ယင်ကောင်ကြီးတွေ ဘယ်က ဝင်လာတာလဲ” ဟု ခက်ထန်စွာ အော်လိုက်၏။

နန်စီမှာ မနေ့ညက ပေါ်လီယာနာ၏အခန်းက ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေသည်ကို သတိမထားခဲ့မိ။ ထို့ကြောင့် “မသိဘူးမမ။ မီးဖိုထဲမှာတော့ တစ်ကောင်မှ မရှိပါဘူး” ဟု ဖြေလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက “သမီးဆီက ယင်ကောင်တွေနဲ့တူတယ် အန်တီပေါ့လီ။ မနက်က အပေါ်ထပ်မှာ အတော်များများ တွေ့ခဲ့တယ်” ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

နန်စီသည် ထမင်းစားပွဲသို့ မုန့်အပူများ ပို့ရန် ဝင်လာပြီးမှ ကယျာကယာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“သမီးဆီက ယင်ကောင်၊ ဟုတ်လား။ ဘယ်က ဝင်လာတာလဲ” ဟု တအံ့တဩ မေးသည်။

“အပြင်ဘက်က ဝင်လာတာပေါ့ အန်တီပေါ့လီနဲ့။ ပြတင်းပေါက်တွေက ဝင်လာတာပေါ့။ တချို့ ဝင်လာတာကိုတော့ သမီး ခြင်လိုက်ရတယ်” ဟု ဖြေသည်။

“မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်လား။ ခြင်ကောမရှိတဲ့ တံခါးတွေကို ညည်းဖွင့်လိုက်သလား။ ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီပေါ့လီ။ ခြင်ကော တစ်ခုမှ မရှိဘူး”
နန်စီသည် မုန့်အပူများကို ယူပြီး တစ်ခေါက် ဝင်လာပြန်၏။ သူ့

မျက်နှာမှာ တည်တည်ကြီးကြီးဖြစ်သော်လည်း နီရဲနေ၏။ ဒေါ်ပေါ်လီက “နန်စီ၊ နီရဲတွေကိုချထားခဲ့ပြီး ပေါ်လီယာနာရဲ့ အခန်းကို အခုချက်ချင်း သွားပြီး ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ချေ။ တံခါးတွေကိုလည်း ပိတ်ခဲ့။ နောက် နှင် မနက်လုပ်ပြီးတော့ အခန်းတိုင်းကို လိုက်ပြီး ဆေးဖြန်းလိုက်။ ကြားလား။ သေသေချာချာလုပ်နော်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ငါ့နောက် သူ့တူမအား

“ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်တွေအတွက် ခြင်ကောတပ်ဖို့ နာထားတယ်။ ငါက ဝတ္တရားရှိတာကို လုပ်ပေးတယ်။ ညည်းက ညည်းဝတ္တရားတို့ မေ့နေတယ်။ ထင်တယ်. . .” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သမီးဝတ္တရား။ ဟုတ်လား အန်တီပေါ့လီ” ပေါ်လီယာနာသည် မျက်လုံးဝိုင်းလာအောင် အံ့အားသင့်သွား၏။

“အေးပေါ့။ အိုက်တာကို ငါ သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ခြင်ကောရောက်ခင်တော့ ဒီတံခါးတွေကို ပိတ်ထားဖို့က ညည်းဝတ္တရားပေါ့။ ယင်ကောင်တွေဟာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာတို့၊ မသန်ရှင်းတာတို့အပြင် တုန်းမာရေးအတွက်လည်း သိပ် အန္တရာယ်များတယ် ပေါ်လီယာနာ”

“မနက်စာစားဖို့ ပြီးရင် ညည်း ဖတ်ရအောင် ဒီအကြောင်းပါတဲ့ စာအုပ်တွေ ငါ ပေးဦးမယ်”

“ဖတ်ဖို့။ ဟုတ်လား အန်တီ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီရမ်းစာဖတ်ရတာကို သမီး သိပ်ကြိုက်တာပဲ. . .”

ဒေါ်ပေါ်လီလည်း အသံထွက်အောင်ပင် ပင့်သက်ရွှက်ထိက်မိသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို စေ့နေအောင် ပိတ်ထားလိုက်သောကြောင့် သူ၏ ခက်ထန်သောမျက်နှာကို ပေါ်လီယာနာ မြင်သောအခါ “သမီးဝတ္တရား လစ်သွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီပေါ့လီ။ နောက်ကို သမီး ဒီပြတင်းပေါက်တွေ မဖွင့်တော့ပါဘူး” ဟု ကြောက်ရွံ့စွာ တောင်းပန်လိုက်၏။

သူ့အဒေါ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ နံနက်စာ စားပြီးသည်အထိလည်း ကောင်းတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ချေ။ စားပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှ ထ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ စာအုပ်ငယ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ဟူမ၏ ဘေးသို့ ပြန်လာသည်။

“ပေါ်လီယာနာ၊ ဒါ ခုနက ငါပြောတဲ့စာအုပ်ပဲ။ ညည်းအခန်းထဲ အခုသွားပြီး ဖတ်နေချေ။ နာရီဝက်ကြာရင် ညည်းပစ္စည်းကို ငါလာကြည့်မယ်”

ပေါ်လီယာနာသည် ယင်ကောင်တစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းကို အကြံ
ချဲ့၍ပြထားသောပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ . . .

“အို. . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီပေါ်လီ” ဟု ဝမ်းသာအား
အော်လိုက်သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူသည် စာအုပ်ကို ယူ၍ ထမင်
စားခန်းမှ ပြေးထွက်ရင်း တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပိတ်ထားခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခဏမျှ ဆိုင်းနေပြီး အခါ
ကိုဖြတ်၍ လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာ
ကိုကား မတွေ့ရတော့။ အထပ်ခိုးဆီသို့ ပြေးတက်သွားသော သူ၏ ခြေ
ကလေးများကိုသာ ကြားရတော့၏။

နာရီဝက်ကြာသောအခါ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ဝတ္တရားကို တင်းကြာ
စွာဆောင်ရွက်သူ၏ မျက်နှာထားဖြင့် လှေကားများအတိုင်း တက်ကာ ပေါ်လီ
ယာနာ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် “အို. . . အန်တီပေါ်လီရယ်၊ သင်
တစ်သက် ဒါလောက်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ၊ ဖတ်လိုကောင်းတာ၊
တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ဖို့ အန်တီပေါ်လီ သမီးကို ပေးထား
သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ယင်ကောင်တွေဟာ သူတို့ခြေထောက်တွေမှာ ဒါလောက်
များတဲ့ဟာတွေကို သယ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး” ဟူသော စိတ်အာ
ထက်သန်သည့် စကားများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

အန်တီပေါ်လီက ခပ်တည်ငံ့ပင်. . .

“ကဲ . . . တော်ပါပြီ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းအဝတ်တွေထုတ်ဖူး
ငါကြည့်မယ်။ ညည်းနဲ့မတော်တော့တာဆိုယင် ဆူလီဝန်တို့လို ဆင်းရဲ
လူတွေကို ပေးလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာသည် စာအုပ်ငယ်ကို မချချင် ချချင်ဖြင့် ချထားခဲ့ပြီး
အဝတ်ထားသည် အခန်းငယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေထင်တာထက် အန်တီ
ထင်တာ ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်။ သူတို့ကတော့ ဒီအဝတ်တွေကြည့်ရတာ ရှက်ခို
တောင် ကောင်းသတဲ့” ဟုပြောကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး. . .

“ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ အလှူခံပစ္စည်း စည်နှစ်
သုံးခုထဲမှာ ယောက်ျားလေးဝတ်နဲ့ ခပ်ကြီးကြီးတွေဝတ်ဖို့ပဲ ပါတာကိုး။ ဒါ
ထက် အန်တီပေါ်လီ သာသနာပြုတွေ့ဆီက အလှူခံ ပစ္စည်းမျိုးရူးလားဟင်

စု မေးလိုက်၏။

သူ့အဒေါ်သည် အံ့အားသင့်သွားကာ ဒေါသဖြစ်သောအခူအရာ
ဆီလာ၍ ပေါ်လီယာနာက ချက်ချင်းပြင်ပြောလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်ရူးမလဲ။ အန်တီပေါ်လီ သမီးက မေ့နေလို့
. . . ချမ်းသာတဲ့လူတွေ အဲသလို အလှူခံပစ္စည်းမျိုး ဘယ်တော့မှမရဘူး။
ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်းလေ သမီးက အန်တီပေါ်လီ ချမ်းသာ
တယ်ဆိုတာကို မေ့မေ့နေတာ။ ဒီအခန်းထဲမှာဆိုယင်ပေါ့လေ”

ဒေါ်ပေါ်လီ ဒေါသဖြင့် ပါးစပ်ဟလိုက်မိသော်လည်း ဘာစကားမှ
ထွက်မလာခဲ့။ ပေါ်လီယာနာကတော့ သူ့ပြောသည်စကား ဘာမှ မနှစ်မြို့
စရာ မပါသကဲ့သို့ပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုလေ။ သမီးပြောချင်တာလည်း အဲသလို သာသနာပြုတွေ
ဆီက ရတဲ့ အလှူခံပစ္စည်းတွေဆိုတာလည်း ဘာမှ အသေအချာ မပြောနိုင်
တာမျိုး။ ကိုယ်တွေ့ရမယ်ထင်တာကို မတွေ့တာကတော့ သေချာတယ်
ပေါ့။ မတွေ့ရဘူးလို့ ထင်လည်း မတွေ့ပါဘူး။ ဝမ်းသာတမ်း ကစားတာ
လည်း အဲဒီ အလှူခံပစ္စည်းတွေအကြောင်းဆိုရင် အခက်ဆုံးချည်ပဲ။
အဖေနဲ့ဆို. . .”

အချိန်မီပင် သူ့အဒေါ်က သူ့အဖေအကြောင်း သူ့ရှေ့မှာ မပြော
ရဆိုသည်ကို သတိရပြီး ရပ်လိုက်ရသည်။

အဝတ်ထားသည် အခန်းငယ်ထဲသို့ အမြန်ခေါင်းပြုတ်လိုက်ရပြီး
သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်ကလေးများကို ပွေ
လှ၍ ထုတ်လိုက်လေသည်။

“နည်းနည်းမှတော့ မကောင်းဘူး အန်တီရဲ့။ ဘုရားဝတ်ကျောင်းထဲ
ခင်းဖို့ ကော်လောသာ မဝယ်ရင် အနက်ကလေး ဘာလေး ဖြစ်မှာပေါ့။
ခုတော့ သမီးမှာ ရှိတာ အဲဒါအကုန်ပဲ”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ ထုတ်လာသောအဝတ်အထည်
ကလေးများကို လက်ညှိုးထိပ်ကလေးဖြင့် တို့ကာ လှန်ကြည့်သည်။ အဝတ်
အထည်များမှာ တစ်ခုမှ ပေါ်လီယာနာနှင့် တိုင်းချုပ်ထားဟန် မတူချေ။
နောက် သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဘီရိုအံ့ဆွဲထဲက အဖာအထေး
များစွာဖြင့် အတွင်းခံကလေးများကို စစ်ဆေးပြန်လေသည်။

၆၉-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“အကောင်းဆုံးဟာတွေကို သမီး ဝတ်ထားတယ် အန်တီ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြောလိုက်ပြီး . . .

“ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မန်းမကြီးတွေက အားလုံး တစ်စုံ အသစ် ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ မစ္စကံရုံးက သူက ဥက္ကဋ္ဌလေ။ သူက ကော်လော မဝယ်ရလို့ ဘုရားဝတ်ကျောင်းထဲ ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်ကြားနေရလည်း ကြားနေရပေစေ။ ဒါတော့ ဝယ်ရမှာပဲလို့ ပြောတယ်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ မနေပါဘူး ဝယ်မှာပါ။ မစ္စတာဂိုက်က ဆူဆူညံညံ မကြိုက်ဘူးတဲ့။ လန့်တတ်တယ်ဆိုလား သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။ သို့ပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်း ရှိတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကော်လောဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံအများကြီး ထည့်ရမှာပဲလို့ ထင်ကြတယ်လေ။ လန့်တတ်တဲ့အတွက်ပေါ့။ လန့်တတ်တဲ့အတွက် ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုရင်လေ သူ ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား” ဟု ဆက်ပြောနေလေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီကတော့ ကြားဟန်မတူချေ။ အတွင်းခံအဝတ်များကို စစ်ဆေး၍ အပြီးတွင် ပေါ်လီယာနာဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်သည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ ကျောင်းတော့ နေပြီပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့။ နေတာပေါ့ အန်တီပေါ်လီ။ ပြီးတော့ အဖ အဲ . . . အိမ်မှာလည်း သင်ပေးတယ်လေ”

ဒေါ်ပေါ်လီက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ။ ဆောင်းဦးပေါက်ရင် ညည်း ဒီမှာ ကျောင်းနေရမယ်။ ညည်းကို ဘယ်အတန်းမှာ ထားရမယ်ဆိုတာ ကျောင်းအုပ်ကြီးမစ္စတာ ဟောက ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်။ အခု အတောအတွင်းတော့ ညည်း တစ်နေ့ နာရီဝက် ငါ့ရှေ့မှာ အသံထွက်ပြီး စာဖတ်ပြရမယ်”

“သမီး သိပ်ဖတ်ချင်တာပဲ။ သို့ပေမယ့် အန်တီပေါ်လီ နားမထောင်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း သမီးဖာသာ စိတ်ထဲကပဲ ဖတ်ပါမယ် အန်တီ ပေါ်လီ။ စိတ်ထဲကတင် ဖတ်ရရင် ဝမ်းသာဖို့ သိမ်မကြီးစားဘူးပေါ့။ စကားလုံးကြီးကြီးတွေကြောင့်လေ။ သိလား”

“ဟုတ်မှာပါလေ။ ငါ ယုံပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဂီတကော သင်ပြီလား”

“သိပ် မသင်ရသေးဘူး အန်တီ။ သမီးရဲ့ ဂီတတော့ သမီးသိပ်

မကြိုက်ပါဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့ ဂီတကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ သမီး ဓနုနားနည်းနည်းသင်ဖူးတယ်။ ဘုရားဝတ်ကျောင်းမှာ တီးတဲ့ မစ္စဂရေးက သင်ပေးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီရယ် ဒါကိုတော့ သမီး လွတ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ”

“ဖြစ်ရမှာပါပဲ”
အန်တီပေါ်လီက မျက်ခုံးကို မသိမသာချီလိုပြီး ပြောသည်။
ပြီးမှ . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ ညည်းကို ဂီတရဲ့ အခြေခံလောက်တော့ တတ်အောင် စနစ်တကျ သင်ပေးဖို့က ငါ့ဝတ္တရားပါပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ အချုပ်အလုပ်တော့ တုတ်မှာပေါ့” ဟု ဆက်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေက သမီးတို့ သင်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတော် စိတ်ညစ်ရပါတယ် အန်တီရယ်။ မစ္စကံရုံးက အကျိုးကြယ်သီးကွင်း လှည့်တဲ့အခါ အပ်ကိုင်တာတောင် တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး။ ပြီးတော့ မစ္စကံဂိုက်ကတော့ ဝက်သိုးချုပ်တာတတ်မှ အနားလုံးတာ သင်ရမယ်ဆိုလား။ ဘယ်ဟာက အရင်လည်းတော့ မသိဘူး။ မစ္စကံဟာရီမန်ကတော့ ပဆစ်ကွက်၊ စက်ချုပ်တာတော့ သင်ဖို့ကို မလိုဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“အေးလေ။ ကဲ- အဲသလို အခက်အခဲမျိုးတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းကို အချုပ်အလုပ် ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သင်ပေးမယ်။ ညည်း အချက်အပြုတ်တော့ တတ်ဟန် မတူပါဘူး”

ပေါ်လီယာနာက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့မှာ အဲဒါ သင်ပေးကြမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး မသင်ဖြစ်ပါဘူး။ အချက်အပြုတ်ကျတော့ အချုပ်အလုပ်တုန်းကထက်တောင် သဘောကွဲသွားကြသေးတာ အန်တီရဲ့။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်တာ စသင်မယ်လုပ်တော့ သူတို့ အထဲက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူမှ လုပ်ပုံချင်း မတူကြဘူးလေ။ ဒါနဲ့ အချုပ်အလုပ်အတွက် ဆုံကြတုန်း ငြင်းကြ ခုန်ကြနဲ့ သမီးကို တစ်ပတ်မှာ တစ်ညနေပိုင်း သူတို့ရဲ့ မီးဖိုထဲမှာပဲ အလှည့်ကျ သင်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ အခု နို့ချောကလက် ဖျော်နည်းနဲ့ သဖန်းသီးကိတ် လုပ်နည်းပဲ သင်ရသေးတယ်”

၇၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“နို့ချောကလက်နဲ့ သမန်းသီးကိတ် ။ အင်း၊ ဒါကိုလည်း မကြာခင် ပြင်လို့ ရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့” ဟုဆိုကာ ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီး “နက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီမှာ ငါ့ဆီလာပြီး နာရီဝက် စာဖတ်ပြ။ အဲဒီမတိုင်ခင် အချိန်ကို ဒီအခန်းရှင်း။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေမနက်တွေမှာ ကိုးနာရီခွဲကျော်ရင် မီးဖိုထဲမှာ နန်စီနဲ့ အချက်အပြုတ် သင်ရမယ်။ တခြားမနက်တွေမှာတော့ ငါ့ဆီလာ ပြီး အချုပ်အလုပ်သင်ရမယ်။ ညနေပိုင်းတွေက ဂီတသင်ဖို့ ညည်းအတွက် ဆရာတစ်ယောက် ချက်ချင်းငှားရမယ်” ဟု အပြတ်ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက “အန်တီပေါ်လီ၊ အန်တီပေါ်လီ၊ သမီးမှာ နေဖို့ အချိန်တောင် ချန်မထားတော့ဘူးလား” ဟု အထိတ်တလန့် မေးလိုက် သည်။

“နေဖို့ ရယ်လို့ ကလေးရယ်။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ညည်းတစ်ချိန်လုံး နေနေတာဘဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့။ သမီးဒါတွေလုပ်နေတဲ့ ဘက်ချိန်လုံး အသက် တော့ရှူနေတာပဲပေါ့။ သို့ပေမယ့် နေနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အိပ်နေ တုန်းကလည်း အသက်တော့ ရှူနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နေနေတာတော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့။ သမီးပြောတဲ့ နေဖို့ဆိုတာက လုပ်ချင်တာကို လုပ်ဖို့လေ။ အပြင် ထွက်ကစားတာတို့၊ စာဖတ်တာ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲမှာတင်လေ။ တောင် တုန်းပေါ်တက်တာတို့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ မစွတာတွမ်နဲ့ စကားပြောတာ တို့၊ နန်စီနဲ့ စကားပြောတာတို့၊ မနေ့က သမီး ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ လမ်းထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေအကြောင်း လူတွေအကြောင်း အစုံအလင်သိဖို့ စုံစမ်းတာတို့။ အဲဒါတွေ လုပ်နေတာကို နေ တာလို့ပြောတာ အန်တီပေါ်လီရဲ့။ အသက်ရှူရုံ ရှူတာကို နေတယ်လို့ မခေါ်ဘူး”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် စိတ်တိုလာသလို ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ “ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းဟာ တကယ့် ရှာမှရှားကလေးပါပဲ။ ညည်းကို ကစားချိန် သင့်လျော်အောင်တော့ ပေးမှာပေါ့။ သို့ပေမယ့် ညည်းကို ဂရုတစိုက် ထားပြီး ပညာသင်ပေးတာကို ငါ့ဝတ္တရားလို့ ငါက လိုလိုချင်ချင် ယူဆထား သလို ညည်းကလည်း ညည်းဝတ္တရားကို သိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ဒါတွေကို အလှသာသြဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ရင် ကျေးဇူးကန်းရာ ကျမယ်လို့ သိစေချင်တယ်”

ပေါ်လီယာနာသည် အံ့ဩသင့်သွားသည်။

“အန်တီပေါ်လီရယ်။ အန်တီအပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေးဇူးကန်း နိုင်မှာလဲ။ သမီး အန်တီကို ချစ်လည်းချစ်တယ်။ ပြီးတော့ အန်တီဟာ ထောက်ပံ့ ခရီးအသင်းက မိန်းမကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဒေါ်တစ်ယောက်ပဲ ဥစ္စာ”

“အေး ကောင်းပြီး။ ဒါဖြင့် ကျေးဇူးမဲ့တဲ့ အပြုအမူမျိုး မလုပ်မိဖို့ သတိထားနေပေါ့” ဟု ပြောကာ တံခါးဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လှေကားတစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ နောက်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည် အသံကလေးကို ကြားရသည်။

“အန်တီပေါ်လီ။ သမီးပစ္စည်းတွေက ဘယ်... ဘယ်ဟာတွေကို ပေးပစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ မပြောခဲ့ရသေးဘူးလေ”

ဒေါ်ပေါ်လီ သက်ပြင်းချသံကို ပေါ်လီယာနာ ကြားလိုက်ရသည်။

“အေး။ ငါပြောဖို့ မေ့နေလို့ ပေါ်လီယာနာ။ ဒီနေ့ နေ့လယ် ဘစ်နာရီခွဲမှာ တင်မို့သိက တို့ကို မြို့ထဲ ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ညည်းအဝတ်တွေက ဘစ်ထည်မှ ငါ့တူမနဲ့ တင့်လျော်တာမရှိဘူး။ ဒါတွေကိုသာ ညည်း ဝတ်စေရရင် ချီဝတ္တရား လုံးဝ မကျေပွန်ရာ ကျမယ်”

ပေါ်လီယာနာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည် ဤဝတ္တရားဆို သည့်စကားကြီးကို မကြိုက်ချင်။

“အန်တီပေါ်လီ ခဏလေးနေပါဦး။ အန်တီရယ် ဒီဝတ္တရားဆိုတဲ့ စကားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝမ်းသာစရာ နည်းလမ်းကလေးများ မရှိတော့ ဘူးလား...”

“ဘာ”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အံ့အားသင့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ချက်နာနီရဲလာကာ ချာခနဲလှည့်၍ ဒေါသနှင့် ဆင်းသွားရင်း “ပေါ်လီ ယာနာနော်။ နင် တော်တော် အရိုအသေတန်” ဟု မာန်မဲခဲ့လေသည်။

ပူအိုက်လှသော အထပ်ခိုး ခန်းကလေးထဲတွင်ကား ပေါ်လီ ယာနာသည် နောက်မှီဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အဖို့ အသက်ရှင်နေရခြင်းသည် အဆုံးအမမရှိသော ဝတ္တရားကြီးတစ်ခု ကို ထမ်းဆောင်နေရသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု ထင်မိလေသည်။

“ဒါဟာ အရိုအသေတန်တယ်ရယ်လို့ မထင်ပါဘူး” ဟု အောက်

၇၂-ဝတ္ထုရှင်တေးလေး ပေါ်လီယာနာ

မေ့ကာ သက်ပြင်းချုပ်ပြီး . . .

“ဒီဝတ္ထုရှင်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းသာစရာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ဖို့ တောင်းပန်တာပဲဟာ” ဟု တွေးနေမိ၏။

မိနစ်ပေါင်းများစွာပင် ပေါ်လီယာနာသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ထားသည် ကြေကွဲဖွယ် အဝတ်ပုံဆီသို့ မသက်မသာကြည်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ပြည်းညင်းစွာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ အဝတ်များကို သိမ်းဆည်းရလေသည်။

“ဝမ်းသာစရာရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့ မရပါလား။ အင်းဝတ္ထုရှင်ကျေပွန်ပြီ၊ အလုပ်ပြီးပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ဝမ်းသာဖို့တော့ ရှိပါတယ်လေ” ဟု နှုတ်မှထုတ်၍ ဆိုမိပြီး အသံကလေးများ ထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

ပေါ်လီယာနာ သူ့အမေအကြောင်း

နေ့တစ်နာရီခွဲတွင် ဒေါ်ပေါ်လီနှင့် သူ့တူမတို့အား တင်ပို့သီက အိမ်နှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော ဆိုင်ကြီး လေးငါးဆိုင်သို့ လိုက်ပို့ရလေသည်။

ပေါ်လီယာအတွက် အဝတ်အစားအသစ်များ ချုပ်လုပ်ရသည်မှာ ကြုံရသူအားလုံးအဖို့ အနည်းနှင့်အများ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်ရ၏။ အားလုံး ပြီးသွားတော့ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ပေါက်လုဆဲဆဲ မီးတောင်ပေါ် ဖြတ်လျှောက်လာရာက မြေမာပေါ်ရောက်တော့ မောဟိုက်နှမ်းနယ်စွာ သက်ပြင်းချရသလို အားအင်ကုန်ခန်းလျက် အပန်းဖြေရသည်။

သူတို့တူအရီး၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်စွမ်းပေးရန် တာဝန်ကျသော အရောင်းစာရေးများမှာလည်း မျက်နှာများနီရဲလျက် ပေါ်လီယာနာအကြောင်း ရယ်စရာ မောစရာ ပြန်ပြောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးဖြင့် ကျန်ရစ်ကြ၏။ ပေါ်လီယာနာကိုယ်တိုင်မှာမူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရွန်းလက်သော အပြုံးဖြင့် ပြန်ခဲ့၏။

အရောင်းစာရေးတစ်ယောက်အား “ကိုယ့်ကို အဝတ်အစားဆင်ပေးဖို့ အလှူခံပစ္စည်းတွေနဲ့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိရာက ခုလို ဆိုင်ထဲ စတိုင်နဲ့ဝင်ပြီး အသစ်စက်စက်ချည်း ဝယ်ရတာတော့ တကယ် ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ်နဲ့မတော်လို့ လုံးညှပ်ထားရတာတို့၊ ဖြန့်ချပြီး ပြန်ချုပ်ရတာတို့ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ပျော်စရာကြီးပဲ” ဟု ပင် ပြောပြခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။

ဈေးဝယ်ထွက်ရသည်မှာ ညနေပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ကုန်လေသည်။ ထို့နောက် ညနေစာ စားပြီး အန်တီပေါ်လီ အိမ်နီးချင်းအိမ်အလည်သွားခိုက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အဘိုးကြီးတွမ်နှင့် စကားပြောရသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ နန်စီ ပန်းကန်တွေဆေး၍အပြီး နောက်ဖေးဝရန်တာတွင် နန်စီနှင့်စကားစမြည် ပြောနေရသည်မှာလည်း ပျော်စရာပင်။

အဘိုးကြီးတွမ်က ပေါ်လီယာနာအား သူ့အမေအကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ပုံများသဖွယ် ပြောပြ၍လည်း ပျော်ရ၏။ နန်စီကလည်း သူ့ချစ်သောအမေ

၇၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

မောင်ကလေးနှင့် ညီမကလေးများ နေထိုင်ရာ ခြောက်ပိုင်မျှဝေးသော "ချောင်ကြား" ခေါ် လယ်တောရွာကလေးအကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ခေါ်ပေါ်လီက ခွင့်ပြုပါက ထိုအရပ်သို့ ပေါ်လီယာနာအား အလည်ခေါ်ဦးမည်ဟုလည်း ပြောသည်။

"သူတို့ နာမည်ကလေးတွေက ချစ်စရာကွယ်။ သမီးဆိုရင် ကြိုက်မှာပဲ။ အယ်လ်ဂါနွန်တဲ့၊ ဖလော်ရာဘယ်လ်တဲ့၊ အက်စတယ်လာတဲ့။ တို့တို့ နာမည် နန်စီ ဆိုတာကြီးကိုတော့ မုန်းတယ်"

"အို၊ မမနန်စီကလည်း။ ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာတွေ ပြောရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တခြားနာမည်တွေလို မလှလို့ပေါ့။ မမက အကြီးဆုံး မဟုတ်လား။ ပထမဆုံးမွေးတာဆိုတော့ အမေက ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေလည်း သိပ် မဖတ်သေးတော့ ဝတ္ထုထဲက နာမည်လှလှကလေးတွေ မသိသေးဘူးပေါ့"

"သို့ပေမယ့် သမီးကတော့ နန်စီဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်တယ်။ မမရဲ့ နာမည်မို့ကို ကြိုက်တာ"

"ကလယ်ရစ်ဆာမေဘယ်လ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကော ကြိုက်မှာပဲ ထင်တယ်။ အဲဒီနာမည်ဆိုရင် အများကြီး ပိုကောင်းမယ်။ အဲဒီနာမည်မျိုးဆို ခန့်တယ်နော်"

ပေါ်လီယာနာက ရယ်နေသည်။

"ဘယ်လိုမဆိုလေ။ ဟစ်ပင်ဒီဘာ ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး မဟုတ်တာကို ဝမ်းသာရမယ် မမရဲ့"

"ဟစ်ပင်ဒီဘာ။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ မစွက်ဝိုက်ရဲ့ နာမည်လေ။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ဟစ်ပင် လို့ ခေါ်တာကို သူက မကြိုက်ဘူးတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ယောက်ျားက ဟစ်ပင် . . . ဟစ်ပင် လို့ နှစ်ခွန်းဆင့် ခေါ်လိုက်ရင် နောက်တစ်ခွန်းက ဟူးရေး လို့ အော်လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သတဲ့။ အဲသလို သူ့ကို ဟူးရေး လုပ်တာလည်း မကြိုက်ဘူးတဲ့"

နန်စီ၏ မှန်သိုးသိုးမျက်နှာတွင် အပြုံးရောက်လာသည်။

"သမီးက ပြောလည်းပြောတတ်တယ်ကွယ်။ သမီး သိရဲ့လား။ မမလေ အခုပြောတဲ့ ဟစ်ပင် ဟစ်ပင် ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးသာ မရယ်မိရင် နန်စီ

ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး ဘယ်တော့မှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးတော့ အခုမှ မဝမ်းသာ"

ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး အံ့ဩသည်မျက်နှာဖြင့် ပေါ်လီယာနာကို ကြည့်လိုက်ကာ . . .

"ပေါ်လီယာနာ။ အခု . . . အခု ဟိုကစားနည်းကို စားနေတာလား။ ဟုတ်လား။ မမနာမည် ဟစ်ပင်ဒီဘာ မဟုတ်ဘာကို ဝမ်းသာဖို့လေ" ဟု ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီးမှ ရယ်လိုက်၏။

"အင်းပေါ့ မမနန်စီရဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ သမီးက ဝမ်းသာတမ်းကစားနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက မစဉ်းစားရဘဲနဲ့ ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းသာစရာလို့ ထင်တယ်လေ။ သိလားမမ။ ဒီဟာနဲ့ ကစားနေကြတဲ့ အခါကျတော့ အဲသလို ဝမ်းသာစရာကို ရှာနေကြတာပေါ့လေ။ အဲသလိုပဲ တစ်ခါတလေ မရှာဘဲနဲ့ တွေ့တတ်တာပေါ့။ အများအားဖြင့်ဆိုရင်လေ ဘယ်ဟာမျိုးမဆို ဝမ်းသာစရာ ဘစ်ခုတလေတော့ အမြဲရှိနေတာပဲ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှာရင် အသေအချာ ခံတွဲတာချည်းပဲ မမရဲ့"

"အေး။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"

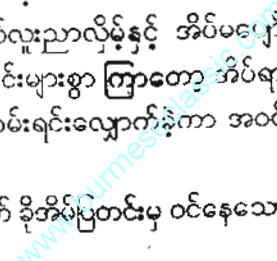
နန်စီက သံသယ မပျောက်ချေ။

ည ရှစ်နာရီခွဲတွင် ပေါ်လီယာနာသည် အိပ်ခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ခြင်္ဇင်ကောများ မရောက်သေး၍ လှောင်ပိတ်နေသော အခန်းငယ်ကလေးမှာ ဦးအိုးကင်းပမာ ပူလှအိုက်လှပေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် အလုပ်ပိတ်ထားသောပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ငေးမျှော်ကြည့်မိသည်။ သို့သော် သူ့ဖွင့်တော့ မဖွင့်။

သူ့အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ သေသေသပ်သပ် ခေါက်ပြီး ဘုရားခိုခိုး၊ ဖရောင်းတိုင်ကို မှုတ်၍ အိပ်ရာထဲသို့ တက်ခဲ့၏။

ပူအိုက်လှသော ကုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်လူးညာလိမ့်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မည်မျှကြာသည်မသိ။ သူ့အထင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာတော့ အိပ်ရာထဲက အသာလျှောဆင်းခဲ့ပြီး အခန်းကိုဖြတ်၍ စမ်းရင်းလျှောက်နဲ့ကာ အဝတ်ဘဲခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အထပ်ခိုးခန်းမကြီးတွင်ကား အရှေ့ဘက် ခိုအိပ်ပြတင်းမှ ဝင်နေသော

၇၆-မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

လရောင်ကလေးမှအပ မှောင်ပိန်းနေ၏။ လက်ဝဲလက်ယာမှ ကြောက်မက်ဖွယ် အမှောင်ထုကို ငွတ်မှိတ်၍ လစ်လျူရှုကာ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီး လရောင်ကြောင်းကလေးအတိုင်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့လေသည်။

ဤ ပြတင်းပေါက်တွင် ခြင်္ဇင်ကော ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ဝိုးတဝါး မြော်လင့်ခဲ့သော်လည်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အပြင်ဘက်မှာကား နတ်သမီးပုံပြင်ထဲကလို လှပကျယ်ပြန့်သော လောကကို မြင်ရသည်။ ပူနွေးနေသော သူ့ပါးပြင်နှင့် လက်ကလေးများ အအေးဓာတ်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးမည် လေချိုအေးကလေး သုတ်ဖြူနေမည်ကိုလည်း သိသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးနားသို့ ကပ်သွားပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်း၏ အောက်စတွင်ပင် ဒေါ်ပေါ်လီ၏ လေသာဆောင်အပေါ်က မိုးထားသော သွပ်မိုးပြန်ပြန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဤမြင်ကွင်းသည် သူ့အား သွေးဆောင်လျက် ရှိသည်။ အပြင်ဘက်မှာဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

သူသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤ အမှောင်တွင်း တစ်နေရာဆီတွင် အလွန်ပူအိုက်လှသော အခန်းကလေးနှင့် ပို၍ ပူအိုက်သော သူ့အိပ်ရာကလေး ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့အခန်း သူ့အိပ်ရာတို့အကြားတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် မှောင်မည်းသော ကန္တာရကြီးရှိသည်။ ဒါကို သူ လက်ဖျားဆန့်တန်း၍ စမ်းပြီးသွားမှ ရောက်မည်။ သူ့ရှေ့မှာတော့ လရောင်နှင့် လေချိုအေးနှင့် လေသာဆောင် အမိုးပြန်ကြီး ရှိနေ၏။

သူ့အိပ်ရာကလေးသာ အပြင်မှာ ရှိလျှင်၊ ပြီးတော့ လူတွေသာ အပြင်ထွက် အိပ်တတ်ကြလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်း။ အနောက်ဘက်မှာ နေတုန်းက ဂျိုဝယ်ဟာတလီဆိုသူသည် အဆုတ်နာရောဂါဖြင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၍ အပြင်မှာ အိပ်ရသည်။

ရုတ်အံရံရံ ပေါ်လီယာနာသည် အထပ်ခိုးပြတင်းနားတွင် အစီအရီ ခိုထားသော အိတ်ဖြူကြီးများကို သွား၍ သတိရသည်။ ထိုအိတ်များမှာ ဆောင်းဝတ်အထည်များဖြစ်၍ နွေခါမှာ သိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု နန်စီက သူ့ကို ပြောပြဖူးသည်။

ခပ်ရွဲရွဲဖြင့်ပင် ပေါ်လီယာနာသည် မှောင်ထဲတွင်စမ်း၍ ဤအိတ်များဆီသို့ သွားသည်။ ထိုအထဲမှ ခပ်ထူထူအိတ် (ဒေါ်ပေါ်လီ၏ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီထည်သည်) အိတ်ကြီးတစ်ခုကို မွေ့ရာအဖြစ် ရွေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်ပါးပါးအိတ်တစ်ခုကို ခေါက်၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ရန် ရွေးသည်။ ထို့နောက် (ပါးလွန်း၍ အထဲတွင် ဘာမှ ပါဟန်မရှိသော) အိတ်တစ်ခုကို အဖုံးလုပ်ရန် ရွေးပြန်၏။ ဤအထုပ်အဖုံးများဖြင့် ပြည့်စုံသောအခါ ပေါ်လီယာနာသည် စိတ်ထဲက ပျော်လျက်ပင် လရောင်ဝင်သည် ပြတင်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ပြီးလျှင် တံခါးရွက်ကို အသာမလှိုက်ပြီး လတ်ထဲက အထုပ်အဖုံးများကို အောက်နားစရို အမိုးပေါ်သို့ ထိုးသိပ်၍ ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူလည်း လျှောထွက်လိုက်ကာ ပြတင်းကို အသာပြန်ပိတ်ခဲ့၏။ ပေါ်လီယာနာသည် ဟိုဟာ ဒီဟာများကို သယ်ဆောင်လာနိုင်သည် အံ့ဖွယ်ခြေထောက်များဖြင့် ယင်ကောင်များကို မမေ့ချေ။

အေးမြ ချမ်းသာပါပေတကား။ ပေါ်လီယာနာသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ဟိုမှ သည်မှ လျှောက်၍ကရင်းမှ လတ်ဆတ်ချိုအေးသောလေကို တဝကြီး ချွတ်၍ ရှုမိသည်။ သူ့ခြေထောက်က သွပ်မိုးက တကျွတ်ကျွတ်မြည်သံကိုလည်း ပေါ်လီယာနာ သဘောကျမိသလို၊ သွပ်မိုး ပြန်ကျယ်ကြီးကို ဟိုထိပ်သည်ထိပ်နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်၍ လျှောက်မိသည်။

ပူအိုက်လှောင်ပိတ်လှသော သူ့အခန်းကလေးထဲမှ ထွက်လာရသော ကြောင့် ဤ လေသာကွင်းကျယ်ကြီး၏ အရသာမှာ ဤမျှ ထူးကဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမိုးမှာလည်း ကျယ်လှပြန့်လှ၍ လိမ့်ကျမှာလည်း ကြောက်စရာ မလို။ နောက်ဆုံးတွင် အလွန်ကျေနပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သားမွေးအင်္ကျီမွေ့ယာပေါ်တွင် အခြားအိတ်တစ်ခုကို ခေါက်၍ ခေါင်းအုံး လုပ်၊ နောက် အိတ်တစ်ခုဖြင့် အဖုံးလုပ်ကာ ခွေခွေကလေး လှဲချပြီး အိပ်လိုက်လေ၏။

“ခြင်္ဇင်ကောတွေ မရောက်သေးတာ ဝမ်းသာတယ်။ မဟုတ်ရင် ငါ ဒီလိုဝိမ်မွေ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကောင်းကင်မှ ကြယ်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

အောက်ထပ် လေသာဆောင်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အခန်းတွင်း၌ကား ဒေါ်ပေါ်လီသည် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် ညှပ်ဖိနပ်တို့ ကပြာကယာ ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကား ကြောက်လန့်သဖြင့် ဖြူဖတ်

၇၈-ဧရာဝတီမကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပြုယော်ဖြစ်နေ၏။ လွန်ခဲ့သည် တစ်မိနစ်ခန့်ကမူ သူသည် တုန်ယင်သော အသံဖြင့် တင်မိုသီထံ တယ်လီဖုန်းဆက်နေသည်။

“အပေါ်ကို မြန်မြန် တက်ခဲ့စမ်း။ မင်းရော မင်းအဖေရော မှန်အိမ်တွေ ယူခဲ့။ လေသာဆောင် အမိုးပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေတယ်။ ပန်းရုံကနေ တက်သလား။ ဘယ်က တက်သလဲ မသိဘူး။ အဲဒီကနေပြီး အရှေ့ဘက်အထပ်ခိုး ခိုအိမ်ပြတင်းက အထဲကို ဝင်ရင် ၇တာပေါ့။ အထပ်ခိုးဘက်တက်တဲ့ တံခါးကိုတော့ သော့ခတ်ထားပြီ။ အေး မြန်မြန်လာနော်။ မြန်မြန်”

ထို့နောက် အတော်ကလေးကြာတော့ မှေးမှေး မှေးမှေးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်စပြုနေသော ပေါ်လီယာနာသည် မီးရောင်တစ်ခုနှင့် အသံ သုံးခုကြောင့် လန့်နိုးလာလေ၏။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အနီးတွင် လှေကားထောင်၍ တက်နေသော တင်မိုသီကို တွေ့ရသည်။ အဘိုးကြီးတွဲကလည်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ အမိုးဘက်သို့ ထွက်လာဆဲ။ သူ့အဒေါ်လည်း အဘိုးကြီးနောက်က အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေဆဲ။

အန်တီပေါ်လီက “ပေါ်လီယာနာ။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် မစွဲတာတွမ်။ အန်တီပေါ်လီ။ သည်လောက် အထိတ်တလန့်ကြီး ကြည့်မနေပါနဲ့။ သမီးမှာ ဂျိုဝယ်ဟာတလီလို အဆုတ်နာရောဂါ မရှိပါဘူး။ အထဲမှာ ပူလွန်း အိုက်လွန်းလို့ပါ။ ရောဂါပိုးတွေ သယ်လာတဲ့ ယင်တွေ မဝင်နိုင်အောင် ပြတင်းပေါက်ကိုတော့ ပိတ်ထားခဲ့ပါတယ် အန်တီပေါ်လီ”

တင်မိုသီသည် ရုတ်တရက် လှေကားမှ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ အဘိုးကြီးတွဲကလည်း မီးအိမ်ကို ဒေါ်ပေါ်လီအား လှမ်းပေးရင်း သူ့သားနည်းတူပင် အလျင်အမြန် ဆင်းလိုက်သွားလေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီလည်း အဘိုးကြီးသားအဖ ဆင်းသွားသည်အထိ သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ ကိုက်နေပြီး

“ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒါတွေကို ချက်ချင်း ပေးလိုက်စမ်း။ ပြီးတော့ ဝင်ခဲ့။ တကယ့်တော် ရှာမှရှားပဲ” ဟု ခက်ထန်စွာ ဆိုလိုက်သည်။ နောက်

ပေါ်လီယာနာ ဝင်လာတော့ မီးအိမ်ကို ကိုင်လျက် အထပ်ခိုးခန်းဘက်လှည့်လာသည်။

ပေါ်လီယာနာအဖို့ အေးမြချမ်းသာသော အပြင်ဘက်မှ ပြန်ဝင်လာရသည်ဖြစ်၍ ပိုမို အသက်ရှူကျပ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူ မညည်းညူတော့။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးသာ ချမိတော့သည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ဒေါ်ပေါ်လီက “ပေါ်လီယာနာ။ ဒီည အဖို့တော့ ညည်း ငါနဲ့အတူ ဒိပ်ရာပေါ်မှာ လာအိပ်။ ခြင်္ဇင်ကောတွေ နက်ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ မရောက်ခင်တော့ ညည်း ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ နေရာမှာထားဖို့က ငါ့ဝတ္တရားလို့ ယူဆတယ်” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုလိုက်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာလည်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်၏။

“အန်တီနဲ့။ ဟုတ်လား။ အန်တီ အိပ်ရာပေါ်မှာလေ။ ဟာ အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီပေါ်လီ။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အန်တီ။ သမီးကလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အတူ အိပ်ချင်နေတာ။ အတော်ပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ့်အမျိုးထဲကလေ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေနဲ့တော့ အိပ်ဖူးတာပေါ့။ အို တကယ်ပဲ။ ခြင်္ဇင်ကောတွေ မရောက်သေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမယ်။ အန်တီကော ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

ဒေါ်ပေါ်လီ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ချေ။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်သာ ချွေက လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ပေါ်လီယာနာ ရောက်ကတည်းကဆိုလျှင် ပေါ်လီယာနာအား ဒေါ်ပေါ်လီ အပြစ်ပေးသည်မှာ ယခု အကြိမ်သည် တတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူ့အပြစ်ပေးသည်ကို ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်သလို သဘောထားသည် အတွက် အံ့အားသင့်ရသည်မှာလည်း ယခုအကြိမ်သည် တတိယအကြိမ် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ပေါ်လီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည်မှာ အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ပေါလီယာနာ အလုပ်ကြွေးခြင်း

များမကြာမီပင် ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၌ စည်းကမ်းသေဝပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီ မူလက ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းမျိုးကား မဟုတ်။

ပေါ်လီယာနာ အချုပ်အလုပ် သင်သည်။ စန္ဒယားတီး ကျင့်သည်။ အသံထွက်၍ စာဖတ်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲတွင် အချက်အပြုတ် လေ့လာသည်။ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာသည် ဤ လုပ်ငန်းများတွင် မူလက သတ်မှတ်ထားသော အချိန် ပြည့်အောင်တော့ ဘယ်နေရာမှ မလုပ်ချေ။ သူ့ နှစ်ခြိုက်သလို နေဖို့ အတွက် အချိန် ပို၍ ရသည်။ အကြောင်းကား နေ့စဉ် လိုပင် ညနေပိုင်း နာရီပြန်နှစ်ချက်မှ ခြောက်နာရီအထိအချိန်သည် အန်တီ ပေါ်လီက တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတာမျိုး မဟုတ်လျှင် ပေါ်လီယာနာ သူ ကြိုက်တာ သူ လုပ်နိုင်သော သူပိုင်အချိန် ဖြစ်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကလေးကို ဤမျှ အားလပ်ချိန်ပေးထားခြင်းမှာ ပေါ်လီယာနာအား အလုပ်မှ နားခွင့်ပေးသည်သဘော ဖြစ်လေသလော။ သို့တည်းမဟုတ် သူ အန်တီပေါ်လီအား ပေါ်လီယာနာနှင့် လွတ်ရာတွင် နားခွင့်ရစေသည်သဘော ဖြစ်လေသလော။ စဉ်းစားဖွယ် ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ကျူလိုင်လဲ ပထမ တစ်ပိုင်းလုံးလိုလိုပင် ဒေါ်ပေါ်လီမှာ "တကယ် ရှာမှ ရှားပါပဲတော်" ဟု အော်ရသည်အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ စာဖတ်ချိန်နှင့် အချုပ်အလုပ်သင်ချိန်များ ပြီးဆုံးတိုင်းမှာတော့ ဘာမှ လုပ် ချင်စိတ် မရှိတော့အောင် အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်း၍ ကျန်ရစ်သည်သာ များခဲ့၏။

မီးဖိုထဲမှ နန်စီက သူ့ထက် သာပါသည်။ အားအင်ကုန်ခန်းသည် လည်း မရှိ။ ပင်ပန်းသည်လည်း မရှိ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် စနေနေ့များသည် သူ့ အဖို့ နေ့ထူးနေ့မြတ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဟယ်ရင်တန် လမ်းမကြီးနှင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါ်လီ ယာနာနှင့်ကစားရန် ကလေးများ မရှိချေ။ အိမ်ကြီးကလည်း ရွာ၏အစွန်တွင်

ဖြစ်သည်။ မနီးမဝေးအရပ်တွင် အခြားအိမ်များရှိသော်လည်း ထိုအိမ်များ တွင် ပေါ်လီယာနာနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးလည်း မရှိ။ ယောက်ျားကလေး လည်း မရှိ။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာကတော့ ဤအတွက် အနည်းငယ်မျှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန် မရှိချေ။

"သမီးအဖို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး မမနန်စီ။ သမီးက လမ်းလျှောက်သွားပြီး အိမ်တွေ လူတွေကိုကြည့်ရရင် ပျော်တာပဲ။ လူတွေကို သမီး ချစ်တယ်။ မမ ကောဟင်" ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြောတတ်သည်။

"အင်း။ ချစ်တယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ အားလုံးကိုတော့ မချစ် ဘူး" ဟု နန်စီက တိုဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောသည်။

သာယာလော ညနေပိုင်းမှာလိုလိုပင် ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ကို တစ်နေရာရာသို့ တစ်ခုခုခိုင်း၍ လွတ်ရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသည် ကို တွေ့ရတတ်သည်။ သူသည် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာသို့ လမ်း ထွက် လျှောက်ချင်နေသည်။ ဤသို့ မကြာခဏ လမ်းထွက်လျှောက်ရင်းကပင် သူ သည် ဤ လူကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်လီယာနာအဖို့တော့ ထိုနေ့က အခြားလူကြီး ဘယ်နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့တွေ့ခဲ့။ သူ့အဖို့ လူကြီး ဆိုသည်မှာ ဤလူကြီးသာ ဖြစ်၏။

ထိုလူကြီးသည် ကုတ်အင်္ကျီရှည် အနက်ကြီးကိုဝတ်လျက် ပိုးသား ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဤအရာနှစ်ခုမှာ အခြား လူကြီးများ ဘယ် တော့မှ မဝတ်ဆင်သော အရာများ ဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမုံးမွေးများ မရှိ၊ ပြောင်စင်အောင် ရိတ်ထားလေ့ရှိပြီး ဖြူဖပ်ဖြူယော် ရှိလှ သည်။ ဦးထုပ်အောက်တွင် မြင်ရသော သူ၏ဆံပင်သည် မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ဖျတ်လတ်စွာ လမ်း လျှောက်လေ့ရှိသည်။ သူ့ကို မည်သည်အခါမဆို တစ်ယောက်တည်းသာ တွေ့ရတတ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ပေါ်လီယာနာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသလို ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပေါ်လီယာနာသည် တစ်နေ့တွင် သူ့အို နှုတ်ဆက်မိလေသည်။

"ဦး- နေကောင်းရဲ့လား။ ဒီနေ့ နေသာတယ်နော်" ဟု ပေါ်လီယာနာ က သူ့အနားသို့သွားပြီး ရွှင်ပျစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

လူကြီးသည် သူ့ဘေးပတ်လည်သို့ ကပျားကယာကြည် လိုက်ပြီး

၂၂-အတ္ထာဓိကလေး ဝေါလီယာနာ

လေလံဖြင့် ရုပ်လိုက်၏။

“မင်းလား။ ငါ့ကို စကားပြောတာ” ဟု စူးရှသော အသံဖြင့် မေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ နေသာတယ်လို့ ပြောတာပါ” ဟု ဝေါလီ

ယာနာက ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဟေ အေး။ အန်း”

လူကြီးက ဤမျှသာ အသံပြု၍ လျှောက်မြ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဝေါလီယာနာက ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ဤလူကြီးကား ရယ်စရာ

ကောင်းသော လူကြီးပါတကားဟု သူ ထင်သည်။

နောက်တစ်ရက်လည်း သူ့ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဒီနေ့တော့ မနေ့ကလောက် မသာယာဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး” ဟု ဝေါလီယာနာက ရှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

လူကြီးက “ဟေ အေး။ အန်း” ဟု အသံပြုကာ ဆက်လျှောက်

သွားတော့ ဝေါလီယာနာ ရယ်ပြန်သည်။

ဤ နည်းအတိုင်းပင် ဝေါလီယာနာက လူကြီးအား တတိယအကြိမ် နှုတ်ဆက်တော့ လူကြီးက ရုတ်ရက် ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့-ကလေး။ မင်း ဘယ်သူတုန်း။ တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ နေ့တိုင်း နှုတ်ဆက်နေတာလဲ ဟေ့”

“သမီးက ဝေါလီယာနာ ဝှစ်တီးယားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဦးကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကောင်းပုံရတာနဲ့ နှုတ်ဆက်တာပါ။

ဦး ရပ်ပြီး စကားပြောတာ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ က- မိတ်ဆက်လို့တော့ ပြီးပြီ။ ဦးနာမည်ကိုတော့ မသိရသေးဘူး”

“အင်း။ တကယ်ကိုပဲ”

လူကြီးက သူ့စကားသူ ဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ ယခင်ကထက် မြန်မြန် ဆက်လျှောက်သွားလေ၏။

ဝေါလီယာနာသည် သူ့သွားရာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေကျ အပြုံးကလေးများ တစ်ရပ်ရပ် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“သူ နားမလည်လို့ နေမှာပေါ့လေ။ မိတ်ဆက်တာက တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတာ။ သူ့နာမည်ကိုလည်း မသိလိုက်ရဘူး” ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ

သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားလေ၏။

ယနေ့ ဝေါလီယာနာက မစွက်စနိုးထံသို့ နွားကလေးခြေထောက် ခေါင်းကျယ်လီ သွားပို့ရသည်။

ဒေါ်ပေါလီဟယ်ရင်တန်က မစွက်စနိုးထံသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ တစ်ခုခု ဤသို့ ပို့မြဲဖြစ်သည်။ မစွက်စနိုးက ဆင်းရဲသည်။ နာတာရှည် ရောဂါသည်။ သူ့နှင့် ဝတ်ကျောင်းတက်ဖက် ဖြစ်သည်။ ၊ ဘူးလုံးသော ဝတ်ကျောင်း

အက်ဖက်တို့၌ စောင့်ရှောက်ရန် ဝတ္တရားရှိသည်အားလျော်စွာ ဒေါ်ပေါလီက သူ့မှာလည်း ဝတ္တရားရှိသည်ဟု ယူဆကြောင်းပြောသည်။ ဒေါ်ပေါလီသည်

မစွက်စနိုးပေါ်တွင် သူ ပြုအပ်သောဝတ္တရားကို ကြာသပတေးနေ့ ညနေပိုင်း

များတွင် ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ နန်စီမှတစ်ဆင့် ပြုမြဲဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ ဝေါလီယာနာက ဤအခွင့်အရေးကို တောင်းခံသော ကြောင့် ဒေါ်ပေါလီ၏အမိန့်အတိုင်း နန်စီက လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“မမက ဒီတာဝန်ကြီး လွတ်သွားတာ သိပ် ဝမ်းသာတယ်” ဟု နောက်မှ နန်စီက ဝေါလီယာနာအား နှစ်ယောက်ချင်း ပြောပြသည်။

“အေးလေ။ ဒီအလုပ်ကြီးကို သမီးလေးအပေါ် ပုံ ထိုးထည့်လိုက်ရတာတော့ မတရားဘူးပေါ့။ တကယ် တကယ်”

“ဒါပေမယ့် မမနန်စီရယ်။ သမီးက ဒါကို သိပ်လုပ်ချင်တာ”

“အေး-သမီး ဒီတစ်ခေါက်သွားပြီးရင် နောက်တော့ လုပ်ချင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု နန်စီက မဲ့ကာရွဲ့ကာ ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ချင်ရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မသွားချင်လို့ပဲပေါ့။ လူတွေက သူ့ကို သနားကြလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် သူ့အနား တစ်နေ့လုံး နေလို့ တစ်ယောက် မကပ်ဘူးမှတ်တော့။ သူက အဲသလောက် ရန်လိုနေတာ။ သူ့ကို ပြုစုနေရတဲ့ သူ့သမီးကလေးကိုပဲ သနားပါတယ်”

“ဒါထက် ဘာဖြစ်လို့လဲ မမနန်စီရဲ့”

နန်စီက ပန်းကို ချီလိုက်ပြီး . . .

“အေး ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီ မစွက်စနိုးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အကောင်းကို မမြင်ဘူး။ နေ့တွေရောက်တွေက အစ သူ့စိတ်တိုင်းက မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့ပါဆိုရင် သူက တနင်္ဂနွေနေ့

၈၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောမှာပဲ။ သူ့ဆီကို ဂျယ်လီသွားပို့ရင် သူကြက်သားဟင်း စားချင်တယ် ပြောမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြက်သားဟင်း ယူသွားပြန်တော့လည်း သူ တောင့်တနေတာက သိုးသားဟင်း ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“အင်းနော်။ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြော၍ ရယ်လိုက်ပြီး...

“သမီး သူ့ကို သွားတွေ့ချင်ပါတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရရင် အံ့ဩစရာ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရမှာပဲ။ သမီးက ထူးခြားတဲ့ လူတွေကို ချစ်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

“အေး အေး။ မစ္စက်စနိုး ထူးခြားလို့ သမီးကချစ်ရင် ကျန်တဲ့ တို့တတွေအတွက်တော့ သက်သာတာပေါ့” ဟု နန်စီက ဆို၏။

ယနေ့ ပေါ်လီယာနာ ဤစကားများကို ပြန်၍ သတိရရင်း တဲကုတ်ကလေးရှိရာ ဝင်းဝသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ထူးခြားသော မစ္စက်စနိုးကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တလက်လက် ထွက်လျက်ရှိလေသည်။

သူက တံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူယော်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား” ဟု ပေါ်လီယာနာက ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး “သမီးက ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်...စီကပါ။ မစ္စက်စနိုးကို တွေ့ချင်လို့ပါ” ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“အင်း၊ တွေ့ချင်သပဆိုလည်း တွေ့ပေါ့။ အမေ့ကို တွေ့ချင်တာ ညည်းပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု သူ့ပါးစပ်က တိုးတိုးဆိုမိသည်။ ပေါ်လီယာနာကတော့ မကြားချေ။

မိန်းကလေး ရှေ့မှလမ်းပြရင်း ဝင်သွားပြီး တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တော့ လူမမာနေသည့် အခန်းမှာ မှောင်မှိုင်းနေသဖြင့် ပေါ်လီယာနာလည်း သူ့မျက်စိများကို ကျင့်သားရအောင် အတော် အားစိုက်ကြည့်ရ၏။ ဤမျှ နှောင့်သော အခန်းတွင်းဝယ် အိပ်ရာပေါ်၌ တစ်ဝက်အိပ်တစ်ဝက်ထိုင် အနေအထားဖြင့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ရေးရေးကို မြင်ရသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားရင်း...

“မစ္စက်စနိုး။ နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ အန်တီပေါ်လီကတော့ ဒီနေ့

မစ္စက်စနိုး သက်သာလိမ့်မယ်လို့ မြှော်လင့်ပါတယ်တဲ့။ သူက နားကလေးဖြင့် ထောက်ပေါင်း ဂျယ်လီလည်း ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အမယ်လေးအေး။ ဂျယ်လီတဲ့လား” ဟု ညည်းညည်းညာညာအသံ အစ်ခု ထွက်လာပြီး “အေးလေ။ ကျေးဇူးတော့ တင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတော့ ဒီကနေ့ သိုးသားဟင်းကလေးများ လာမလားလို့ မြှော်နေတာ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာ အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြွတ်မိ၏။

“ဪ သမီးကတော့ မစ္စက်စနိုး ဂျယ်လီရတဲ့အခါ ကြက်သားဟင်း စားချင်တယ် ဆိုလားလို့”

“ဘာအေ”

လူမမာက ရူးရူးရှားရှားဖြစ်လာသည်။

“ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ပေါ်လီယာနာက အလျင်အမြန် တောင်းပန်လိုက်ရ၏။

“တကယ်တော့ သိပ် ထူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမနန်စီပြောတာက ဂျယ်လီပို့ရင် ကြက်သား၊ ကြက်သားပို့ရင် သိုးသား။ ဒီလို ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုလို့ပါ။ မမနန်စီ မေ့တာနေမှာပါ”

လူမမာ အိပ်ရာထဲမှ ခေါင်းထောင်၍ ထလိုက်၏။ ယနေ့မှ ထူးထူး

ခြားခြား ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာကတော့ မသိချေ။

“အံ့မယ်။ ငိုစွာ။ ညည်းက ဘယ်သူတုန်း” ဟု ဒေါသဖြင့် မေး၏။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး...

“သမီးနာမယ် မိစ္စာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စက်စနိုးရဲ့။ မဟုတ်တာကိုပဲ စမ်းသားရပါတယ်။ အဲ- ဒီနာမည်ကတော့ ဟစ်ပီဒီတာ ဆိုတဲ့ နာမည်ထက် ပိုဆိုးမယ်နော်။ သမီးက ပေါ်လီယာနာဝှစ်စီးယာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်ရဲ့ တူမပါ။ သူနဲ့အတူ လာနေတာလေ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဒီကို ခုယ်လီ လာပို့ရတာပေါ့”

လူမမာသည် ပေါ်လီယာနာ၏စကားကို အစတွင် ကိုယ်ကိုမတ်ပျက် စကားထောင်နေသော်လည်း ဂျယ်လီဟူသော စကားကို ကြားလိုက်သော အခါ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှဲချလိုက်လေတော့၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ညည်းအဒေါ်ကတော့ ကြင်နာရှာပါတယ်။

ခင်-မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

သို့ပေမယ့် ဒီနေ့မနက် ငါ့မှာ ခံတွင်းကလည်း ပျက်ပျက်နဲ့ သိုးသားဟင်းလေး တောင့်တနေတာ” ဟု ပြောရင်း ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ပြီး အခြားအကြောင်း တစ်ခုသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်၏။

“မနေ့ညကလည်း ငါ့မှာ တစ်ဖော့ကလေးမှ အိပ်လို့ မပျော်ဘူးအော်”

“အို- ဟုတ်လား၊ သမီးလေ အိပ်ပျော်ဘဲ နေချင်လိုက်တာ”

ပေါ်လီယာနာသည် ဂျယ်လီကို ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ချရင်း အနီးရှိ တုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ “အိပ်ပျော်ရတာ အချိန်တွေ အချိန်တွေ သိပ်ကုန်တာပဲလို့ မထင်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘာ။ အိပ်ပျော်ရတာ အချိန်တွေ ကုန်တယ်။ ဟုတ်လား” ဟု လူမမာက တအံ့တဩဖြစ်လျက် ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ် နေရမယ့်အချိန်ကလေး အိပ်ပစ်လိုက်ရတာ နှမြောစရာပေါ့။ ညတွေပါ မနေနိုင်တာ နှမြောစရာပေါ့”

လူမမာအမျိုးသမီးသည် အိပ်ရာထဲမှ ခေါင်းထောင်၍ ထလာပြန် သည်။

“အံ့မယ်။ ညည်း တယ်ဆန်းပါလား။ ဟို ပြတင်းတံခါး သွားဖွင့် လိုက်စမ်း။ ညည်း တယ်လိုနေလဲလို့ ငါ ကြည့်စမ်းချင်တယ်”

ပေါ်လီယာနာက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သို့သော် စိတ်ပျက်သလို ရယ်လိုက်၏။

“ဪ ဒီလိုဆိုရင် သမီးရဲ့မျက်နှာပေါ်က မဲ့ခြောက်တွေကို မြင် တုန်တော့မှာပေါ့” ဟု ပြောကာ သက်ပြင်းချရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ...

“သမီးက မှောင်နေလို့ ဒီအပြောက်အစက်တွေကို မမြင်ရတော့ ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတုန်း။ ကဲ ကဲ။ ခုဆို မြင်ရပြီပေါ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြန်လှည့်လာတွင်။ “မစ္စက်စနီး သမီးကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ဒါမှ သမီးလည်း မစ္စက်စနီးကို မြင်ရမှာ။ အို၊ မစ္စက်စနီး ဒါလောက်လှတာတောင် သမီးကို သူတို့ ပြောမပြကြဘူးလေ” ဟု ရုတ် တရက် ဆိုလိုက်သည်။

လူမမာက “ငါ့ကိုလားအော့။ လှတယ်ဆိုတာ” ဟု ခါးခါးသီးသီး ဆိုလိုက်၏။

“အို- ဟုတ်တယ်လေ။ အဒေါ် မသိဘူးလား” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြန်ပြောသည်။

“ဟင်း မသိပါဘူး” ဟု မစ္စက်စနီးက ပြန်ပြောသည်။

မစ္စက်စနီးမှာ အသက်လေးဆယ်ရှိပြီ။ ထိုအသက်ပိုင်းတွင် ဆယ့် ငါးနှစ်ခန့်မှာ အလိုမကျနိုင်သည်က များလွန်းနေသဖြင့် အရှိကို အရှိအတိုင်း မမြင်ခဲ့ရချေ။

“အို ဒေါ်ဒေါ်မျက်လုံးကြီးတွေက ပိုင်းစက်ပြီး မှောင်နေတာ။ ဆံပင်ကလည်း နက်မှောင်ပြီး အခွေအခွေနေတာ။ သမီးက ဆံပင်အခွေလေး တွေဆို သိပ်ချစ်တာ။ သမီး ကောင်းကင်ဘုံရောက်ရင် အဲသလို ဆံပင်အခွေ တလေးတွေ ရမယ်လေ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်ပါးပေါ်မှာလည်း မဲ့နီကလေး နှစ်လုံးနဲ့။ မစ္စက်စနီး တကယ်လှပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲ ပြန် ကြည့်ရင် သိမှာပဲ ထင်တယ်”

“မှန် ဟုတ်လား”

လူမမာအမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန်လှဲချရင်း ဖြတ် မေးသည်။

“အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါ့မှာလည်း မှန်ရေ့မှာ မပြုမပြင်နိုင်ပါဘူးအေး။ ငါ့လို အိပ်ရာထဲ ပက်လက်ဖြစ်နေတော့လည်း ဘယ်သူ လုပ်နိုင်တော့မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ် လုပ်နိုင်ပါ့မလဲပေါ့”

ပေါ်လီယာနာက ကိုယ်ချင်းစာမိဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် နေဦးလေ။ သမီးပြပါမယ်” ဟု ဆိုကာ ဘီရိုဆီသို့ သွား၍ လက်ကိုင် ကြည့်မှန်ကလေးတစ်ခုကို ယူလိုက်၏။ အိပ်ရာဆီသို့ ပြန် လာရာတွင် လူမမာအမျိုးသမီးအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လာသည်။

“မပြခင်တော့လေ အဒေါ် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ဆံပင်ကလေး ကို သမီး နည်းနည်းတော့ ပြုပြင်လိုက်ချင်သေးတယ်။ လုပ်ရမလား ဒေါ်ဒေါ်” ဟု မေးသည်။

မစ္စက်စနီးက သိပ် မကျေမနပ်ပင် “ညည်းသဘောပဲ။ လုပ်ချင်လုပ် ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာတော့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးပဲ။ သမီးက ဆံပင်တွေ ဘာတွေ ပြုပြင်လုပ်ကိုင်ပေးရတာ ကို သိပ်ကြိုက်တာ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြောကာ လက်ကိုင်ကြည့်မှန်

၈၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ကလေးကို အသာအယာချထားလိုက်ပြီး ဘီးတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ "ဒီနေ့ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လောက်လှလဲဆိုတာ ပြရုံလောက်ပဲဖို့ အမြန်လုပ်ချင်လို့ သိပ် မလုပ်ပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ အချိန်ကောင်းကောင်း ရမယ့် ကျကျနန လုပ်ပေးမယ်" ဟု ပြောကာ လူမမာ အမျိုးသမီးကြီး၏ နဖူးပေါ် အုပ်ကျနေသော ဆံပင်များကို သူ၏နူးညံ့သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖိးသင် သပ်ယပ်နေလေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ငါးမိနစ်မျှ ကျင်လည်ဖျတ်လတ်စွာ အဖီးရခက်သော ဆံခွေများကို ပွပွရွရွဖြစ်အောင် ဖိး၍၊ လည်ပင်း၌ တွန့်နေသည်များကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်၍၊ ခေါင်းမိုဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ခေါင်းအုံးကိုလည်း ပြုပြင်၍ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်တစ်ချိန်လုံး လူမမာသည် မျက်မှောင်ကြီး ကြွတ်ကာ နှုတ်သီးကြီးစူးလျက် မနှစ်မြို့ဟန် ပြုလျက်ရှိသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူကား ထူးထူးဆန်းဆန်း လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

"ကဲ"

ပေါ်လီယာနာသည် အနီးအနားရှိ ပန်းတကောင်းမှ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို ဆွတ်ယူလိုက်ကာ လူမမာ၏ဆံပင်တွင် အလှဆုံးနေရာ၌ ပန်ပေးလိုက်၏။

"ကဲ၊ အခုဆို ကြည်လို့ရပြီ" ဟုဆိုကာ မှန်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ လူမမာရှေ့တွင် ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

"ဟင်း"

လူမမာသည် မှန်ထဲမှ သူ့အရိပ်ကို သူ ကြည့်၍ ငြိုငြင်စွာ အသံဖြုတ်လိုက်ပြီး "ငါက ပန်းအနီရောင်ကို ပန်းရောင်ထက် ပိုကြိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမဆို ညမရောက်ခင် ညှိုးမှာချည်းပဲ။ ဘာထူးလဲ" ဟု ပြောနေမိ၏။

ပေါ်လီယာနာက...

"ဒါပေမယ့် ပန်းတွေ ညှိုးတာကိုလည်း ဝမ်းသာသင့်တယ် ထင်ပါတယ်။ ညှိုးသွားမှ အသစ် ပန်ရတော့မပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်ဆံပင်ကို အဲသလို ပွပွရွရွလုပ်ထားတာ သမီး သိစ်ကြိုက်တာပဲ" ဟု ပြော၍ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ

"ဒေါ်ဒေါ်အော် မကြိုက်ဘူးလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"အင်း၊ ကြိုက်ပါရဲ့။ ဒါလည်း ကြာကြာ မခံပါဘူး။ ခေါင်းအုံး

ပေါ်တင်ပဲ လူးလိုက်လို့မိုလိုက်နဲ့"

"ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါကိုလည်း သမီးက ဝမ်းသာရမှာပဲ။ ပျက်သွားတော့ သမီး ပြန်လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ဘယ်လိုမဆိုလေ ဆံပင်အနက်ရှိတာကိုတော့ ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းတယ်။ ဆံပင်အနက်က ခေါင်းအုံးပေါ်မှာဆိုရင် သမီးတို့ ဆံပင်အဝါထက် ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဆံပင်အနက်ကိုတော့ သိပ် အားမကိုးဘူး။ ဆံပင်ဖြူရင် သိပ် သိသာလွယ်တယ်" ဟု မစွက်စနိုးက ချေပသည်။ သူသည်။ မကျေမနပ် ပြောနေ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာရှေ့တွင်ကား မှန်ကို ထောင်၍ ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိသည်။

"သမီးတော့ ဆံပင်အနက်ကို သိပ် ချစ်တာပဲ။ သမီး ဆံပင်အနက် ဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာရမှာပဲ"

မစွက်စနိုးက မှန်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မသက်မသာလှည့်သွားသည်။

"ညည်း ငါ့နေရာမှာဆိုရင် ဝမ်းသာရမှာ မဟုတ်ပါဘူးအေး။ ဆံပင်အနက်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့လို တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲမှာချည်း နေနေရရင်ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး"

ပေါ်လီယာနာက စဉ်းစားသလို မျက်ခုံးချိုလိုက်ပြီး...

"အင်းပေါ့လေ။ အဲသလိုဆိုတော့လည်း နည်းနည်းတော့ ခက်တာပေါ့နော်..."

သူ့ဘာသာသူ ပြောသလိုဖြင့် အသံထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘာလဲ နည်းနည်းခက်တာ"

"ဝမ်းသာဖို့ပေါ့"

"ဝမ်းသာဖို့။ ဟုတ်လား။ နေ့တိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ လူမမာဖြစ်နေရင် ဟုတ်လား။ ခက်တာပေါ့အေး။ မခက်ဘူးထင်ရင် ဝမ်းသာစရာ ဘာရှိလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ကဲ..."

ပေါ်လီယာနာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး လက်ခုပ်ကလေးတီးလိုက်သဖြင့် မစွက်စနိုးမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီဟာ ဝဲဘက်ခက်တယ်နော်။ အခုတော့ သမီး ပြန်ရဦးမယ်။ သို့ပေမယ့် အိမ်ပြန်လျှင် လူမမာမှာ စဉ်းစားသွားမယ်။ နောက်တစ်ခါ လာတော့ဖြစ်ဖြစ် ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သွားမယ်နော်။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ သွားမယ်နော်"

၉၀-အတ္ထာရှင်တေးလေး ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာ ထွက်သွားမှ "အံ့ပါရဲ့။ ဘာတွေများ လျှောက်ပြော သွားလဲ မသိဘူး" ဟု ရေရှက်ကာ သူထွက်သွားရာသို့ ငေးကြည့်ရင်း တုန်ခတ်လေသည်။

မကြာမီပင် သူ့ခေါင်းကို လှည့်ကာ မှန်ကလေးကို ကောက်၍ ရှေ့ တွင်ထောင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေလေတော့၏။

"ဒီကောင်မလေးက ဆံပင်အကိုင် တကယ် တတ်ပါလား။ တကယ်ပဲ" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောပြီး "ငါ့ဆံပင် ဒါလောက်လှအောင် လုပ်လို့ရတာ ငါ တောင် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်ဖို့လဲလေ" ဟု ဆိုကာ မှန်ကလေးကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလျက်၊ သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပစ်လဲချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှိမ့်၍ နေလေ၏။

ခဏကြာ၍ မစွက်စနိုး၏သမီး မီလီ ဝင်လာတော့ မှန်ကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်မှာမင် ရှိသေးသော်လည်း မစွက်စနိုးက ဝှက်ထားသည်။

"ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတွေလည်း တင်လို့ပါလား မေမေ" ဟု ပြော တာ၊ ပြတင်းပေါက်တစ်လှည့် သူ့အမေခေါင်းက ပန်းပွင့်တစ်လှည့် ကြည့် နေ မိလေ၏။

လူမမာတ "ဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟဲ့။ နေမကောင်းတာနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး မှောင်ကြီးထဲ နေရတော့မလား" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မီလီက ဆေးတိုက်ရန် ပုလင်းကို ယူလိုက်ရင်းမှ "မနေရပါဘူး အမေ ရဲ့။ ကောင်းပါတယ်။ အရင်က အမေ့ကို လင်းလင်းချင်းချင်းနေဖို့ ပြော နေတာ ကြာလှပြီကော။ အမေက မနေလို့တာပဲ" ဟု ချောချောမော့မော့ ပြန်ပြောရသည်။

မစွက်စနိုးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ညဝတ်အင်္ကျီမှ ဇာနားကို ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ကိုင်ရင်းက အတော်ကြာမှ စကားပြော၏။

"သိုးသားဟင်းတွေ ဘာတွေ ပို့ပို့နေကြမယ်အစား ညဝတ်အင်္ကျီ အသစ်ကလေး ဘာလေး ပေးကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"အို၊ အမေရယ်"

မီလီက တအံ့တဩဆိုမိသည်မှာ မဆန်းပါ။ ယခုပင်လျှင် သူ့နောက် ၀ အံ့ဆွဲထဲတွင် မီလီက သူ့အမေ့ကို လဲဝတ်ရန် ဖျောင်းဖျဲသော်လည်း ရသဖြင့် သိမ်းထားခဲ့ရသော ညဝတ်အင်္ကျီအသစ် နှစ်ထည်ပင် ရှိနေသေးသည် ဟုတ်လား။

ပေါ်လီယာနာ လူကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့တော့ မိုးရွာနေ လေသည်။ သို့သော် သူသည် လူကြီးအား ရွှင်လန်းသောအပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

"ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းလောက် မသာယာဘူးနော်။ အမြဲ မိုးရွာပြီး နေတာကိုဘဲ ဝမ်းသာရဦးမယ်" ဟု သူ ရွှင်ဖြူစွာ ဆိုလိုက်သည်။

လူကြီးက ဤတစ်ကြိမ်တော့ ခါတိုင်းလို "ဟေ၊ အေး၊ အန်း" ပင် သပ်မသွားသဖြင့်၊ ပေါ်လီယာနာကတော့ သူ မကြားလို့ပဲဟု တစ်ထစ်ချ သူဆသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ရက်တွင် တွေ့ကြုံပြန်သောအခါ သူက အသံ ကို ပိုကျယ်ကျယ်ပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။ လူကြီးက သူ့လက်များကို နောက် တစ်ဖို့ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်လျက်သာ လျှောက်သွားတတ်သဖြင့်လည်း အော်ပြောရန် လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့လျှောက်ခြင်းကို ပေါ်လီယာနာကတော့ နေမင်း ကြည်ကြည်လင်သာနေသည် ရာသီဥတုမျိုးနှင့် မသင့်လျော်လှဟု ထင် သည်။ ထိုနေ့က ပေါ်လီယာနာသည် အထူး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် နံနက်ပိုင်း ထွက်ခွင့် ရလာခဲ့ကြဖြစ်၏။

"နေကောင်းရဲ့လား ဦးဦး။ မနေ့ကလို မိုးမရွာနေတာကို ဝမ်းသာ ရတယ်။ ဦးဦးကော"

လူကြီးက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဆိုး သည်အမှုအရာ ပေါ်လွင်နေသည်။

"ဟေ့ ကလေးမ။ ဒီမှာ ဒီကိစ္စကို တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် ပြော လိုက်မယ်" ဟု မကျေမချမ်းပြောကာ "ငါ့မှာ ရာသီဥတုအပြင် တခြား စဉ်းစား ရော ရှိနေတယ်။ နေသာသလား၊ မသာသလား ငါ မသိဘူး" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့။ ဦးဦး ဘယ်သိမလဲ။ မသိဘူးလို့လည်း သမီး ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးက ပြောပြရတာပေါ့"

၉၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ထင်ထင်-၉၃

“အင်း ဘယ်လို၊ ဘာပြောတယ်”

လူကြီးက ပေါ်လီယာနာ၏ စကားကို ရုတ်တရက် နားလည်သွားပြီး ဖြတ်မေးသည်။

“သမီးပြောတာက ဦးဦး မသိလို့ သိအောင် သတိပြုမိအောင် ပြော ပြရတာပါလို့။ နေသာတယ်တို့ ဘာတို့ကိုလေ။ ဦးဦး ခဏရပ်ပြီး နေသာတာ ကို စဉ်းစားမိရင် ပျော်မှာပဲဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ ဦးဦးကြည့်ရတာ အကြောင်း နည်းနည်းမှ စဉ်းစားမိပုံ မပေါ်ဘူးလေ”

“အင်း တကယ့်ကိုဘဲ” ဟု ဆိုကာ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား သော်လည်း၊ ဒုတိယခြေလှမ်းအံ့ပြီးတွင် ရပ်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာကတော့ မှန်လျက်။

“ဟေ့ ဒီမှာ။ မင်းတို့အရွယ် ကလေးချင်း ဘာဖြစ်လို့ ရှာပြီး စကား မပြောလဲ ဟေ့” ဟု မေးတော့ ပေါ်လီယာနာက . . .

“ပြောချင်တာပေါ့ ဦးဦးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအနီးအနားမှာ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူးလို့ မမနန်စီက ပြောတယ်။ ဒါလည်း ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ သမီးက လူကြီးတွေကိုလည်း ချစ်ပါတယ်။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေနဲ့ နေနေကျနေတော့ တစ်ခါတစ်ခါ လူကြီးတွေကိုတောင် ပိုပြီး ချစ်ပါတယ်”

“ဟေ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီး။ တို့ကိုကော အဲလို ထင်နေသလားဟေ့ . . .”

လူကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ပြုံးတော့မယောင်ယောင်ဖြစ်လာသော် လည်း မျက်မှောက်က ကြွတ်လျက်ပင် ရှိသည်။ ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင် စွာ ရယ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ၊ ဦးဦးကလည်း။ ဦးဦးဟာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ မတူတာကြီးဘဲ။ အဲသလို မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဦးက ပိုကောင်းချင် ကောင်းမှာပေါ့” ဟု ပြောပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် “ဦးဦးက အပြင်က မြင်ရတာထက် စိတ်သဘော ကောင်းတာ သေချာပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

လူကြီးက လည်ချောင်းထဲကပင် အသံဖြူလိုက်သည်။

“အင်း။ တကယ့်ကိုပဲ” ဟု ဆိုကာ လမ်းအတိုင်း လှည့်၍ ထွက်သွား လေတော့၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်လီယာနာ လူကြီးကို တွေ့တော့ လူကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်လုံးများဆီသို့ တည်တည်ကြည်နေ သည်မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးသူကို ပြုံးပြသည်နှင့် တူ၍၊ သူ၏ မျက်နှာမှာ ခင်မင် စရာ ကောင်းလာသည်ဟု ပေါ်လီယာနာက ထင်မိသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ကလေးမ” ဟု သူကပင်စ၍ အသံခပ်မာမာနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး၊ “ဒီနေ့ နေသာတာကို ဦးဦး သိပါတယ်လို့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်တော့မယ်ကွယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာက “ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ဦးဦးကို မြင်လိုက်ကတည်း က ဦးဦး သိတယ်ဆိုတာကို သမီး သိပါတယ်” ဟုကြည်လင်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဪ-ဪ။ သိသကဲ့”

“သိတာပေါ့။ ဦးဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေ အပြုံးတွေထဲမှာ မြင်ရတာပေါ့ ဦးဦးရဲ့”

“ဟင်း ဟင်း” ဟု ဆိုကာ လူကြီးလည်း ထွက်သွားတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား လူကြီးသည် ပေါ်လီယာနာအား တွေ့တိုင်း နှုတ်ဆက်လေတော့သည်။ သူ နှုတ်ဆက်သည်မှာ အများအားဖြင့် “နေကောင်း ရဲ့လား။ ကလေးမ”ထက် ပိုလေ့မရှိသော်လည်း သူက စ၍ နှုတ်ဆက် သည့်က များ၏။ ဤမျှ နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် တစ်နေ့ ပေါ်လီယာနာနှင့် အတူ ပါလာသည်။ နန်စီအဖို့ အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်လေသည်။

“ကျားသားမိုးကြီး ပေါ်လီယာနာ။ ဒီလူကြီးက သမီးကို စကားပြော တယ်။ ဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩ မေးသည်။

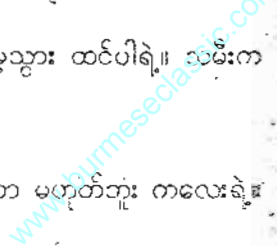
“အေးလေ။ သူ အမြဲ ပြောတာပဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြုံး၍ ဖြေသည်။

“အမြဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဘုရား။ ဘုရား။ သူ- သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကော သမီး သိသလားဟင်” ဟု မေးတော့ ပေါ်လီယာနာသည် မျက်ခုံးဆို့ ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“တစ်နေ့က သူ့နာမည် သူ ပြောဖို့ မေ့သွား ထင်ပါရဲ့။ သမီးက ငါတ်ဆက်တော့ သူက ပြန်မပြောဘူးလေ”

နန်စီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒီလူကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့”

၉၅- ဓတ္တာရှင်စောလေး ပေါ်လီယာနာ

မပြောတာမှ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီ ထင်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စ ဘာညာရိ အခါက လွဲလို့ပေါ့လေ။ အဲဒါ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန် ဆိုတဲ့ လူကြီးပေါ့။ ပင်ဒယ် တန်တုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေတာ။ သူ့ဖို့ ချက်ပြု ကျွေးမယ့်လူတောင် မထားဘူး။ တစ်နေ့ သုံးခါ ဆိုင်မှာ လာလာ စားသောက် အဲဒီဆိုင်က သူ့ကို ထမင်းကျွေးရတဲ့ ဆယ်လီမိုင်းနားဆိုတာ မမ သိတယ်။ သူက ပြောပြတာ။ ဒီလူကြီးက စားစရာမှာတာတောင် ပွင့်ပွင့်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းနဲ့ နားလည်ရတာပဲတဲ့။ တစ်ခုရှိတာက သူ့စားထဲ တွေက ဈေးပေါပေါ အစားအစာတွေချည်းပဲတဲ့။ ဒါကိုတော့ မပြောဘဲ သိသတဲ့”

ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“သိတယ်။ ဆင်းရဲရင်တော့ စားစရာဆို ဈေးပေါတာ ရှာဝယ်စား တာပေါ့။ အမေနဲ့ သမီးလေ ခဏခဏ အပြင်ထွက် စားကြတယ်။ အမှူး အားဖြင့်ကတော့ ပဲပြုတ်နဲ့ ငါးဆုပ်လုံးပဲပေါ့။ သမီးတို့ ပဲကြိုက်တာကို ဝမ်းသာကြရတယ်လေ။ အထူးသဖြင့် ကြက်ကြော်ကြီးတွေ ဘာတွေကို ကြည့် ရင်း ပြောကြတာပေါ့။ ကြက်ကြော်ကြီးတွေက ဈေးကြီးတယ် မဟုတ်လား ဆင့် ခြောက်ဆယ်တောင် ပေးရတာပဲ။ မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ပဲပြုတ် ကြိုက်တယ်လား မမ”

“ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဘာဖြစ်လဲ ပေါ်လီယာနာရဲ့။ သူက ဆင်းရဲတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ သူ့မှာ ငွေတွေမှ အထုပ်လိုက်၊ အပိုးလိုက် ရှိတာ။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်လေ။ သူ့အဖေဆီက ရလိုက်တာ။ ဒီမြို့ထဲမှာ သူ လောက်ချမ်းသာတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သူ စားချင်ရင် ငွေစက္ကူတွေချည်း စားနေတောင် ကုန်မှန်းမသိဘူး သမီးရဲ့”

ပေါ်လီယာနာက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ငွေစက္ကူတွေစားတာ မသိဘဲ နေမလား မမရဲ့။ ဝါးတော့ သိမှာပေါ့။ သည်တော့မှ နန်စီက “ဟယ်၊ မမပြောတာက သူ ပိုက်ဆံ သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ပြောတာပါ” ဟု ဖြေလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ “သူက ပိုက်ဆံကို သုံးတာ မဟုတ်ဘူး။ စုနေတာ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဪ။ ဒီလို တောကြိုအုံကြားက ဘာသာမရှိသေးတဲ့ လူတွေ အတွက် ပေါ့နော်။ သိပ် ကောင်းတာပေါ့။ ဒါဟာ ခြိုးခြံချွေတာပြီး ဒုက္ခစရိယာ

တူင့်တာပေါ့။ သမီးသိတယ်။ အဖေ ပြောဖူးတယ်”

နန်စီက ဒေါသနှင့် တစ်ခုခု ပြောလိုက်တော့မည်ဟု ပါးစပ်တို့ တလိုက်ပြီးမှ ပေါ်လီယာနာ၏ ယုံယုံကြည်ကြည် ဝမ်းသာရွှင်လန်းနေသော ချက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောမည်စကားကို တားဆီးထားလိုက်ရဟန် တူ၏။ နောက်မှ စောစော စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်အတိုင်း မျက်နှာကို ပြင်ထား လိုက်ကာ “အင်း ဒါပေမယ့် သူက သမီးကို စကားပြောတာ သိပ်ဆန်း တာ။ တကယ်ပဲ ပေါ်လီယာနာ။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောတာ မဟုတ် ဘူး။ သူက ဧရာမ အိမ်လှလှကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေပြီး အိမ်ထဲမှာ လည်း ခမ်းနားတာတွေချည်းပဲတဲ့။ တချို့ကလည်း ရူးနေတာတဲ့။ တချို့ကလည်း သူ့မှာ ဖုံးဖိထားရတဲ့ အစုတ်ထုပ်ကြီး ရှိသတဲ့” ဟု ပြောပြသည်။

“အို။ ဘယ်နှယ် အစုတ်ထုပ်ကြီးကို ဖုံးဖိထားရလဲနော်။ အစုတ် တွေပဲဟာ လွင့်ပစ်လိုက်ရင် ပြီးရော”

နန်စီက ရယ်လိုက်သည်။ အစုတ်ထုပ်ကြီးဆိုသည်ကို ပေါ်လီယာနာ က အစုတ်များကို စုထုပ်ထားသည် အထုပ်ဟုသာ နားလည်သည်။ သို့သော် သူက ရှင်းမပြချင်၍ တမင် နေလိုက်၏။

“လူတိုင်းကပဲ ဒီလူကြီးဟာ သိပ် ထူးဆန်းတာပဲတဲ့။ ဟိုနှစ်တွေတုန်း ကလည်း တစ်လသေသေ တစ်လဆန်းဆန်း ခရီးသွားနေတာပဲတဲ့။ သွားပြန် တော့လည်း အင်မတန်ခေါင်တဲ့ အီဂျစ်တို့ အာရှတိုက်တို့ ဆာရာသဲကန္တာရ တို့တဲ့။ သိလား” ဟု နန်စီက ဆက်ပြောသည်။

“အို။ သာသနာပြုဖို့ နေမှာပေါ့” ဟု ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းညိတ် ရင်း ထောက်ပြောသည်။

နန်စီက အူကြောင်ကြောင် ရယ်လိုက်၏။

“ဟယ် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ပေါ်လီယာနာကလည်း။ သူ ပြန်လာ တော့ စာအုပ်တွေ ရေးသတဲ့။ အထူးအဆန်း စာအုပ်တွေပေါ့။ သူတို့ပြောတဲ့ အဲဒီ ခေါင်တဲ့အရပ်တွေမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဖန်တို့ မှန်တို့ အကြောင်းတွေတဲ့။ သို့ပေ မယ့် ဒီမှာတော့ ကောင်းကောင်းနေဖို့ အတွက် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံ သိပ်သုံးချင်ဟန် မတူဘူး”

“ဘယ် သုံးမလဲ မမရယ်။ သူက မယဉ်ကျေးသေးတဲ့ အရပ်က လူ တွေအတွက် စုနေတာပဲ” ဟုပေါ်လီယာနာက ဆိုလိုက်ပြီး “ဒါပေမယ့် သူ့ဘာ

စွမ်း-ထောင့်စတေးလေး ပေါ်လီယာနာ

အတော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးပဲ။ သူ့လည်း မစွက်စနိုးလိုပဲ ထူးခြားတာပဲ။

သူတော့ တစ်မျိုး ထူးခြားတာပေါ့” ဟု ဆက်ပြောသည်။

နန်စီက “အေး၊ ဟုတ်လိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ ရယ်နေသည်။

ပေါ်လီယာနာက ကျေနပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူက သမီးကို စကားပြောတယ်ဆိုတာ ကို ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ဝမ်းသာရတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

မစွက်စနိုးအတွက် ဒါအားသာချက်

နောက်တစ်ကြိမ် မစွက်စနိုးထံသို့ ပေါ်လီယာနာ သွားတော့ သူ့ကို ထမအကြိမ်ကအတိုင်း မှောင်နေသော အခန်းထဲတွင် တွေ့ရသည်။

မိလိက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာပင် “ဒေါ်ပေါ်လီအိမ်က ကလေးမ လာတယ် မေမေ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပေါ်လီယာနာနှင့် လူမမာတို့သာ အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။

“ဪ၊ ဪ။ ညည်းလာသကိုး။ ညည်းကိုတော့ ငါ မှတ်မိပါတယ်။ ညည်းကို တစ်ခါမြင်ဖူးရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မှတ်မိမှာပါပဲ။ ညည်း မနေ့အလားရင် ကောင်းမယ်အေး။ မနေ့က ညည်းကို ငါ အောက်မေ့နေတာ” ဟု မကျေမနပ်ပြောသည်။

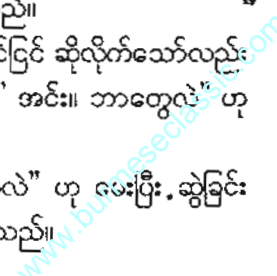
“ဟုတ်လား။ မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ သိပ် အဝေးကြီးမဟုတ်တာ သမီးဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက ရယ်ရင်းပြောကာ အခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာပြီး လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို တုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အသာအယာ ချလိုက်၏။ ပြီးမှ “မမှောင်ဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဒေါ်ဒေါ်ကိုတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး” ပြောရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ တံခါးခွက်ကို တွန်းတင်လိုက်၏။

“တစ်နေ့က သမီး လုပ်ပေးခဲ့သလို ဆံပင်ကို လုပ်ထားလား ကြည့်ချင်လို့။ အို၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ထားပါလား။ ကိစ္စ မရှိဘူးလေ။ လုပ်မထားတာဘဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါမှ သမီး လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ကဲ အခု သမီး ဒေါ်ဒေါ်ဖို့ ဘာယူလာလဲ ကြည့်ပါဦး”

မစွက်စနိုးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ကြည့်လည်း မထူးပါဘူးအေး” ဟု ပြိုပြိုငြင်ငြင် ဆိုလိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံများကား ဆွဲခြင်းဆီသို့ ရောက်သွားကာ” အင်း။ ဘာတွေလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာ ထင်လဲ။ ဘာ စားချင်သလဲ” ဟု မေးပြီး ဆွဲခြင်းဆီသို့ သွား၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းလက်၍ နေသည်။

ဥဉ္စ-ဝေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

လူမမာက မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသည်။

“ငါ ဘာမှ မစားချင်ဘူးတဲ့။ ဘာစားစား မထူးဘူး” ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ခပ်အေးအေး ရယ်သည်။

“ဒါကတော့ ထူးပါလိမ့်မယ်လေ။ ဘာထင်သလဲလို့သာ ပြောပါဦး။ တကယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ် တစ်ခုခုကို စားချင်မယ်ဆိုရင် အဲဒါ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ပြောပေါ့”

မိန်းမကြီးက ရုတ်တရက် မဖြေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မရှိတာကိုသာ တောင်တလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ယခု ရှိတာကို ဘာလဲဆိုတာ မသိခင် သို့ တကယ် ဘာလို့ချင်သည်၊ ဘာစားချင်သည် ဆိုသည်ကို ချက်ချင်းပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိသည်ကို သူ့ဟာသူလည်း မသိ ဖြစ်နေဟန် တူ၏။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာက မေးခွန်းထုတ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ရင်း အဖြေ စောင်နေမှတော့ သူ တစ်ခုခု ပြောရတော့မည်။

“အင်း။ သိုးသားဟင်းဆိုရင်”

“ရှိတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါက ငါ မစားချင်တာ ပြောတာ” ဟု လူမမာက သက်ပြင်ချရင်း၊ ယခုမှ ဘာစားချင်သည်ကို သိသလို “ငါ စားချင်တာက ကြက်သားဟင်းပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်သံကလေး ပေးလိုက်ပြီး “အဲဒါလည်း ရှိပါတယ်” ဟု ပြောပြန်သည်။ ဤတွင် မိန်းမကြီးက အံ့အားသင့်သွားကာ “ဟဲ့ နှစ်ခုလုံးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်း ဂျယ်လီလည်း ပါတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက အောင်မြင်စွာ ဆိုလိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ်စားချင်တာ တစ်ခါဖြစ်ဖြစ်တော့ စားရစေမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတာလေ။ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ နန်စီ စီစဉ်ကြတာ၊ နည်းနည်းတော့ နည်းနည်းပဲပေါ့လေ။ ဒေါ်ဒေါ် ကြက်သား စားချင်တယ်ဆိုတာ သမီး သိပ်ပမ်းသာတာပဲ” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောကာ သူ ယူလာသော ခြင်းထဲက ပန်းကန်လုံးကလေး သုံးခုကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ယူနေလေ၏။ ပြီးမှ...

“သမီးလေ... လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်

ကများ ဝမ်းတွင်းသားတို့ ကြက်သွန်တို့ ဘာတို့ စားချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ ပါလည်း မပါခဲ့ဘူးလေ။ ဒါလောက်ကြီး ကြီးစားထားရတာတောင် လိုချင်တာ မပါခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ် ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ အခုတော့ တော်သေးတာပေါ့” ဟု ပြော၍ ဖျော်ရွှင်စွာ ရယ်နိုင်လေသည်။

လူမမာက ဘာမှ မပြောတော့။ သူသည် ဖျောက်ဆုံးသွားသောအရာ တစ်ခုခုကို စိတ်ထဲက လိုက်ရှာနေဟန် တူလေသည်။

“ကဲ ဒါတွေအားလုံး သမီး ထားခဲ့မယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပန်းကန်ကလေး သုံးလုံးကို စားပွဲပေါ်တွင် စီတင်ရင်း ပြောသည်။

“စားချင်တာ စားရတာပေါ့။ ဒီနေ့ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ” ဟု လည်း ယဉ်ကျေးစွာ မေးသည်။

“မကောင်းပါဘူးကွယ်” ဟု မစွက်စနိုးက ပြောပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်အိပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ “မနက်က အိပ်နေကျကလေးကိုပဲ မအိပ်ရတော့ဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်က နယ်လီဟစ်ဂင်က စန္ဒရာတီး သင်နေလို့ လေ့ကျင့်နေလိုက်တာ စိတ်ကို တိုရော။ တစ်မနက်လုံးပဲ တစ်မိနစ်မှ မနားဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး” ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ကရုဏာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေကာ “သိတယ်။ စိတ်ညစ်စရာပေါ့။ သမီးရဲ့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီး မစွက်ဂိုက်လည်း တစ်ခါက အဲသလိုပဲ။ သူက ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲပြီး ဖျားတတ်တာလေ။ အဲဒီတော့ ဖျားတဲ့အခါဆို လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တုန်းဆိုတော့ ပို အခံရခက်မှာပေါ့။ လူးသာလွန်သာသေးရင် တော်ဦးမယ်ပေါ့နော်” ဟု လျှောက်ပြောတော့ မစွက်စနိုးက နားမလည်၍ ထပ်မေးရသည်။

“လူးတာ လွန်တာ ဆိုတာလေ။ စန္ဒရာလေ့ကျင့်တဲ့ အသံက မခံနိုင်အောင်ဆိုးလာရင် နေရာရွှေ့တာကို ပြောတာပေါ့”

မစွက်စနိုးက ပေါ်လီယာနာအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ငါကတော့ အိပ်ရာထဲမှာဆိုရင် ဘယ်လိုရွှေ့ရွှေ့ ရွှေ့နိုင်တာပေါ့” ဟုလည်း ညည်းတွားလျက်ပြောသည်။

“အဲ၊ အဲသလိုဆိုရင် အဲဒါတွေအတွက် ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာလို့ ရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ မစွက်ဂိုက်က လှုပ်မှ မလှုပ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်လစ်

၁၀၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ကိုက်ခဲတဲ့အဖျားဆိုတာ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ကြီး လှုပ်ချင်လှုပ်ချင် မလှုပ်နိုင်ဘူးလို့ မစွက်ဝိုက်က ပြောတယ်။ နောက်တော့မှ သူက ပြန်ပြောတာ သူ့ယောင်းမ နားလေးတာကိုသာ မတွေးမိရင် သူ့မှာ ရူးချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သတဲ့”

“သူ့ယောင်းမ နားလေးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်သည်။

“အေးလေ။ သမီးက အကုန်မှ မပြောရသေးတာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်က မစွက်ဝိုက်ကို မသိဘူးဆိုတာကိုလည်း သမီး မေ့နေလို့ သိလား။ မစွက်ဝိုက်နဲ့ ယောင်းမက နားလေးတယ်။ လေးသမီး အတော်ကို လေးတာ။ သူက အလည် လာရင်းနဲ့ မစွက်ဝိုက်နဲ့ ကူညီပြီးလုပ်ဖို့ သူတို့အိမ်မှာ နေတာလေ။ သူ့တို့ အိမ်မှာလည်း အဲဒီ နားလေးတဲ့လူကို နားလည်အောင် ပြောရဆိုရတာကို အဖုကွဲကြီးတစ်ခုပဲတဲ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ မစွက်ဝိုက်ဟာ လမ်းဟိုဘက် အိမ်က စန္ဒရားတီးသံကြားရရင် ကြားရတာကိုပဲ ဝမ်းသာသွားသတဲ့။ မကြားရဘူးဆိုရင် နားလေးနေလို့သာ မကြားရတာ။ နားလေးရင် ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလဲဆိုတာ သူ့ယောင်းမကို ကြည့်ပြီး တွေးမိလို့တဲ့။ သိလား။ သူကလည်း ဒီကစားနည်းကို ကစားတာပဲလေ။ သမီးက သူ့တို့ ပြောပြထားလို့ပေါ့”

“ကစားနည်း။ ဟုတ်လား”

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်ကီးလိုက်သည်။

“ဪ၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ မေ့တော့မလို့။ ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာလို့ရနိုင်တာကို သမီး စဉ်းစားခဲ့ပြီလေ”

“ဝမ်းသာလို့ ရနိုင်တာ။ ဟုတ်လား။ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“သမီးက ရှာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားတာလေ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဒေါ်ဒေါ်က အိပ်ရာထဲမှာ ဒီလိုပဲ နေနေရတာကို ဝမ်းသာစရာရှိသလားလို့ မေးလို့လေ။ သမီးက ရှာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာမေ့ပြီလား”

“ဪ၊ ဒါလား။ မှတ်မိပါတယ်အေး။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ညည်းရော ငါရော အမှတ်တမဲ့ပဲလို့ ထင်တာ။ သိပ် သတိရမယ် မထင်လို့”

“အို၊ ရတာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း။ ပြီတော့ သမီးလည်း အဖြေ ရခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ကော်တယ်။ ခက်တော့လည်း ပိုပြီး ပျော်

ရတာပေါ့။ ခက်လေ ပျော်လေပဲ။ သမီးလေ မှန်တာ ဖွင့်ပြောရရင် အဘော် ကြာအောင် ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ နောက်မှ ရတယ်”

“ဟုတ်လား။ အင်း။ ဘာတဲ့လဲ။ ဆိုစမ်းပါဦးလေ”

မစွက်စနိုး၏အသံမှာ မယုံနိုင်စရာ ချိုသာနေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ပင့်သက် ရှည်ရှည်ကစ်ချက်ရှိုက်လိုက်၏။

ပြီးမှ တစ်ခွန်းချင်း လေးနက်စွာ “သမီး စဉ်းစားမိကယ်။ တစ်ခြား လူတွေဟာ ကိုယ့်လို အိပ်ရာထဲမှာ မမာမကျန်း ဖြစ်မနေကြတာကိုပဲ ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းသာ နိုင်တယ်လို့။ သိလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစွက်စနိုးက ပေါ်လီယာနာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ မာဒေါသရောင် လွှမ်းနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲက မကျေမနပ်နှင့်ပင် “အင်း တကယ် ပါပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နောက် ပေါ်လီယာနာက ရွှင်မြူးစွာပင် “ကဲ။ အခု သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကို ဒီကစားနည်း ပြောပြမယ်လေ။ ဒေါ်ဒေါ်အတွက်ဆိုရင် ကစားရတာ သိပ် ကောင်းမှာပါ။ ခက်လည်း အတော် ခက်မယ်ပေါ့။ ခက်လေ ပျော်လေပဲ။ ဒီလို လေ” ဟု အစချီကာ သူတို့အတွေ့အကြုံ သာသနာပြုအသင်းက အလှူခံ ပေးသည့် ပစ္စည်းများအကြောင်း၊ ချိုင်းထောက်များအကြောင်း၊ ထိုအရာများ တွင် ပါမလာခဲ့သော အရပ်အကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေသည်။

သူ ပြောပြ၍ ပြီးခါစတွင်ပင် မိလီ တံခါးပေါက်မှ ပေါ်လာပြီး . .

“ပေါ်လီယာနာ၊ ညည်းအဒေါ်က လမ်းဟိုဘက်ကဟာလို တို့အိမ်ကို ဘယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတယ်တဲ့။ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့။ မမှောင်ခင် နွေရား လေ့ကျင့်ဖို့ ရှိလို့တဲ့” ဟု အကြောင်းကြားသည်။

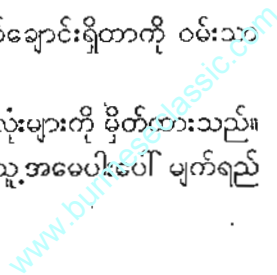
ပေါ်လီယာနာက မထချင်ထချင်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အေးလေ။ မြန်မြန်ဆိုလည်း မြန်မြန်ပေါ့” ဟု ဆိုကာ သက်ပြင်း ဘစ်ချက် ချပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်ဆိုရင် မြန်မြန်သွားနိုင်ဖို့ ခြေနစ်ချောင်းရှိတာကို ဝမ်းသာ သင့်တာပေါ့နော် ဒေါ်ဒေါ်”

မစွက်စနိုးက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။

သို့သော် မိလီကတော့ မျက်လုံးများ မှိတ်မထား၍ သူ့အမေပေးပေါ် မျက်ရည် လိမ့်ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက တံခါးမှနေ၍ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင်း "သွားတော့မယ်နော်။ ဆံပင် ဖြီးမပေးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သိပ် ဖြီးပေးချင်တာ။ နောက်တစ်ခါတော့ ဖြီးပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့" ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နေ့များသည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်သွားသည်။ ပေါ်လီယာနာအဖို့ကား ထိုနေ့များသည် ပျော်ရွှင်သောနေ့များ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူ့အဒေါ်အားလည်း သူ့ အလွန်ပျော်ကြောင်း တက်ကြွစွာ ပြောလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ ပြောလျှင် သူ့အဒေါ်ကတော့ နှမ်းလှစွာပင် . . .

"အေးအေး၊ ပေါ်လီယာနာ ညည်းပျော်တယ်ဆိုရင် ငါ သဘောကျပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ပျော်ရုံနဲ့လည်း မပြီးဘူး။ အကျိုးအမြတ်လည်း ရှိရမယ်။ မရှိရင် ညည်းအပေါ်မှာ ငါ့ဝတ္တရား ပျက်ကွက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့" ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ပြောလျှင် ပေါ်လီယာနာကတော့ သူ့အဒေါ်အား ဖတ်၍ နှမ်း၍ ချေပလေ့ရှိသည်။ ဤအပြုအမူများသည် ဒေါ်ပေါ်လီအားများစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ တစ်နေ့ အချုပ်အလုပ် သင်ချိန်မှာ သူက ပြောတော့ပေါ်လီယာနာက "အန်တီပေါ်လီ၊ ပျော်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဆိုတော့ ပျော်ပျော်နေတာဟာ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဟုတ်လား အန်တီ" ဟု မေးသည်။

"အေးပေါ့ ပေါ်လီယာနာရဲ့"

"အကျိုးအမြတ်လည်း ရှိရမယ်။ ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့"

"အကျိုးအမြတ် ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ အန်တီ"

"အို၊ ဒါ . . . ဒါက အကျိုးအမြတ်ပဲပေါ့။ အမြတ်ရတာ၊ ပြစ်ရာတစ်ခုခုရှိတာပေါ့ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းဟာ တကယ့် ရှာမှရှား ကလေးမပါပဲ"

"ဒါဖြင့် ဝမ်းသာတာကော အကျိုးအမြတ် မဟုတ်ဘူးလား" ဟု မေးသည်။

"မဟုတ်ဘူး"

"အို၊ ဒီလိုဆို အန်တီ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ"

"အန်တီပေါ်လီ ဒီကစားနည်းကို ဘယ်တော့မှ ကစားမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ကစားနည်း ဟုတ်လား။ ဘာ ကစားနည်းလဲ" "ဟိုဒင်းလေ-အဖေ"

ပေါ်လီယာနာက သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး . . .

"ဘာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဒေါ်ပေါ်လီက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

"ကဲ၊ ဒီနေ့မနက် တော်လောက်ပါပြီ ပေါ်လီယာနာ" ဟု တိုတို တောင်းတောင်း ပြောလိုက်ပြီး အချုပ်အလုပ်သင်တန်း ပြီးလေ၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ပင် ပေါ်လီယာနာ သူ့အထပ်ခိုးခန်းမှအဆင်း လှေကားပေါ်တွင် သူ့အဒေါ်ကို တွေ့လေသည်။

"ဟာ၊ အန်တီပေါ်လီ၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သမီးဆီကို လာတွေ့တယ်။ လာပါ အန်တီ။ သမီးကလည်း အဖော် လိုချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ" ဟုပြောကာ လှေကားအတိုင်း ပြန်တက်ပြေးပြီး တံခါးကို အကျယ် ကြိုးဖွင့်ထားလိုက်လေသည်။

တကယ်က ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့တူမ၏ အခန်းသို့ အလည်လာသည့် မဟုတ်ချေ။ သူသည် အထပ်ခိုးအရှေ့ ပြတင်းနားရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲတွင် သိုးမွေးတဘက် အဖြူကလေးတစ်ထည်ကို ရှာဖွေရန် စိတ်ကူးနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရသည်မှာ သူသည် အထပ်ခိုးဆောင်အရှေ့ ပြတင်းနားက ထင်းရှူးသေတ္တာသို့ ရောက်မနေဘဲ ပေါ်လီယာနာ၏ အခန်းထဲက နောက်မှီအဖြောင့်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ရောက်နေခြင်းပင်တည်း။

ဤသို့ ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်လီယာနာ ရောက်ကတည်းက ဆိုလျှင် အကြိမ်များစွာ ရှိလေပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် မူလက ရည်ရွယ်ထားသည့် အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ လုံးဝ မရည်ရွယ်သည့် ကိစ္စတစ်ခုခုကို လုပ်နေရတတ်သည်။

"သမီးက အဖော် သိပ်ကြိုက်တာ"

ပေါ်လီယာနာက ထပ်ပြောရှင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိပြုလျက်

"အထူးသဖြင့် ဒီခန်းကို အပိုင် ရကတည်းကပေါ့လေ။ ဟိုတုန်းကတော့ အခန်းတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ငှားထားရတဲ့ အ နားပဲ။ ငှားထားရတဲ့ အခန်းတွေကတော့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းတွေရဲ့ ဖာစပ်ကောင်မကောင်းဘူးနော်။ ဒီအခန်းကတော့ သမီးအပိုင်နော်"

“အင်းပေါ့။ ပေါ်လီယာနာ” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက သူ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲချက်ချင်း ထသွားပြီး သိုးမွေးတဘက်ဖြူကလေး မရှာမိပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။

“ဒါကြောင့် သမီး ဒီအခန်းလေးကို ချစ်တာ။ ကော်လောတို့ ခန်းဆီးတို့ ပန်းချီကားတို့ မရှိလည်း ချစ်တာပဲ။ ဒီဟာတွေကို သမီးက သိပ် လိုချင်”

ပေါ်လီယာနာသည် ရုတ်တရက်မျက်နှာ နီမြန်းလာပြီး ထားလိုက် သည်။ သူက အခြားစကား ဆက်ပြောတော့မည်ဟု စ.လိုက်တော့ သူ့အဖေ က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေကိုလည်း ပေါ်လီယာနာ”
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီပေါ်လီ။ တကယ်ပါ ပြောတာ မဟုတ် ပါဘူး”

“အေးလေ။ ထားပါတော့။ သို့ပေမယ့် ညည်းပြောတော့ ပြောလိုက် တာပါပဲ။ တို့နားလည်လိုက်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် အဲလကားပါ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ကော်လော လှလှကလေးတို့ ဘာတို့ ဇာခန်းဆီးတို့ကို စိတ်ကူးကြည့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် တတယ်က...”

“စိတ်ကူးကြည့်နေတာ”
ပေါ်လီယာနာက ယခင်ကထက် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။

“တကယ်က သမီး စိတ်မကူးသင့်ဘူးပေါ့ အန်တီပေါ်လီ” ဟု ပေါ် လီယာနာက တောင်းပန်သလို ပြောပြီး...

“သမီးက ဒါတွေကို သိပ် လိုချင်ပြီး မရခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သမီးတို့မှာ အလှူခံပစ္စည်းတွေထဲက ပါလာတဲ့ စောင်နှစ်ထည်ပဲ ပါဖူးပါ တယ်။ အငယ်ကလေးတွေပါပဲ။ တစ်ခုက မင်စွန်းတွေနဲ့။ တစ်ခုက အပေါက် တွေနဲ့လေ။ ပန်းချီကားဆိုလို့လည်း နှစ်ကားပဲ ရဖူးတယ်။ တစ်ကားက အဖေ အင်း တစ်ကားက ရောင်းလိုက်ရတယ်။ တစ်ကားက ကွဲသွားတယ်။ တကယ်က အဲသလိုသာ မဟုတ်ရင် သမီး ဒီးရောက်တော့ သမီးအခန်း ဘယ် လောက်လှမယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးကြည့်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး အန်တီပေါ်လီရယ်။

“အန်တီ ခဏ၊ ခဏနေပါဦး။ သမီး ပြောပါရစေဦး။ ဒါလည်း ခဏပါ။ သမီး အခန်းထဲရောက်ပြီး ဘီရိုက မှန်မရှိလို့ သမီးမျက်နှာက

ခြောက်တွေ မမြင်ရတာတို့၊ သမီး အခန်းပြတင်းက ကြည့်လိုက်ရတဲ့ ခွင်း က ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ လှတာတို့ကြောင့် ဝမ်းမသာရခင်ပါပဲ။ အန်တီက သည်း သမီးအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းတော့”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာ နီနေ၏။

“ကဲ ကဲ တော်ရောပေါ့ ပေါ်လီယာနာ။ ဒါလောက် ပြောပြီး တော်ရောပေါ့” ဟု တင်းတင်းမာမာ ပြောကာ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာရာ ထမအထပ်သို့ ရောက်မှ ဤအထပ်ခိုးသို့ တက်ခဲ့သည်မှာ အထပ်ခိုးခန်း အရှေ့ပြတင်းနားက သေတ္တာထဲတွင် သိုးမွေးခြုံစောင်ကလေး ရှာရန် ဖြစ် သည်ကို သတိရလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာပင် ဒေါ်ပေါ်လီက နန်စီ တို့ ခေါ်ကာ...

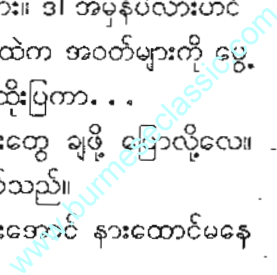
“နန်စီ။ ပေါ်လီယာနာရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့အခန်း အောက်တည့် တည့်က အခန်းထဲ ရွှေ့ပေးလိုက်။ အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ကို အဲဒီ အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ခိုင်းမယ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”
နန်စီက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲက “ဟ၊ နိပ်ဟ” ဟု ပြောမိသည်။

နောက် တစ်မိနစ်အကြာတွင် သူသည် ပေါ်လီယာနာအား ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်လျက် “နားထောင်စမ်းပါဦး ပေါ်လီယာနာကလေး နဲ့။ သမီးကလေးက ဒီအခန်းရဲ့ အောက်တည့်တည့်က အောက်ထပ်ခန်းမှာ အိပ်ရတော့မယ်လေ။ တကယ်၊ တကယ်...” ဟု ပြောပြနေလေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် မျက်နှာများ ဖြူဖပ်ဖြူယော် ဖြစ်သွားသည်။
“ဟာ၊ မမနန်စီ ဟုတ်ကဲ့လား။ တကယ်လား။ ဒါ အမှန်ပဲလားဟင်”
နန်စီသည် အဝတ်ချိတ်သည့် အခန်းငယ်ထဲက အဝတ်များကို ပွေ့ လိုက်ထုတ်ယူလာရင်း အဝတ်ပုံပေါ်မှ ကျော်၍ မေးထိုးပြကာ...

“တကယ်ပေါ့၊ တကယ်ပေါ့။ သမီးပစ္စည်းတွေ ချဖို့ ပြောလိုလေ။ သူ့စိတ်မပြောင်းခင် လာယူတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။
ပေါ်လီယာနာသည် နန်စီ၏စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်မနေ

၁၀၆-စေတနာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

တော့ဘဲ ဟပ်ထိုးကျမတတ် လေ့ကားကို နှစ်ထစ်ကျော် နှစ်ထစ်ကျော် ဆင်း ပြေးရင်း တံခါးနှစ်ပေါက်ကိုလည်းလည်း ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပိတ်ခဲ့သည်။ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးကိုလည်း တိုက်လှဲခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ့အန်တီပေါ်လီဆီသို့ ရောက်သည်။

“အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီပေါ်လီ။ တကယ်နော်။ ဟုတ်လား။ အဲဒီ အခန်းက အားလုံး ရှိတယ်နော်။ ကော်ဇောရော၊ ခန်းဆီးရော၊ ပန်းချီကား သုံးကားရော။ အပြင်ဘက် လှမ်းမြင်နေရတာလည်း ပန်းချီကားပဲ။ အပေါ်ထပ် ရဲ့ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်ရတဲ့ ရှုခင်းအတိုင်းပဲနော် အန်တီပေါ်လီ”

“ကောင်းပြီ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်း သည်အပြောင်းအလဲကို ကြိုက် တာ ငါ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညည်း ဒါတွေကို အထင်ကြီးတတ်ရင် မပျက်စီးအောင် ဂရုစိုက်ပေါ့။ ဒါပဲ ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒီ ကုလားထိုင်ကို ထောင်လိုက်စမ်း။ ပြီးတော့ ညည်း မိနစ်ဝက်အတွင်း တံခါး နှစ်ခါ ဆောင့်ပိတ် တယ်” ဟု ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

သူ့မှာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဟစ်၍ ငိုလိုက်ချင်စိတ် ပေါက် နေ၍ သူ့အသံမှာ ပို၍ မာနေသလား မသိ။ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ငိုချင်စိတ် ပေါက် လေ့ရှိသူ မဟုတ်။

ပေါ်လီယာနာ ကုလားထိုင်ကို ကောက် ထောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ အန်တီ။ သမီး တံခါးတွေ ဆောင့်ပိတ်ခဲ့တာ သိပါတယ်” ဟု ရွှင်ယုစွာ ဝန်ခံသည်။

“အခန်းရတာ သိပြီးပြီးချင်းဆိုတော့ အန်တီဆိုလည်း ဒီလိုပဲ တံခါး ဆောင့် . . . ပိတ်”

ပေါ်လီယာနာကသည် ရုတ်တရက် ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့အဒေါ်ကို တစ်မျိုး ကြည့်ပြန်ကာ “အန်တီပေါ်လီ။ တံခါး တံခါးတွေ ဘာတွေ ဆောင့် မပိတ်ဖူးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ပိတ်ဖူးတယ် မထင်ပါဘူးအေ” ဟု ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အသံမှာ အံ့အားသင့်လွန်းသည့် အသံဖြစ်၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်တီပေါ်လီရယ်။ အဲဒါ နာတာပေါ့” ဟု ပေါ်လီ ယာနာက ကရုဏာသက်သည်အသွင်ဖြင့် ဆိုလိုက်တော့ အန်တီပေါ်လီမှာ “နာတယ်၊ ဟုတ်လား” ဟုသာ ဆိုလိုက်နိုင်ပြီး အံ့အားသင့်နေ၍ ဘာမှ ထပ် မပြောနိုင်တော့။

“ဒါပေါ့ အန်တီပေါ်လီရဲ့။ တံခါးတွေ ဘာတွေ ဆောင့်ပိတ်ချင်ရင် ပိတ်လိုက်ပေါ့။ မပိတ်ဖူးဘူးဆိုရင် အန်တီ တစ်ခါမှ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မသိ။ မသိဘူးဘူးဆိုသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဝမ်းသာဖူးရင် တံခါးကိုလည်း ဆောင့်ပိတ်ဖူးမှာပါပဲ။ ဒါက ဘယ်လိုမှ နေလို့မရလို့ အန်တီ။ အန်တီ တစ်ခါ အဲသလောက် ဝမ်းမသာဖူးဘူးဆိုတော့ အန်တီအတွက် သမီး စိတ်မကောင်း ပါဘူး အန်တီပေါ်လီရယ်”

“ပေါ်လီယာနာ”
သူ့အဒေါ်က လှမ်းငေါက်လိုက်တော့ ပေါ်လီယာနာ မရှိတော့။ အထပ်ခိုးခန်းဆီမှ ဒိုင်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကိုသာ သူ့ကိုယ်စား ကြားရ လေတော့သည်။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ပစ္စည်းများ အောက်သို့ ရွှေ့ရာတွင် နန်စီကို ထည့်နေပေပြီ။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် စာဖတ်ခန်းတွင် စိတ်ထဲက ဇေဝေဝါဖြစ်ရင်း ကုန် စစ်၏။ တကယ်တော့ သူလည်း ဝမ်းသာခဲ့ဖူးသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဂုဏ်ရှိ စေတနာ

သို့နှင့်ပင် သြဂုတ်လ ရောက်လာသည်။

သြဂုတ်နှင့်အတူ မမြော်လင့်သောအရာများ အပြောင်းအလဲများလည်း ပါလာသည်။ တကယ်တော့ ဤအရာများသည် တစ်ခုမှ နန်စီအနီတော့ မဆန်းချေ။ နန်စီသည် ပေါ်လီယာနာ ရောက်ကတည်းက မမြော်လင့်သောအရာများနှင့် အပြောင်းအလဲများကို ရှာကြည့်တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာ ရောက်လာသည်က ကြောင်ကလေး။

ပေါ်လီယာနာသည် အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းပေါ်တွင် သနားစဖွယ် တညောင်ညောင်မြည်နေသော ကြောင်ကလေးကို တွေ့သည်။ အနီအနားရှိ အိမ်များသို့ သေချာစေ့စပ်စွာ လိုက်လံမေးမြန်း၍ ပိုင်ရှင်ကို မတွေ့သောအခါ ပေါ်လီယာနာသည် ကြောင်ကလေးကို အိမ်သို့ ယူလာခဲ့လေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့အဒေါ်အား...

“ပိုင်ရှင် ရှာလို့ မတွေ့တော့ သမီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ သမီးတို့တွေကတည်းက အိမ် ခေါ်လာချင်တာ။ သမီးက ကြောင်ဆို သိပ် ချစ်တာ။ အန်တီကလည်း ဒီကြောင်ကလေးကို မွေးရတာ ဝမ်းသာမှာပဲဆိုတာ သိသိပါတယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ စိတ်ချလက်ချပြောပြနေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ၏ ရင်ခွင်ဝယ် ပွေ့ပိုက်ထားသော စိတ်ညစ်စရာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကြောင်ပြာကလေးကို ကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားအောင်ပင် မနှစ်မမြို့ ဖြစ်ရရှာ၏။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကြောင် မချစ်တတ်ကြောင် လှလှဝဝ သန့်သန့်စင်စင်ကလေးများကိုသော်မှ မချစ်တတ်။

“အွန်... ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းအကောင်ကလေးက ညစ်ပတ်လိုက်တာ။ နာလည်း နာနေဟန် တူပါတယ်။ ဝဲတွေနဲ့ အလှေးတွေနဲ့ ဟယ်ပေါ်လီယာနာက ကြောက်လန့်နေသော ကြောင်ကလေးကိုကြည့်တာ တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း “သိပါတယ် အန်တီ။ ကြောင်ကလေးက သနားစရာ။ သူ့ကို မွေးမယ်ဆိုတာ သူ မသိရှာသေးလို့ပါ” ဟု ပြောတော့ -

ဒေါ်ပေါ်လီက “သူလည်း မသိဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မသိဘူး” ဟု အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

သို့သော် ပေါ်လီယာနာက သူ့အဒေါ် ဘာဆိုလိုသည်ကို မသိ။ အဓိပ္ပါယ် အကောက်လွဲကာ “သိကြပါတယ် အန်တီရဲ့။ ပိုင်ရှင် ရှာမတွေ့ရင် သမီးတို့ မွေးမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းကို ပြောခဲ့တာ” အန်တီပေါ်လီလည်း ကြောင်ကလေးရတာ ဝမ်းသာမှာပဲ ဆိုတာ သမီး သိဘူးလား။ နော်... သနားစရာ တစ်ကောင်တည်း အကောင်ကလေးရယ်” ဟု ပြောနေလေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက်ရန် ပါးစပ်ကို ပြင်လိုက် ခံသော်လည်း အလကားပင်။ ပေါ်လီယာနာ ရောက်ကတည်းက သူ့မှာ မကြာခင်ဆိုသလိုပင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု လည်း ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

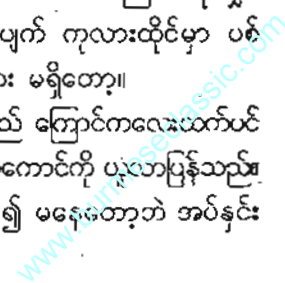
“အန်တီပေါ်လီ။ သမီးကိုတောင် ယူ မွေးသေးတာပဲ။ ခုလို နေစရာ ခရီးလို့ တလယ်လယ်ဖြစ်နေရတာ ကြောင်ကလေးကိုလည်း ပစ်ထားရက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ မစွက်ဖို့ဒီကတောင် အန်တီက မွေးခွင့် ပြုပါ့မလား မေးလို့ သမီးက အဲသလို ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ သမီးကမှ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ ရှိသေးတာ။ ကြောင်ကလေးက ဘယ်သူမှ မှီတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အန်တီလည်း အဲသလို အောက်မေ့မှာပဲဆိုတာ သိပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ပြေးလေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီက “ဟဲ့... ဟဲ့၊ ပေါ်လီယာနာ။ ငါခွင့်မပြုဘူး” ဟု အော်၍ တားမြစ်လိုက်သေးသော်လည်း၊ ပေါ်လီယာနာက မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ခပြေးသည်မှာ လမ်းတစ်ဝက်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။

“မမနန်စီ၊ မမနန်စီ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ချစ်စရာ ကြောင်ကလေး။ အန်တီပေါ်လီက သမီးနဲ့အတူ မွေးစားထားမယ်လို့”

စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သော ဒေါ်ပေါ်လီ။ ကြောင်ဆိုလျှင် ရွှေမုန်းတတ်သော ဒေါ်ပေါ်လီမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကုလားထိုင်မှာ ပစ်ဆိုင်ချမိရှာသည်။ သူ့မှာ ကန့်ကွက်ဖို့ပင် အင်အား မရှိတော့။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ပေါ်လီယာနာသည် ကြောင်ကလေးထက်ပင် သစ်ပတ်၍ ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်နေသော ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို ယူလာပြန်သည်။ ပေါ်လီယာနာက သင့် မသင့်ကို စဉ်းစား၍ မနေတော့ဘဲ အပ်နှင်း

၁၁၀-မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

သဖြင့် ကောင်းကင်က ကျလာသည်။ မဟာကရုဏာရှင်မကြီးအဖြစ် ရပ်တည်ကာ ကြောင်ထက်ပင် ခွေးကို ရွဲတတ်သည်ဒေါ်ပေါ်လီမှာ အံ့အားသင့်လျက် ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ကန့်ကွက်ဖွဲ့ပိုင် အင်အား မရှိတော့အောင် ကြံပြန်လေသည်။

သို့ရာတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မျှ မကြာမီတစ်နေ့တွင် ပေါ်လီယာနာက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဖြည့်လိုသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ခွေးကလေးကြောင်ကလေးနည်းနည်း စောင့်ရှောက်ရန် အိမ်သို့ ခေါ်လာပြန်တော့ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ မပြောဘဲ မနေနိုင်တော့။ ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။

တစ်ခုသော သာယာသည့်ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တွင် ပေါ်လီယာနာသည် မစွက်စခန်းထံသို့ နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်းဂျယ်လီ သွားဦးရလေသည်။ မစွက်စခန်းနှင့် ပေါ်လီယာနာတို့မှာ မဟာမိတ်ကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ စပြီး ခင်မင်လာသည်မှာ ပေါ်လီယာနာ တတိယအကြိမ် အလည်ရောက်စဉ်က ဖြစ်၏။ ပေါ်လီယာနာက မစွက်စခန်းအား ကစားနည်းအကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခေါက်က ဖြစ်၏။ ယခု မစွက်စခန်းကိုယ်တိုင် ဤကစားနည်းကို ပေါ်လီယာနာနှင့် ကစားနေပြီ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူသည် တောင်းကောင်းတော့ မကစားတတ်သေး။ အရာရာတိုင်းမှာ ဝမ်းနည်း၍ ချည်းလာခဲ့ရ၍ ယခုအခါတွင် ဘာအတွက်ကို ဝမ်းသာဖို့ မလွယ်ဘဲ ရှိလေသည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာ၏ ရွှင်လန်းအားသင်ပြပေးမှုနှင့် မှားယွင်းလျှင် ပျော်ရွှင်စွာရယ်၍ ပြင်ပေးမှုကြောင့် အတော်တိုးတက်လျက် ရှိ၏။ ယနေ့ပင်လျှင် သူက ဂျယ်လီ တောင့်တနေခိုက် ပေါ်လီယာနာ နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်းဂျယ်လီ ယူလာသည်ကို သူက ဝမ်းသာသည်ဆို၍ ပေါ်လီယာနာမှာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ရသေးသည်။ တကယ်တော့ အိမ်ရှေ့ အဝင်တံခါး၌ မီလီက ပေါ်လီယာနာအား ဘုန်းကြီးအိမ်က ဤဂျယ်လီမျိုးပင် လေ့ကြီးနှင့်တစ်ခု ပို့ထားသည်ဟု ပြောလိုက်သည်ကို မစွက်စခန်း မသိချေ။

ပေါ်လီယာနာ ဤအကြောင်းကို စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ကောင်ကလေးကို ရုတ်တရက်တွေ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်ကလေးသည် လမ်းဘေးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်လျက် လက်ထဲက မောင်းချားနှင့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လှီးလျက် ရှိသည်။

ပေါ်လီယာနာက ပြုံးလျက် "ဟေ့ ကောင်လေး" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ကောင်ကလေးက တစ်ချက် မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ခုတ်နှာ လွှဲသွားလေသည်။ ပြီမှ "ဟေ့ ကောင်မလေး" ဟု မပွင့်တစ်ပွင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်ကာ "နှင့်ကြည့်ရတာ နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်း ဂျယ်လီ စားရလို့ တောင် ဝမ်းသာမယ့်ပုံ မရှိပါလား"

ကောင်ကလေးက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကာ ပေါ်လီယာနာအား အံ့အားသင့်သလို လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ထဲက သစ်ကိုင်းကလေးကို သူ၏ အသွားကျိုးနေသော မောင်းချားခပ်တုံးတုံးဖြင့် ဆက်၍ လှီးနေ၏။

ပေါ်လီယာနာက ခဏ ဆိုင်းနေပြီး သူ့အနီးမှ မြက်ပေါ်တွင် ကျကျနန ထိုင်ချလိုက်၏။ ပေါ်လီယာနာက သူသည် ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးများနှင့် နေနေကျဖြစ်၍ မရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဟု ပြောခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ သူသည် ရွယ်တူအဖော်ကို တစ်ခါတစ်ခါတော့ တောင့်တမိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ကောင်ကလေးနှင့်တော့ မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် လုပ်တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ငါ့နာမည်က ပေါ်လီယာနာဝတ်တီးယားတဲ့။ နင့်နာမည်ကကော"

ဟု ပေါ်လီယာနာက ချိုသာစွာ စသည်။

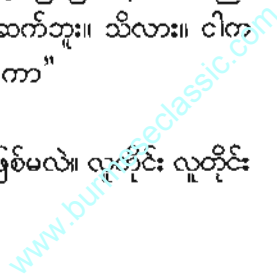
ကောင်ကလေးက ဣန္ဒြေမရအောင် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ သူသည် ထတော့မည် ပြုပြီးမှ ပြန်ထိုင်သည်။

"ဂျယ်မီဘင်း" ဟု သူ့နာမည်ကို မပွင့်တပွင့် မပြောချင်ပြောချင် ပြောသည်။

"ကောင်းတယ်။ ကဲ မိတ်ဆက်လို့တော့ ပြီးပြီ။ နင်ကလည်း မိတ်ဆက်တာ ငါ ဝမ်းသာတယ်။ တချို့ကတော့ မဆက်ဘူး။ သိလား။ ငါက ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်ရဲ့အိမ်မှာ နေတယ်။ နင်ကော"

"ဘယ်မှာမှ မနေဘူး"

"ဘယ်မှာမှ မနေဘူးရယ်လို့ ဟယ်။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လူတိုင်း လူတိုင်း ဟာ တစ်နေရာရာမှာတော့ နေရတာချည်းပေါ့"

၁၁၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“အေး။ ငါကတော့ မနေဘူး။ အခု ပြောတာပေါ့ဟာ။ ငါက နေရာ အသစ် လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟင်။ အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်ကလေးက သူ့အား မနှစ်မြို့စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“အ၊ပါဟာ။ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိရင် ငါ လိုက်ရှာနေပါ့မလားဟ”

ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော်လိုက်သည်။ ဤကောင်

ကလေးသည် ကောင်းသည် ကောင်းကလေးမဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အသည် ဆိုသည်ကိုလည်း မကြိုက်။ သို့သော် သူသည် သူနှင့် ရွယ်တူအဖော် ဖြစ်သည်။

“နင် အရင်က ဘယ်မှာ နေလဲ”

ပေါ်လီယာနာက မေးပြန်သည်။

“ဟ။ နင် အမေးအစမ်း ထူလှချည်လား”

ကောင်ကလေးက စိတ်မရှည်သလို သက်ပြင်းချရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“မေးရတာပေါ့ဟဲ့။ နင့်အကြောင်း ဘာမှမှ မသိရတာပဲ။ နင်က စို အောင် ပြောရင် ငါ ဒါလောက် မမေးရဘူးပေါ့” ဟု ပေါ်လီယာနာက တည် ငြိမ်စွာ ပြန်ချေသည်။

ကောင်ကလေးက တိုတောင်းစွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ ရယ်ပုံမှာ သိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဟုတ်။ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဤ တစ်ကြိမ် စကားပြောတော့ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ချို၍ လာလေသည်။

“အေး။ ဒါဖြင့် ငါပြောမယ် နားထောင်။ ငါနာမည်က ဂျင်မီဘင်း။ အသက် ဆယ်နှစ်ကျော်လို့ ဆယ်တစ်နှစ်ထဲ ရောက်ပြီ။ မနှစ်က မိဘမဲ့ကလေး များဂေဟာကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ ကလေးတွေ သိပ်များလို့ ငါဖို့ နေရာမရှိဘူး။ ငါ့ကိုလည်းပဲ ဘယ်သူမှ ဘယ်တော့မှ မလိုချင်ကြဘူး။ ငါကလည်း မယုံဘူး။ ဒီတော့ ငါ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တခြားတစ်နေရာရာ သွားနေမယ်။ အခုထိတော့ မတွေ့သေးဘူး။ ငါက အိမ် တစ်အိမ်အိမ်မှာ နေချင် တယ်။ ရိုးရိုးအိမ်ပေါ့။ သိလား။ ဘော်ဒါအုပ်တွေ ဘာတွေ မလုပ်ဘဲ။ အမေနဲ့ ဘာနဲ့ပေါ့။ အိမ်ရှိရင် အိမ်သားတွေ ရှိတာပဲ။ ငါ့မှာ အဖေ သေကတည်းက အိမ်သားတွေရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ လိုက်ရှာနေတာ။ လေးအိမ် တော့ စမ်းပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါ့ကို မလိုချင်ဘူး။ ငါက အလုပ် လုပ်ပါ

မယ်လို့တော့ ပြောတာပဲပေါ့။ ကဲ . . . နင်သိချင်တာ စုံပြီလား” ဟု လေ လျှောက် ပြောလာခဲ့သော ကောင်ကလေး၏အသံသည် နောက်ဆုံးနားကျတော့ အက်ကွဲလျက် ရှိ၏။

“အေးဟယ်။ ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ကိုယ်ချင်း စာနာ စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူကမှ နင့်ကို မလိုချင်ဘူးတဲ့လား” ဟုလည်း မေးသည်။ နောက် . . .

“အေးဟယ်။ နင့်စိတ်ထဲက ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ငါလည်း ငါ့အဖေ ဆုံးပြီးတော့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် အန်တီပေါ်လီက သူ ယူပါမယ် ဆိုလို့” ဟု ပြောကာ ပေါ်လီယာနာက သူ့စကားသူ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင်ကား အံ့ဩဖွယ် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အရိပ်အရောင် များကို ပြုလျက် ရှိသည်။

“အို၊ နင့်အဖို့ သင့်တော်တဲ့နေရာကို ငါ သိပြီ။ ငါ့တို့ အန်တီ ပေါ်လီက နင့်ကို မွေးစားမှာပဲ။ သူ မွေးမှာပဲ။ ငါ့ကိုတောင် ယူမွေးသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ငပွတို့ ငဝတို့လည်း သူတို့ကို ဘယ်သူမှ ချစ်မယ့်လူလည်း မရှိ။ ဘယ်မှလည်း သွားစရာမရှိတဲ့ ဘဝကနေပြီး ခေါ်မွေးသေးတာပဲ။ သူတို့ က ကြောင်ကလေး ခွေးကလေးတွေပဲ။ ဟာ- ဟုတ်ပြီ။ အန်တီပေါ်လီ နင့်ကို လက်ခံမှာပါ။ တို့အန်တီပေါ်လီက ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်။ သနား တတ်တယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးနော် . . .”

ဂျင်မီ၏ သေးသွယ်သောမျက်နှာကလေး ဝင်းလက်လာပြီး . . .

“ရွှေ၊ နိပ်ဟ။ လက်ခံမတဲ့လား။ ငါ အလုပ် လုပ်မယ်ဟ။ သိလား။ ငါ အားလည်း သန်ပါတယ်ဟ” ဟု ဆိုကာ သူ၏ အရိုးပေါ်အရေတင် လက် မောင်းပိန်ကလေးကို မြှောက်ပြသည်။

“လက်ခံမှာပေါ့ဟ။ ငါ့အန်တီပေါ်လီက ငါ့မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး အန်တီဟ။ သိလား။ ပြီးတော့ နေရာလည်း အကျယ်ကြီး အများကြီး” ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ကောင်ကလေး ၏ လက်ကို ဆွဲကာ “အိမ်ကြီးကလည်း တက်ယုံ ရောမအိမ်ကြီး။ ဒါပေမယ့်” ပေါ်လီယာနာက ကောင်ကလေးကို ဆွဲ၍ အပြေးကလေးသွားရင်း

၁၁၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် “ဒါပေမယ့် နင် အထပ်ခိုးခန်းမှာ အိပ်ချင် အိပ်ရမယ် ငါလည်း အဲဒီ အထပ်ခိုးခန်းမှာ အိပ်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု ခြင်လကာတွေ တပ်ပြီးပါပြီ။ သိပ်လည်း မအိုက်တော့ပါဘူး။ ခြေထောက်မှာ ရောဂါပိုးတွေ ပါတဲ့ ယင်ကောင်တွေလည်း မဝင်နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်း နင် သိလား။ သိပ်ကောင်းတာပဲဟယ်။ နင်ကောင်းရင်၊ အေးလေ နှင့် ဆိုးရင် နင့်ကိုလည်း အဲဒီစာအုပ် ပေးဖတ်ချင် ပေးဖတ်မှာပါ။ ပြီးတော့ နင့်မှာလည်း မျက်နှာပေါ် မှာ မဲ့ခြောက်တွေနဲ့ပဲ။ မှန်မရှိတာ နင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါ။ ပြီးတော့ အပြင် က ပန်းချီကားကလည်း နံရံချိတ်တာထက် ပိုလှတယ်။ အဲဒီတော့ နင် အဲဒီ အခန်းထဲ အိပ်ရလည်း ကိစ္စရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါ သိပါတယ်. . .”

ပေါ်လီယာနာသည် ပြေးရင်း ပြောလာရာမှ မော၍ စကားပြော ရပ်လိုက်ရ၏။

ဂျင်မီဘင်းက ချီးမွမ်းအံ့ဩသံဖြင့် . . .

“တကယ်ပဲကွာ။ ပြေးရင်း ဒါလောက် စကားပြောနိုင်တဲ့ လူဆိုရင် တော့ ဘာမှ ထောက်မေးနေစရာ မလိုဘူးဟေ့” ဟု ဆိုသည်။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်သည်။

“အေးလေ။ ဘယ်လိုမဆို နှင့် ဝမ်းသာလို့ ရတာပေါ့။ ငါ စကားပြော နေတော့ နင်ပြောဖို့ မလိုဘူးပေါ့”

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ပေါ်လီယာနာသည် မဆိုးမတွပင် သူ၏ အဖော်အား အံ့အားသင့်နေသည့် သူ့အဒေါ်ရှေ့အရောက် ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

“အန်တီပေါ်လီရယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ အန်တီပေါ်လီအတွက် ငွေ တို့ ငဝတို့ထက် မွှေးဖို့ အများကြီးကောင်းတဲ့ တကယ့်ကောင်ကလေးတစ် ယောက် ရလာခဲ့တယ်လေ။ သူက အစဆိုရင် အထပ်ခိုးခန်းထဲ အိပ်ရလည်း ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့။ သိလား။ အလုပ်လည်း လုပ်ပါမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သမီးတော့ သမီးနဲ့ကစားဖို့ လိုချင်လို့။”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီးမှ တစ်ဖန် ရဲတက်လာ၏။ ပေါ်လီယာနာ ပြောပြသည်ကို သူ ကောင်းစွာ နားမလည်။ သို့သော် အကုန်နားလည်ဖို့ မလိုပါ။

“ပေါ်လီယာနာ။ ဒါက ဘာသဘောလဲ။ ဒီ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်

ကောင်ကလေးက ဘယ်သူလဲ။ အယ်က တွေ့လာတာလဲ” ဟု တင်းတင်းမာမာ မေးလိုက်သည်။

ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ကောင်ကလေးသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ဖြူးစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဪ။ သမီးကလည်း မေ့နေလိုက်တာ။ သူ့နာမည်ကို မပြောမိ ဘူးလေ။ သမီးလည်း လူကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။ အဲအဲ သူလည်းပဲ ညစ်ညစ် ပတ်ပတ်နော်။ ကောင်လေးကို ပြောတာလေ။ ငွေတို့ ငဝတို့ ယူလာတုန်း ကလိုပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့လိုပဲ ရေလေးဘာလေး ချိုးပေးလိုက်ရင် ကောင်း သွားမှာပေါ့။ အို. . . သမီး မေ့ပြန်ပြီ။ သူ့နာမည်က ဂျင်မီဘင်းတဲ့ အန်တီ ပေါ်လီ” ဟု ရယ်ရင်းက ပြောပြန်နေ၏။

“အင်း။ သူက ဒီမှာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ။ အန်တီပေါ်လီကလည်း အခုပဲ ပြောပြီးတယ်” ဟု ဆို ကာ သူ့မျက်လုံးများမှာ အံ့ဩသော အမူအရာဖြင့် ပြူးလျက်. . .

“အန်တီဖို့လေ။ သမီး ခေါ်လာတာ။ သူလည်း ဒီမှာ နေရတာပေါ့။ သိလား။ သူက အိမ်တို့ အိမ်သားတွေတို့ လိုချင်တာတဲ့။ သမီးက အန်တီ သမီးပေါ်မှာရော ငွေတို့ ငဝတို့ပေါ်မှာရော ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆို တာ ပြောပြလိုက်တယ်လေ။ သူကလေ ကြောင်ကလေး၊ ခွေးကလေး တွေထက်တောင် ကောင်းသေးတာ မဟုတ်လား။ အန်တီက သူ့အပေါ်မှာ လည်း ကောင်းမှာပဲဆိုတာ သမီး သိပါတယ်”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချမိလိုက်ပြီး တုန်ယင် သော လက်များဖြင့် သူ့ရင်ဝကို သူ ဖိမိ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရ သော အဖြစ်ဆန်းက သူ့အား ခြောက်လှန့်လျက် ရှိပြန်ပြီ။ သို့သော် ဤ ဘစ်ကြိမ်တော့ သူ့အားရှိ အားကုန်ထုတ်ကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလိုက်၏။

“တော်ပြီ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းလုပ်ခဲ့တာတွေထဲမှာ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဆုံး အလုပ်ပဲ။ ခွေးလေခွေးလွင့်၊ ကြောင်လေ ကြောင်လွင့်၊ ခြောင်ဝင်စား၊ ခွေးဝဲစားတွေ တွေ့ရာက ကောက်လာတာကိုပဲ လွန်လှပြီ။ အခုတစ်ခါ လမ်းပေါ်က သူ့တောင်းစားကလေးကို. . .”

ကောင်ကလေးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာသည်။ သူ့မျက်လုံး

၁၁၆-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

များ အရောင် ထွက်လာပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်၏။ သူ၏ သန်မာသော ခြေထောက်များဖြင့် ခြေနှစ်လှမ်းမျှတက်ကာ ဒေါ်ပေါ်လီအား မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျာ့ဆီကလည်း ဘာမှ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် စားဖို့ နေဖို့အတွက် အလုပ် လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဟောဒီ ကောင်မလေးက ခင်ဗျား သိပ် ကောင်းတယ်။ သိပ် သနားတတ်တယ်။ ကျုပ်ကိုဆိုရင် သိပ် လက်ခံချင်မှာပါဆိုပြီး ခေါ်လာလို့ပေါ့ဗျ။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားအိမ်ကြီးကို ကျုပ် ရောက်လာမှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ ချာခနဲလှည့်၍ ခပ်တည်တည် လျှောက်ထွက်သွားပုံမှာ သနားစရာသာမဟုတ်ပါက အမြင်ကတ်စရာကလေး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“အို၊ အန်တီပေါ်လီ။ သူ့ကို ဒီမှာ ခေါ်ထားဖို့ အန်တီ ဝမ်းသာလိမ့်မယ် ထင်လို့။ သမီး အန်တီ ဝမ်းသာမယ် ထင်လို့...”

ဒေါ်ပေါ်လီက ပေါ်လီယာနာ တိတ်တိတ်နေရန် လက် ထောင်ပြုလိုက်ရ၏။ သူ့မှာ တင်းထားသမျှ အကုန် လျှော့ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရ၏။

ကောင်ကလေး ပြောသွားသည် “ခင်ဗျား သိပ် ကောင်းတယ်။ သိပ် သနားတတ်တယ် ဆိုလို့...” ဆိုသော စကားများသည် သူ့နားထဲက မထွက်။ သူ့အား ဖိစီးနေကျ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့အောင် ဖြစ်ရသော အဖြစ်ကလည်း ဖိစီးတော့မည် ဆဲဆဲ။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူ အစွမ်းကုန် တင်းကာ ရှိသမျှ အင်အားကလေးများကို စု၍ တွန်းလှန်ရသည်။

“ပေါ်လီယာနာ” ဟု စူးရှစွာ အော်လိုက်ပြီး...

“ညည်းမှာ တစ်ခါလာလည်း ဝမ်းသာတာ။ ဝမ်းသာတာ နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး။ တကယ်တည်း မနက်လင်းကတည်းက ညအထိ ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်။ ဒါပဲ။ ငါတော့ ရူးချင်လာပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာမှာ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးနေရာမှ-

“အို၊ အန်တီပေါ်လီ။ သမီး ဝမ်းသာတာဆို အန်တီလည်း ဝမ်းသာ...” ဟု ဆိုပြီး ပါးစပ်ကို ကပျာကယာ လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ကာ အခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ကောင်ကလေး အိမ်အဝင် လမ်းထိပ်သို့ မရောက်မီ ပေါ်လီယာနာ

ကသူ့ကို မိလေသည်။

“ဟေ့ ကောင်လေး၊ ကောင်လေး။ ဂျင်မီဘင်း။ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်။ နင်သိစေချင်လို့ပါ” ဟု ဂျင်မီအား လှမ်းဆွဲ၍ တားလိုက်ရင်း အမောတကော ပြောလိုက်၏။

“စိတ်မကောင်းတာတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူးဟာ။ ငါ နင့်ကို အပြစ်တင်ပါဘူး” ဟု ကောင်ကလေးက စူအောင့်အောင့် ပြောပြီး-

“ဒါပေမယ့် ငါ သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူးဟ” ဟု ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သလို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ။ နင် မဟုတ်တာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီကိုတော့ နင် အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဟာ။ ငါပြောတာက မှားသွားလို့နေမှာပါ။ နင် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ငါ့က ရေရေလည်လည် မပြောမိလို့ နေမှာပါ။ အန်တီဟာ တကယ် ကောင်း၊ တကယ် သနားတတ်ပါတယ်ဟာ။ အမြဲ ဒီလိုပါပဲ။ ငါ ပြောတာက မရှင်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုမဆို နင့်အတွက်နေစရာ ငါ ချာပေးချင်ပါတယ်”

ကောင်ကလေးက ပန်းချီလိုက်ကာ သွားတော့မည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ “နေစါစေဟာ။ ငါ့ဘာသာငါ ရွာနိုင်ပါတယ်။” ငါ သူတောင်းစား မဟုတ်ပါဘူးဟာ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေပြီး ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်၍ လာသည်။

“ဟေ့။ ငါ ပြောမယ်။ ဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ အစည်းအဝေးရှိတယ်လို့ အန်တီပေါ်လီပြောသံ ကြားတယ်။ နင့်အကြောင်းကို သူတို့ဆီ သွားပြောမယ်။ အဖေဆိုရင် ဒီလိုပဲ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ တောသားကလေးတွေ ပညာသင်ဖို့ ကိစ္စတို့၊ ကော်လောအသစ် ကိစ္စတို့ ပေါ့လေ”

ကောင်ကလေးက ရုတ်တရက် ဒေါသဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ငါ တောသားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကော်လောအသစ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းဆိုတာ ဘာမို့လဲ”

ပေါ်လီယာနာက အံ့အားသင့်သလို ကြည့်ရင်း “ဂျင်မင်ဘင်းရယ်။ နင်လည်း ဘယ်မှာ ကြီးမိုရလို့ ထောက်ပံ့ရေး

၁၁၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အသင်းတို့ ဘာတို့ကို မသိရတာလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“အေးလေ။ နှင့် မပြောချင်နေပေါ့” ဟု ဆိုတာ ဂရုမစိုက်သလို လှည့်ထွက်၍ လျှောက်သွားတော့မှ ပေါ်လီယာနာက သူ့ဘေးသို့ ပြေးလိုက် သွားကာ

“ဒါ... ဒါက မိန်းမကြီးတွေ အများကြီး စုပြီး အချုပ်အလုပ်တို့ ထမင်းကျွေးတာတို့၊ ငွေကောက်တာတို့ စကားပြောကြတာပေါ့ဟာ။ အဲဒါ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းပေါ့။ သူတို့ဟာ သိပ် သနားတတ်တယ်ဟာ။ ငါတို့ဆီက မိန်းမကြီးတွေကို ပြောတာပေါ့ဟာ။ ဒီက မိန်းမကြီးတွေကိုတော့ ငါ မတွေ့ ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အမြဲပဲ ကောင်းကြပါတယ်။ ဒီနေ့ညနေ သူတို့ကို ငါ နှင့်အကြောင်းပြောပြမယ်” ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျင်မီက တစ်ခါ ဒေါပွလာပြန်သည်။

“ပြောရပါလိမ့်မယ် အားကြီး။ တစ်ယောက်က သူတောင်းစား ခေါ် တာ အားမရလို့ မိန်းမကြီးတွေတစ်ပြုံလုံးက တစ်ခါ သူတောင်းစား လို့ ခေါ်တာ ငါက လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ နှင့် ထင်လား။ ဝေးပါသေးဇာယ်ဟာ”

“ဟဲ့။ ဒါပေမယ့် ဟိုကို နှင့် လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ တစ်ယောက် တည်း သွားပြီး ပြောမှာပါ” ဟု ပေါ်လီယာနာ လျင်မြန်စွာ ရှင်းပြလိုက်၏။

“တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။ ဟုတ်လား”

“အေး။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ကောင်းကောင်း ပြောပါမယ်” ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်ပြီး ကောင်ကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာမှု အနည်းငယ် လျော့လာသည်ကို မြင်ရမှ ...

“နင့်ကို နေရာပေးချင်တဲ့ လူတော့ ရှိမှာပါဟာ။ ငါ သိပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ငါ အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြောဖို့ မမေ့နဲ့နော်” ဟု ဂျင်မီက သတိပေးလိုက်၏။

“မမေ့ပါဘူးဟ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ပျစွာ ကတိထားလိုက်ပြီး

“နက်ဖြန်မှ ငါ နှင့်ကို ပြောမယ်” ဟု ဆက်ပြော၏။

“ဘယ်ကို လာပြောမှာလဲ”

“မနေ့က နှင့်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာပေါ့။ မစွက်စခန်းအိမ်နားမှာလေ”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ အဲဒီနေရာ လာစောင့်နေမယ်” ဟု ဆိုပြီးနောက်

အင်း။ ငါ ဒီနေ့ညအဖို့တော့ ဂေဟာကို ပြန်သွားဦးမှပဲ ထင်တယ်။ ငါ့မှာ တခြားနေရာလည်း နေစရာ မရှိဘူးဟာ။ ဒီနေ့မနက်ကမှ ထွက်လာခဲ့ တာ။ အသာကလေး လျှို့ထွက်လာတော့ ငါ ပြန်မလာဘူးလို့ မပြောခဲ့ဘူး။ မဟုတ်ရင် သူတို့က ငါ ပြန်မလာရဘူး ဘာဘူး လုပ်နေဦးမယ်။ တကယ်တော့ ငါ ပြန်မလာလည်း သူတို့ စိတ်ပူတာတို့ ဘာတို့ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ သူတို့က အိမ်ကလူတွေလို မဟုတ်ဘူးဟာ။ သူတို့က သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြနေလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက စာနာမိဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း “ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နက်ဖြန် နှင့်ဆီ ငါလာတော့ နှင့်ကို ဂရုစိုက်လုပ်မယ့်လူတွေနဲ့ နီးရိုးအိမ်။ နှင့် နေဖို့ ရပါလိမ့်မယ်။ ကဲ-သွားတော့မယ်” ဟု အိမ်ကြီးဘက် ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်တွင် စာဖတ်ခန်း တံခါးအနီးမှနေ၍ ကလေးနှစ်ယောက် ရပ်စကားပြောနေသည်ကို ကြည့်နေသော ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကောင်ကလေး ထွက်သွား၍ လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းလျှစွာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်ပေါ်လီ သည် ခါတိုင်းတော့ ဤသို့ မဟုတ်ချေ။

သူ၏နားထဲတွင် ကောင်ကလေး ရန်တွေ့သလို ပြောသွားသော “ခင်ဗျား သိပ်ကောင်းတယ်။ သိပ် သနားတတ်တယ် ဆိုလို့” ဟူသော စကားများကို ကြားယောင်နေမိ၏။

သူ့ရင်ထဲတွင်ကား တစ်စုံတစ်ခုသောအရာ ပျောက်ဆုံးသလို ဟာလာဟင်းလင်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူများ၏ရွယ်

ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီးတွင် နေ့လယ်စာ စားပွဲမှာ ငြိမ်သက်လှသည်။ ထိုနေ့က ထောက်ပံ့ရေးအသင်း အစည်းအဝေး ရှိသည်။ ပေါ်လီယာနာ စကားပြောရန် အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ သူ့မှာ မျက်နှာပျက် လောက်အောင် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်ကား ဝမ်းသာ သည်ဆိုသော ကျေးကို ပြောရင်းက ရပ်ထားလိုက်ရသည်မှာ လေးကြိမ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။ ပစ္စမအကြိမ်မှာတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းကာ

“ကဲ ကဲ ကလေးရယ်။ ပြောချင်လှလည်း ပြောလိုက်ပါတော့။ ဒါ လောက်တောင် ဖြစ်နေမှတော့လည်း ပြောလိုက်တာကမှ တော်ပါလိမ့်ဦးမယ်။ ကဲ ပြောပြော . . .” ဟု ဆိုရတော့၏။

ပေါ်လီယာနာ၏ ရှုံ့နေသောမျက်နှာကလေးမှာလည်း ကြည်လင်၍ လာလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ အန်တီရယ်။ သမီးလေ ဒါကို မပြောဘဲနေရတာ အတော် ဆင်းရဲတယ် သိလား။ ဒီကစားနည်းကို ကစားလာတာကလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။”

“ဘာလုပ်လာတယ်၊ ဟင် . . .” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက မေးသည်။

“ကစားလာတာ အန်တီ။ ဝမ်းသာတဲ့ ကစားနည်းလေ။ အဖေက ပေါ်လီယာနာ ရုတ်တရက် မျက်နှာနီမြန်းကာ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့မှာ မပြောရမည့်စကားတွေကလည်း များပါးပါးခြင်း။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သော်လည်း ဘာမှ မပြော တော့ နေ့လယ်စာ စား၍ ပြီးသည့်အထိ ဘာမှ မပြောတော့။

နောက် အတော်ကလေးကြာတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆိုနေသည့် ထောက်ပံ့ရေးအသင်း၏ အစည်းအဝေးသို့ သူ ခေါင်းကိုက်၍ လာနိုင်တော့ကြောင်း အကြောင်းကြားတော့ ပေါ်လီယာနာ ဝမ်းမနည်းမိချေ။ အန်တီပေါ်လီ သူ့အခန်းသူ တက်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်တော့ ပေါ်လီ

ယာနာက စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောရန် အားထုတ်သေး၏။

သို့သော် ထိုညနေ သူက အသင်းအစည်းအဝေး၌ ဂျင်မီဘင်း အကြောင်း တက်ပြောရာတွင် သူ့အဒေါ် မရှိသည်ကိုတော့ သူ ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်။ အန်တီပေါ်လီက ဂျင်မီဘင်းအား သူတောင်းစားကလေးဟု ခေါ်လိုက်သည်ကို သူ မမေ့နိုင်။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူများ၏ ရှေ့တွင် သူ့အန်တီပေါ်လီက ဤသို့ ခေါ်လိုက်မည်ကိုကော့ သူ မလိုလားချေ။

ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူများသည် နှစ်နာရီအချိန်တွင် သူ့အိမ်မှ မိုင်ဝက် မရှိတရှိ ဝေးသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ဝတ်ဟက်ဆောင်တွင် အစည်းအဝေးလုပ်မည်ကို ပေါ်လီယာနာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သုံးနာရီထိုးခါနီးတွင် အရောက်သွားရန် စီစဉ်သည်။

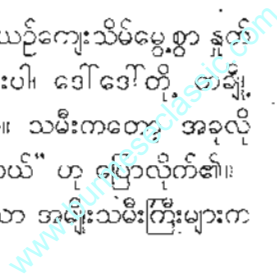
“သူတို့အားလုံး ရောက်ချိန်လောက်မှ သွားမယ်။ မဟုတ်ရင် ဟိုမှာ ခိုတဲ့လူကမှ ဂျင်မီဘင်းကို မွေးစားချင်တဲ့လူ ဖြစ်နေမယ်။ ပြီးတော့လည်း ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူကြီးများအဖို့ နှစ်နာရီဆိုရင် သုံးနာရီမှ ရောက်ကြတာ ပဲ မဟုတ်လား” ဟု သူ့ဟာသူ ပြောနေမိ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်လျက် ငြိမ်သက်စွာ မင် ဝတ်ကျောင်းလှေကားထစ်များအတိုင်း တက်ခဲ့ကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ခန်းမကြီးအဝင်လမ်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ တံခါးမကြီးဆီမှ မိန်းမများ စကားပြောသံ ရယ်သံများ ကြားနေခေါ် တံခါးမကြီးတွင် ခဏမျှ နေထိုင်ပြီး အတွင်းတံခါးတစ်ခုကို တွန်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

စကားပြောသံများ ငြိမ်ကျသွားပြီး အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်နေကြစဉ်တွင် ပေါ်လီယာနာသည် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ပြောဖို့ အချိန်မီးကပ်လာသည်နှင့် သူ့မှာ မကြုံစဖူး ဒူးတုန်ချင်သလို ဖြစ်ရ၏။ တကယ်တော့ ဤ မသိဘစ်ဝက် သိဘစ်ဝက် မျက်နှာများသည် သူ့အချစ်တော် အမျိုးသမီးကြီးများ မဟုတ်ကြချေ။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကျန်းမာကြရဲ့လားရှင်” ဟု ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး “သမီးက ပေါ်လီယာနာဝတ်တီးယားပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ တချို့ကတော့လည်း သမီးကို သိ . . . သိကြပါလိမ့်မယ်။ သမီးကတော့ အခုလို တစ်စုတည်း မတွေ့ဘူးပေမယ့် အားလုံးကို သိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

အားလုံး တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိ၏။ အချို့သော အမျိုးသမီးကြီးများက

၁၂-အတ္တမမြောက်ပေါ်လီယာနာ

သူတို့၏ အသင်းသူ ဒေါ်ပေါ်လီ၏ ထူးခြားသော တူမကလေးကို သိကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် သူ့အကြောင်းကို ကြားဖူးကြသည်။ သို့သော် ယခုမှ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြောဖို့ သတိမရကြ။

“ကိစ္စတစ်ခုကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီ တင်ပြဖို့ သ... သမီး လာလာတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက သူ့အဖေပြောနေကျ စကားများအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ မစွက်ဖို့ဒ်က “သမီးကလေးကို သမီးကလေးရဲ့ အဒေါ်က လွှတ်လိုက်တာလား ကလေးရယ်” ဟု မေးတော့၊ ပေါ်လီယာနာက အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးဖာသာ သမီး လာခဲ့တာပါ။ သမီးက သမီးအဖေနဲ့အတူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူကြီးများ အကျွမ်းတဝင်ရှိပါတယ်” ဟု ဖြေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က တခပ်ခါရယ်လေရာ မစွက်ဖို့ဒ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ထားလိုက်ရ၏။

“ပြောပါဦး ကလေးရယ်။ ဘာတဲ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဂျင်မီဘင်းအကြောင်းပါ။ သူ့မှာက မိဘမဲ့ကလေးဝေဖန်ကလွဲလို့ နေစရာအိမ် မရှိပါဘူး။ ဝေဟာကလည်း ပြည်နေပြီ။ သူ့ကိုလည်း မလိုကြဘူးလို့ သူက ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ တခြားတစ်နေရာ လိုချင်ပါတယ်။ ရိုးရိုးအိမ်မျိုးပေါ့။ အဆောင်အုပ်တွေ ဘာတွေ မဟုတ်ဘဲ အပေါ်တဲ အိမ်မျိုး။ ပြီး ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ အိမ်သားတွေရှိတဲ့ အိမ်မျိုးပေါ့။ သူက အသယ်နှစ်ကျော် ဆယ်တစ်နှစ်ထဲ မှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သူ့ကို အတူနေဖို့ ခေါ်ထားချင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ပေါ်လီယာနာ၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံး မင်တက်မိသလို ကြောင့်၍ ကြည့်နေကြရာမှ တစ်ယောက်က “ကဲကွယ်။ ကြုံးဖူးကြရဲ့လား” ဟု ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာလည်း အမျိုးသမီးကြီးများ၏ မျက်နှာများကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထို့နောက်မှ “အို... သမီးပြောဖို့ တစ်ခု မေ့နေလို့ပါ။ သူ့ အလုပ် လုပ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ထပ်ပြောရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မိန်းမကြီး

တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က စိတ်မပျက်ပဲဖြင့် မေးခွန်း ထုတ်ကြ၏။ ကြောင့်သူတို့အားလုံး သိချင်တာအကုန်သိကြရပြီဖြစ်၍ သူတို့အချင်းချင်း တော့လာသည်လည် မဟုတ်စေကာမူ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးကြလေတော့၏။

ပေါ်လီယာနာလည်း သူတို့စကားပြောကြသည်ကို တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားထောင်နေလိုက်၏။ သူတို့ပြောကြသည် စကားအားလုံးကိုတော့ မသိရပါ။ သို့သော် ဤအရွယ် ကောင်ကလေးများ မရှိသေးသည့် အိမ်များစွာရှိသဖြင့် ဟိုလူ ယူပါ။ သည်လူ ယူပါဟု အချင်းချင်းသာ လှည့်၍ တိုက်ခွန်းနေကြပြီး ကိုယ်တိုင် လက်ခံချင်သူ မရှိဟူ၍ နားလည်ရသည်။ နောက်မစွက်ဖို့ဒ်က အသင်းအနေဖြင့် ယခုနှစ် မြေဝေးရပ်ခြား ကလေးများထံသို့ ထောက်ပံ့ငွေများ ပေးပို့မည်အစား သည်ကလေးအား ထောက်ပံ့ရန် ပညာသင်ပေးရန် တာဝန်ယူသင့်ကြောင်း မရဲတရဲအဆိုတင်သွင်းသံ ကြားရသည်။

ထိုအခါတွင် အမျိုးသမီးအတော်များများက ထ၍စကားပြောကြသည်။ သုံး လေးယောက် တစ်ပြိုင်တည်းလည်း ပြောကြသည်။ အသံလည်း ခြေတယ်လာပြီး စောစောကထက်လည်း ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာကြသည်။

သူတို့အသင်းမှာ အရှေ့တိုင်း သာသနာပြုအဖွဲ့များသို့ ပေးလှူငွေများကြောင့် နာမည်ကျော်လျက် ရှိသည်။ ဤနှစ် ငွေလျှော့၍ လျှို့ဝှက်သို့လျှင် နှုတ်တာနှင့် သေရတော့မည်ဟုလည်း အချို့က ဆိုကြသည်။ ဤနေရာတွင် အချို့စကားများကို ပေါ်လီယာနာ နားမလည်လိုက်သော်လည်း ပိုက်ဆံတိုသာလုပ်ပစ်ပစ် အစီရင်ခံစာတစ်ခုတွင် သူတို့အသင်း၏ အမည်နှင့် ယှဉ်တွဲချွတ်ပါရှိသော ငွေဂဏန်းအလိုက် စာရင်းထိပ်ကနေလျှင် ပြီးစတမ်းဆိုသတဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောကြတာ တကယ်တော့ ဤသို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သို့သော် ရှုပ်ထွေးနေပြီး သိပ်ချေချေခင် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဘတ်ကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာတော့ သူ ဝမ်းသာရသည်။

ဂျင်မီကို ပြောပြဖို့အတွက်တော့ လွယ်လည်း လွယ်မည် မဟုတ်။ စိတ်ညစ်စရာက လွဲ၍ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၍ စိတ်ထဲကတော့ မကောင်းခံထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူကြီးများက သူတို့၏ အလှူငွေများကို ကိုယ့်မြို့တထောင်ကလေးတစ်ယောက် လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုဖို့ထက် မြေဝေးရပ်ခြားက ကလေးများအတွက်သာ ပေးလှူလိုကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုသို့ပြုက ကလေးကို ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းဖြင့် အစီရင်ခံစာတွင် စာရင်းမဝင်

၁၂၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဟု မျက်မှန်နှင့်အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“တောကြို အံ့ကြားက ကလေးတွေဆီကို ပိုက်ဆံပို့တာ မပို့စေချင်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပို့တာ ကောင်းပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီက ကောင်ကလေးတွေကတော့ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ ဟိုအဝေးကြီးက ကလေးတွေကမှ အရေးကြီးသလို ဖြစ်နေပါလား။ တကယ်ဆိုရင် အစီရင်ခံစာထဲမှာ သူတို့အသင်းနာမည်ကောင်းတာထက် ဂျင်မီဘင်းလိုကောင်ကလေးတွေ လူလားမြောက်လာတာကို ကြည့်သင့်ကြတယ် ထင်တာပဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိလေ၏။

ဝတ်ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ပေါ်လီယာနာသည် အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သွေးဘဲ ပင်ဒယ်လ်တန်ကုန်းဘက်ဆီသို့ လှည့်ခဲ့သည်။ ဤနေ့ကား အချုပ်အလုပ် အချက်အပြုတ် သင်ခန်းစာချိန်များ မရှိ၍ ရက်အား ဖြစ်သော်လည်း အတော်အဆင်မပြေသောနေ့ ဖြစ်ရကား စိမ်းစိုငြိမ်သက်သော ပင်ဒယ်လ်တန်တောထဲတွင် လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် အပန်းဖြေရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နေပူလျက်ပင် ပင်ဒယ်လ်တန်တောင်ကုန်းကို ခြေလှမ်းစွန့်မှန်ဖြင့် တက်လျက် ရှိလေသည်။

“အိမ်ကို ငါးနာရီ မခွဲမချင်း ရောက်ဖို့မှ မလိုဘဲ။ ပြီးတော့လည်း တောလမ်းက ပြန်ရတာ ပိုကောင်းမယ်။ တောင်ကုန်းတော့ တက်ရမှာပေါ့ ထက်ရပါစေလေ. . .” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလာခဲ့၏။

ပင်ဒယ်လ်တန်တောသည် လှပသည်ဟု ပေါ်လီယာနာ ရောက်ဖူး၍ သိသည်။ ယနေ့ ဂျင်မီဘင်းအား နက်ဖြန် စကားပြန်စရာကိစ္စအတွက် စိတ်ပျက်ခဲ့ရသော်လည်း ဤတောသည် ပိုမို သာယာနေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် နေရောင်ထိုးနေသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ အကြားမှ လွတ်သောအကွက်က မြင်ရသည် ကောင်းကင်ပြာကို မော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချကာ . . .

“စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေကြတဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေ ဒီနေရာမျိုးကို လာစေချင်တယ်။ ဘယ်လိုမဆို သူတို့ ဒီနေရာမျိုးမှာသာဆိုရင် သူတို့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ဂျင်မီဘင်းကို မွေးစားချင်လာကြမှာပဲ ထင်တယ်” ဟု သူ့ဟာသူ ပြောနေမိသည်။

သို့သော် ဘာကြောင့် ဤသို့ စိတ်ပြောင်းလာမည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူ့ဟာသူပင် အကြောင်း မပြတတ်ချေ။

ရုတ်တရက် ပေါ်လီယာနာ ခေါင်းကိုမော့ နားထောင်လိုက်တော့ ဆံလှမ်းလှမ်းက ခွေးဟောင်သံကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ခွေးကလေးတစ်ကောင်သည် ဟောင်ရင်းက သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည်။

ပေါ်လီယာနာက ခွေးကလေးကို လက်ဖျစ်တီး၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ခွေးကလေးသည် လမ်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ဤခွေးကလေးကို မြင်နေသည်မှာ သေချာသည်။ ဤခွေးကလေးအား လူကြီး မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်နှင့်အတူ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ ယခုလည်း သူ့ကိုပါ တွေ့ရလိမ့်မည်ထင်၍ မျှော်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်သော်လည်း သူ ပေါ်မလာ။ ထို့ကြောင့် ခွေးကလေးကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ခွေးကလေးမှာ ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှားနေသည်ကို ပေါ်လီယာနာ မြင်နေပါသည်။ ခွေးကလေးသည် တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် တိုတောင်းသော အသံကလေးများပြုကာ ဟောင်ပြဟောင်လျက် ထိတ်လန့်နေဟန်တူ၏။ သူသည် လမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက် ပြန်လာလိုက်ဖြင့် ပေါ်လီယာနာက လိုက်သွားတော့ ဘေးဖယ်ဆင်းသော လမ်းကလေးဆီသို့ ရောက်သည်။ ဤနေရာတွင် ခွေးကလေးသည် အတော် မြန်မြန်ပြေးပြီး ချက်ချင်းပင် တအိုင်အိုင်အော်ကာ ဟောင်လျက် ပြန်လာသည်။

ပေါ်လီယာနာက လမ်းမပေါ်က မဆင်းဘဲ “ဟဲ့။ အဲဒါ အိမ်ကို သွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလေ” ဟု ပြောကာ ရယ်နေသည်။

ခွေးကလေးသည် အတော်ပင် ကြွေမရ ဖြစ်လာသည်။ ပေါ်လီယာနာနှင့် ဘေးလမ်းကလေးအကြား ကူးချည်သန်းချည်ပြေးလျက် သနားစရာ ဟောင်လိုက်၊ တအိုင်အိုင်ပြည်လိုက်နှင့် သူ့ကိုယ်၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်း သူ၏ မျက်လုံးညှိကလေးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်တိုင်းတွင်း သူ့တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာ မရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားသိသာ၍ လာသည်။ သို့နှင့် ပေါ်လီယာနာလည်း နားလည်ကာ ဘေးလမ်းသို့ ဖဲ့ဆင်းပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

သည်တော့မှ ခွေးကလေးသည် ရှေ့သို့ တည်တည် ပြေးလေတော့ရာ များမကြာမီပင် သူ ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်နေသည်ကို သိရလေတော့သည်။ ဤဘေးလမ်းကလေးနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်အကွာရှိ မတ်စောက်သော ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးတစ်ခု၏ ခြေရင်းဝယ် လူတစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေလေသည်။

“မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်၊ အို. . . ဦးဦး ခိုက်မိလို့လားဟင်”
“ခိုက်မိလို့။ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျင်းလို့ နေပူထဲလာပြီး အိပ်နေတာ”
ဟု ဘုကျကျ ပြန်ပြောပြီး။ “ဟေ့ ဒီမှာ ကလေးမ။ မင်း ဘယ်လောက် သိလဲ။

ဘာလုပ်နိုင်ဘဲ။ မင်းမှာ အသိဉာဏ်ရှိရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာ ရုတ်တရက် အသက်ရှူ ရပ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သူ့မှာ မွေးခွန်းတွေကို တစ်ခုချင်း ဖြေသည်။

“မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ရယ်။ သမီး သိပ် မသိပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှ သိပ် များများလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ထောက်ပံ့ရေး အသင်းက မိန်းမကြီးတွေက မစ္စကရော်ဆန်ကလွဲလို့ ပြောတာကတော့ သမီးမှာ အသိဉာဏ်ကောင်းကောင်း ရှိပါသတဲ့။ တစ်နေ့ သူတို့ပြောနေတာ ကြားခဲ့ပါတယ်။ သမီး ကြားတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိပါဘူး”

လူကြီးက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်ပင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ-ကဲ ကလေးမ။ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးဦးခြေထောက် ကြောင့်ပါပဲ။ ကဲ နားထောင်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ဆဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လှမ်းနှိုက်၍ သော့တွဲတစ်တွဲ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ချောင်းတို့ ရွေးကာ လက်ညှိုးနှင့်လက်မအကြားတွင် တိုင်ရင်း . . .

“ဒီလမ်းတည့်တည့် ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်ရင် ဦးဦးရဲ့အိမ်နီးတယ်။ ဟောဒီ သော့နဲ့ ဆင်ဝင်အောက်က ဘေးတံခါးကို ဖွင့်ဝင်။ ဆင်ဝင်ဆိုတာကော သိရဲ့လား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ်။ အန်တီအိမ်မှာလည်း ဆင်ဝင်နဲ့ လေသာဆောင်နဲ့ပေါ့။ တစ်ခါက သမီး တက်အိပ်တဲ့ အမိုးပေါ့။ အိပ်တော့ မအိပ်ရပါဘူး။ သူတို့ တွေ့သွားလို့”

“ဟေ အေးလေ။ ဒါဖြင့် အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ဝင်သွား။ ထိပ်ရောက်တော့ တံခါးတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်။ အခန်းအလယ်က စာရေးစားပွဲကြီးပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်း တွေ့လိမ့်မယ်။ တယ်လီဖုန်းကော ပြောတတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက အန်တီပေါ်လီက”

“အန်တီပေါ်လီ အသာထားလိုက်စမ်းပါ”

လူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရွှေ့ရန် အားထုတ်ရင်း မျက်မှောင်ဖြူတ်၍ ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးမှ “ဒေါက်တာ သောမတ်ချစ်လတန်ရဲ့ နံပါတ်ကို အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ကတ်ပြားထဲမှာ ရှာကြည့်။ စားပွဲဘေးက ဖြိတ်မှာ ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ကတ်ပြားဆိုတာတို့တော့ မြင်

၁၂၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ရင် သိပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ်။ အန်တီပေါ်လီရဲ့ ကတ်ပြားကလေးတွေက သမီး သိပ် သဘောကျတာပဲ။ နာမည်ဆန်းတွေလည်း အများကြီး။ ပြီးတော့

“ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ပြောဖို့က ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန်၊ ပင်ဒယ်တန်တောထဲက လစ်တဲလ်အီးဂဲလ် ကျောက်စွန်ခြေရင်းမှာ ခြေကျိုးနေတာလို့ နော်။ ဒါ့အပြင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။ အိမ်ကနေ လူသွားလမ်းအတိုင်း လာဖို့လည်း ပြောလိုက်နော်”

“ခြေကျိုးနေတယ်။ ဟုတ်လား မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ ဟုတ်တယ် ဆိုတာပဲ။ သမီးလာတာကိုပဲ ဝမ်းသာရဦးမယ်။ သမီး ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်မှ မလုပ်ဘဲ။ ကဲ-အခုန ပြောထားသွားလုပ်ပါ။ စကား နောက်မှ ပြော” ဟု လူကြီးက ညည်းတွားသံဖြင့် ပြောတော့ ပေါ်လီယာနာလည်း ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။

ပေါ်လီယာနာသည် နေရှောင်ထိုးနေသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် အကြားမှ မြင်ရသည်။ ကောင်းကင်ပြာကို ရပ်၍ ကြည့်မနေတော့ပေ။ ထိုတွင်ရှိသော ဆူးငြောင့်ခလုတ်ကိုသာ ကြည့်ရှောင်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ အိမ်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဤမျှ နီးနီး တစ်ခါမှ မမြင်သော်လည်း ယခင်က မြင်တော့ မြင်ဖူးသည်။ အိမ်ကြီး၏ ခန့်ညားထည်ဝါသော ထုထည်ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးပြားများ၊ အိမ်ရှေ့ဆောင်မှ တိုင်ထိ များနှင့် လေသာဆောင်။ ခမ်းနားသော အဝင်တံခါးတို့ကိုမြင်ရတော့ ပေါ်လီယာနာမှာ ကြောက်ရွံ့သလိုလို ဖြစ်ရသေး၏။ သို့သော် သူသည် ခဏမျှ နားထောင်အိမ်ရှေ့က မပြုမပြင် ပစ်ထားသော မြက်ခင်းကို ဖြတ်၍ ပြေးကာ အိမ်ကြီးပတ်၍ ဘေးဘက်ဆင်ဝင်အောက်မှ တံခါးဆီသို့ ရောက်လေ၏။

သူ၏ လက်ချောင်းများမှာ သော့ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်၍လာသောကြောင့် ထုံကျင်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သော့ကို တံခါးသော့ပေါက်ထဲ ထည့်ပြီး တော်တော်နှင့် လှည့်လို မရ။ အတန်ကြာမှ လေးလံသော တံခါးကြီးသည် ဖွင့်၍ သွားလေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ရင်ဖို့ သွားသည်။ ကိစ္စက အလျင်လိုနေသော်လည်း အိမ်ကြီးအဝင်နှင့် မှောင်နေသော စင်္ကြံတို့ကို ကြည့်ကာ ခဏမျှ ရပ်နေမိ၏။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင်ကား အတွေးမျိုးစုံသည် ဝဲလည်လှည့်၍ ဝင်လာနေလေသည်။ ဤအိမ်ကြီးကား ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ အိမ်ကြီးတည်း။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ သူမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မဝင်သော ဤအိမ်ကြီးအတွင်း တစ်နေရာတွင်လည်း ဖုံးဖိထားရသော အစုတ်ထုပ်ကြီးနှင့်။ သို့သော် သူ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်။ သူသည် အိမ်ကြီးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ပြီး ဆရာဝန်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်ရဦးမည်။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်ပြီး ဘေးဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ တည်တည်ကြည့်ကာ စင်္ကြံတလျှောက် ပြေးဝင်ကာ စင်္ကြံထိပ်ရှိ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်သားနံရံများ ခန်းဆီးများကြောင့် မှောင်မှိုင်းနေ၏။ သို့သော် အနောက်ဘက် ပြတင်းမှ နေရောင်ခြည်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျကာ ကြေးညှိတက်နေသော မီးလင်းဖိုမှ ကြေးချောင်းများပေါ်သို့ ရောင်ပြန်ခပ်မှိန်မှိန် ဟပ်လျက် အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်း၏ ဒန်ရောင်အကွက်များဆီသို့လည်း ရောက်လေသည်။ ပေါ်လီယာနာလည်း ခြေဖျားထောက်၍ စားပွဲကြီးဆီသို့ လာခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်း ကတ်ပြားသည် ချိတ်တွင် မရှိချေ။ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျနေသည် သို့သော် ပေါ်လီယာနာ တွေ့သည်။ နောက် အကွရာစဉ်အတိုင်း မှာတော့ ဒေါက်တာချစ်လတန်၏ နံပါတ်ကို တွေ့သည်။ များမကြာမီပင် ဖေးစရာသတင်းကို ပေးပြီး တစ်ဖက်က ဒေါက်တာချစ်လတန်၏ တိုတိုနှင့် လိုရင်းမေးသည် မေးခွန်းများကို ဖြေနေလေသည်။ ပြီးလျှင် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချပြီး စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသလို သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ပတ်ပတ်လည် တစ်ချက်မျှ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနီရောင်ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာကြီးများ၊ စာအုပ်ခပ်များ အပြည့်ရှိသည့် နံရံများ၊ အမှိုက်သရိုက်စက္ကူစုတ်များဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော ကြမ်းပြင်၊ မသပ်ရပ်သော စာရေးစားပွဲ၊ ပိတ်ထားသောတံခါးများ (မည်သည့်နေရာတွင် အစုတ်ထုပ်ကြီးကို ဝှက်ထားသည်တော့ မသိ)၊ ပြီးတော့ နေရာတကာမှာ ဖုန်များ။ အားလုံးကို ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်ခဲ့ပြီး စင်္ကြံတလျှောက် ပြေးကာ

၁၃၀-တွေ့ရခက်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

သူ ဝင်စဉ်က တစ်ဝက် ဖွင့်ထားခဲ့သော တံခါးအတိုင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။
ဒဏ်ရာရနေသူ အဖို့ပင်လျှင် မယုံနိုင်လောက်အောင် မြန်သော အချိန်အတွင်း ပေါ်လီယာနာသည် တောထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အထဲ ဝင်လို့ မရလို့လား” ဟု မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က မေးသည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်လုံးပြူးလိုက်ပြီး . . .

“ရပါတယ်။ ရလို့ ဒီတောင် ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။ အိမ်ထဲ မရောက်ရဘူးဘူး။ ဘယ်သူ ပြန်လာပါ့မလဲ။ ဆရာဝန်လည်း ယူစရာရှိတာယူ ခေါ်စရာရှိတဲ့အခါ ခေါ်ပြီး အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာလိမ့်မယ်။ နေရာကိုလည်း သူ သိတယ်။ ပြောလို စောင့် မနေတာ။ ဦးဦးဆီကိုလည်း ပြန်လာချင်လို့ပဲ” ဟု ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား။ မင်းအကြိုက်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ တို့ထက် ခင်စရာကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်း ရှာရောပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဦးဦးက အမြဲ စိတ်ဆိုးနေတဲ့လူမို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ အေး မင်း ပွင့်ပွင့်ပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ပေါ်လီယာနာက ခပ်အေးအေး ရယ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးဦးက အပြင်ကသာ စိတ်ဆိုးပုံ ရနေတာပါ။ အတွင်းစိတ်က နည်းနည်းမှ မဆိုးပါဘူး”

“ဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်လို သိသလဲ”

လူကြီးက တစ်ကိုယ်လုံး မရွေ့ဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ ရွှေ့ရန် အားထုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“အို သိနိုင်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပေါ့။ အဲ အဲသလို ခွေးကလေးတို့ ချစ်တာတို့ ဘာတို့”

ပေါ်လီယာနာက သူ့အနီးတွင် ဝပ်နေသော ခွေးကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်ပြီး

“ခွေးတို့၊ ကြောင်တို့ဟာ လူတွေရဲ့ အတွင်းသဘောကို တခြားလူတွေထက် ပို သိတယ်နော်။ ဒါနဲ့ ဦးဦးရဲ့ခေါင်းကို သမီး ပွေ့ထားမယ်နော်” ဟု ချစ်ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ကျောက်တုံးပေါ်မှ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်၏ ဦးခေါင်းကို မရှုံ့ သူ့ပေါင်ပေါ် တင်ထားလိုက်တော့ သူ့မှာ အတော် သက်သောင့်

ပက်သာ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “အေး အတော် နေသာသွားပြီ” ဟု တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

သူသည် အတော်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ မိုန်းနေသဖြင့် အိမ်ထဲ ပျော်နေသလားဟု ပေါ်လီယာနာ ထင်မိသည်။ လို့သော် သူ့မျက်နှာကို မြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပျော်နေသည်နှင့် မတူ။ နာကျင်သောဒဏ်ကို ပါးစပ်ပျိုး တင်းခံနေဟန် တူသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် လူကြီး၏ သန်မာထွားကျိုင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဤမျှ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ လက်သီးဆုပ်လျက် ဆန့်တန်းထားသော်လည်း မိသက်လျက်၊ အခြားလက်တစ်ဖက်မှာမူ လျော့ရဲရဲပြန်လျက် ခွေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ခွေးကလေးမှာလည်း သူ့သခင်၏ မျက်နှာကို အားမလိုအားမရ စိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်နေပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန် ကုန်သွားသည်။ နေသည် အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းကာ သစ်ပင်များ၏အောက်တွင် အရိပ်များ ဖြူသည်ထက် မှောင်လာသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် အသက်ပင် ပြင်းပြင်းချွတ် ငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် သူ့လက်တစ်လှမ်းအတွင်းလာ၍ နားသည်။ ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်ကလည်း သူ့အနီးအနားသစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှ အမြီးဖွားကြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော ခွေးသိသို့လည်း သူ့၏ တောက်ပံသော မျက်လုံးကလေးအစုံဖြင့် ကြည့်လျက် . . .

အတန်ကြာတော့ ခွေးကလေးသည် ရုတ်တရက် နားစွင့်လိုက်ပြီး သေပြုလိုက်သည်။ ထိုနောက် တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်လေတော့သည်။ များမကြာလှသံများ ကြားရပြီး အသံရှင်များလည်း ပေါ်လာသည်။ လူနာထမ်းစင်တစ်ခုနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို သယ်လာကြသော လူသုံးယောက်။

လာကြသူများမှ အရပ် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သူ မုတ်ဆိတ် ပါးမုန်း ပြောင်အောင်ရိတ်ထားပြီး ကြင်နာတတ်သော မျက်လုံးအစုံရှိသူအား မြင်မြင်ချင်းပင် ဒါက်တာချစ်လတန်ဟု ပေါ်လီယာနာ သိလိုက်သည်။ သူက ရွှင်လန်းစွာပင် ရွှေ့သို့တိုးလာသည်။

“ဘယ်နှယ် အမျိုးသမီးကလေး။ သူ့နာပြုဆရာမှ လုပ်နေသလား”

၁၃၂-ဧည့်သည်ခံစားလေး ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာက ပြုံးလှက်...

"အို မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းကိုပဲ ပွေ့ရုံ ပွေ့ထားတာပါ။ ဆေး
လို့ တစ်စက်ကလေးမှ မတိုက်ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီး ဒီရောက်နေ
တော့ ဝမ်းသာပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"အေးပေါ့။ တို့လည်း ဝမ်းသာတာပဲပေါ့" ဟု ဆရာဝန်က
ညိုနင်းဆိုကာ လူနာအား အာရုံအပြည့်စိုက်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ
တော့၏။

ရွန်ပင်ဒယ်လ်တန် ခြေကျိုးသည် ညနေက ပေါ်လီယာနာ ညနေစာ
အတွက် အတော်ကလေးနောက်ကျသွားသည်။ သို့သော် သူ့အား မည်သူ့မှ
အပြစ်မတင်ချေ။

နန်စီက သူ့အား တံခါးဝက ဆီးကြိုရင်း...

"အမယ်လေး။ သမီးကို မြင်လိုက်ရတာ မမကို ဝမ်းသာသွားတာပဲ"
ဟု စိတ်သက်သာသွားသလို သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး "ခြောက်နာရီ ခွဲနေပြီကော"
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက "သိပါတယ် မမရယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးမှာ အပြစ်
မရှိပါဘူး။ တကယ်ပါ။ အန်တီပေါ်လီတောင် သမီးကို အပြစ်ရှိတယ် ထင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပြန်ပြောသည်။

နန်စီက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သည်လေသဖြင့်...

"ထင်ချင်လို့လည်း ထင်လို့ မရဘူးလေ။ သူ သွားပြီဥစ္စာ" ဟု ပြော
လိုက်၏။

"သွားပြီ။ ဟုတ်လား။ သမီးကြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူးနော်"
ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာသည် ထိုနေ့နံနက်က ကောင်းကလေးကိစ္စ၊ ခွေးကိစ္စ၊
ကြောင်ကိစ္စနှင့် သူ့အန်တီ မကြိုက်သည် ဝမ်းသာသည် ကိစ္စ၊ တားမြစ်ထား
သည် အဖေကိစ္စ၊ သူက မေ့မေ့ပြီး ပြောမိဆိုမိသည်တို့ကို တွေးမိသော
ကြောင့် "သမီးကြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးနော်" ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

"သမီးကြောင့်အားကြီး ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘော်စတွန်က သူ့အဖို့
တစ်ယောက် ရုတ်တရက်သေသွားလို့ သွားရတာ။ သမီး ထွက်သွားမှ
စာရွက်ဝါဝါကလေးနဲ့ ကြေးနန်းစာရလို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားတာ။ သုံးရက်
ကြာမယ်။ တို့တော့ ဝမ်းသာတယ်။ အိမ်မှာ သမီးနဲ့မမ နှစ်ယောက်တည်း
ရှိမယ်။ တကယ် တကယ်"

၁၃၄-၀၈၅၅၁၈၈၀၈၀၈၀ ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာ အံ့အားသင့်သွားပုံ ရသည်။

"ဝမ်းသာတယ်။ ဟုတ်လား။ မမနန်စီကလည်း။ အသုဘက အတော့လဲ"

"ဟယ်။ မမ ပြောတဲ့ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ အသုဘအတွက် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ပေါ်လီယာနာလေးရယ်။ မမက"

နန်စီက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ အသိဉာဏ် ဝင်လာသလို မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာပြီး "ပေါ်လီယာနာရယ်။ သမီးပဲ ဒီကစားနည်း မမကို သင်ပေးထားတာမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ" ဟု အပြစ် တင်လိုက်လေ၏။

ပေါ်လီယာနာက စိတ်ရှုပ်သွားသလို နဖူးကြောများ ရှုံ့အောင် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ကာ . . .

"မတတ်နိုင်ဘူး မမနန်စီ။ ဒီကစားနည်းက ကစားလို့ မရတာတွေ တော့ ရှိတယ်။ မကစားသင့်တဲ့ ဟာတွေပေါ့။ လူသေတဲ့ကိစ္စက အဲဒီကိစ္စပေါ့ပေါ့။ အသုဘကိစ္စမှာ ဘာမှ ဝမ်းသာစရာ မရှိပါဘူး . . ."

နန်စီက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ "အသုဘပေမယ့် ကိုယ့်အသုဘ မဟုတ်ရင် ရတာပေါ့" ဟု ခပ်တည်တည် ဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာက မကြား။

သူက မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ခြေကျိုးသည်အကြောင်းကို ပြောပြနေလေရာ နန်စီလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်၍ နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပေါ်လီယာနာသည် ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း ဂျင်မီဘင်းအား သွားတွေ့လေသည်။ ပေါ်လီယာနာ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ထောက်ပံ့ရေးအသင်းလူကြီးများက သူ့ထက် မြေဝေးရပ်ခြားက ကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုမို ထောက်ပံ့လိုကြကြောင်း ပြောလိုက်တော့ ဂျင်မီသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

"အေးဟာ။ ဒီလိုပါပဲနဲ့ တူပါတယ်။ ကိုယ် မသိတဲ့ဟာက သိတဲ့ဟာထက် ပိုကောင်းတာတို့။ သူများအိမ်က ဘူးသီးမှ ပိုကြီးတယ် ထင်တာတို့လိုပေါ့။ ငါလည်း အဝေးကလူတွေကို အဲသလို ကြည့်တတ်ရင် ကောင်းမယ်။ တကယ်ဆို ရပ်ဝေးမြေခြားက လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် မနိပ်ပေဘူးလား"

ဤတွင် ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်ကလေးများ တီးမိသည်။

"အေးဟဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေါ့ ဂျင်မီ။ ငါ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက နန်းမကြီးတွေဆီကို နှင့်အကြောင်း ငါ စာရေးလိုက်မယ်။ မြေဝေးရပ်ခြားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမယ့် အဝေးတော့ အဝေးကြီးပါ။ အတူတူပဲပေါ့။ ငါ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးကတော့ တကယ် အဝေးကြီးပဲ"

ဂျင်မီမျက်နှာသည် ရွှင်လန်း၍လာသည်။

"သူတို့က ငါ . . . ငါ့ကို ယူမယ် ထင်လား" ဟုလည်း မေးလိုက်၏။

"ယူမှာပေါ့ဟဲ့။ အိန္ဒိယက ကလေးတွေတောင် ယူပေးကြသေးတာပဲ။ နှင့်ကိုလည်း အိန္ဒိယက ကလေးလို သဘောထားပြီး မွေးနိုင်တာပဲ။ နှင့်က အဝေးကြီးကဆိုတော့လည်း အစီရင်ခံစာတွေ ဘာတွေထဲလည်း ပါနိုင်တာပေါ့။ အေး- နှင့် စောင့်နေ။ ငါ သူတို့ဆီ စာရေးလိုက်မယ်။ မစ္စကိစ္စကို ရေးမယ်။ နေဦး၊ မစ္စကိစ္စကို ရေးမပြုစေမယ်။ မစ္စကိစ္စက ပိုက်ဆံရှိပေမယ့် ယေးတာပဲတော့ မစ္စကိစ္စက ယေးတယ်။ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလားဟင်။ စဉ်းစားကြည့်ရင်လေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ နှင့်ကို ယူမှာပဲ"

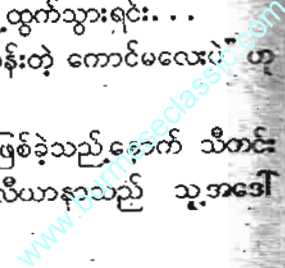
"အေး။ ဒါဖြင့် ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် နေဖို့နဲ့ စားဖို့တို့ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ ထည့်ရေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်။ ငါ သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ဟာ အလုပ်ပဲ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်" ဟု ဂျင်မီက ထောက်ပြောလိုက်ပြီး ခဏမျှ စဉ်းစားကာ "အေး။ နှင့်ဆီ ဘာစာမှ လောခင်တော့ ငါ အခုနေတဲ့ နေရာမှာပဲ နေရဦးမယ် ထင်တယ်" ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက လေးလေးနက်နက်ပင် . . .

"ဒါပေါ့ဟာ။ ဒါမှလည်း နှင့်ကို ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲဆိုတာ ငါ သိမှာပေါ့။ သူတို့ နှင့်ကို လက်ခံမှာပါ။ နှင့်က အဝေးကြီးကပဲ။ အန်တီပေါ်လီတောင် အေး ငါ့ဟာ အန်တီပေါ်လီရဲ့ မြေဝေးရပ်ခြားက ကလေးလို့ မထင်ဘူးလား" ဟု ပြောပြရင်း မေးတော့၊ ဂျင်မီက လှည့်ထွက်သွားရင်း . . .

"အေး။ နှင်ဟာ ဆန်းတော့ တကယ်ဆန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ" ဟု ပြောသွားလေ၏။

ပင်ဒယ်လ်ကန် တောတွင်း၌ ထိခိုက်မှုဖြစ်ခဲ့သည့် နောက် သီတင်းတစ်ပတ်အကြာ တစ်ခုသော နံနတ်ခင်း၌ ပေါ်လီယာနာသည် သူ့အဒေါ်

၁၃၆-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အား "အန်တီပေါ်လီ။ သမီးလေ မစွက်စနိုးဆီပို့ဖို့ ဂျယ်လီကို ဒီတစ်ပတ် တခြားတစ်ယောက်ဆီ ပို့ရင် အန်တီ သိပ် စိတ်ဆိုးနေမလား။ မစွက်စနိုးက တော့ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုတာ သမီး သိပါတယ်" ဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။

"အလိုလေး၊ ပေါ်လီယာနာ။ ညည်း ဘာများ လုပ်ဦးမလို့လဲ" ဟု သက်ပြင်းချကာ အန်တီပေါ်လီက "ညည်းဟာလေး တကယ့် ရှာမှရှားကလေး ပဲ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်လိုက်ပြီး "အန်တီပေါ်လီ ရှာမှ ရှားဆိုတာ ဘာလဲ။ ရှာမှ ရှားဆိုရင်တော့ မပေါ့ဘူးလို့ ဆိုတာပေါ့နော်" ဟု မေးလိုက်၏။

"ရှားတယ်ဆိုတာ မပေါ့လို့ပေါ့"

"အို . . . အဲသလိုဆိုရင် ဟုတ်ပြီ။ သမီး ရှာမှရှားဆိုတာကို ဝမ်းသာ တယ်" ဟု ပြောရင်း သူ့မျက်နှာမှာ ရွှင်ပျလာသည်။

"မစွက်ဝိုက်ကလေး၊ သိလား။ မစွက်ရော်ဆန်ကို အပေါ်စား မိန်းမလို့ ဆိုတယ်လေ။ သူက မစွက်ရော်ဆန်ကို သိပ်မုန်းတာ။ သူ့ကို အမြဲရန်ဖြစ် ဒီလိုလေ . . . အဖ . . . မဟုတ်ဘူး။ သမီးပြောတာ တခြား အသင်းသူ မိန်းမကြီးတွေထက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြန်ဖြေရတာက များတယ်လေ" ဟု သူ့အဖေရှိစဉ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဖြစ်သည် ရန်ပွဲများအကြောင်းကို သူ့အဖေအကြောင်း မကြားချင်သော အဒေါ်အား ပြောပြရာတွင် ထမ်းပိုး နှင့် လှည်းတုတ်အကြား လွတ်အောင် ရှောင်ပြောရသောကြောင့် သူ့မှာ မော သွား၏။

"ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ ပေါ်လီယာနာ။ ထားလိုက်ပါတော့။ တို့ ဘာကြောင့် ပြောနေပြောနေ၊ ညည်းထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီး တွေအကြောင်း မပါရင် မပြီးဘူး" ဟု စိတ်မရွည်သလို ပြောလိုက်တော့ ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ပျစွာပြုံးလျက် "ဟုတ်တယ်နော် အန်တီ။ ဟုတ်ပါလိမ့် မယ်။ သမီးကို သူတို့မွေးလာရတာကို အန်တီရဲ့ ပြီးတော့" ဟု ပြောစဉ် ဒေါ်ပေါ်လီက . . .

"ကဲ-ကဲ တော်ပါတော့ ပေါ်လီယာနာ။ ကဲ- ဂျယ်လီအကြောင်းက ဘာစဉ်လဲ။ ပြော" ဟု ဖြစ်၍ မေးလိုက်သည်။

"အန်တီပေါ်လီ။ ဘာမှ အရေးတကြီးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီ

စိတ်ဆိုးမယ့် ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျယ်လီကို တစ်ယောက်လောက်ဆီ ပို့ခွင့်ပြုရင်၊ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ဆီပို့တာလည်း ဒီတစ်ခါပဲဆိုရင် ခွင့်ပြုမှာပဲလို့ ထင်တယ်လေ။ ခြေကျိုးသွားတာကတော့ တစ်သက်လုံး မယူနေ တာမျိုးနဲ့တော့ ဘယ် တူမလဲ။ အဲဒီတော့ မစွက်စနိုးလိုတော့ ဒီလူကြီးရဲ့ ခြေ ထောက်က ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ ဒီလူကြီးဆီ ပို့ပြီး နောက်တော့လည်း မစွက်စနိုးဆီ ဆက်ပို့ရမှာပါပဲ"

"လူကြီး ဟုတ်လား။ ခြေကျိုးသွားလို့။ ဟင်၊ ပေါ်လီယာနာ ညည်း ဘာတွေ ပြောနေတာဘဲ"

ပေါ်လီယာနာက ငေးကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလာကာ . . .

"အို သမီး မေ့နေလို့။ အန်တီ သိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ အန်တီသွားနေတုန်းက ဖြစ်တာ။ အန်တီ သွားတဲ့နေ့ကပဲ သူ့ကို တောထဲမှာ တွေ့ရတာလေ။ သိလား။ သမီးက သူ့အိမ်ထဲကို သော့ဖွင့်ဝင်ပြီး လူတွေ ဆရာ ဝန်တွေကို တယ်လီဖုန်းဆက် ခေါ်ပေးပြီး သူ့ခေါင်းကိုလည်း ပွေ့ထားပေးရ တယ်လေ။ အစပေါ့။ ပြီးတော့ သမီးလည်း ပြန်လာခဲ့တာနဲ့ အဲဒီကတည်းက စပြီး သူ့ကို မတွေ့ရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအပတ် မစွက်စနိုးဆီ ပို့ဖို့ မမနန်စီ ဂျယ်လီလုပ်နေတော့ ဒီလူကြီးဆီကို ဂျယ်လီပို့ ပေးရ ဘယ်လောက်ကောင်း လဲလို့ အောက်မေ့မိတာနဲ့။ ပို့ရမလား အန်တီ" ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

"အေးလေ။ ပို့ချင် ပို့ပေါ့" ဟု ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ

"ညည်းပြောတာ အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူတဲ့လဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

"လူကြီးက အန်တီ။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်တဲ့"

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်က မြောက်တက်သွားမတတ် အံ့ ထွေးသွားလေ၏။

"ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်" ဟုလည်း တအံ့တဩ ဆိုမိ၏။

"ဟုတ်တဲ့ အန်တီ။ မမနန်စီက သူ့နာမည်ကို ပြောပြပါတယ်။ အန်တီ ဆီတယ်။ မဟုတ်လား"

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ဤမေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ . . .

"ဒီလူကို ညည်း သိလို့လား" ဟု မေးတော့ ပေါ်လီယာနာက ခေါင်း ထိတ်ပြကာ "သိတာပေါ့ အန်တီ။ သူက သမီးကို ဘယ်တော့မှခေါ် ပြုပြီး စတာ မပြောတယ်။ သူကလေ အန်တီရဲ့ အပြင်ဘက်ကသာ စိတ်ဆိုးပုံရတာ အန်တီ

၁၃၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ရဲ့။ သိလား။ မမနန်စီ ဂျယ်လီရုပွဲ ထင်တယ်။ ခုနကတော့ ကျက်လုနေတာပဲ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရာ အခန်းအလယ်သို့ရောက်မှ ဒေါ်ပေါ်လီက "ပေါ်လီယာနာ။ ခဏနေပါဦး" ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံ မှာ တင်းမာနေသည်။

"ပေါ်လီယာနာ၊ ဒီနေ့ ဂျယ်လီကို ခါတိုင်းလိုပဲ မစွက်စခန်းဆီကိုပဲ ပို့။ ဒါပဲ။ သွားတော့" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

"ဒါပေမယ့် အနီတီပေါ်လီရယ်။ မစွက်စခန်းက အကြာကြီး မမာနေ မှာ။ သူ မကျန်းမမာမချင်း ဟိုဟာဒီဟာ ပို့ပို့နေရမှာပဲ။ ဒီလူကြီးက ခြေကျိုး တာပဲ။ မကြာပါဘူး။ ကျိုးတဲ့ခြေထောက်ကို ပြောတာပါ။ ခုဆိုရင် တစ်ပတ် တောင် ကြာသွားပြီပဲ"

"အေးပါ။ ငါ့မှတ်မိပါတယ်။ မစွတာ ဖွန်ပင်ဒယ်လ်တန် မတော်တဆ ခြေကျိုးတဲ့အကြောင်း ကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေါ်လီယာနာ၊ ဖွန်ပင်ဒယ်လ် တန်ဆီကို ငါ ဂျယ်လီတွေ ဘာတွေ ပို့မနေချင်ဘူး။ "ဒါပဲ"

သူ့အသံမှာ တင်းမာနေသည်။

"သူ စိတ်ဆိုးနေတာကို သမီး သိပါတယ်။ ဒါ အပြင်ကပါ အန်တီရဲ့" ဟုပြောကာ "အန်တီက သူ့ကို သဘောမကျဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အန်တီ က ပို့လိုက်တယ်လို့ မပြောပါဘူး အန်တီရဲ့။ သမီး ပို့တာလိုပဲ ပြောပါမယ်။ သမီး သူ့ကို သဘောကျတယ်။ သူ့ဆီကို ဂျယ်လီပို့ရရင် ဝမ်းသာမှာပဲ အန်တီ" ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး "ပေါ်လီယာနာ။ ညည်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ သိသလား" ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း ငြိမ်သက်စွာ မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

"သိတယ် မထင်ပါဘူး အန်တီ။ သမီးနာမည်ကို တစ်ခါတော့ သူ့ကို ခြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သမီးကို အဲဒီနာမည်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခေါ် ပါဘူး" ဟု ပြောပြသည်။

"ညည်း ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကော သူ သိသလား"

"မသိပါဘူး အန်တီ။ သမီး သူ့ကို ပြောမပြပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ညည်း ငါ့တူမဆိုတာ သူ မသိဘူးပေါ့"

"မသိဘူး ထင်ပါတယ် အန်တီ"

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ အား စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန် မတူချေ။ ထို အတောအတွင်း ပေါ်လီ ယာနာမှာ ခြေတကြွကြွ ရင်တမမနှင့် စောင့်ဆိုင်းရင်း သက်ပြင်း ချမိရှာ၏။ အတန်ကြာမှ ဒေါ်ပေါ်လီ ရုတ်တရက် အသက်ဝင် လှသလို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

"ကောင်းပြီ ပေါ်လီယာနာ" ဟု စကား စပြောလိုက်တော့မှ အသံ မှာ သူ့အသံ မဟုတ်သလို ထူးဆန်းနေ၏။

"ကောင်းပြီ ပေါ်လီယာနာ။ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ဆီကို ညည်းပို့ တဲ့ လက်ဆောင်အနေနဲ့ ဂျယ်လီပို့ဆိုရင် ပို့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက ပို့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ နားလည်ရမယ်။ သူက ငါ ပို့တယ်လို့ မထင်ဘူး ဆိုတာ သေချာပါစေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ မထင်ပါဘူး အန်တီ။ ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ ပေါ်လီ" ဟု ပျော်ရွှင်စွာ အော်တစ်ရင်း ပေါ်လီယာနာလည်း တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြေးလေတော့၏

၂၅

အိမ်ထာ ချစ်လတန်

မစ္စတာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ထံသို့ ပေါ်လီယာနာ ဒုတိယအကြိမ် အလည်သွားတော့ ရောမအိမ်ကြီးမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေလေသည်။ ပြတင်းပေါက် များလည်း ပွင့်နေသည်။ ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် နောက်အောက် ခြံထဲတွင် အဝတ်များ ဖြန့်၍ လှန်းနေသည်။ ဆင်ဝင်အောင်တွင်ကာ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်၏ မြင်းရထားကလေး ရပ်ထားသည်။

ယခင် တစ်ကြိမ်ကလိုပင် ပေါ်လီယာနာသည် အိမ်ဘေးဘက် တံခါး ဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများသည် ယခင်တစ်ကြိမ်ကလို သော့တွဲများ ဆွဲမထားရ၍ တင်းကြပ်မနေချေ။

သိက္ခမ်းပြီးဖြစ်သော ခွေးကလေးသည် လှေကားထစ်များကို ခြေတက်လာပြီး ပေါ်လီယာနာအား နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် တံခါးကိုတော့ နောက်ဖေးတွင် အဝတ်လှန်းနေသော မိန်းမကြီးလာမှ ဖွင့်ရ၍ အတန်ကြာ စောင့်ရ၏။

“မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်အတွက် နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်း ဂျယ်လီ ယူလာတာပါ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်တော့ မိန်းမကြီးက ပေါ်လီယာနာ လက်ထဲက ပန်းကန်ကို လှမ်းယူရင်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်သူ ပို့တယ် ပြောရမလဲ ကလေး။ နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်းဂျယ်လီနော်” မေးနေစဉ် စကြိုအတိုင်းလျှောက်လာသော ဆရာဝန်က ပေါ်လီယာနာ၏ အလိုမပြည့်သောမျက်နှာကို မြင်မိကာ သူတို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။

“နွားကလေးခြေထောက်ပေါင်း ဂျယ်လီ။ အား ဟား၊ တယ်ကောင်ပါလား” ဟု သဘောကောင်းစွာ ဆိုလိုက်ပြီး “သမီးကလေးက လူနာကလာကြည့်တာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ပေါ်လီယာနာက “ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ မိန်းမကြီးလည်း ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သော အမူအရာပေါ်လျက်က ပေါ်လီယာနာအား အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားရလေ၏။

ဆရာဝန်၏နောက်မှ ပါလာသော မြို့မှခေါ်လာသည် သူနာပြုအတတ်သင်ပြီး လူငယ်ကလေးက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသလို “ဒါပေမယ့် ဆရာ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ဘယ်သူ့မှ ဝင်ခွင့်မပေးရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား ဆရာ” ဟု ကန့်ကွက်သေးသည်။

ဆရာဝန်က တည်ငြိမ်စွာပင် “ဟုတ်ပါတယ်” ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တာဝန်နဲ့ ကျုပ် အမိန့်ပေးနေပါတယ်” ဟု ပြောပြီးမှ ရယ်သွမ်းသွေးသလိုဖြင့် “ဟေ့၊ မင်း မသိလို့ကွယ်။ အဲဒီ ကလေးမက အားဆေး ကွပ်ပုလင်းခြောက်လုံးစာလောက်ထက် ပိုကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ည ပင်ဒယ်လ်တန် စိတ်ချင်ပေါက်နေတာ ပျောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဒီကလေးမပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တာ” ဟု ရှင်းပြနေ၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဆရာ”
ဆရာဝန်သည် တစ်ခဏမျှ တွေ့နေပြီးမှ “သူက မြို့ထဲက လူသိများတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တူမကလေးပါ။ သူ့နာမည်က ပေါ်လီယာနာဝှစ်တီးယားတဲ့။ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်း မသိသေးပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ကျုပ်လူနာ အများအပြားကတော့ သိကြတယ်။ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်” ဟု ပြောပြသဖြင့် သူနာပြုအမျိုးသားကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ဆရာ။ သူ့အံ့ဖွယ်သရဲ အားဆေးမှာ ဘာတွေများပါလို့လဲ ဆရာရဲ့”

ဆရာဝန်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး “ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ အနီးဆုံးစံမ်းလို့ ရသလောက်ကတော့ သူ့မှာက ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ဆဲ၊ ဖြစ်လတ္တံ့ ကိစ္စအားလုံးအတွက် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အမြဲဝမ်းသာရာတို့ ချွတ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်ကလေး ရှိတယ်တဲ့။ သူပြောတဲ့ စကားကလေးတွေကို ကျုပ်လူနာတွေက ကျုပ်ကို ပြန်ပြန်ပြောကြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လေဟုယုအိမ်ပွယ်ကတော့ ဘာမဆို ဝမ်းသာစရာချည်ပဲလို့ ကျုပ် နားလည်တယ်လေ” ဟု

၁၄၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပြောပြရာမှ ဆင်ဝင်ဘက်သို့ ထွက်လာရင်း . . .

နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်သွမ်းသွေးသလို ပြုံးပြလိုက်ပြီး “ကျုပ်ကလေးမကလေးကို ဆေးညွှန်းသလို ညွှန်းပြီး၊ ဆေးဝယ်သလို ဝယ်လို့ရတယ်။ တကယ်က ဒီကလေးမမျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများကြီး ရှိနေရင် မင်းကျုပ်တို့လို ဆေးကုသမှုနာပြုစားတဲ့လူတွေ လမ်းဘေးမှာ သွားပြီး တောင်းနေရမယ့်သဘော ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပေါ်လီယာနာအား ဆရာဝန်၏အမိန့်ဖြင့် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်၏ အခန်းများသို့ မိန်းမကြီးက ခေါ်ဆောင်သွား လျက်ရှိသည်။

သူ့သွားရသည်လမ်းမှာ စင်္ကြံရံစာကြည့်ခန်းထဲမှ ဖြတ်သွားရသည်အလျင်အမြန် ဖြတ်သွားရခြင်းဖြစ်သော်လည်း အတော်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ပေါ်လီယာနာ ချက်ချင်း သိသည်။ စာအုပ်စင်များ အပြည့်ရှိသည်၊ နံရံများကန်လန်ကာ အနီကြီးများမှာ နဂိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းပေါ်တွင် အမှိုက်သရိုက်များ မရှိ။ စားပွဲပေါ်တွင် ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ မရှိတော့။ ဖုန်လည်း တစ်မျှ မတွေ့ရတော့။ မီးလင်းဖိုမှ ကြေးချောင်းများကိုလည်း ပွတ်တိုက်ထားတယ်လီဖုန်း ကတ်ပြားသည်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ဖြစ်နေပြီ။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော တံခါးများအနက် တစ်ခုမှာ ပွင့်နေသည်။ ဤ တံခါးမှပင် ပေါ်လီယာနာကို ခေါ်သွားသည်။ တစ်ခဏကြာလျှင် ခမ်းနားသော အဆင်အပြင်များဖြင့် ပြီးသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြပြီး မိန်းမကြီးက “မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဂျယ်လီ လာပို့ပါတယ်။ ဆရာဝန်က သူ့ကို ခေါ်သွားရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ကြောက်ရွံ့စွာ ပြောပြလိုက်သည်။

နောက် တစ်ခဏအကြာတွင် ပေါ်လီယာနာနှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်နေသော အလွန်မျက်နှာသိုးလျက်ရှိသည့် လူကြီးတို့သာ အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။

“ဟေ့၊ ငါပြောတာထားတာ . . .” ဟု ဒေါသဖြင့် ငေါက်လိုက်ပြီဟု ပေါ်လီယာနာကိုမြင်ကာ “ဩ . . . ဩ မင်းကိုး” ဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း သိပ်တော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကြီး မဟုတ်။ ပေါ်လီယာနာက သူ့အိပ်ရာနားသို့ တိုးသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး။ သမီးကို သူတို့ ဝင်ခွင့်ပြုတာ သိပ် ဝမ်းသာ

တာပဲ။ အစတုန်းကလေ မိန်းမကြီးက ဂျယ်လီကိုပဲ ယူတော့မလို့။ သမီးလေ ဦးကို မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာ။ ဆရာဝန် ဝင်လာပေလို့ပေါ့။ ဆရာဝန်က သမီး ဝင်တွေ့ချင် တွေ့ရမယ်ဆိုလို့ ဝင်ရတာ။ ဒီဆရာဝန်က သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်မှာ သူ မဟုတ်သလိုပင် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်လာသော်လည်း “အင်း”ဟုသာ ဆိုသည်။

“သမီးက ဦးဦးဖို့ ဂျယ်လီ ယူလာတာလေ။ နွားကလေးခြေထောက် တူတယ်။ ဦးဦး ကြိုက်မှာပါပဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြောရင်း သူ့အသံမှာ တက်ကြွလာသည်။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များသည် ယောက်ျားသွားကာ မှုန်သိုးသိုးဖြစ်၍လာပြီး “တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် ပေါ်လီယာနာမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ဂျယ်လီပန်းကန်ကို ချလိုက်သည်။ အချိန်မှာ သူ့မျက်နှာ ကြည်ညိုသောပြန်သည်။

“မစားဖူးဘူး။ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဦးဦး မကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲနော် ဦးဦး။ ဒါကြောင့် ဦးဦး တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူးဆိုတာကို သမီးက ဝမ်းသာရတာပေါ့။ ဦးဦး သိရင်”

“အေးပါ။ အေးပါ။ ငါသိတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အခု ငါ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်နေရတယ်။ ငါ ငါ့ကမ္ဘာပျက်သည်အထိ ဒီလိုပဲ နေရမယ် ထင်တယ်”

ပေါ်လီယာနာက အံ့အားကြီး သင့်သွားဟန်တူ၏။

“မဟုတ်တာဘဲ။ ဘယ် ကမ္ဘာပျက်သည်အထိ နေရမလဲ။ ဦးဦးကလည်း။ ကောင်းကင်တမန် ဂေဗာရီယယ်က တံပိုးခရာကိုမူတ်တဲ့အခါ တကယ်တော့ ကောင်းတာထက် စောပြီး မရောက်လာရင်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ သမ္မာကျမ်းစာက လူတွေထင်တာထက် စောပြီး ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ရောက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလိုလေ။ သမ္မာကျမ်းစာကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ရောက်လာတာရဲ့စာရင် . . .”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ဤတစ်ကြိမ်တော့ အသတ္တက်အောင်ပင်

၁၄၄- ဘုရင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေသော သူနာပြုကလေးသည် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ရယ်သည် အသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ ခပ်သုတ်သုတ် ပင် အသံမပြုဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ သူ ထွက်သွားပုံမှာ မုန့်အိုးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး မကျက်သေးသည်ကို တွေ့ရ၍ လေစိမ်းဝင်မည်စိုးပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ပိတ်လိုက်သော အပြုအမူမျိုး ဖြစ်၏။

“မင့်ဟာ နည်းနည်းတော့ ရောကုန်ပြီ” ဟု ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန် က ပေါ်လီယာနာအား ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သမီးပြောတာက ခြေထောက်ကွဲ မကြာပါဘူး။ ဒီလို လေး ကျိုးတဲ့ခြေထောက် ပြောတာပါ။ တော်ကြာ ကောင်းသွားမှာပါ။ တစ်သက်လုံး မမာနေတဲ့ မစ္စကစန်းတို့လို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးဦးဟာက ကမ္ဘာ့ပျက်သည်အထိ မကြာပါဘူးလို့ ပြောတာ။ ဒါအတွက် ဦးဦး ဝမ်းသာဖို့ပဲ”

“အေးပါ။ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ပြီးတော့ ဦးဦး ကျိုးတာက တစ်ဘက်ပဲ။ နှစ်ဘက်စလုံး မကျိုးတာကို လည်း ဝမ်းသာနိုင်တာပဲ” ဟု သူ့ကိစ္စအတွက် သူ စိတ်ကူးရင်း ပျိုးလာသည်။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က . . .

“အေးပါ။ သိပ် ကံကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောရင်း မျက်ခုံး ပင့်လိုက်ပြီး။ “ဒီလိုသာ ကြည့်စတမ်းဆိုရင် ငါဟာ ကင်းခြေများ မဟုတ်တာကိုလည်း ဝမ်းသာရမယ် ထင်တယ်။ ကင်းခြေများဆိုရင် ခြေအချောင်း ငါးဆယ် ကျိုးမယ် မဟုတ်လား” ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြောသဖြင့် ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်သည်။

“အို ဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ ဦးဦးရဲ့။ ကင်းခြေများဆိုတာကို သမီး သိပါတယ်။ ခြေထောက်တွေ အများကြီးရှိတာလည်း ဝမ်းသာဖို့ပဲ”

“အေးပါ၊ အေးပါ”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆိုလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ တွင် မကျေမချမ်းဖြစ်သမျှတို့ ပြန်ပေါ်လာဟန် တူ၏။

“တခြားလူတွေအတွက်လည်း ငါက ဝမ်းသာရဦးမှာပါပဲ။ သူနာပြုတို့၊ ဆရာဝန်တို့၊ မီးဖိုထဲက မိန်းမကြီးတို့အတွက်ပါ ငါက ဝမ်းသာနိုင်တာ

ပဲ ဆိုပါတော့ . . .”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးဦးရဲ့။ သူတို့သာ မရှိရင် ဦးဦးမှာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲမလဲ”

“ဟေ့ ဘာတဲ့”

“သမီးပြောတာက ဒီလူတွေသာ မရှိရင် ဦးဦးအဖို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မလဲ။ ခုလို အိပ်ရာထဲ လဲနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာလေ”

“ဒါက အားလုံးဒုက္ခတွေရဲ့ အောက်ခြေက အကြောင်းပဲ မဟုတ်လား” ဟု မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က စိတ်တိုလာသလို ပြောလိုက်ပြီး . . .

“ငါက ဒီမှာ ဒီလို လဲနေတဲ့အတွက် ဒီလူတွေ ရောက်လာရတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့အိမ် ငါထားသလို မဟုတ်ဘဲ သူထင်သလို လျှောက်လုပ်ထားတဲ့တွက် မိန်းမကြီးရှိနေတာကို ငါက ဝမ်းသာရမှာလား။ သူ့ကို အားပေးကူညီလုပ်ပြီး သူနာပြုလို့ ဆိုတဲ့လူ ရှိနေတာကိုကော ဝမ်းသာရမှာလား။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အားပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာတော့ ထားလိုက်ဦး။ အားလုံး အားလုံးပဲ။ ဒါတွေကို ငါက ပိုက်ဆံ ပေးထားရမယ်။ ကောင်းကောင်းလည်း ပေးရမယ်”

ပေါ်လီယာနာက စာနာစိတ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး “ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးသိပါတယ်။ အဲဒီဥစ္စာ ပိုက်ဆံကိစ္စကတော့ တကယ်ဆိုးတာပဲ။ ဦးဦးကလည်း တစ်ချိန်လုံး ပိုက်ဆံ စုနေတာ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ တစ်ချိန်လုံး။ ဘာ”

“ဦးဦး ပိုက်ဆံစုနေတာ ပြောတာပါ။ ပဲပြုတ်နဲ့ ငါးဆုပ်လုံးချည်း စားပြီး စုနေတဲ့အခါ။ ဒါထက် ဦးဦး ပဲပြုတ် ကြိုက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကြက်သားကြော်တို့ ဘာတို့ ကြိုက်ပေမယ့် ဆင့်ခြောက်ဆယ် နှမြောလို့ မစားတာလား”

“ဟေ့ ကလေး။ မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ပေါ်လီယာနာက ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ “ဦးဦးရဲ့ ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောနေတာလေ။ ဦးဦး ငြိမ်ခြံပြီး

တောကြိုအုံကြားက ကလေးတွေအတွက် စုနေတာကို ပြောတာပေါ့။ သမီးက ဒါတွေ သိပြီးသားပါ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ ဦးဦးဟာ အတွင်းစိတ်ထဲ ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း အဲသလိုပဲ သိလာပေါ့။ မမနန်စိတ်

၁၄၆-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပြောပြလို့လေ”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“နန်စီက တောကြိုအံ့ကြားက ကလေးတွေအတွက် ငါ ပိုက်ဆံစုနေ တယ်လို့ ပြောတာလား။ နေပါဦး။ အဲဒီ နန်စီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သမီးတို့ မမနန်စီလေ။ အန်တီပေါ်လီအိမ်မှာ အလုပ် လုပ်တာ”

“အန်တီပေါ်လီ။ ဟုတ်လား။ အဲဒီအန်တီပေါ်လီဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲ”

“သူက ဒေါ်ပေါ်လီ ဟယ်ရင်တန်လေ။ သမီးက သူနဲ့နေတယ်”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်။ မင်း သူနဲ့ နေတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ သမီးက သူ့တူမပါ။ သူက သမီးကို ခေါ်ပြီး မွေးတာပါ။

အမေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး မွေးတာပါ။ အမေက သူ့အစ်မပါ။ အဖေရယ် အမေရယ်။ သမီးတို့အိမ်က တခြားလူတွေရယ် ကောင်းကင်ဘုံကို သွား ကြတော့ သမီးမှာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မကျန်ရစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် သူက ခေါ်မွေးတာ”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်မှာ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပြန် လှဲထားလိုက်သော သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိရာ ပေါ်လီ ယာနာမှာ ထိတ်လန့်လျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိလေ၏။

“သ... သမ်း... သွားမှ ထင်တယ်။ ဦး... ဦးဦး... ဂျယ်လီ

ကြိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

မစ္စတာ ပင်ဒယ်တန်က သူ့ဦးခေါင်းကို လှည့်ပြီး မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်တော့၊ သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်နှက်ဝန်းများသည် တစ်စုံ တစ်ခုသောအရာကို တမ်းတနေသည့်အသွင် ပေါ်နေသဖြင့် ပေါ်လီယာနာ သည် အံ့အားသင့်ရ၏။

သူက “ဩဩ။ မင်းက ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်ရဲ့ တူမ ပေကိုး” ဟု

ငြင်သာစွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ပေါ်လီ ယာနာ၏မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေပြန်သဖြင့် ပေါ်လီယာနာ

ပင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရ၏။

“ဦးဦး... သူ့ကို... သိ၊ သိမယ် ထင်ပါတယ်”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အပြုံး ပေါ်လာပြီး “အေး။ သိပါတယ်” ဟု ပြောကာ ခေတ္တ ဆိုင်းနေ၏။ ထို့နောက် ထိုအပြုံးနှင့်ပင် “နေပါဦး ကလေးရဲ့။ မင်းပြောစ ဂျယ်လီကို ပေါ်လီဟယ်ရင် တန်က ပို့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်” ဟု ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာက စိတ်မသက်မသာဖြစ်လျက် ...

“မ ဟုတ်ပါဘူး ဦးဦးရဲ့။ သူ ပို့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက တောင် သူပို့တာလို့ မထင်ဘူးဆိုတာ သေချာပါစေလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သမီး... ”

“အင်း။ ငါ ထင်သားပဲ” ဟု ဆိုကာ သူ့စကားကို တိုတိုနှင့် ဖြတ်၍ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေတော့ရာ ပိုမို စိတ်မသက်မသာဖြစ်လာသော ပေါ်လီယာနာလည်း အခန်းထဲမှ ခြေဖျားထောက်၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆင်ဝင်အောက် ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်သည် သူမြင်းရထား ပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နာပြုကလေးက လှေကား ထစ်များပေါ်တွင် ရပ်လျက်။

ဆရာဝန်က ပြုံးလျက် “ကဲ-ပေါ်လီယာနာ။ သမီးကို အိမ်လိုက်ပို့ ပါရစေလား။ စောစောက ထွက်တော့မလို့ပဲ။ သမီးကို စောင့်ချင်တာနဲ့ မထွက် သေးတာ” ဟု ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ စောင့်နေတာကိုပဲ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးက မြင်းရထားစီးရတာ သိပ်ပျော်တာ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြုံး၍ စွာပြောရင်း ဆရာဝန် လှမ်းပေးလိုက်သော လက်ကိုဆွဲကာ ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

ဆရာဝန်လည်း လှေကားထစ်များပေါ်က လူငယ်အား ခေါင်းညှိုး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပေါ်လီယာနာအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ “တို့ သိရသလောက် ပြောရရင် သမီးလုပ်ရတာ ပျော်တဲ့အလုပ်တွေ သိပ် များသားပဲ။ ဟုတ်လား” ဟု မေးကာ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မပြောတတ်ပါဘူးလေ။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သမီးကတော့ ဘာမဆို ပျော်ပျော်လုပ်ရတာဆိုရင် ကြိုက်တာပဲ။ တခြားဟာတွေတော့ သိပ် မကြိုက်ဘူးလေ။ အချုပ်အလုပ်တို့ အသံထွက် စာဖတ်တာတို့ ဘာတို့ကိုလေ... ပျော်ပျော်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ပြောပြသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် အဲဒါတွေ ဘာတွေလဲ”

“ဒါတွေက ရိုးရိုး အသက်ရှင်နေဖို့အတွက် သင်ရတာတဲ့။ အန်တီ ပေါ်လီက ပြောတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာက စိတ်မပျက်ပါ ပြုံး၍ သက်ပြင်းချရင်း ဆိုလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က ခပ်ဆန်းဆန်းကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး... “ဟုတ်လား အေးပေါ့လေ။ သူကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။ အသက်ရှင်နေဖို့ပဲ။ သင်နေဖို့ မလိုပါဘူး ထင်တယ်။ သမီးတော့ မသင်ခဲ့ပါဘူး”

ဆရာဝန်က ပင့်သက်ရှည်ရှည် ရှိုက်၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အေး- တချို့လူတွေကတော့ သင်ယူရတယ် ကလေးမရယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီး အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ့မျက်နှာကို တစေ့တစောင်း မော်ကြည့်မိသော ပေါ်လီယာနာက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည့် အသွင်ကဲ့ မြင်ရသောကြောင့် သူ့အတွက် မသိမသာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာချစ်လတန် စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်စိတ်လည်း ဖြစ်မိဟန်တူ၏။

“ဒေါက်တာ ချစ်လတန်။ အလုပ်အမျိုးမျိုး ရှိတာမှာ ဆရာဝန် အလုပ်ဟာ ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး အလုပ်ပဲလို့ ထင်တယ်နော်”

ဆရာဝန်က အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး “ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး။ ဟုတ်လား။ သွားလေရာမှာ နာနေတဲ့ လူတွေချည်း မြင်တွေ့နေရတာ ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးလားကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ပေါ်လီယာနာက ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ဆိုတာ နာနေတဲ့လူတွေကို ကူညီနေတာပဲ။ မတွေ့ဘူးလား။ ကူညီနိုင်တာကိုက ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် လူအားလုံးမှာ ဆရာဝန်ဟာ ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးလူမျိုး ဖြစ်တာပေါ့။ ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ်ပဲ”

ဆရာဝန်၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ပူများ ပြည့်လာသည်။ သူ့ဘဝမှာ အထူး ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည် ဘဝ ဖြစ်၏။ သားမယားလည်း မရှိဘူးထားသော အိမ်နှင့် နှစ်ခန်းတွဲ ဆေးခန်းကလေးမှတစ်ပါး သူ့မှာ အိမ်တူ၍ မရှိ။ သူသည် ဆေးကုရသောအလုပ်ကို အလွန် မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ယခု ပေါ်လီယာနာ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူသည် ကုရတာရှင် မေတ္တာရှင်၏ ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ခံလိုက်ရသလို ခံစားမိ၏။ နောက်ဆိုလျှင် နေ့များ၌ အလုပ် မည်မျှပင်ပန်း၍ ညဉ့်များ၌ မည်မျှပင် နွမ်းနယ်ငြီးငွေ့၍ နေစေကာမူ ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော အသိသစ် အမြင်သစ်ကလေးက သူ့အား နှစ်သိမ့်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

“အေး အေး။ ကောင်းပါပေ့ကွယ်” ဟု သူက ဆိုလိုက်ပြီး သူ၏ လူနာများ ကောင်းစွာသိကြ၍ ‘ချစ်ခင်ကြသော အပြုံးဖြင့်...’

“ဆရာဝန်ရော၊ လူနာရော အဲသလို အားဆေးကလေး တစ်ခွက်စီ လောက်တော့ လိုတာပဲလို့ တို့ စဉ်းစားနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤစကားများကို ပေါ်လီယာနာ ဘာမျှ ကောင်းစွာ နားမလည်လိုက်သော်လည်း သူတို့သွားနေသည့် လမ်းပေါ်တွင် ရှည်ကလေးတစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတော့ သူ အားလုံး မေ့သွားသည်။

ဆရာဝန်က ပေါ်လီယာနာအား အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ပင်တွင် တံမြက်လှဲနေသော နန်စီအား ပြုံးပြကာ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်သွားလေ၏။

“သမီးလေး။ ဆရာဝန်နဲ့ မြင်းရထားစီးပြီး ပြန်လာတာ ပျော်လိုက်တာ” ဟု ပေါ်လီယာနာက လှေကားထစ်များကို ပြေးတက်ရင်း ပြောလိုက်ပြီး “ဆရာဝန်က သိပ် ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ မမနန်စီရဲ့” ဟု ဆက်ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သမီးက ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အလုပ်ဟာ ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး အလုပ်ပဲလို့”

“ဘာလဲ။ ဖျားနေတဲ့လူတွေ လျှောက်ကြည့်နေရတဲ့ အလုပ်ကိုလား။ ပြီးတော့ မဖျားမနာလည်း ဖျားတယ်နာတယ် ထင်နေတဲ့ လူတွေကို ရောကြည့်

၁၅၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ရတဲ့ အလုပ်။ အဲဒါကို ပိုဆိုးသေးတာ” ဟု နန်စီက စောဒကတက်သည် မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ဖြူစွာ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဆရာဝန်ကလည်း အဲသလိုပဲ။ ဒီလိုအထဲကတောင်မှ ဝမ်းသာ စရာ ရှိပါတယ် မမရဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နန်စီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ တွေးတောနေလေ၏။ နန်စီက ဤ ဝမ်းသာတမ်း ကစားနည်းကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကစားတော့မည် အောက် မေ့ထားသည်နှင့် ပေါ်လီယာနာ၏ စကားထာကလေးများ ဖြေနေရသည် ကို ပျော်သည်။ ပေါ်လီယာနာ၏ မေးခွန်းကလေးများကို နန်စီက စကား ထာ ဟု ခေါ်၏။

“အေး။ ငါ သိပြီ။ သမီး မစွက်စခိုးကို ပြောတာနဲ့ ပြောင်းပြန် ယူရ မယ်” ဟု ဆို၍ ရယ်လိုက်သည်။

“ပြောင်းပြန်”

ပေါ်လီယာနာက လိုက်ဆိုလိုက်သည်။ သူပင်လျှင် ရှုပ်သွားဟန်တူ၏။

“အေးလေ။ သမီးက မစွက်စခိုးကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တခြား လူတွေဟာ သူ့လို အားလုံး ဖျားနာနေကြတာ မဟုတ်တာကို ဝမ်းသာနိုင် တယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကဲ၊ ဆရာဝန်ကလည်း သူဟာ တခြားသူတွေလို မဟုတ်တာ၊ ဖျား နာနေတဲ့ သူ မဟုတ်တာကို ဝမ်းသာလို့ ရတာပေါ့” ဟု နန်စီက ဝင့်ကြွားစွာ ပြောပြလိုက်၏။

“အင်း၊ အင်းနော်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါလည်း တစ်နည်းပေါ့။ ဒါ ပေမယ့် သမီးပြောခဲ့တာက အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် သမီးက အဲသလို ပြောတာကိုလည်း သိပ်တော့ မကြိုက်လှဘူး။ တခြားလူတွေ ဖျားနေ ကြတာကို သူ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေအောင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ မမနန်စီ ကစားတာက တစ်ခါတလေ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ” ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေရာ သူ့အဒေါ်အား အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တွေ့ရသည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းကို ရထားနဲ့ အိမ်ထဲအထိ မောင်းပြီး လိုက်ပို့ တာ ဘယ်သူလဲ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ပါ အန်တီရဲ့။ အန်တီ သူ့ကို သိတယ် မဟုတ် လား”

“ဒေါက်တာ ချစ်လတန်။ ဟုတ်လား။ သူ ဒီကို ဘာ လာလုပ်တာလဲ”

“ဪ။ အန်တီကလည်း။ သမီးကို လိုက်ပို့တာလေ။ သမီးက မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ဆီ ဂျယ်လီ သွားပို့တာလေ။ ပြီးတော့”

ဒေါ်ပေါ်လီက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက်ပြီး . . .

“ပေါ်လီယာနာ။ ငါက ပို့တာလို့ သူ မထင်ဘူးနော်”

“မထင်ပါဘူး အန်တီပေါ်လီ။ သမီးက အန်တီ ပို့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

ဒေါ်ပေါ်လီမျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင် သမ်းသွားသည်။

“ငါ ပို့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်လား”

သူ့အဒေါ်က အပြစ်တင်သဖြင့် အထိတ်တလန့် မေးတော့ သူ့မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“အနော့။ အန်တီပေါ်လီပဲ အဲသလို ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

အန်တီပေါ်လီ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ပေါ်လီယာနာ။ ငါက ညည်းကို ပြောတာ။ ဒီဟာကို ငါက ပို့တယ်လို့ မထင်စေချင်လို့ ပြောလိုက်တာ။ ငါက ပို့တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တစ်ခါတည်း သူ့ကို ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု ဆိုကာ စိတ် မသက်မသာနှင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဘုရားရေ။ ဘာများ ထူးလို့ပါလိမ့်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောရင်း သက် ပြင်းချကာ ဤနေရာတွင် သူ၏ဦးထုပ်ကို အမြဲ ချိတ်ရမည်ဟု အန်တီ ပေါ်လီက ပြထားသည်။ သူ့၏ ဦးထုပ်ကို သွားချိတ်ရင်း အောက်စေ့ ဖိလေ၏။

၆
ပေါ်လီယာနာ

မစ္စတာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ထံသို့ ပေါ်လီယာနာ သွားလည်ပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ မိုးရွာသော နေ့တစ်နေ့တွင် တင်မိသိသည် ဒေါ်ပေါ်လီယာနာ အား ထောက်ပံ့ရေးအသင်း အစည်းအဝေးသို့ ခပ်စောစော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပို့ရလေသည်။ ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် သူ ပြန်လာတော့ သူ၏ ပါးပြင်များမှာ ကြည်လင်လျက် ပန်းနုရောင် သန်းနေသည်။ မိုးသက်လေ ဝေ့လိုက်သောကြောင့် သူ၏ ဆံပင်များမှာ ပွထွက်ကာ ဆံညပ်လွတ်သည် နေရာများမှာ အလိမ်အခွေကလေးများ ဖြစ်နေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့အဒေါ်၏ ဤသို့ ကပိုကရို ရုပ်သွင်တို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသဖြင့် “အို အို အို။ အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီမှာလည်း ဒါတွေ ရှိတယ်နော်” ဟု ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်မြူးတူးလျက် အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေသော သူ့အဒေါ်အား ပတ်ချာလှည့်၍ ကခုန်ရင်း လိုက်လာခဲ့၏။

“ဘာတွေ ရှိတာလဲဟဲ့။ တကယ့် ခက်တဲ့ကလေးပဲ”
‘ပေါ်လီယာနာက သူ့အဒေါ်အား ပတ်၍လှည့်ရင်းကပင် . . .’
“အန်တီမှာ ဒါတွေရှိတာ သမီး သိတောင် မသိဘူး။ မသိဘဲနဲ့ ဒါတွေဟာ ရှိနေနိုင်သလား အန်တီ။ သမီးမှာကော ရှိနိုင်သလား။ ကောင်းကင်ဘုံကို မရောက်ခင်လေ။ ရှိလည်း အနက်ရောင်တော့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနက်ရောင်တော့ မမြင်အောင် ဝှက်ထားလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု သူ့နားရွက် အထက်တွင် ဖြောင့်တန်းစွာကုန်နေသော ဆံပင်များကို ဆွဲကာ ဆွဲကာပြလျက် ပြောနေလေ၏။

အန်တီပေါ်လီက သူ့ဦးထုပ်ကို ကပျာကယာချွတ်၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို သပ်၍ သွင်းရင်း “ပေါ်လီယာနာ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာ “အန်တီ။ အန်တီ ခဏနေပါဦး။ အန်တီရဲ့ ဆံပင်တွေကို မသပ်လိုက်ပါနဲ့ဦး။ သမီးပြောနေတာ အဲဒီ ဆံပင်တွေကိုပါ။ အို- အန်တီ။ အန်တီရဲ့ ချစ်စရာ ဆံခွေအနက်ကလေးတွေ။ အို- အန်တီရယ်။ သိပ်လှတာပဲ” ဟု အရေးတကြီး တောင်းတောင်းပန်ပန် အော်ဟစ်နေလေ၏။

“တောက်တီးတောက်တက် ဟယ်။ ဒါထက် ပေါ်လီယာနာ ဘာလဲ။ တထောက်ပံ့ရေးအသင်းကို ဟိုသူတောင်းစားကောင်ကလေးအကြောင်း မဟုတ်က ဟုတ်က သွားပြောရတာက ဘာသဘောလဲ”

“တောက်တီးတောက်တက် မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီကလည်း” ဟု ပထမစကားတစ်ခွန်းကိုသာ ရည်ညွှန်း၍ ဖြေပြီး။

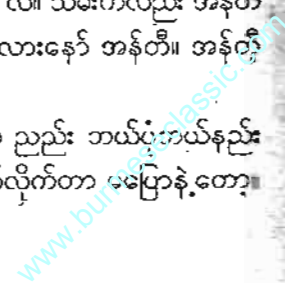
“အန်တီ။ အန်တီဆံပင် အဲသလိုနဲ့ရဲ့ရင် အန်တီ ဘယ်လောက် လှတယ်ဆိုတာ အန်တီမသိဘူးနော်။ အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီဆံပင်ကို မစ္စကံစနီးရဲ့ ဆံပင် လုပ်သလို လုပ်ပေးပါရစေ အန်တီရယ်။ ပန်းလည်း ပန်ပေးပါရစေနော်။ အန်တီကို အဲသလို သိပ် ကြည့်ချင်တာပဲ။ အန်တီက မစ္စကံစနီးထက် အများကြီး ပိုလှမယ်။ သိလား” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ပေါ်လီယာနာ”
(ဒေါ်ပေါ်လီက ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ပေါ်လီယာနာ၏ စကားများသည် သူ့အား ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်ခုန်စေသည် ဖြစ်၍ အသံကို ခပ်မာမာထား၍ အော်ရသည်။ သူ သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ဆံပင် သော်လည်းကောင်း ဘယ်လိုနေသည်ကို ယခင်က ဘယ်သူက ဂရုစိုက်ကြည့်ခဲ့သနည်း။ သူ လှနေသည်ကို ဘယ်သူက ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့သနည်း။)

“ပေါ်လီယာနာ။ ငါမေးတာကို မဖြေသေးဘူး။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာလေ့ သွားပြောရတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ သမီးသိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အန်တီရယ်။ သမီးလည်း အဲဒီကဲ့သို့သွားတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးဆိုတာ မသိလို့ပေါ့။ သွားတော့ သိခဲ့ရတာပေါ့။ သူတို့က ဂျင်မီ လူလားမြောက်လာတာထက် သူတို့အစီရင်ခံစာ ကြီးကျယ်တာကို ပို မြင်ချင်ကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ သမီးတို့ထောက်ပံ့ရေးအသင်းကိုပဲ စာရေးလိုက်တယ်။ ဂျင်မီကလည်း သူတို့နဲ့အဝေးကြီး မဟုတ်လား။ သူတို့အဖို့ ဂျင်မီဟာ မြေဝေးရပ်ခြားက ကလေးပေါ့ အန်တီပေါ်လီ။ သမီးကလည်း အန်တီပေါ်လီရဲ့ မြေဝေးရပ်ခြားက ကလေးပဲ မဟုတ်ဘူးလားနော် အန်တီ။ အန်တီဆံပင်ကို သမီး ဖြီးပေးမယ်နော်။ နော် အန်တီ”

“ဒါပေမယ့် ပေါ်လီယာနာရယ်။ သူတို့ဆီ ညည်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လာတယ်ဆိုတာ သူတို့က ပြောပြတော့ ငါ့မှာ ရှက်လိုက်တာ ပြောနဲ့တော့ ငါလေ”

၁၅၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာသည် ခြေဖျားထောက်၍ ကခုန်ကာ ဟိုမှ သည်မှ ခြေရင်း “ အန်တီက အန်တီဆံပင်ကို မဖြီးရဘူးလို့ မပြောဘူးနော်။ အဲဒီတော့ တစ်ဘက်က လှည့်ယူရမယ်။ ဟိုလိုလေ၊ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ဆီ အန်တီ မပို့တဲ့ ဂျယ်လီလိုလေ။ အန်တီ မပို့ဘူးဆိုတာကို မပြောစေချင်တာထက် အန်တီ အဲဒီနေရာမှာ ခဏ နေဦးနော်။ သမီး ဘီး သွားယူတိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို တက်ပြေးတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက “ ဟဲ့-ဟဲ့ ပေါ်လီယာနာ ပေါ်လီယာနာ” ဟု တားမြစ်ရင်း သူ့နောက်က လိုက်၍ လှေကားအတိုင်း အမောတကော တက်ခဲ့၏။

ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အခန်းတံခါးအရောက်တွင် ပေါ်လီယာနာ ပြန်ဆင် အလာနှင့်တွေ့၍ “ဪ အန်တီ လိုက်လာသလား။ ဒါ ပိုကောင်းတာထက် ဘီးလည်း ယူခဲ့ပြီ။ ကဲ အန်တီ ဒီမှာ ထိုင်။ အမယ်လေး အန်တီရယ်။ သမီး အန်တီဆံပင်ကို ဖြီးခွင့်ရတာ သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု ဂုတ်ရော အတင်းရော အယုတ်မှင်းလိုက်၏။

“ဟဲ့ ပေါ်လီယာနာ။ ငါ၊ ငါ”

ဒေါ်ပေါ်လီစကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ခုံရှေ့က ခုံခိုမိကလေး ပေါ်တွင် ထိုင်မိလျက်သားဖြစ်ပြီး သူ၏ ဆံပင်များမှာလည်း ပြေလျော့ကျကာ သွက်လက်သိမ်မွေ့သော လက်ကလေးဆယ်ချောင်းဖြင့် ဖြီးသင်ခြင်း ခံနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တကယ်ပဲ အန်တီရယ်။ အန်တီဆံပင် သိပ် လှတာပဲ။ မစ္စကီစနီရဲ့ ဆံပင်ထက်လည်း များတယ်။ တကယ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အန်တီက ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ လူတွေ မြင်နိုင်တာပေါ့။ တကယ်ပဲ။ မြင်တဲ့လူတွေတော့ အတော် အံ့ဩမှာပဲ။ ဝမ်းလည်း သာကြမှာပဲ။ အန်တီက ဒါတွေ ဝှက်ထားတာ ကြာပြီပဲ။ ကြည့်နေ အန်တီ။ လူတိုင်းက အန်တီကို ကြည့်ချင်လာလောက်အောင် လှလှကလေး လုပ်စေးလိုက်မယ်”

ဆံပင်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် အကြားက ဒေါ်ပေါ်လီက “ပေါ်လီယာနာ။ ညည်းကို ငါ ဘာကြောင့် ဒါ လုပ်ခွင့်ပြုလိုက်မိမှန်း မသိပါဘူး” ဟု အံ့အားသင့်စွာ ဆိုလေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ အန်တီပေါ်လီ။ လူတွေက အန်တီကို ကြည့်ချင်ထယ်ထဲက အန်တီ ဝမ်းသာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အန်တီကော လှတာတွေဆိုရင် ကြည့်ချင်ဘူးလား။ သမီးတော့လေ လှတဲ့လူတွေများ ကြည့်ရရင် သိပ်ပျော်တာပဲ။ မလှတဲ့လူများ ကြည့်ရပြန်တော့လည်း သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်းစွာ ရံတယ် အန်တီရဲ့”

“နေ၊ နေပါဦးဟဲ့”

“သမီးက ဆံပင်တွေ ဘာတွေဆို သိပ် ဖြီးပေးချင်တာ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဆိုလိုက်သည်။

“ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေရဲ့ ဆံပင်ကို သမီးတော်တော် ဖြီးပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့အထဲမှာ အန်တီလောက် ဆံပင်ကောင်းတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒါတောင် မစ္စကီစနီရဲ့ ဆံပင်ဆို အတော်ကလေးတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ တစ်နေ့လေ သူ့ကို သမီး ဖြီးလိမ်းဝတ်ဆင်ပေးမိက်တာ အတော်ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်။ သိလား”

“ဪ ဒါထက် အခုပဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာ အန်တီကို မပြောသေးဘူး။ ကဲ ဆံပင်တွေတော့ ဖြီးလို့ ပြီးပြီ။ အခုကလေး အန်တီကို ဒီလိုပဲ ထားခဲ့မယ်။ အန်တီ လှုပ်လည်း မလှုပ်နဲ့၊ ချောင်းလည်း မကြည့်နဲ့။ မကြည့်ဘူးလို့ အန်တီ ကတိထားရမယ်နော်။ သမီး မြန်မလာမချင်း မလှုပ်ပါဘူး။ ချောင်း မကြည့်ပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်နော်။ ဟုတ်လား နော်” ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ အပြေးကလေး ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက အသံထွက်၍ မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ သူ့ဘူမ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် လုပ်သွားသည် ဆံပင်ကို ချက်ချင်း ဖြည့်ချက်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ထုံးမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလျက်ရှိသည်။ ချောင်းကြည့်ဆိုသည် ကိစ္စကိုတော့ သူ အရေးမထား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မှန်ခုံထဲခုံက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ရိပ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိတော့ သူပါးပြင်များ နှင်းဆီရောင် သန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ မြင်ရသည် မျက်နှာမှာ မငယ်တော့သည်မှန်သော်လည်း ယခုအခိုက်အတန့်မှာ မျက်လက်လှုပ်ရှားလျက် ပါးများမှာ ပန်းနုရောင် လှနေသည်။

၁၅၆-မေတ္တာရှင်မက်လေး ပေါ်လီယာနာ

မျက်လုံးများမှာ အရောင် တောက်နေကြသည် အပြင်ဘက်တွင် မိုးသက်လေ ဝှေ့ထား၍ ခတ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသော သူ၏ ပိတ်တုံးရောင်ဆံပင်များ လျော့ ရဲရဲ လှိုင်းတွန်းများအဖြစ် နဖူးပေါ်တွင် ဝဲ၍ နားရွက်များပေါ်မှ လှပစွာ စိုက်၍ အိ၍ ဆင်းလျက်ရှိသည်။ နူးညံ့သော ဆံခွေကလေးများကလည်း ဟိုနား တစ်ခွေသည်နားတစ်ခွေ အိလျက်။”

မှန်ထဲတွင်မြင်ရသော သူ့ရှုပ်ပုံကို ကြည့်၍ ငေးမောနေမိသဖြင့် သူ့ဆံပင်ကို ဖြည့်ချပစ်လိုက်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့လျော့သွားတစ် တူသည်။ ပေါ်လီယာနာ ပြန်ဝင်လာပြီး သူ လှည့်မကြည့်နိုင်မီ သူ့မျက်နှာပေါ် သို့ အဝတ်ခေါက်တစ်ခု ရောက်လာကာ နောက်က ချည်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့ ပေါ်လီယာနာ။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်” ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်သည်။
“အဲဒါ အန်တီကို မလုပ်စေချင်လို့ အန်တီ။ အန်တီ ချောင်းကြည့် မှာစိုးလို့ လက်ကိုင်ပုဝါ ပိတ် စည်းထားတာပဲ။ ကဲ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ သီး တစ်မိနစ် မကြာဘူး။ ပြီးတော့ အန်တီကို ပြမယ်... ”

“ဟဲ့ ပေါ်လီယာနာ။ ဖြုတ်စမ်းပါ ကလေးရယ်။ ဘာတွေများ လျှောက် လုပ်နေတာလဲ” ဟု ပြောရင်း စိုင်ရာမှ ထတော့၊ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် နူးနူးညံ့ညံ့ အရာတစ်ခု တင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပေါ်လီယာနာက ဘာမျှမပြောဘဲ ဇာပုဝါလှလှကလေး တင်ကာ အတွန့်ကလေးများ ကြွကြွရွရွပေါ်နေအောင် သူ၏ တုန်ယင်သော လက် ချောင်းကလေးများဖြင့် ပြုပြင်လျက်ရှိ၏။ ဇာပုဝါကလေးမှာ သိမ်းထားတာ ကြာပြီဖြစ်၍ အနည်းငယ် ဝါနေပြီး လာဗင်ဒါ ရေပွေးနံ့ကလေးဖြင့် ထုံနေ သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်က နန်စီ အထပ်ခိုး ရှင်းစဉ်က ပေါ်လီယာနာ ဤပုဝါ ကလေးကို တွေ့သည်။ ယနေ့ ပေါ်လီယာနာက သူ့အဒေါ်တို့ မစွက်ဝိုက်အား ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပေးသလို ပေးဖို့ စိတ်ကူးရတော့ ဒါကို သူ သတိရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အလုပ် ပြည့်စုံတော့ ပေါ်လီယာနာက ကျေနပ်စွာ ကြည့်ပြီး တစ်ခုကလေး လိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မဆိုင်းမတွပင် သူ့အဒေါ်အား

လသာဆောင်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ လေသာဆောင်ဘက်တွင် သူ့ လက်လှမ်း ပီသောနေရာ၌ နှင်းဆီနီနီကလေးတစ်ပွင့် ရာသီနှောင်းလျက် ပွင့်နေသည်ကိုမြင်ထားသည်။

“ဟဲ့ ပေါ်လီယာနာရဲ့။ ဘာ လုပ်ဦးမလို့လဲ။ ငါ့ကို ညည်း ဘယ်ခေါ် ဘူးမလို့လဲ။ ဒီကောင်မလေးဟာလေ... ”

အန်တီပေါ်လီသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆုတ်ဆိုင်းနှင့်ပင် ငြင်းဆန်ရင်း ပေါ်လီယာနာ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားလေ၏။

“ဒီနားတင်ပါ အန်တီရဲ့။ ခဏလေးပါ။ လေသာဆောင်ဘက်ကိုပါ။ အန်တီကို အပြန်သုံး ပြီးအောင် လုပ်မှာပါ” ဟု ပြောရင်း နှင်းဆီပန်းကို ဆွဲ ဆွတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ပေါ်လီ၏ လက်ဝဲဘက်နား၏ အထက်နားစဉ် ပန်ပေး ဆိုက်၏။ ပြီးမှရှင် မျက်လုံးများကို ပိတ်စည်းထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖြုတ်၍ အဝေးကြီး ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး

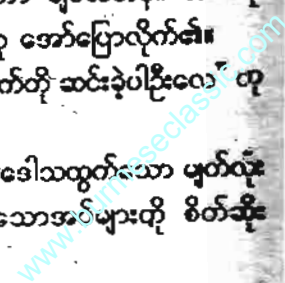
“ကဲ အန်တီ ကြည့်တော့။ ဟာ အန်တီပေါ်လီ။ သမီးအန်တီကို ဆင်ပေးတာ အန်တီ ဝမ်းသာမှာပဲ သိလား” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြော လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် လှပစွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ ကြည့် မိသည်။ ထိုအခိုက် သူ့နှုတ်ခမ်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ လန်ဖျပ်သွားသလို “ဟယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး အော်ရင်း သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။

ပေါ်လီယာနာလည် သူ့အဒေါ် အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်ရာသို့ ထိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံထဲသို့ မြင်းရထားကလေးတစ်စီး မောင်းဝင်လာနေ သည်ကို လေသာဆောင်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းရထား မောင်းလာသူကိုလည်း ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ သို့နှင့် သူသည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ တုန်းထွက်လျက် “ဒေါက်တာချစ်လတန် ဒေါက်တာ ချစ်လတန်။ သမီးတို့ တွေ့ချင်လို့လား။ သမီး အပေါ်မှာ မှီပါတယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဆရာဝန်က ပြုံးစာ “ဟုတ်တယ်။ အောက်တို ဆင်းခဲ့ပါဦးလေ” ဟု ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် မျက်နှာများ နီမြန်းလျက် ဒေါသထွက်သော မျက်လုံး များဖြင့် ဒေါ်ပေါ်လီသည် ဇာပုဝါ၌တွယ်ထားသော အပ်များကို စိတ်ဆိုး

၁၆၀-မေတ္တာခွင်မတလေး ဝေါ်လီယာနာ

“ဟုတ်လိမ့်မယ်။ သူ ဝမ်းမသာပေဘူး။ ခုမှ သတိရတယ်။ ဦးလေး
မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ ပြေးတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း အဲသလို ဝတ်ဆင်ထားတာ
အမြင်ခံရတာကိုလည်း ပြောနေသေးတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“အေး။ ဦးလေးလည်း အဲသလိုတော့ အထင်သား” ဟု တိုးတိုး
လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ဦးလေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ ဝမ်းမသာရမှာလဲ။ သူ့
လည်း သိပ် လှနေတာပဲဟာ”

ဆရာဝန်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ သူသည် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်ထန်
၏ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ကြသည်တိုင်အောင် နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြော
ချေ။

ယနေ့တော့ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်ထန်သည် ပေါ်လီယာနာအား ပြုစု
နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ မင်းဟာ အင်မတန် လူတစ်ဦးကဲ့သို့အပေါ်မှာ
ခွင့်လွှတ်တတ်သူ ပါလားဟင်။ မဟုတ်ရင် မင်း တို့ကို ဘယ် လာတွေ့တော့
မလဲ”

“သမီးက လာရတာကို တကယ် ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်
ထန်။ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမသာရမှာလဲဆိုတာ အကြောင်းရာလို့လည်း မရပါဘူး”

“ဪ။ တို့တ မင်း တစ်နေ့တ ဂျယ်လီလာပို့တုန်းကရော တို့
ခြေကျိုးနေတော့ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကရော မင်းအပေါ်မှာ အတော်တလေး
မြို့မြို့ငြင်ငြင် လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒါတွေအတွက် မင့်တို့ ကျေးဇူးတင်စကားတောင်
မပြောခဲ့မိဘူးထင်ပါရဲ့။ အဲသလောက် ကျေးဇူးတန်းထားတာတောင် လာတွေ့
သေးတယ်ဆိုတော့ မင်း အင်မတန် ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းဟာ
မင်းလည်း သိမှာပေါ့”

ပေါ်လီယာနာက မနေတတ် မထိုင်စုတ်ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားလျက် မှိုက်။

“ဒါပေမယ့် သမီးက ဦးဦးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လေ။ ဒီလို
လေ။ ခြေကျိုးတာကို ဝမ်းသာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်ထန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး။ တို့ နားလည်ပါတယ်။မင်းတ တစ်ခါတစ်ခဲ၊ လျှာသွတ်
လွန်းတာပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင့်တို့ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ အဲဒီနေ့က မင်း လုပ်ပေးတာ ကြည်ပြီး အာဂမိန်းကလေးလို့လည်း
တို့ထင်ပါတယ်။ ဂျယ်လီအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပေါ်လီယာနာက စိတ်ဝင်စားစွာ

“ဦးဦး ဂျယ်လီ ကြိုက်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်ထန်က ...

“သိပ် ကြိုက်တာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ အန်တီဝေါ်လီ ဝေ့တဲ့ ဂျယ်လီထဲ

၁၆၂-မေတ္တာရှင်မုကလေး ပေါ်လီယာနာ

မရှိတော့ဘူးနဲ့ တုတယ်" ဟု ပြုံးစေလုပ်၍ စပြောတော့၊ ပေါ်လီယာနာမှာ မနေတတ်သလိုဖြစ်သွားပြီး "မ... မရှိတော့ဘူး ဦးဦး" ဟု အားတုံအားနာ ပြန်ပြောပြီး မျက်နှာ နီမြန်းလျက်

"သ... သည်းခံပါ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ ဟိုတစ်နေ့က သ... သမီး အန်တီပေါ်လီ ဂျယ်လီ မဖိုအူလီ ပြောတာ တစ်ခါခါ ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ သူသည် ယခု ပြန် ရွတ်၍ မနေတော့။ သူ၏ ရှေ့တည်တည် သို့သော် စိုက်ကြည့် လျက် မှတ်လားများသည် ရှေ့၌ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို ဖောက်ထွင်း၍ အဝေးသို့ သွားလေ့ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ သူသည် ပင်သက်ရှည်ကြီး ရိုက်လိုက်ပြီး ပေါ်လီယာနာအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ စကားပြောတော့ သူ့မှာ အကျင့်ပိုမိုနေသော ဘုရားကျအသက် မပျောက်တတ်သေး။

က... က... ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ သမီးကို အခေါ်လွှတ် လိုက်တာ တို့ ပွန်းသီးနေတာကို တွေ့ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ အပြင်ဘက်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာလေး တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ အခန်းကြားလေး။ သိလား။ မိဖုန်း သိပ်မဝေးတဲ့ ထောင့်က မုန့်စာခါနဲ့ စာအုပ်ဘီရို အောက်သုံးဘက်မှာ ပန်းကြွထွင်းထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံး တွေ့လိမ့်မယ်။ ယိုအဖွားကြီးတို့ တခြား တစ်နေရာရာကို ရှင်း မပို့လိုက် ငြင်ပေါ့လေ။ အဲဒီသေတ္တာ ဒီကို ယူခဲ့လေးတော့လေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း မနိုင်ပါလိမ့်စင်"

"အို၊ သမီး အားဆန်ပါတယ်" ဟု ထိုင်ရာမှ ထရမ်း ပြောပြီး များမကြာမီ အချိန်အတွင်း ပေါ်လီယာနာ သေတ္တာနှင့်အတူ ပြန်လာလေ၏။ ထိုစဉ်က နာရီပိုက်ကား ပေါ်လီယာနာအဖို့ ပျော်စရာအလွန်ကောင်းသော နာရီပိုက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အား အလှူခိုင်းလိုက်သော သေတ္တာကလေးမှာ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် မရီးထွက်သည် နှစ်များက စုဆောင်းထားခဲ့သော ပစ္စည်းအဆန်းများ ထည့်ထားသည်။ ပစ္စည်း တစ်ခုစီမှာလည်း နားထောင်ချင်စဖွယ် အကြောင်းများ ရှိသည်။ တရုတ်ပြည်မှ အဆန်းတကြယ် ထွင်းထုထားသော စစ်ဘုရင်ရုပ်များ၊ အိန္ဒိယပြည်မှ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ထုထားသော နတ်ရုပ်စသည် ပါဝင်သည်။

ဤနတ်ရုပ်အကြောင်းကို နားထောင်ပြီး ပေါ်လီယာနာက တစ်ခု

တစ်ခုကို ခုတ်ဖောက်ရမ်းခေ့... ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ သမီးကို အခေါ်လွှတ် လိုက်တာ တို့ ပွန်းသီးနေတာကို တွေ့ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ အပြင်ဘက်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာလေး တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ အခန်းကြားလေး။ သိလား။ မိဖုန်း သိပ်မဝေးတဲ့ ထောင့်က မုန့်စာခါနဲ့ စာအုပ်ဘီရို အောက်သုံးဘက်မှာ ပန်းကြွထွင်းထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံး တွေ့လိမ့်မယ်။ ယိုအဖွားကြီးတို့ တခြား တစ်နေရာရာကို ရှင်း မပို့လိုက် ငြင်ပေါ့လေ။ အဲဒီသေတ္တာ ဒီကို ယူခဲ့လေးတော့လေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း မနိုင်ပါလိမ့်စင်"

ဤနတ်ရုပ်ခေါက် အလည်လာရသည်မှာ နှစ်လို့ထပ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သေတ္တာကလေးထဲမှ ပစ္စည်းအဆန်းများအကြောင်းသာ မဟုတ်ဘဲ အခြားအကြောင်းများကိုလည်း ပြောကြားသေးသည်။ သူတို့ ပြောခဲ့ကြသည့်မှာ ပေါ်လီယာနာ အကြောင်း၊ နန်စီ အကြောင်း၊ အန်တီပေါ်လီ အကြောင်းကို ဖြစ်၍ သူ၏ နေ့စဉ်နေပုံထိုင်ပုံ အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောကြသည်။ သူတို့ အနောက်ဘက်ခြံတွင် နေထိုင်စဉ်ကျအရာကြောင်းများကိုလည်း ပြောကြသည်။

သူ ပြန်ချိန်နီးသောအခါတွင်မှ ခက်ထန်တင်းမာလှသော ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ထံမှ သူ့ဘယ်တော့မှ မကြားဘူးသော လေးသံမျိုးကို ကြားရလေသည်။ "ဟို... ကလေးခလေးရယ်။ တို့ဆီကို ခဏခဏ လာလည်ပါနော်။ လာမယ်ဟေ့ဟိုလား။ ဦးဦးတစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပြီးငွေလွန်းလို့ပါ။ သမီးကိုလည်း ဦးဦးအနားမှာ အမြဲ ရှိနေစေချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ပြောပြမယ်။ သမီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ဆီရပြီးတဲ့နောက် အစတော့ သမီးလေးကို နောက်ထပ် မလာစေချင်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ သမီးလေးကို မြင်ရင် ဦးဦး မေ့ပစ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားတာကို သတိရလွန်းလို့ပါ။ ဒါကြောင့် သမီးကို ဘယ်အတောအခါမှ မလာစေချင်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့တာနဲ့ နေ့စဉ်လိုလို ဆရာဝန်က သမီးကို ခေါ်ရလေး မေးတော့ မခေါ်ခဲ့ပါနဲ့လို့ ပြောခဲ့ရတယ်။

"နောက် အတော်ကြာလာတော့ သမီးကို သိပ် တွေ့ချင်မြင်ချင်နေ

ခါနီး-ဝတ္ထုရှင်စတေး ပေါ်လီယာနာ

တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ သမီးကို မတွေ့မမြင်ဘဲ နေရတာကိုတ ဦးဦး ပေးချင်တာဆို ပိုသတိရစေတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကို အခု လာစေချင်တယ်။ လာမယ် မထုတ်လား ဟင်”

ပေါ်လီယာနာက အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်နေရသော သူ့၏ ကြေတွဲဖွယ်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများမှာ ကရုဏာအရောင်များ တောက်ပလျက်က “လာမှာပေါ့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ သမီး သိပ် လာချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က သိမ်မွေ့စွာပင် . . .

“ကျေနူးပဲ သမီးရယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ညနေစာ စားပြီးကြသောအခါ အိမ်နောက်ဖေး လေသာဆောင်တွင် ပေါ်လီယာနာက နန်စီအား မစ္စတာရွန်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ ပန်းကြွထွင်း သေတ္တာကလေးနှင့် အထဲ၌ပါသော ပိုမို အံ့ဩဖွယ်အရာများ အကြောင်း များကို ပြောပြနေလေသည်။

“အင်း၊ ဒါလောက် စိတ်ဆိုးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဘယ်သူ့စွဲစကားမပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ကလေး သမီးကို ဒါတွေ ထုတ်ပြပြီး စကားတွေ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာနော်။ တကယ်ပဲ”

ပေါ်လီယာနာက “ဟင့်အင်း မမ၊ သူက စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်ဘတ်က တင်ပါ” ဟု ကဗျာကယာ ကန့်ကွက်လိုက်ပြီး . . .

“လူတွေက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မြင်နေကြလဲ မသိဘူးနော်။ သူ့အကြောင်းကို သိရင် ဒီလို မြင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီကတောင် သူ့ကို မကြိုက်ဘူးနော်။ သူတို့ဆိုရင် ဂျယ်လီတောင် မပိုဘူး သိလား။ သူ ပိုတယ် ထင်မှာတောင် သိပ် စိုးတာ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူအတွက် သူ့မှာ ဝတ္ထုရှားမရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့အေး။ ဒါပေမယ့် မမ နားမလည်နိုင်တာက ဘယ်လို ဘယ်လိုများ သမီးလေးကို သူ့ချစ်သွားရသလဲ ဆိုတာပဲ။ သမီးကို ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် သူက ကလေးချစ်တတ်တဲ့ လူစားမှ မဟုတ်တာ။ တကယ် တကယ်”

ပေါ်လီယာနာက ဖော်ရွှင်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ချစ်တတ်ပါတယ် မမရဲ့။ အင်း၊ အမြဲ ချစ်မနေနိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒီနေ့ပဲ သူ သမီးကို တစ်ခါတည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်သေးတာပဲ။ သမီးကိုမြင်ရင် သူ မေ့ချင်နေတာ တစ်ခုကို သတိရလာလို့တဲ့လေ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ . . .

နန်စီက ရုတ်တရက် ဖြတ်၍

“ဘာ၊ ဘာတဲ့။ သမီးကိုမြင်ရင် သူ မေ့ချင်နေတာကို သတိရလို့တဲ့။ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ”

“သူ မေ့ချင်နေတာက ဘာတဲ့လဲ”

“မပြောဘူး မမရဲ့။ ‘သူ မေ့ချင်နေတဲ့ဟာ’ လို့ပဲ ပြောတယ်” နန်စီက အံ့ဩလှသောအသံဖြင့် . . .

“ဟာ။ . . . အဲဒါ မြှုပ်ကွက်ပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး

“သမီးကို ဒါကြောင့် သူ့ချစ်သွားတာကိုး။ အို၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ပေါ်လီယာနာ။ ဒါ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ မမ အဲသသလို ဝတ္ထုတွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးတာပဲ။ အားလုံး မြှုပ်ကွက်ကလေးတွေနဲ့ချည်းပဲ။ အမယ်လေးတယ် ကြည့်ပါဦး။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် တကယ်ဖြစ်နေတာ ကိုး။ တစ်ချိန်လုံး မသိခဲ့ဘူးလေ။ ကြည့်။ ကဲ ကဲ ပြောစမ်း ပြောစမ်း။ သူ ပြောသမျှအားလုံး ပြောပြကွယ်နော်။ ပေါ်လီယာနာက သိပ်ချစ်စရာတောင်းတာပဲ။ သမီးကို သူ ချစ်တယ်ဆိုတာ မဆန်းဘူး။ တကယ် တကယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“သူ သမီးကို မချစ်ပါဘူး မမရဲ့။ သမီးက သူ့ကို သွား စကားပြောမှ ချစ်တာပါ။ အဲဒီတုန်းက သမီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာတောင် သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျယ်လီ သွားပိုမှ သိတာ။ အဲဒီတုန်းက ဒါကို အန်တီပေါ်လီတို့က မဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်အောင် ပြောမြဲလို့ သိလား ပြီးတော့”

နန်စီက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ ဆုပ်လိုက် “ပေါ်လီယာနာ။ မမ သိပြီ၊ သိပြီ။ သိပါပြီ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောကာ ပေါ်လီယာနာ၏ဘေးတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ

“ကဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောနော်။ မှန်မှန် ပြော။ သူက သမီးကို ဒေါ်ပေါ်လီရဲ့ တူမဖြစ်မှန်း သိသွားပြီးမှ သမီးကို နောက်ထပ် မတွေ့

ခင်ခင်-စေတနာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်

“ဒါပေါ့။ သမီးက အဲဒါကို အရင်တစ်ခေါက် သွားတွေ့တုန်းက ပြောခဲ့တာ။ သူက မတွေ့ချင်တော့ဘူး အောက်မေ့တာကို ဒီနေ့မှ ပြောတာ”

နန်စီက “မမလည်း အဲသလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပေါ်လီတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဂျယ်လီပို့တာလို့ မဖြစ်စေချင်ဘူးနော်” ဟု ဆက်မေးနေ၏။

“မပို့ချင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်”

“သမီးက အန်တီပေါ်လီပို့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်” ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မမရဲ့။ သမီးက...”

“အဲဒီ ကတည်းကစပြီး သူ သမီးကို ဒေါ်ပေါ်လီတူမ မှန်းလည်း သိသွားရော အမူအရာတွေ ပျက်ပြီး အော်လိုက်တစ်လိုက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အမူအရာတော့ ပျက်တယ်။ ဂျယ်လီနဲ့ မတ်သက်လို့လေ” ဟု ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် စဉ်းစားရင်း မဖြေလိုက်သည်။

နန်စီက သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ...

“ဒီလိုဆိုရင် သိပြီ။ သေချာတယ်။ ကဲ နားထောင်။ မမ ပြောမယ်။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ဟာ ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်ရဲ့ ချစ်သူပေါ့” ဟု လေးလေးနက်နက်ဆိုရင်း ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ နောက်သို့ တစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်ရသေး၏။

ပေါ်လီယာနာက “ဟာ၊ မမနန်စီ။ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ အန်တီပေါ်လီက သူ့ကို ကြိုက်မှ မကြိုက်တာ” ဟု ကန့်ကွက်သည်။

နန်စီက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကာ

“အေးပေါ့။ ဘယ် ကြိုက်မလဲ။ ရန်ဖြစ်ထားကြတာကိုး” ဟု ဆိုသည်။

ပေါ်လီယာနာကတော့ မယုံချင်သေး။

နန်စီက သက်ပြင်းရှည် နောက်တစ်ချက် ချကာ သူ့ပုံကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မမပြောတာ ဒီလိုလေ။ သမီး မလာခင်ကလေးတင်ပဲ မစ္စတာတွမ်က

မမကို ပြောတယ်။ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ တစ်ခါက ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ မမက မယုံပါဘူး။ သူ့ပုံကြီးနဲ့ ချစ်သူ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မယုံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာတွမ်က ရှိတယ်တဲ့။ ဟောဒီမြို့ထဲမှာပဲ နေနေတာတဲ့။ ကဲ- အခုတော့ သိရပြီပေါ့။ အဲဒါ ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန် ပဲပေါ့။ သူ့ဘဝမှာလည် လျှို့ဝှက်ချက် ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲသလို ခန်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ခိုက်နေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စကားမပြောဘဲ နေတယ် မဟုတ်လား။ သမီးဟာ ဒေါ်ပေါ်လီရဲ့ တူမမှန်းသိရော သူ့အမူအရာလည်း ထူးခြားလာရော မဟုတ်လား။ ကဲ... အခု သမီးကို မြင်ရင် သူ မေ့ချင်နေတာ တစ်ခုကို ထုတ်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ဒေါ်ပေါ်လီဆိုတာကို ဘယ်သူ မသိဘဲ နေမလဲ။ ဒေါ်ပေါ်လီယာနာရယ်၊ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတဲ့ ဥစ္စာကြီးပဲ။ တကယ် တကယ်”

ပေါ်လီယာနာမှာ အံ့အားသင့်လျက် မျက်လုံးပြူးကာ

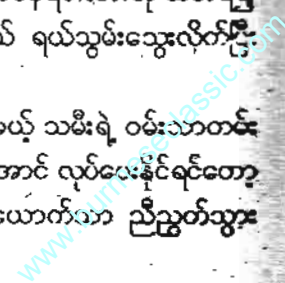
“ဒါပေမယ့် မမနန်စီရဲ့။ သူတို့ပဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်တည်ကြရမှာပေါ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးဟာ အကြာကြီး တစ်ယောက်တည်း နေလာကြတာ ပြန်ပေါင်းရင် ခမ်းသာကြမှာပဲ ထင်ပါတယ်...” ဟု စောဒကတက်ပြန်သည်။

နန်စီက ခပ်ကြွားကြွားလေသဖြင့်

“ဒါတော့ သမီးက ချစ်သူတွေအကြောင်း သိပ် မသိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သမီးက ငယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်လေ။ ဒီမှာ သမီးလေးရဲ့ ‘ပမ်းသာတမ်း ကစားနည်း’ ကို မကစားတတ်တဲ့ လူရယ်လို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ ချစ်သူတွေပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်။ အဲဒါ သူတို့ဝေခဲ။ ကောက်နေလိုက်ကြတာမှ ကွေးလို့ မဟုတ်လား”

ပြောရင်းက အဒေါ်အတင်း တူမအား ပြောနေရပါလားဟု သတိရ၍ မှတ်တရက် ရပ်ထားလိုက်သော်လည်း အနည်းငယ် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အလကားပါ ပေါ်လီယာနာရယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ ဝမ်းသာတမ်း ကစားနည်း သူတို့ကစားတတ်ပြီး ပြန် သင့်မြတ်ကြအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ အတော် တော်တယ် ဆိုရမှာပဲ။ အင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ညီညွတ်သွား

၁၆၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ကြရင်တော့ လူတွေ အတော် အံ့သြကြမှာပဲနော်။ တကယ်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ တကယ်၊ တကယ်”

ပေါ်လီယာနာက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ သို့သော် မကြာမီ သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လေးနက်သော အတွေးများ ပေါ်လွင်၍ နေလေ၏။

ပြောရန်အတွက်

ပူနွေးသော ဩဂုတ်လ၏ နေ့များတွင် ပေါ်လီယာနာသည် ပင်ဒယ်လ်တန် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်ကြီးသို့ မကြာခဏ အလည်ရောက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသွားရသည်မှာ သိပ် အကျိုးရှိလှသည် ဟူ၍တော့ သူ မထင်မိပေ။ သူ့ကို တွေ့ချင်လှ၍ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ခဏခဏ အခေါ်လွှတ်သည်မှာ တော့ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်လီယာနာ လိုက်သွားပြန်တော့လည်း သူ့မှာ ပိုမို ပျော်ရွှင်လာသည် မရှိ ဟူ၍ ပေါ်လီယာနာ ထင်မိသည်။

သူသည် ပေါ်လီယာနာအား စကားလည်း ပြောပါသည်။ ထူးခြားသောလှပသော ပစ္စည်းများ၊ စာအုပ်များ၊ ပန်းချီကားများနှင့် အဆန်းများကိုလည်း ပြသပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပုံကို ထုတ်ဖော်၍ ညည်းတွားသည်။ သူ့အိမ်တွင် သူ့ အလိုမရှိသော သူများ၏ ခြယ်လှယ်မှုကို ခံကာ စိတ်တိုနေရသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ပေါ်လီယာနာ စကားပြောသည်ကိုတော့ ကြားချင်ဟန် တူပါသည်။ ပေါ်လီယာနာကလည်း သူ့ကို စကားပြောပါသည်။ ပေါ်လီယာနာက စကားပြောရခြင်းကို နှစ်သက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တိုင်းမှာမူ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် နာကြည်းနေသော သူ့ရုပ်သွင်ကို မြင်ရ၍ ပေါ်လီယာနာမှာ ရင်ထဲတွင် မချမ်းသာရှာ။ ဤသို့ ဖြစ်တော့လည်း သူပြောလိုက်သည် စကားထဲက မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်အား ဤသို့ နားကြည်းစေသည် စကားများ ပါလေသလားဟုလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

သူ့ကို ဝမ်းသာတမ်း ကစားနည်း ပြောပြပြီး ကစားရန် အတွက်မူကား ပေါ်လီယာနာ အခါအခွင့် မသင့်နိုင်သေးချေ။ သူ့အား ပြောပြရန် နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် စကားအစဖြစ်သည် သူ့အဖေ ဘာပြောသည်ဆိုသည်ကို စမိတိုင်းပင် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် စကားကို နှုတ်တရက်ဖြတ်၍ အခြားအကြောင်းများကို လီးလွဲပစ်လိုက်တတ်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာ၏ စိတ်တွင် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် တစ်ခါက သူ့အနုတီပေါ်လီ၏ ချစ်သူ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက

၁၇၀-မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

သူတို့၏ စိတ်ညစ်စရာ အထီးကျန်ဘဝများကို သာယာပျော်ရွှင်စေမည် စေတနာမေတ္တာသစ္စာအပြည့်ဖြင့် နှလုံးပိုက်ထားပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ဤဆန္ဒကို မည်သို့ ဖြည့်စွမ်းရမည်ကိုကား သူ မသိနိုင်ချေ။ သူသည် သူ့အပေါ် အကြောင်း မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်အား ပြောပြ၏။ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ရံခါ ယဉ်ကျေးစွာ ရံခါ စိတ်တိုစွာ နားထောင်လေ့ရှိသည်။ အများအားဖြင့်ကား သူ၏အမြဲတမ်းတင်းမာသော မျက်နှာပေါ်တွင် မခံနိုင်အောင် နှလုံးများ တွေ့ရတတ်၏။

သူ့အပေါ် အားလည်း မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်အကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့မဟုတ် ပြောပြရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့အား ကြာရှည် နားထောင်လေ့ မရှိချေ။ ဤစကားကို စလိုက်တိုင်း သူ့မှာ အခြားစကား တစ်ခုကို လွှဲပြောစရာ ရှိနေသော်လည်း ဒါကိုတော့ သူ့အပေါ် က အခြားလူများအကြောင်းပြောလည်း ပြုလုပ်မြဲ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာချစ်လတ်အကြောင်း ပြောတော့လည်း ဤသို့ပင် စကား လွှဲလွှဲပစ်လိုက်သည်။ အန်တီပေါ်လီသည် အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာချစ်လတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစ်ခါက ပေါ်လီယာနာ အအေးခံပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပိတ်နေခဲ့ရစဉ်က . . .

“ညကျလို့မှ မသက်သာရင် ဆရာဝန် ခေါ်ရမယ်” ဟု အန်တီပေါ်လီ က ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာက “ခေါ်မလာ။ ဒါဖြင့် မသက်သာအောင် လုပ်ဦးမှပဲ။ ဒေါက်တာချစ်လတ်ကို လိပ် တွေ့ချင်နေလို့” ဟု ရယ်ရင်း ပြောတော့ အန်တီပေါ်လီက . . .

“ဒေါက်တာချစ်လတ်ကို မခေါ်ဘူး ပေါ်လီယာနာ။ ဒေါက်တာချစ်လတ်က တိုးသုံးနေကျ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ ညည်း ပိုဆိုးလာရင် ဒေါက်တာဝါးရင်းကို ခေါ်မှာ” ဟု ခပ်မာမာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ပေါ်လီယာနာ ပို ဆိုးမလာ၍ ဒေါက်တာဝါးရင်းအားလည်း မခေါ်ရတော့ချေ။ ထိုနေ့ညနေက သူ့အပေါ် အား “ဒေါက်တာ ဝါးရင်းတို့ ခေါ်ရမယ်ဆိုလည်း သမီး ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒေါက်တာဝါးရင်းကိုလည်း သမီးချစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာချစ်လတ်ကို ပို ချစ်တယ်။ သမီးက သူ့ကို မခေါ်ရင် သူ့စိတ်ဆိုးမှာ စိုးတယ်။ တကယ်တော့ အန်တီတို့ သမီး ပြင်ဆင်ပြီး

သူ့နေတုန်း ပြင်သွားတာ။ တကယ်တော့ သူ့အမြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ အန်တီရဲ့ ချစ်ခြင်းပဲ။

“တော်ပြီ ပေါ်လီယာနာ။ ဒေါက်တာချစ်လတ်အကြောင်း ဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ စကားစပ်ပြီး ပြောမနေချင်ဘူး” ဟု ယတိပြတ် စိတ်ပင်လိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာလည်း သူ့အပေါ် အား ညှိုးငယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချမိသည်။

“အန်တီပေါ်လီရယ်၊ အန်တီပိုးပြင်ကလေးတွေ အဲသလို ပဲနီးနုရောင် ခန်းနေတာ သမီး သိပ် ကြည့်ချင်တာပဲ။ ဆံပင်ကိုလည်း သိပ် ပြီးပေးချင်တာပဲ။ ဪ၊ အန်တီပေါ်လီရယ်”

ပြောနေရင်းကပင် သူ့အပေါ်က ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ဩဂုတ်လ ကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင် ဖွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ထံသို့ နံနက် စာစော ပေါ်လီယာနာ အလည်ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ၏ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အိပ်ရာရောင်၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အနီနှင့် ခရမ်းရောင် အစင်းများ နေရောင်ဟပ်လျက် ပြီးကျနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ စိတ်တရက် ရပ်ကြည့်မိသည်။

“ဟာ၊ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်ကန်။ တကယ် သက်တန် အငယ်ကလေးပါလား။ တကယ်သက်တန်က ဦးဦးဆီကို လာလည်နေပါလား” ဟု မျှော်ရှင်စွာ အော်လျက် ခပ်ရွရွ လက်ခုပ်တီးမိ၏။

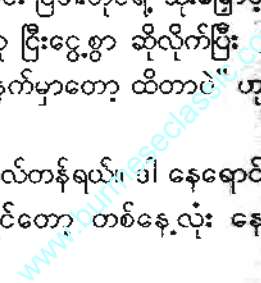
“အို၊ အို၊ အို။ သိပ် လှပါလား။ ဘယ်က ဝင်လာတာပါလိမ့်” ဟုလည်း မိမိ၏။

မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်က ခပ်လေးလေး ရယ်လိုက်သည်။ သူသည် အနေ နံနက် လောကကြီးနှင့် မသင့်မြတ်ဖြစ်နေဟန် တူ၏။

“အင်း။ ပြတင်းပေါက်မှာရှိတဲ့ အပူချိန်တိုင်း ပြဒါးတိုင်ရဲ့ သုံးမြှောင့် နံရောင်ကတစ်ဆင့် ဝင်လာတာ နေမှာပေါ့” ဟု ပြီးငွေ့စွာ ဆိုလိုက်ပြီး

“ဒါကို နေ မထိရဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် မနက်မှာတော့ ထိတာပဲ” ဟု ညည်း ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သိပ်လှတာပဲ မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်ရယ်။ ဒါ နေရောင် ကြောင့် ဖြစ်တာလား။ အို၊ သမီးဟာသာ ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့လုံး နေ

၁၇၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ရောင်ထဲမှာပဲ ထားမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီးလေးရဲ့ ပြဒါးတိုင်ကတော့ သိပ် ကောင်းတော့မှာပေါ့။ ပြဒါးတိုင်ကို တစ်နေ့လုံး နေလှန်းထားရင် ဘယ်လောက် ပူတယ်၊ ဘယ်လောက် အေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတော့မလဲ သမီးလေးရယ်” မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန်က ရယ်ရင်း ပြောပြသည်။

“မသိချင်လည်း နေပါစေလေ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းအုံပေါ်တွင် ထိုးနေသော ရောင်စုံအဆင်းများဆီသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခိုလိုက်ပြီး

“သက်တန်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး မေ့ရင်တော့ ဘယ်သူက ပူတာ အေးတာကို ဝရုစိုက်ဦးမလဲ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန်က ရယ်လိုက်၏။ သူသည် သက်တန် စင်းမူသွင် အာရုံစူးစိုက်နေသော ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်နှာကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေရင်းမှ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ အတွက် သူ့ခုတင်ဘေးရှိ လူမေ့ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

တံခါးဝတွင် မိန်းမကြီး ရောက်လာတော့

“နိုးရာ။ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲက စင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြည်တိုင်ကြီးတွေထဲက တစ်ခု ဒီကို ယူခဲ့စမ်းပါ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု မိန်းမကြီးက အံ့အားသင့်သလိုကြည့်ရင်း ဆိုက်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာ၍ သူ့ပြန်ဝင်လာတော့ ဂီတသံပမာ တချွင်ချွင်ပြင်သော အသံများ ပါလာ၏။ ထိုအသံကား ရှေးက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသည့် ကြည်တိုင်တစ်တိုင်နှင့် ယင်း ပတ်လည်တွင် အလှအပချိတ်ဆွဲထားသည့် သုံးမြှောင်ဖန်တုံးကလေးများ အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်၍ မြည်သော အသံပေတည်း။

“ကျေးဇူးပဲ။ ဟောဒီခုံပေါ်မှာ ချထားခဲ့။ ပြီးတော့ ဟောဟိုပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီးချိတ်တဲ့ ချိတ်ကလေးတွေမှာ ကြိုးတစ်ပင်ရှာပြီး တန်းချင်လိုက်။ ခန်းဆီးတွေ ဖြုတ်လိုက်။ ကြိုးကို ပြတင်းပေါက် ဟိုဘက် သည်ဘက် တည့်တည့်နေပါစေ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အတိုင်း မိန်းမကြီး ဆောင်ရွက်ပေးပြီးတော့ “အင်း အင်း။ ဒါပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ သူ၏ ပြုံးရောင်သမီးနေသော မျက်လုံးများကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ ပေါ်လီယာနာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ၊ ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒီ ကြည်တိုင်ကြီးကို ယူခဲ့စမ်း။”

ပေါ်လီယာနာက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကြည်တိုင်ကို မရှ၍ ယူပေးလိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန်သည် ကြည်တိုင်မှ ဖန်တုံးကလေးများကို တစ်ခုချင်း ဖြုတ်ယူကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် စီကာစီကာ ချထားသည်မှာ တစ်ဒါဝင်ခန့် ရှိ၏။

“ကဲ-သမီးကလေး။ ဟောဟို ပြတင်းပေါက်က နီးရာ တန်းထားခဲ့တဲ့ ကြိုးမှာ သွားပြီး ချိတ်ချေ။ သမီးကလေးက သက်တန်ထဲမှာ နေချင်တယ်ဆိုတော့လည်း သမီးကလေးကို နေဖို့ သက်တန်လုပ်ပေးရတာပေါ့”

ပေါ်လီယာနာ နေရောင်ထိုးဖောက်သော ပြတင်းပေါက်တွင် သုံးမြှောင်ဖန်တုံးကလေး သုံးခုမျှ ချိတ်၍ မပြီးမီပင် အစအနကို မြင်ရပြီ။ သူ့စိတ်များ လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ကျန်သော ဖန်တုံးကလေးများကို ဆက်ချိတ်တော့ သူ့လက်များမှာ တုန်နေ၏။ အားလုံး အစီအရီချိတ်ပြီးတော့ သူသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် အော်မိသေးသည်။

နဂိုက ခမ်းနားသလောက် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန်၏ အိမ်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သက်တန် ရောင်စုံများ ပြာလျက် ပျော်စရာနတ်ဘုံတမျှ ဖြစ်၍ လာလေသည်။ နေရာတကာတွင် အနီ၊ အစိမ်း၊ ခရမ်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ ရွှေရောင်နှင့်အပြာစင်းများသည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ နံရံသည် လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်သည် လည်းကောင်း၊ စားပွဲ ကုလားထိုင် ဘီရိုတို့သည် လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာသည် လည်းကောင်း ရောင်စုံအရိပ်များဖြင့် တောက်ပလျက် နေကြလေသည်။

“အို-အို-အို။ ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ။ ဟာ ဟာ ဟာ နေမင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ဒီကစားနည်းကို ကစားတော့မယ်နဲ့ တူတယ်ဟေ့” ဟု အော်ဟစ်မိ၏။

သူ ဘာပြောနေသည်ကို မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန် မသိသေးပါလား ဆိုသည်ကိုပင် မေ့နေဟန် တူသည်။

“အို-သမီးမှာ ဒါမျိုးတွေ အများကြီးရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ”

၁၇၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အန်တီပေါ်လီကို မစ္စကစနိုးတို့ အခြားလူတွေအများကြီးလည်း ပေးချင်လိုက်တာ။ အဲဒါမှ သူတို့လည်း ဝမ်းသာကြမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အန်တီပေါ်လီတောင် ဒီလိုသက်တန် ရောင်တွေထဲမှာ နေနေရတယ်ဆိုရင်လေ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တံခါးတွေ ဘာတွေ ဆောင့်ပိတ်မိချင်လာမယ်။ သိလား။”

မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း။ သမီးရဲ့ အဒေါ်ကို တို့ မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် နေရောင်ထဲက သုံးမြောင့်ဖန်တုံးကလေးတွေလောက်နဲ့ သူ တံခါးတွေ ဘာတွေ ဆောင့်ပိတ်ချင်လောက်အောင် ပျော်မယ် မထင်ဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ အင်း၊ အင်း။ သမီးကလေး ပြောတဲ့ဟာက ဘယ်လို” ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက အနည်းငယ် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပင့်သက်တစ်ချက် ရွိုက်လိုက်ကာ “အို၊ ဟုတ်တယ်။ မေ့နေလိုက်တာ။ ဦးဦးက ဒီကစားနည်းအကြောင်းမှ မသိဘဲ။ သမီး ခုမှ သတိရတယ်လေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ပြောပါဦးကွယ်။ ဒါဖြင့်”

သည်တော့မှ ပေါ်လီယာနာ သူ့ကို ပြောပြရသည်။ သူ အရုပ်လိုချင်နေတုန်း ချိုင်းထောက်ကလေးများ ရောက်လာသည်မှစ၍ အားလုံး ပြောသည်။ သူသည် ပြောပြနေစဉ် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဟိုမှ သည်မှ ယိမ်းထိုးလျက် တနေသော သက်တန် ရောင် အစက်ကလေးများ၌ အာရုံစူးစိုက်လျက် ရှိ၏။

“အဲဒါပဲ ဦးဦးရဲ့။ ဒါကြောင့်သမီးက နေမင်းကြီး ကိုယ်တိုင်က ဒီကစားနည်းကို ကစားတော့မယ်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတာပါ” ဟု အဆုံးသတ်လိုက်တော့ အခန်းတစ်ခုလုံး တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး၊ အတန်ကြာမှ အိပ်ရာထဲမှ အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က-

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး ဖန်တုံးကလေးတော့ သမီးကလေးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ တို့ စဉ်းစားနေတယ် ပေါ်လီယာနာ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ သမီးကို နေရောင်ထိုးတဲ့အခါ သမီးက အနီ၊ အစိမ်း၊ ခရမ်းရောင် လှလှကလေးတွေ ထွက်မှ မလာဘဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား သမီးလေးရယ်” ဟု မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ပြောလျက် ဆိုသည်။

ပေါ်လီယာနာက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကြောင့် မျက်ရည်များ ဝိုင်းနေပါလိမ့်ဟု အံ့ဩရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးဦးရဲ့” ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ

“နေရောင်က သမီးအဖို့ မျက်နှာပေါ်က မဲ့ခြောက်တွေ လောက်ပဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်ထင်ပါရဲ့ ဦးဦးရယ်။ အန်တီပေါ်လီက ဒီအပြောက်အစက်တွေဟာ နေရောင်ကြောင့်ဖြစ်တာတဲ့” ဟု ညှိုးငယ်စွာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

ပေါ်လီယာနာက သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ ရယ်သံမှာ ရှိုက်သံကဲ့သို့ ပါတကား။

၃
အံ့အားသင့်ရာ

စက်တင်လာလတွင် ပေါ်လီယာနာ ကျောင်း နေရသည်။ ကျောင်းဝင် အကြို စစ်ဆေးချက်များအရဆိုလျှင် ပေါ်လီယာနာသည် သူ့အသက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တော်နေသည်။ များမကြာမီ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေးများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ အတန်းတက်လျက် ရှိလေသည်။

အချို့ကိစ္စများတွင် ကျောင်းသည် ပေါ်လီယာနာအဖို့ အဆန်းဖြစ်နေသလို ပေါ်လီယာနာလည်း ကျောင်းအဖို့ ကိစ္စများတွင် အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ များမကြာမီ ပေါ်လီယာနာ ကျောင်း ပျော်သွားပြီး သူ့အန်တီ ပေါ်လီအား ကျောင်းနေရသည်မှာ ပျော်ပျော်လုပ်လို့ရသော အလုပ် ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရလေ၏။ မနေခင်ကတော့ သူ့မှာ သံသယကလေးများ ရှိခဲ့သည်။

လုပ်စရာ အသစ်တစ်ခုတွင် ပျော်ရွှင်သွားသော်လည်း ပေါ်လီယာနာသည် မိတ်ဆွေဟောင်းများကိုတော့ မမေ့ချေ။ ယခင်ကလောက် အချိန်ပေးကာ ဂရုစိုက်နိုင်တော့သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် သူ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ကလေးမှာတော့ ဂရုစိုက်ပါသေးသည်။ သူ့မိတ်ဆွေများတွင် မကျေနပ်နိုင်ဆုံးမှာ ဂွန်ပင်ဒယ်လ်တန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ခုသော စနေနေ့ ညနေခါ ဝှင် သူက ပေါ်လီယာနာအား ပြောပြသည်။

သူက စိတ်မရှည်သလို "ဟေ့-သမီးလေး ပေါ်လီယာနာ။ ခု ရက်ပိုင်းမှာ သမီးလေးကို တွေ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကိန္နိ လာနေပါလားကွယ်။ ဟင်- ဘယ်နှယ်လဲ" ဟု မေးလေတော့၏။

ပေါ်လီယာနာက ရယ်လေသည်။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်သည် ရယ်စရာကောင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ပေတကား။

"သမီးက ဦးဦးဟာ အိမ်မှာ တခြားလူတွေ ရှိတာကို မကြိုက်ဘူးကင်က"

မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်ပြီး

"အို ။ ဒါက သမီးလေးရဲ့ ကစားနည်းကို သင်ပေး မထားခင်ကပါ။ အခုဆိုရင် တို့ကို လူတွေက ဂရုစိုက်ပြုစုတာကို ဝမ်းသာတတ်ပါတယ်။ ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တစ်နေ့ တို့ခြေထောက်နဲ့ တို့ ကောင်းကောင်း လမ်းလျှောက် နိုင်တော့ တို့နဲ့ ဘယ်သူ လိုက်လျှောက်မလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့" (ဟု ပြောကာ သူ့ဘေးက ချိုင်းထောက်ကို ကောက်ယူ၍ ပေါ်လီယာနာအား ကစားသလို ရွယ်၍ လှုပ်ပြလိုက်၏။

ထိုစဉ်က သူတို့သည် စာကြည့်ခန်းကြီးထဲတွင် ရှိနေကြသည်။

"ဦးဦး တကယ် ဝမ်းသာသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပါးစပ်ကပဲ ဝမ်းသာတယ် ပြောသေးတာပဲ" ဟု ပေါ်လီယာနာက မီးဖိုခန်းတွင် အိပ်ငိုက်နေသော ခွေးကလေးကို ကြည့်၍ ရန်တွေ့သလို ပြောကာ "ဦးဦး ဒီကစားနည်းကို ကောင်းကောင်း မကစားသေးဘူးဆိုတာ ဦးဦးလည်း သိပါတယ်" ဟု အပြစ်တင်သည်။

မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

"ဒါကြောင့် သမီးကလေးကို လိုချင်တာပေါ့။ တို့ကို ကောင်းကောင်း ကစားတတ်အောင် ကူပေးဖို့လေ။ လာနေမယ် မဟုတ်လား"

ပေါ်လီယာနာသည် အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်။ တကယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်. . ."

"တကယ်ပါ။ သမီးလေးကို တကယ် လိုချင်တာပါ။ လာ မလား"

ပေါ်လီယာနာ စိတ်ညစ်သွားပုံ ရ၏။
"မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ရယ်။ သမီးက ဘယ် လာနိုင်မလဲ။ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာကို ဦးဦး သိပါတယ်။ သမီးက အန်တီပေါ်လီသမီးပဲ"

မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လီယာနာ ကောင်းစွာ နားမလည်သော အမူအရာတစ်မျိုး ဖြစ်လာကာ သူ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်း ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။

"သမီးလေးဟာ သူ့သမီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အေးလေ။ သူ့က သမီးလေး တို့နဲ့ လာနေချင်တယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုမှာပါပဲ" ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောပြီးမှ ညင်ညင်သာသာပင် "သမီးလေး အန်တီက ခွင့်ပြုရင် သမီး ရွာနေမလား" (ဟု မေးလိုက်၏။

၁၇၈-မေတ္တာစွမ်းစတလေး ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လေးနက်စွာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး “သို့ပေမယ့် အန်တီပေါ်လီယာ သမီးအပေါ်မှာ သိပ် ကောင်းတာ သမီးမှာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မနှော့တဲ့အချိန်မှာ သူက ယူပေးထားတာဆိုတော့ . . . ” ဟုပြော၍ မဆုံးမိပင် ပင်ဒယ်လ်တန်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ စောစောက အံ့မှအရာမျိုး ဖြစ်လာပြီဟု တစ်ကြိမ် စကားပြောတော့ သူ့လေသံမှာ တိုးတိုးညင်သာနှင့် ကြေညာဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာတုန်းက ဦးဦးဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို သိပ် ချစ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ တို့ချစ်တဲ့ သူ့ကို ဒီအိမ်ကြီးကို ခေါ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်မှာ တို့ အတူနေကြရင် ဘယ်လောက် ပျော်မလဲဆိုတာကိုလည်း စိတ်ကူးသင့်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့” ဟု ပေါ်လီယာနာက စာနာစိတ်အပြည့်ဖြင့် ကြည်ရင်း ထောက်ပြောလိုက်သည်။

“သို့ပေမယ့် သူ့ကို ဒီ ခေါ်မလာရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ မမေးနဲ့တော့။ ခေါ်မလာရတာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီ ကတည်းကစပြီး ဒီအဆောက်အဦးကြီးဟာ နေဖို့ သက်သက်ပဲ။ ပျော်စရာနေရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပျော်စရာ အိမ်ရယ်လို့ ဖြစ်ဖို့ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးရယ်၊ လက်ရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက်ရယ် ပါမှ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တို့မှာက ဘာမှ မရှိဘူး။ ပေါ်လီယာနာ။ သမီးလေး နေမလား”

ပေါ်လီယာနာသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း ကြည်လင်လာသည်။

“မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ ဦးဦးဟာ တစ်ချိန်လုံး ဒီ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ လက်ကို လိုချင်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်တယ် ပေါ်လီယာနာ”

“အို၊ သမီး ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အားလုံး နေရာကျမှာပဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကဲ-ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးသာ ခေါ်ပေတော့။ အားလုံး ဟန်ကျသွားမှာပဲ” ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်။ ဟုတ်လား” ဟု မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က

အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာ၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သံသယစိတ်ကလေးများ ဝင်လာသယောင်ယောင် ဖြစ်လာ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ အန်တီပေါ်လီကိုမှ မပိုင်သေးတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဦးဦး သမီးကို ပြောသလိုပဲ ပြောရင် ရပါလိမ့်နော်။ အဲဒီအခါကျတော့ သမီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လာရဲ့ပဲ”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် သိသိသာသာကြီး ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“အန်တီပေါ်လီ ဒီကိုလာနေဖို့ . . . ”

ပေါ်လီယာနာက မျက်လုံးပြူးလိုက်ပြီး

“ကဲ။ ဒါဖြင့် ဦးဦး ဟိုကို လိုက်နေမလား။ အိမ်ကတော့ ဒီလောက် မလှဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် နီးတော့ ပို နီးတာပေါ့” ဟု ပြောနေပြန်၏။

“ပေါ်လီယာနာ။ သမီးကလေးရယ်။ ဘာတွေများလျှောက် ပြောနေတာဘဲ” ဟု ညင်သာစွာမေးတော့ ပေါ်လီယာနာက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်

“အို။ သမီးတို့ ဘယ်မှာနေကြမယ်ဆိုတာတွေ ပြောနေတာပေါ့။ ဦးဦးကလည်း အစက ဦးဦးပြောတော့ ဒီအိမ်မှာလိုပဲ ထင်တာပေါ့။ ဒီအိမ်မှာ ပျော်စရာဖြစ်အောင် အန်တီပေါ်လီရဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ လက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုချင်လာခဲ့ရတယ်လို့ ဦးဦး ပြောတာပဲ။ ပြီးတော့”

ပေါ်လီယာနာ၏ စကားမဆုံးမိပင် မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ဟာ-ဟု ဆိုကာ လက်မြှောက်၍ တားလိုက်ပြီး စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း တစ်ခဏအတွင်းပင် သူ့လက်ကို ပြန် ချထားလိုက်ရ၏။

တံခါးဝမှ မိန်းမကြီး ဝင်လာကာ “ဆရာဝန် လာပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပေါ်လီယာနာလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ပေါ်လီယာနာဘက်သို့ အနေတကြီး လှည့်လိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ။ သမီးကို တို့ပြောတာတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ ဦးဦးနော်” ဟု ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်လိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်အောင် ရွှင်လန်းစွာ ပြောလိုက်ပြီး “မပြောပါဘူး ဦးဦးကလည်း။ ဦးဦးကိုယ်တိုင် အန်တီပေါ်လီတို့ ပြောမှာပဲဆိုတာ သမီး မသိဘဲ နေပါမလား” ဟု ထွက်ရင်းက သမင်လည်ပြန်

ကြည်၍ ပြောသွားလေရာ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်သလို တုလားထိုင်ပေါ်သို့ လန်ကျသွားတော့၏။

ဆရာဝန်က လူနာ၏ သွေးတိုး အလွန်မြန်နေသောလက်ထိ စမ်းရင်းမှ “ဘယ်နှယ် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးရ၏။

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က နှုတ်ခမ်းတစ်စောင်ဖြင့် ခပ်ဆန်းဆန်းပြုံးပြရင်း “ဆရာအားဆေး နည်းနည်းများသွားတာနဲ့ တူတယ်” ဟု ပေါ်လီယာနာ ထွက်သွားရာသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဆရာဝန်၏ မျက်လုံးများထိ အကဲခတ်ရင်း ပြော၍ ရယ်လိုက်လေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်များတွင် ပေါ်လီယာနာ ဘုရားဝတ်ကျောင်းသို့ သွားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းလည်း တက်ရသည်။ တနင်္ဂနွေ ညနေပိုင်း များတွင် နန်စီနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် စနေနေ့ ညနေ တ မစ္စတာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ထံ အလည်သွားပြီး နန်စီနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက် နှုတ်ခမ်း ပြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းမှအပြန် လမ်းတွင် ခေါက်တာချစ်လတန်က မြင်းရထားနှင့်လိုက်ပြီး သူ့ကို မိတော့ ရပ်လိုက်သည်။

“အိမ်ကို လိုက်ပို့ပါရခေလေး ပေါ်လီယာနာ။ စကား နည်းနည်း ပြော ရာခိုလို့။ ဆေးကလေးရဲ့အိမ်ကို သွားတော့မလို့ပဲ” ဟု ပြောကာ ပေါ်လီယာနာအား ရထားပေါ်တင်ပြီး ထိုင်မိတော့။ “မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ဒီနေ့ ညနေ သူ့ဆီကို လာပါဦးလို့ တောင်းပန်လို့လေ။ သူပြောတော့ အရေးကြီး တဲ့ကိစ္စလို့ ဆိုတာပဲ” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “ဟုတ်တဲ့။ အရေးကြီးတာ သမီး သိပါတယ်။ သွားမယ်လေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဆရာဝန်က ပေါ်လီယာနာအား အံ့အားသင့်သလို ကြည် လိုက်မိ၏။ “အစ်မ။ သမီးကို တွေ့ခွင့်ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားစဉ်းမယ်။ နေ့ကတော့ လူနာရောဂါ မသက်သာတဲ့အပြင် ပို ဆိုးလာသတဲ့” ဟုပြော၍ ပေါ်လီယာနာက ရယ်လိုက်ပြီး

“သမီးကြောင့် ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သမီးအဒေါ် အန်တီပေါ်လီ ကြောင့် ဖြစ်ဖို့ များပါတယ်”

ဆရာဝန်က ရုတ်ရက် လန့်ဖျပ်သွားသလို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ “သမီးအဒေါ်။ ဟုတ်လား”

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာ ဖင်ကြွ၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး “ဟုတ်တယ်။ သိပ် စိတ်ဝင်စားစရာ ချစ်စရာပဲ။ ဝတ္ထုလေးပုဒ်လို့ပဲ သိလား။ သ... သမီး ပြောပြမယ်။ သူ့ကတော့ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့လို့ ဆိုတယ် သိလား။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်သိလို့တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အန်တီ

၁၈၂-၁၉၅၅ ခုနှစ်ကလေး ပေါ်လီယာနာ

ကိုသာ မပြောနဲ့လို့ ဆိုတာနဲ့ တူပါတယ်”

“အန်တီကို။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အန်တီပေါ်လီကို။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါတော့ သူ့ဘာသာ သူ့ ပြောချင်မှာပေါ့။ သမီး ပြောပေးတာ ဘယ် ကြိုက်ပါ့မလဲ။ ချစ်သူတွေဆိုတော့ ဒီလိုပေါ့”

“ချစ်သူတွေ”

ဆရာဝန်က လန်ဖျပ်သွားသလို မြင်းဝက် ဆောင့်ဆွဲခို၍ မြင်းတစ်ခုရပ်လိုက်ရာ ရထားမှာ သိမ့်သိမ့်ခါသွား၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ ဝတ္ထုပေါ့။ သမီးကို မမနန်စီက ပြောပြမှ သိတာ သူက အန်တီပေါ်လီမှာ အရင်တုန်းက ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ နောက် သူတို့ ရန်ဖြစ်ကြသတဲ့။ အခုတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ မသိဘူးတဲ့။ ခုတော့ သိပြီပေါ့။ အဲဒါ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ကြီးပေါ့။ သိလား”

“ဟင့်အင်း။ မသိဘူး” ဟု ဆရာဝန်က ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် ရုတ်တရက် မြင်းဝက်ကို လျှောက်ကာ သူ့ထက်ချားလည်း ပေါင်ပေါ်တွင် ဖျော့ကျသွား၏။ ဇာတ်ရင်တန်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခါနီးပြုဖြစ်၍ ပေါ်လီယာနာက သူ့ကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်။ သမီး သိပ် ဝမ်းသာသွားပြီ။ အားလုံး သိပ် နေရာကျတာပဲ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က သမီးကို သူနဲ့ လာနေဖို့ ခေါ်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သမီးအပေါ် အန်တီပေါ်လီ ဒီလောက်ကောင်းထားတော့ ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ် ပစ်ထားခဲ့နိုင်မလဲပေါ့။ အဲဒီတော့ သူက တစ်ခါတုန်းက သိပ် လိုချင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးဆိုတာအကြောင်း ပြောပြတယ်လေ။ အခုလည်း လိုချင်လျက်ပဲဆိုတာ သိရတော့ သမီး ဝမ်းသာရတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခု သူက ရန်ဖြစ်တာကို ကျေအေးချင်တယ် ဆိုရင်အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့။ သမီးရော အန်တီပေါ်လီရော အဲဒီ သွားနေ။ ဒါမှမဟုတ် သမီးတို့နဲ့ သူ လိုက်နေလည်း ဖြစ်တာပဲ။ အန်တီပေါ်လီကတော့ဘာမှ မသိသေးဘူးပေါ့လေ။ ဘာမှ မသေချာသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် နေ့နံနက် နေ့ညနေ သမီးကို တွေ့ချင်တာနဲ့ တူပါတယ်”

ဆရာဝန်က ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို မတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် တား ထူးဆန်းသော အပြုံး။

“အေးလေ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် သမီးကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာကို နားလည်နိုင်ပါတယ်” ဟု ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောကာ အိမ်တံခါးရှေ့တွင် ရထားကို ရပ်လိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက “ဟော ဟိုမှာ။ မြတင်းပေါက်က ကြည့်နေတာ အန်တီပေါ်လီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးစိတ်က ထင်လို့ပါ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မ... မဟုတ်သေးပါဘူး ထင်ပါတယ်” ဟု ဆရာဝန်က ဆိုလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရှိပုံသည် ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုနေ့ညနေက ပေါ်လီယာနာသည် အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသော မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပေါ်လီယာနာ ဝင်လာတော့ သူက မဆင်းမတွပင် “ပေါ်လီယာနာ။ မနေ့က သမီးပြောသွားတဲ့ စကားကို တစ်ညလုံး ထိုင် စဉ်းစားခဲ့ရတယ်။ အန်တီပေါ်လီရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုချင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားပေါ့။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာ ခဏ္ဍိယနဲ့ ရမလဲ။ တစ်ခါတုန်းက ချစ်သူတွေမို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဦးဦး အခုအထိ စိတ်မပြောင်းသေးတာကို သမီး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ”

“ချစ်သူတွေ၊ ဟုတ်လား။ သမီးရဲ့ အန်တီပေါ်လီနဲ့ တို့နဲ့။ ဟုတ်လား” ဟု မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်တော့ ပေါ်လီယာနာသည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“နန်စီကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောပါလား မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ရယ်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား။ အင်း။ အဲသလိုဆိုရင် နန်စီ မသိလို့ ပြောတာပဲလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ထိတ်လန့်သော အသံဖြင့်

“ဟင်။ ဒါဖြင့် ဦးဦးတို့က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့” ဟု မဆက်မသာ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်တော့မှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟင်။ ဒါဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုဆိုတာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဟင်” မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ပြန်ပဖြေဘဲ မျက်နှာမှန်လျက် ပြတင်း

၁၈၄-၁၈၅ ဝေပတ္တရာဇ်စတုရန်း ပေါ်လီယာနာ

ပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ပေါ်လီယာနာက ငိုတော့မလို ဖျက်နှာဖြင့်

“အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ သမီးကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေ အောက်မေ့နေတာ။ အန်တီပေါ်လီနဲ့ သမီး ဒီကို ထာနေရတော့မှာ ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတာလေ” ဟု ပြောနေလေသည်။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က လှည့်မကြည့်ဘဲ

“အခုတော့ သမီး မလာတော့ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မလာတော့ဘူးပေါ့။ သမီးက အန်တီပေါ်လီသမီးပဲ”

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် . . .

“သမီးလေးဟာ အန်တီပေါ်လီသမီး မဖြစ်ခင်က သမီးမေမေရဲ့

သမီးပဲ။ အေး၊ တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာက လိုချင်ခဲ့တယ် ဆိုတာက သမီး

မေမေရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးကို ပဲ” ဟု ပြောချလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာမှာ အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

“မေမေ။ ဟုတ်လား”

“အေး။ တို့ ဒါကို သမီးလေးကို ပြောမပြောတော့ဘူးလို့ အောင် မေ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောပြလိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ဖျက်နှာတို့ အောက်ငဲ့လျက် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သည်။ သူ့အသံကို ကြားခြင်းအားဖြင့် သူ မည်မျှ ခက်ခက်ခဲခဲ စကားပြော ရကြောင်း သိသာ၏။

ပေါ်လီယာနာမှာ ထိတ်လန့်သော ဖျက်လုံးများနှင့် ပါးစပ်အဟောင်း သား ငေးလျက် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

“တို့က သမီးရဲ့ မေမေကို ချစ်ခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် သူ့ တို့ကို မချစ် ဘူး။ အတော်ကလေး ကြာတော့ သမီးရဲ့ အဖေနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ မှ တို့ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိတော့တယ်။ တို့အဖို့မှာတော့ ကမ္ဘာပျက်တာပဲ။ ပြီးတော့၊ အေးလေ။ ထားပါတော့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တို့ဟာ စိတ်တိုပြီး အမြဲတမ်း စိတ်ချင်ပေါက်နေတဲ့ ချစ်စရာခင်စရာ တစ်စက် ကလေးမှမရှိတဲ့ အဖိုးကြီးလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“တို့အသက် အခု ခြောက်ဆယ်တောင် မနီးသေးပါဘူး ပေါ်လီ ယာနာ။ တစ်နေ့တော့ သမီးချစ်တဲ့ သုံးမြောင့်ဖန်တုံးကလေးတွေလိုပဲ တို့

ဘဝထဲကို သမီး ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တို့ရဲ့ ဖျင်းရိုင်းငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့ လောကထဲကို သမီးလေးရဲ့ ရွှင်လန်းမှုနဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်လာတဲ့ ရောင်စုံကလေးတွေ ထိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ မကြာခင်ပဲ သမီးကလေး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိရတော့ သမီးကလေးကို မြင်တိုင်း သမီးရဲ့အမေကို သတိ ရမနေချင်ဘူး။ သို့ပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုကာ သမီး သိပါတယ်။ သမီး ကို မလာလာအောင် ခေါ်နေရတယ်။ အခု တို့က သမီးကလေးကို အပိုင် လိုချင်တယ် ပေါ်လီယာနာ။ လာမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“သို့ပေမယ့် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ သမီး။ သ. . . အန်တီ ပေါ်လီက ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ သူ၏ ဖျက်လုံးများမှာ ဖျက်ရည် များ ဝိုင်းနေ၏။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က စိတ်မရွည်သလို

“တို့တော့ကော ပေါ်လီယာနာ။ သမီး မရှိဘဲနဲ့ တို့က ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဝမ်းသာလို့ ရမလဲ။ တို့ဘဝထဲ သမီးရောက်လာမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ဝမ်းသာရသေးတယ်။ သမီးကလေးဟာ တို့သမီးကလေး အပိုင်ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင် လောကမှာ ဘာတွေအတွက်ဖြစ်ဖြစ် တို့ ဝမ်းသာမယ်။ သမီးကလေး ကိုလည်း ဝမ်းသာအောင် ထားမယ်။ ဘာမဆို ဖြစ်ချင်တာ အကုန် ဖြစ်စေ ရမယ်။ တို့မှာရှိသမျှ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန်ဟာ သမီးကလေးတို့ ပျော်အောင်ထားဖို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ”

ပေါ်လီယာနာ အံ့အားသင့်သွားဟန် တူသည်။

“အို။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ ရှိသမျှပိုက်ဆံကို သမီးအတွက်ချည်း သုံးလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ။ ပိုက်ဆံတွေက တောကြိုအုံကြားက ကလေးတွေ အတွက် စုထားတာပဲဥစ္စာ။ သမီးက သမီးအတွက်ချည်း ဘယ် အသုံးခံမလဲ” ပင်ဒယ်လ်တန်၏ဖျက်နှာ နီမြန်းလာပြီး စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက် သော်လည်း၊ ပေါ်လီယာနာက စကား မပြတ်။

“ပြီတော့လည်း ပိုက်ဆံ ဒါလောက် ချမ်းသာနေရင်တော့ အရာမှာ ဝမ်းသာဖို့အတွက် သမီး မလိုပါဘူး။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်လို့ ဝမ်းသာ ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူများ ပေးပစ်ပြီး ဝမ်းသာနေတာပဲ။ သမီးလေးနဲ့ မစ္စတာ စနိုးတို့ပေးတဲ့ သုံးမြောင့်ဖန်တုံးကလေးတွေလို။ ကြည့်လေ။ နန်စီရဲ့ မွေးနေ့ မှာ ဦးဦးလက်ဆောင်ပေးတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတို့ ဘာတို့လေ။ ပြီးတော့ . . .”

“အေးပါ။ အေးပါ။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲ၍ နေ၏ တကယ်တော့ မဆန်းပါ။ ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန်ကို လူသိများခဲ့သည်မှာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ် သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။

“ဒါတွေက အလကား ဟာတွေပါ။ များများစားစားလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဘယ်လိုမဆို ပေးသလောက် ကမ်းသလောက် ဟာကလေးတွေဟာ သမီးကြောင့် ပေးခဲ့တာပါ။ သမီးကလေးက ပေးတာတွေပါ။ တို့ ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးကလေးက ပေးတာပါ”

ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ငြင်းဆိုမည့် အရိပ်အယောင်များ များ ပေါ်လာ၍ ပင်ဒယ်လ်တန်က အထပ်ထပ် ဆိုသည်။

“အဲဒါကို ကြည်ခြင်းအားဖြင့် တို့ သမီးလေးကို ဘယ်လောက် လိုချင် နေပြီဆိုတာ သိသာလောက်ပါပြီ” ဟု ထပ်ပြောပြီး အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော အသံဖြင့် “တို့လေ ဝမ်းသာတမ်းသာ ကစားရမယ်ဆိုရင် သမီးကလေး ပါ တို့နဲ့ လာကစားမှ ဖြစ်မယ်ကွယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကလေးမ၏ နဖူးကြောကလေးများ ရှုံ့သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေရာမှ “အန်တီပေါ်လီကလည်း သမီးအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းတာ” ဟု ပြောလေလျှင် ပင်ဒယ်လ်တန်က တိဆတ်ဆတ်ပင် ဖြတ်၍ ပြောလိုက် သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်တိုတတ်သော အမူအရာများ ပြန်ပေါ်လာ သည်။ ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန်မှာ အတိုက်အခံကို သည်းမခံဘဲ နှစ်လ ကြာရှည်စွာ နေလာရသူဖြစ်ရကား ထိုသဘာဝကို လွန်ဆန်၍ ယခုမှ တစ်ဖန် ချုပ်တည်း သည်းခံရန် ခံယဉ်းလှ၏။

“သမီးအပေါ်မှာ ကောင်းတာတွေ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သမီးကို မလိုချင်ပါဘူး။ တို့ လိုချင်တာရဲ့ တစ်ဝက်တောင် မလိုချင်ပါဘူး ဆိုတာ တို့ ပြောရမိတယ်” ဟု သူက ကန့်ကွက်သည်။

“အို။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်။ သမီးကို ခေါ်ထားရတာ အန်တီပေါ်လီ လည်း ဝမ်းသာ...”

“ဝမ်းသာမယ်။ အားကြီး” ဟု စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြတ်ပြောလိုက် ပြီး “ဒါပေါ်လီဟာ ဘာအတွက်မှ ဝမ်းသာတတ်ဘူးဆိုတာ လောင်းကောင် လောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ သူက သူ့ဝတ္တရားလီ ဆောင်ရွက်နေတာဆိုတာ

တို့ သိပါတယ်။ သူက အင်မတန် ဝတ္တရားသိတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ။ သူ့ဝတ္တရား သိတတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံလည်း တို့ ကြုံဖူးပါတယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ တို့ချင်း သိပ် သင့်သင့်မြတ်မြတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ သူ့ကို သိပါတယ်။ လူတိုင်း သူ့ကို သိကြပါတယ် ပေါ်လီယာနာ။ သူ့ဟာ ဝမ်းသာ တတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘာတော့ ဘယ်လို ဝမ်းသာရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ သမီး တို့ဆီကို လာနေဖို့ကိစ္စ သမီး သူ့ကို ခွင့်တောင်းကြည့်။ သူက ခွင့်မပြု ဘူးဆိုရင် ပြော။ အိုကွယ်၊ ပေါ်လီယာနာ ကလေးရယ်။ သမီးကို တို့ သိပ် လိုချင်တာပါ” ဟု အဆီအငေါ်မတည်စွာ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ

“ကောင်းပြီလေ။ အန်တီကို မေးကြည့်မယ်။ ဒီကို ဦးဦးနဲ့ လာမနေ ချင်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ပြောပြီး အဆုံးမသတ်သေးဘဲ ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ “အေးလေ။ ဘယ်လိုမဆို မနေ့က အန်တီပေါ်လီ ကို မပြောမိတာပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ မနေ့ကတော့ အန်တီကိုပါ လိုချင်တယ် လို့ ထင်နေတာကိုး” ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က မဲပြုံး ပြုံးပြသည်။

“အေးပေါ့ ပေါ်လီယာနာ။ မနေ့က မပြောမိတာပဲ တော်သေးတယ်”

“သမီး မပြောဘူး။ ဆရာဝန်ကိုပဲ ပြောမိပါတယ်။ သူကတော့လည်း သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဆရာဝန်”

ဝှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ အော်လိုက်မိ၏။

“ဒေါက်တာချစ်လတန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟုလည်း ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သမီးကို ဦးဦးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဂာပြောတုန်း ကလေး။ သိလား”

“ကဲ။ ကောင်းရော”

ပင်ဒယ်လ်တန်က ကုလားထိုင်ပေါ် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ဖို့လိုက်ရင်း

“ဒေါက်တာ ချစ်လတန်က ဘာပြောလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

၁၈၈-၁၈၉ နှစ်အတွင်း ဝေပေါ်လီယာနာ

“သမီး မမှတ်မိတော့ဘူး၊ များများတော့ မပြောပါဘူး ထင်ပါရဲ့။
ဪ... ဪ သူကလေး၊ မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန် သမီးကို တွေ့ချင်တယ်
ဆိုတာ သူနားလည်နိုင်ပါတယ်...တဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ အံ့ရောကွယ်...” ဟုဆိုလိုက်တော့ ဝေပေါ်လီယာနာမှာ
သူ ဘာကြောင့် ဤသို့ တိုတိုတောင်းတောင်း ရယ်လိုက်ပါလိမ့် ဆိုသည်ကို
နားမလည်နိုင်အောင် ရှိရလေသည်။

၂
အပြေပေါ်လာစေ ဣန္ဒာ

ပွန်ပင်ဒယ်လ်တန် အိမ်ကြီးရှိရာ ကုန်းမြင့်မှ ဝေပေါ်လီယာနာ ပြေး
ဆင်းလာတော့ မိုးသည် ထစ်ချွန်းရွာသွန်းတော့မည် အသွင်ဖြင့် ရုတ်တရက်
မဲမှောင်၍ လာလေသည်။ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်လျှင် ထီး
ကလေးနှင့် လိုက်လာသော နန်စီကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင်ကား မိုး
တိမ်တိုသည် ရွှေလျားသွားကာ မိုးရွာမည် အရိပ်နိမိတ်များ နည်းပါးသွား
ပြန်သည်။

နန်စီက မိုးကို မော်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မြောက်ဘက်ကို ရွှေသွားပြီလေ။ မမကတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။
ဒေါ်ပေါ်လီက ထီးနဲ့ သွားကြုံချေ ဆိုလို့သာ လာရတာ။ သူက သမီးအတွက်
စိတ်ပူလို့လေ” ဟု ပြောပြီး မိုးကို မော်ကြည့်နေပြန်၏။

နန်စီက မကျေနပ်။ “ဟွန်း” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး . . .

“သမီးက မမ ပြောနေတာ ကြားချင်ယောင်မပြုဘူး။ သမီးအဒေါ်က
သမီးအတွက် စိတ်ပူနေတယ်လို့” ဟု ထပ်ပြော၏။

ဝေပေါ်လီယာနာမှာ မကြာမီ သူ့အန်တီပေါ်လီအား မေးခွန်းတစ်ခု
မေးရန်ကိုသာ သတိရလျက် သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မမရယ်။ သူ့ကို သမီးက ထိတ်လန့်အောင်
လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အမယ်၊ မမကတော့ ဝမ်းသာတယ် တော့။ တကယ် တကယ်”
ဝေပေါ်လီယာနာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အန်တီပေါ်လီ သမီးအတွက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာရ
သူလား မမနန်စီရဲ့။ ဒီကစားနည်းက ဒီလို ကစားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီလို
တာတွေကို ဝမ်းသာတယ်လို့ မမကလည်း” ဟု ကန့်ကွက်သည်။

နန်စီက “ကစားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရဲ့။ သူ့တီတောင်
မရဘူး။ သမီးအတွက် ဒေါ်ပေါ်လီ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ
သမီး ရိပ်မိပုံ မပေါ်ဘူး” ဟု ပြန်ချေသည်။

ပေါ်လီယာနာက “ဘာအဓိပ္ပါယ်ရမလဲ မမနန်စီ။ စိတ်ပူတယ် ဆိုတာ မကောင်းဘူးပေါ့။ တခြား ဘာအဓိပ္ပါယ် ထွက်နိုင်ဦးမှာလဲ” ဟု ဆိုပြန်သည်။ နန်စီက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော်လိုက်ပြီး . . .

“အေး။ တခြား ဘာအဓိပ္ပါယ် ထွက်နိုင်လဲဆိုတာကို မမ ပြောမယ်။ အဲဒါ သူ အခု လူစိတ်ပေါက်ခါနီးပြီလို့ ဆိုလိုတာပဲ။ သွေးသားချင်းတွေလိုပေါ့။ အဲဒါက တစ်ချိန်လုံး ဝတ္တရားရှိလို့ လုပ်ရတာချည်း မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက စိတ်ဆိုးနေသူပမာ . . .

“ဪ၊ မမနန်စီကလည်း။ အန်တီပေါ်လီဟာ သူ့ဝတ္တရားကို အပြုကျေပွန်အောင် လုပ်နေတာပဲ။ သူဟာ အင်မတန် ဝတ္တရားသိတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ” ဟု လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်က မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ပြောလိုက်သည်။ စကားများအတိုင်း လိုက်ပြောနေမိသည်။

နန်စီက ခပ်အေးအေး ရယ်လိုက်ပြီး “သမီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲသလိုချည်းပဲ ထင်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် သမီးလေး ရောက်ကတည်းက ဒါချည်းပဲတော့ မကတော့ဘူး ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာ၏မျက်နှာမှာ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ၏နဖူးကြောများလည်း တင်းမာလာသည်။

“အဲ-အဲ မမနန်စီ။ မမကို သမီး အဲဒါ မေးမယ်လို့ပဲ။ ဒီလိုလေ။ အန်တီပေါ်လီက သမီး ဒီမှာရှိနေတာကို ကြိုက်ရဲ့လား။ သ သမီး မရှိတော့ဘူးဆိုရင် သူ ဘယ်လိုနေမလဲ”

နန်စီသည် ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပေါ်လီယာနာက ဤမေးခွန်းကို မေးလေမည်လားဟု သူ ယခင်က စိုးရိမ်ခဲ့ဖူးသည်။ မေးခဲ့လျှင် သူ ဘယ်လိုဖြေရမည်ကို မသိခဲ့။ မေးသူ၏ စိတ်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ရိုးသားစွာ မည်သို့ဖြေရမည်ကို မသိခဲ့။ သို့ရာတွင် ယနေ့ ညနေ ဒေါ်ပေါ်လီ ထီးနှင့် အကြိုခိုင်းလိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နန်စီ၏ စိတ်ထဲတွင် အစက ထင်ရုံထင်ခဲ့ပြီး ယခုမူ ယုံကြည်လာမိပြန်တော့ ဤမေးခွန်းကိုပင် မေးစေချင်ရပြန်တော့သည်။ ယနေ့တော့ စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့်ပင် ဤအချစ်ငတ်နေရှာသော ကလေးမ၏နံလုံးကို ငြိမ်းချမ်းစေရတော့မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလိုက်လေသည်။

“သမီးကို ဒီမှာရှိတာ ကြိုက်ရဲ့လား။ ဟုတ်လား။ သမီး ဒီမှာ ခန့်ထားရင် အောက်မေ့နေမလား။ ဟုတ်လား” ဟု နန်စီက ခပ်ငေါ့ငေါ့ကလေး ငေးလိုက်ပြီး “အခု သမီးကို မမ ပြောနေတာဟာ အဲဒါပဲဆိုတာ မသိတာ ကျနေတာပဲ။ မိုးပေါ်မှာ တိမ်ကလေး တစ်ကွက် နှစ်ကွက်မြင်တာနဲ့ ‘တု-ထီးနဲ့ မြန်မြန်သွားကြည့်ချေ’ လို့ လွှတ်တာတို့၊ သမီးပစ္စည်းတွေကို အထပ်ဆိုးထဲကနေပြီး သမီးလိုချင်နေတဲ့ အခန်းလှလှကလေးထဲ ရွှေ့ခိုင်းတာတို့ သူ မလုပ်ခဲ့ဘူးလားဟင်။ ပေါ်လီယာနာရယ်။ သမီး ရောက်ခါစကဆိုရင် သူ ဘာဆိုတာမှ မလိုချင်တာ။ သမီးကိုလဲ”

နန်စီက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောရင်းက သူ့စကားကို အသာရပ်ထားလိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ လေလျှောက်ဆက် ပြောပြန်သည်။

“ဒါတွေတင် ဘယ် ကလိမ့်ဦးမလဲ။ သမီးကြောင့် သူ ဖျော့ဖျောင်းလာတာ ကလေးတွေ။ ညက်ညောလာတာကလေးတွေ။ ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးတွေကိစ္စ။ ပြီးတော့ မမကို စကားပြောတာက အစ။ အို၊ အများကြီးပေါ့ ပေါ်လီယာနာရယ်။ သမီး ဒီမှာမရှိရင် သူ ဘယ်လောက်အောက်မေ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး” ဟု နန်စီက အားတက်သရော ပြောပြလိုက်တော့ ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ရုတ်တရက် တောက်ပရွှင်လန်း၍ လာလေသည်။

“အို . . . မမနန်စီ။ သမီးလေ သိပ် သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ အန်တီပေါ်လီက သမီးကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် သမီး ဘယ်လောက် ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ မမ မသိဘူးနော်” ဟုလည်း အော်ဟစ်လိုက်သေးသည်။

ပေါ်လီယာနာ တစ်ခဏကြာတော့ သူ့အခန်းဆီသို့ တက်သွားရင်း-

“အန်တီပေါ်လီဆီက ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ သမီး အန်တီပေါ်လီနဲ့ပဲ နေချင်တယ် ဆိုတာတော့ သမီး သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီကို သမီးနဲ့ နေရတာ ပျော်စေချင်တဲ့စိတ်က ဘယ်လောက်များခဲ့လဲဆိုတာတော့ မသိဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲက ပြောမိလေ၏။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်အား ပြောပြရန်ကိစ္စကား လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို ပေါ်လီယာနာ သိသည်။ ဤကြောင့် သူ မပြောချင်။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ကိုလည်း သူ အင်မတန်ခင်မင်သည်။ သူ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ့အား

၁၉၂-၁၉၅၅ ခုနှစ်ကလေး ပေါ်လီယာနာ

စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်စေသည် အထီးကျန်ဘဝတွင် နှစ်ရှည်လများ နေနေရခြင်း အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း။ သူ ဤသို့ ခြောက်သွေ့နေသော ဘဝတွင် ရောက်နေရခြင်းမှာ သူ့အမေကြောင့်ဟု ဆိုသည်ကိုလည်း များစွာ ဝမ်းနည်း မိသည်။

ဤအိမ်ကြီးသည် သူ့သခင် ပြန်လည် ကျန်းမာလာချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော အခန်းကြီးများ၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော ကြမ်းပြင်များ၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စာရေးစားပွဲနှင့် အိမ်ရှင်ကြီး၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဘဝတို့ကို တွေးမိလျှင် ရင်ထဲမှာ မချမ်းသာ။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပြီး။ ဤတွင် ပေါ်လီယာနာသည် တစ်စုံတစ်ခုသောအရာကို ရုတ်တရက် တွေးမိသည်အတွက် ထိုင်ရာမှ ထခုန်မိကာ ဖျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်မိလေသည်။

ထို့နောက် အစောဆုံး အားလပ်သည် တစ်နေ့တွင် သူသည် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားလေသည်။ မကြာမီပင် သူသည် မှုန်ပိုင်းသော စာကြည့်ခန်းကြီးအတွင်းဝယ် သူ၏နံဘေးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်၊ သစ္စာရှိလှသော သူ၏ ခွေးကလေးက သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်လျက် တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပေါ်လီယာနာ။ တို့ မသေခင် ဝမ်းသာတမ်း ကစားသွားရဦးမှာလား” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က ငြင်သာစွာ မေးသည်။

“အို၊ ကစားရမှာပေါ့။ ဦးဦးအတွက် ဝမ်းအသာဆုံးဖြစ်ဖို့ သိစွာ တစ်ခု သမီး စဉ်းစားလာခဲ့တာ”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က စိတ်မရှည်သလို ခပ်တင်းတင်း လေသံဖြင့် “သမီးနဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်”

“ပေါ်လီယာနာ။ တော်တော်”

ပင်ဒယ်လ်တန်က စိတ်ထိခိုက်သွားသည်အသံဖြင့် ဖြတ်၍ ထားလိုက်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ရယ်။ တကယ်ပါ။ သမီးမှာက အန်တီပေါ်လီ ရှိနေလို့”

“သမီး အန်တီက သမီး ဒီကိုလာခွင့် မ မပေးဘူးလား”

“သ သမီးက ခွင့်မှ မတောင်းဘဲ” ဟု ပေါ်လီယာနာက အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ပေါ်လီယာနာရယ်”

ပေါ်လီယာနာသည် မျက်နှာကို လွဲထားလိုက်သည်။ ပင်ဒယ်လ်တန်၏ နာကြည်းသော ကြေကွဲသောအကြည့်ကို သူ မမြင်ရန်နိုင်။

“ဪ၊ သမီးက ခွင့်တောင် မတောင်းဘဲကိုး”

“မတောင်းဆို တောင်းလို့ မ မဖြစ်လို့ပါ။ တကယ်ပါ။ ဖွင့်မတောင်းဘဲနဲ့ သိသွားလို့ပါ။ အန်တီပေါ်လီက သမီးကို လိုချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သမီးကလည်း သူနဲ့ပဲ နေချင်ပါတယ်” ဟု ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံပြီး

“အန်တီပေါ်လီ သမီးအပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဦးဦး မသိဘူးနော်။ အခုဆို တစ်ခါတစ်ခါ သူလည်း ဝမ်းသာတတ်နေပြီ။ တော်တော်တောင် များနေပြီ။ အရင်က ဝမ်းသာတတ်ဘူးဆိုတာ ဦးဦးလည်း သိသားပဲ။ ဦးဦးပဲ ပြောတာပဲ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ရယ် အခု သမီးအန်တီပေါ်လီဆိုတာ ဘယ်မှ မသွားနိုင်တော့ပါဘူး” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ထို့နောက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ မီးလင်းဖိုထဲမှ ထင်းတုံး၏ တဖျပ်ဖျပ်မြည်သံသည်သာလျှင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလျက်ရှိ၏။

အတော်ကြီး ကြာပြီးမှ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က “ဟုတ်တယ် ပေါ်လီယာနာ။ တို့ သိပါပြီ။ သမီး အန်တီဆိုတာ ဘယ်မှ မသွားနိုင်တော့ပါဘူး တို့လည်း မခေါ်တော့ပါဘူး” ဟုဆိုရင်း သူ့အသံ တိမ်သွားသည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာကတော့ ကြားပါသည်။

“အို၊ နေဦးလေ။ သမီးပြောစရာ ကျန်သေးတယ်လေ။ ဦးဦးအဖို့ ဝမ်းအသာရဆုံး ဖြစ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခု ရှိပါတယ် ဆိုနေမှပဲ”

“တို့အဖို့ မရှိတော့ပါဘူး ပေါ်လီယာနာ”

“အို၊ ရှိပါတယ်။ ဦးဦးအတွက်ပါ။ ဦးဦးပြောတဲ့ ဟာလေ။ ဦးဦးက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ အသည်းနုလုံး။ ဒါမှ မဟုတ် ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေမှ ပျော်စရာအိမ် ဖြစ်မယ်ဆို။ အဲဒါကို ဦးဦးအတွက် သမီးရွာပေးနိုင်ပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေအောင်လေ။ သမီးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သိလား။ တခြား တစ်ယောက်ပေါ့”

၀၉၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“သမီးကလွဲရင် ကို ဘယ်သူမှ မလိုချင်ဘူး” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က တိုဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးဦးသိရင် ယူမှာပါ။ ဦးဦးက သနားလည်း သနားတယ်တယ်။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိတယ်။ ကဲ - ဟို ဖန်တုံးကလေးတွေ၊ ဒဂါးတွေ၊ တောကြီးအုံကြားက ကလေးတွေအတွက် ဦးဦး စုထားတဲ့ငွေတွေ။ ပြီးတော့ “ပေါ်လီယာနာ”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ခပ်ထန်ထန်ကလေး ဖြတ်၍ တားလိုက်ပြီး “ကဲ၊ အဲဒီ တောက်တီးတောက်တဲ့ စကားတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်တော့။ သမီးကို ဒါပြောဖို့ ခြောက်ခါမက ကြိုးစားခဲ့ဖူးပြီ။ တောကြီးအုံကြားက ကလေးတွေအတွက် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါ မှ တစ်ပြားမှလည်း မပို့ဖူးဘူး။ ကဲ၊ အဲဒါပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

သူ့စိတ်က ပေါ်လီယာနာ၏ စိတ်ပျက်သွားသည်။ မျက်နှာကလေးကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ ခေါင်းမော့လိုက်တော့ သူ့မှာအံ့အားသင့်ရသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် စိတ်ပျက်မည် ဝေးစွာ။ အံ့အားသင့်ပြီး ပျော်သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်ကလေးများတီးကာ “အို၊ အို၊ သမီး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု အော်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကလေး နီမြန်းလျက် “ဒီလိုလေ။ တောကြီးအုံကြားက ကလေးတွေအတွက် ဝမ်းမနည်းဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုပဲ ဦးဦးက ဟိုအဝေးရပ်ခြားက ကလေးတွေကို တခြားလူတွေကလည်းလိုချင် နေပြီမို့ မလိုချင်တော့ဘူး ဆိုတာကို ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဦးဦးက ဂျင်မီဘင်းကိုပဲ ယူမယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာလို့ပေါ့။ ဦးဦး သူ့ကို လက်ခံမယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်” ဟု ဆက်ပြောလေတော့၏။

“ဟဲ့။ ဘယ်သူ့ကို လက်ခံရမှာလဲ... ”
“ဂျင်မီဘင်းလေ ဦးဦးရဲ့။ သူက ဦးဦးပြောတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေဖို့ အတွက်လေ။ သိလား။ သူကလည်း အဲသလို ဖြစ်ရတာကို ဝမ်းသာမှာပဲ။ အရင်တစ်ပတ်ကတော့ ဟို အနောက်ဘက်က ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက တောင် သူ့ကို မယူချင်ဘူးဆိုတာ ပြောလိုက်ရတယ်။ သူလည်း စိတ်ပျက်လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု သူ ဒီသတင်းကြားရရင် သိပ် ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဟုတ်လား။ အေး တို့တော့ ဝမ်းသာမယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ထင်မြတ် ပြောလိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ။ ဒါဟာ အဓိပ္ပါယ် လုံးလုံးမရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ” ဟုလည်း ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဦးဦး သူ့ကို မယူဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”
“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီ အတိုင်းပါပဲ”
“ဒါပေမယ့် သူဟာ တကယ် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ‘ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေဖို့’ ကိစ္စပဲ”

ပေါ်လီယာနာက အထစ်ထစ်အငေါငေါ ပြောလိုက်ပြီး ငိုတော့မလို ဖြစ်လာကာ “ဦးဦးလည်း ဂျင်မီဘင်း ရှိနေရင် ပျင်းရိ မနေတော့ဘူးလေ” ဟု ပြောသေး၏။

“အဲဒါတော့ တို့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ဘာသာ ပျင်းရိနေရတာပဲ ကောင်းတယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာသည် တစ်ခါက နန်စီ ပြောဖူးသည် စကားတစ်ခုကို တွေးမိကာ ခေါင်းကို ဆက်ခနဲမော့လိုက်ပြီး . . .

“ဦးဦးဟာ အလကား ဘာမဟုတ်တဲ့ အစုတ်ထုပ်ကြီးကိုတော့ သိမ်းထားပြီး တကယ် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကျတော့ ခေါ်မထားချင်ဘဲကီး။ တကယ်တော့” ဟု ပြောလိုက်တော့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် အံ့အားသင့်သွားကာ “ဘာ၊ ဘာ။ အစုတ်ထုပ်ကြီး။ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နန်စီက ပြောတယ်။ ဦးဦးမှာ ဖုံးဖိထားရတဲ့ အစုတ်ထုပ်ကြီး ရှိသတဲ့”

ဤတွင် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ပထမတွင် ကြောင်သွားပြီး နောက် တစ်ခဏတွင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေတော့၏။ သူသည် တကယ်ပင် အားပေးရ ရယ်လိုက်ရသဖြင့် ပေါ်လီယာနာပင် ထိတ်လန့်ကာ ငိုလိုက်မိ၏။ သူငိုသည်ကိုမြင်မှ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလိုက်ကာ မျက်နှာလည်း တည်သွားသည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ အေး။ အေး။ မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း သိတာထက် ပိုပြီး မှန်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု ညင်သာစွာ ဆိုလိုက်ပြီး

၁၉၆-ဧရာဝတီမဂ္ဂဇင်း ပေါ်လီယာနာ

“အေး၊အေး။ တကယ်တော့ မင်း ပြောသလိုပဲ။ တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဖုံးဖိထားရတဲ့ အစုတ်ထုပ်ကြီးထက် အများကြီး ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ တို့တတွေက မလဲနိုင်ကြတာ တစ်ခုပဲ ခက်တယ်။ တို့ဟာ အစုတ်ထုပ်ကြီးကိုပဲ မစွန့်ပစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြတာ ပေါ်လီယာနာ။ ကဲ၊ ကဲ။ ထားပါတော့လေ။ ခင်း ပြောချင်တဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးအကြောင်း ပြောပြပါဦးလေ” ဟု ဆိုလိုက်တော့ ပေါ်လီယာနာက ပြောပြရလေသည်။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ရှင်းလင်းသွားသလား။ သို့မဟုတ် ပေါ်လီယာနာက ဂျင်မီဘင်းအကြောင်း ကရုဏာရသမြောက်အောင် ပြောပြတော့ နူးညံ့စပြုနေပြီဖြစ်သော သူ့နှလုံးသားကို ထိခိုက်လေသလား မသိ။ ထိုနေ့ညနေ အိမ်သို့ ပေါ်လီယာနာ အပြန်တွင် ဂျင်မီဘင်းအား နောက်စနေနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ပင်ဒယ်လ်တန်အိမ်ကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်ချက် ရခဲ့လေသည်။

ပေါ်လီယာနာက ဂျင်မီဘင်းအား နှုတ်ဆက်ရင်း “သမီး သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ဦးဦး။ ဒီကောင်ကလေးကို သဘောကျမှာပါပဲ” ဟု ပြောပြီး “ဂျင်မီဘင်းကိုလေ။ အိမ်သူအိမ်သားတွေနဲ့ နေစရာ အိမ်တစ်အိမ် သိပ် ရစေချင်တာပဲ သိလား” ဟု ပြောဆိုကာ သက်ပြင်း ချခဲ့ရှာလေသည်။

၂၂
တရားရင်္ဂင် စင်စွာ

ပေါ်လီယာနာ ဂျင်မီဘင်းအကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ညနေက ဘုန်းကြီးပေါလ်ဖို့ဒ်သည် တောင်ကုန်းကလေးကို ဟက်ကာပင်ဒယ်လ်တန် တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ လူ့လောက အနှစ်အထွေးများကြောင့် ရောက်ရသော သောကတို့သည် ဤသို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တောအုပ်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးပေါလ်ဖို့ဒ်သည် ရင်ထဲက မချမ်းသာချေ။ လွန်ခဲ့သည်တစ်နှစ်အတွင်းက သူ့အုပ်ချုပ်ရသည် သာသနာနယ်မှာ တစ်လထက်တစ်လ အခြေအနေ ပို၍ ပို၍ ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မူကား သူ့မှာ ဘယ်ဘက် လှည့်လိုက်လှည့်လိုက် ရန်ဖြစ်သူ၊ အတင်းပြောသူ၊ ရှုတ်ချသူ၊ မနာလိုသူ၊ ဝန်တိုသူတို့နှင့်သာ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရ၏။ သူလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဆွေးနွေးတန် ဆွေးနွေး၍၊ တောင်းပန်တန် တောင်းပန်၍၊ ဆိုဆုံးမတန် ဆိုဆုံးမ၍၊ လစ်လျူရှုတန် ရှု၍၊ တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် လေးလေးနက်နက် အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယနေ့အထိ အခြေအနေတို့သည် ပို၍ကောင်းမလာ။ ဆိုး၍သာ လာခဲ့သည်ကို သူ ဝန်ခံတော့မည် အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူ့လက်အောက် သင်းအုပ်ဆရာနှစ်ယောက်မှာ ဘာမဟုတ်သည် အကြောင်းကလေး တစ်ခုဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မှာ မကြေနိုင်ချမ်းနိုင် ဓားချင်းဆိုင်၍ နေကြသည်။ အားတက်သရော အရှိဆုံး အမျိုးသမီး သုံးဦးကလည်း မပြောပလောက်သော အသေးအဖွဲ့ စကားကလေးတစ်ခု တစ်ယောက် တစ်ပါးစပ် ဝိုင်း၍ ပြောကြရင်း ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း အတင်းအဖျင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် ထောက်ပံ့ရေးအသင်းမှ နှုတ်ထွက်သွားကြသည်။ ဓမ္မသီချင်းအဖွဲ့ကလည်း တစ်ပင်တိုင် အဆိုတော်ကို မျက်နှာလိုက်၍ ရွေးချယ်သည်ဆိုကာ စိတ်ဝမ်း ကွဲပြားကြလျက်။

ခရစ်ယန် အားထုတ်မှု အသင်းကလည်း ယင်း၏အမှုဆောင် နှစ်ဦးက လူသိရှင်ကြား ဝေဖန် ပြစ်တင်မှုကြောင့် ပူဇော်ပွဲဖြစ်လျက် မငြိမ်

ခဏ-မေတ္တာစွန့်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

သေက်။ တနင်္ဂနွေ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းကလည်း တပွင့်။ နောက်ဆုံး အားထားရာဖြစ်သော ကျောင်းအုပ်နှင့် ဆရာ နှစ်ယောက်ကလည်း မှိုင် နည်းရာ အဂ္ဂ လူထွက်ဆိုသလို ထွက်စာသင်ကြသည်။ ဤကိစ္စကြောင့်ပင်လျှင် ဘုန်းကြီးပေါလ်ဖိဒ်သည် ဤသို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာ သစ်ပင်များအကြားသို့ ဘုရား သခင် တိုင်တည်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤ အုပ်ဆိုင်းသော သစ်ပင်စိမ်းများအောက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ပေါလ်သည် ပြဿနာကို တည်တည် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တား အရေးတော့ ကြုံရပြီဟု အောက်မေ့နေ၏။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့ မည်။ ချက်ချင်း လုပ်ရမည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး ရပ်တန့် လျှက်ရှိသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဒေသနာများ၊ တစ်ပတ် တစ်ခါ စုပေါင်း ဆုတောင်း ပွဲများ၊ မိတ်ဆုံစားပွဲများမှာ လူပီးသည်ထက် ပါးလာသည်။ တာဝန်သိတတ် သူ လူလည်း အနည်းငယ်ကတော့ ကျန်နေသေးသည်။ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ကလည်း အထင်လွှဲ အမြင်လွှဲ ဖြစ်မှုများကို ထိတ်လန့်ကာ အပြစ်စွာ သည် မျက်လုံးများနှင့် ထင်ရာမြင်ရာကို ပြောတတ်သည်။ ပါးစပ်များကို သတိ ဖြင့် ကြည့်ရှောင်နေရ၏။

ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းများကြောင့် သူနှင့်တကွ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း၊ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းနှင့် ခရစ်ယန်သာသနာကြီးတစ်ခုလုံး နစ် နာနေရသည်ကို ဘုန်းကြီးပေါလ်ဖိဒ် သိသည်။ နောက်လည်း ခံရဦးမည်။ တစ်ခု ခုတော့ . . .

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ချက်ချင်း လုပ်ပစ် ရမည်။ သို့ရာတွင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဘုန်းကြီးသည် သူ၏ အကျိုးအိတ်ထဲမှ နောက်တစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် ဟောရန် မှတ်စုထုတ်ထားသည့် ဒေသနာများကို ဖြည်းညင်းစွာ ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး ယင်းတို့အား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်း တို့သည် တင်းမာလျက် သူ ဟောပြောရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်သော တရား စာမှ ကျမ်းကိုလင်္ကာများကို လေးလေးနက်နက် အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်၏။

“အို . . . ကျမ်းတတ် သီလကြောင်၊ သူတော်ယောင်နှင့် ကြောင် သူတော်တို့။ သင်တို့အား ကြီးစွာသော သောကသည် ရောက်လတ္တံ့။ သင် တို့သည် မုဆိုးမ၏အိမ်ကို လုယူသိမ်းစား၍ အပြစ်မပေါ်စေခြင်းငှာ ရှည်စွာ

သော ပတ္တနာစကားကို ရွတ်တတ်ကြ၏။ သင်တို့သည် ပိုမိုကြီးမားသော အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြလတ္တံ့။

“အို . . . ကျမ်းတတ်သီလကြောင်၊ သူတော်ယောင်နှင့် ကြောင် သူတော်တို့။ သင်တို့အား ကြီးစွာသော သောကသည် ရောက်လတ္တံ့။ သင် တို့သည် ပင်စိမ်းစပွတ် ဇီယာအသီးအရွက်တို့ကို ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ လှူကြသော် လည်း တရားဥပဒေ၊ တရားသဖြင့် စီရင်ခြင်း၊ ကရုဏာနှင့်သစ္စာတရားတည်း ဟူသော ပိုမိုလေးနက်သော အရေးကိစ္စတို့တွင်ကား လစ်ဟင်းခဲ့ကြလေပြီ။ ဤအမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ဘိသကဲ့သို့ အထက်အဆိုပါ အရေးကိစ္စတို့ကို လည်း ဆောင်ရွက်အပ်၏။”

ဤသည်တို့ကား နာကျည်းမှုမှ ထွက်လာသော ပြစ်တင်ရှုတ်ချ သံတို့ပေတည်း။ စိမ်းစိုသော တောအုပ်အတွင်းဝယ် ဘုန်းကြီး၏ လေးနက် သောအသံသည် ပြင်းထန်စွာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ငှက် ကလေးများ ရှည်ကလေးများပင်လျှင် ထိတ်လန့်ကာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ ဤကျမ်းတိုးများဖြင့် ကြည်ညို လေးမြတ်စွာ ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ဘုရား ဝတ်ကျောင်းအတွင်းရှိ သူ၏ပရိသတ်အား လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဟော ပြောသောအခါ မည်သို့ ရှိမည်ကို တွက်တွက်တွင်းတွင်း ထင်မြင်စေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ဤကား သူ့ပရိသတ်။ သူတို့သည် သူ စောင့်ရှောက်ရမည်လူများပင်။ သူ လုပ်ရက်ပါမည်လား။ လုပ်ရဲမည်လား။ မလုပ်ရဲဘဲ နေမည်လား။ ဤသည် တို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုများဖြစ်သည်။ ဒါတောင် နောက်တ တစ်ဆက်တည်း ပါလာမည် သူ့စကားများ မပါသေး။ သူသည် ဘုရားသခင်ထံ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ပြီ။ အကူအညီ အဖေးအမဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါရန် လည်း တောင်းခံခဲ့ပြီ။ ဤကဲ့သို့သော အရေးကိစ္စမျိုးတွင် မှန်တာကို လုပ်မိ ပါစေ ဟူ၍လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆန္ဒပြုခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် ယခု အဖြေ အမူသည် မှန်သောလမ်းစဉ် ဖြစ်ပါမည်လား။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စာရွက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက်၍ အိတ် ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ညည်းညူသံပေါက်သော သက်ပြင်း တစ်ချက် ချွန်၍ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကာ မျက်နှာတို့ လက်များဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

၂၀၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဤနေရာတွင် ပံင်ဒယ်လ်တန်အိမ်ကြီးမှ ပြန်လာသော ပေါ်လီယာနာက သူ့ကိုတွေ့ရလေရာ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်အော်မိပြီး ပြေးလာလျက် "အို၊ အို၊ မစ္စတာဖိဒ်ပါလား။ ခြေတွေဘာတွေ ကျိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်" ဟု မေးလိုက်၏။

ဘုန်းကြီးက သူ့လက်များကို ချလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြရန် ကြိုးစားလျက် . . .

"မဟုတ်ပါလားကွယ်။ မကျိုးပါဘူး။ ခဏ နားနေနာပါ" ပေါ်လီယာနာက နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီး

"အို၊ တော်ပါသေးရဲ့။ မစ္စတာပံင်ဒယ်လ်တန်ကတော့ သမီး တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ခြေကျိုးနေတာ။ ဒါပေမယ့် သူက လဲနေတာ။ ဘာဘက ထိုင်နေတာပဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်။ ဘာဘက ထိုင်နေတာပါ။ ဘာမှ မကျိုးပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေကုနိုင်တဲ့ အနာမျိုး မရှိပါဘူး"

နောက်ဆုံးစကားသံများမှာ တိမ်လှ၏။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာကတော့ ကြားရပါသည်။ သူ့မျက်နှာထားလည်း ပြောင်းသွားကာ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ နူးညံ့သောကရုဏာရောင်များဖြင့် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

"ဘာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ သမီး သိပါတယ်။ ဘာမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် မဟုတ်လား။ အဖေလည်း အဲသလိုပဲ ခဏခဏ ဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ် ထင်ပါရဲ့။ သူတို့အပေါ်မှာ မှီနေတဲ့ ကိစ္စတွေကလည်း အများကြီးပဲ မဟုတ်လား"

ဘုန်းကြီးပေါလ်ဖိဒ်သည် အံ့ဩစွာပင် လှည့်ကြည့်မိ၏။

"ပေါ်လီယာနာ၊ မင်းအဖေလည်း ဘုန်းကြီးပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘာ။ ဘာ မသိဘူးလား။ သမီးကတော့ လူတိုင်း သိတယ် ထင်တာ။ အဖေက အန်တီပေါ်လီအစ်မနဲ့ ရတယ်လေ။ အဲဒါ သမီးရဲ့ အမေပေါ့"

"အင်း။ နားလည်ပြီ။ အေးကွယ်။ ဘာဘက ဒီကိုရောက်တာ သိပ် မကြာသေးတော့ ဒီကမိသားစုတွေရဲ့ အစဉ်အဆက်ကိုတော့ သိပ် မသိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သိမလဲ" ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြုံးလျက် ဖြေသည်။ ထိုနောက် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေ၏။ ဘုန်းကြီးသည် သစ်ပင်၏ အောက်တွင် ထိုင်လျက်က ပေါ်လီယာနာ ရှိနေသည်ကိုပင် မေ့သွားကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်၍ ဖြန့်လိုက်ပြန်သည်။ သူသည် စာရွက်များကိုကား မကြည့်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေကြီးပေါ်ရှိ သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သစ်ရွက်မှာ လှလှပပသစ်ရွက် မဟုတ်။ ညှိုးခြောက်၍ နေပေပြီ။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်လာသည်။

"ဒီ . . . ဒီနေ့ နေသာတယ်နော်" ဟု သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆိုလိုက်သည်။

အတန်ကြာအောင် ဘာသံမှ မကြားရဘဲ နေပြီးမှ ဘုန်းကြီးက လန့်ဖျပ်၍ မော့ကြည့်ကာ . . .

"ဘာ၊ ဘယ်လို။ ဪ၊ အေး။ ဟုတ်တယ်။ နေသာတယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ပိုမိုအားတက်လာသည်လေသံဖြင့်

"ပြီးတော့ ချမ်းလည်း မချမ်းဘူးနော်။ အောက်တိုဘာတောင် ရောက်ပြီပဲ။ မစ္စတာပံင်ဒယ်လ်တန်မှ မီးဖို ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မလိုပါဘူးလို့ လည်း ပြောတယ်။ မီးထည် တာကတော့ ကြည့်ချင်လို့တဲ့။ သမီးလည်း မီးကို သိပ် ကြည့်ချင်တာပဲ။ ဘာဘကော" ဟု ပြောပြောမေးမေး မေးလိုက်၏။

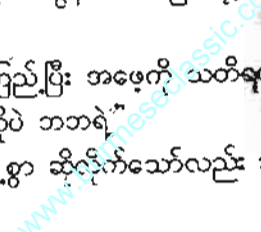
ဘုန်းကြီးက မဖြေဘဲ အကြာကြီးနေသဖြင့် ပေါ်လီယာနာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပြီးမှ တစ်ဘက်လှည့်၍ စမ်းကြည့်ရန်

"ဘာ။ ဘုန်းကြီးဖြစ်ရတာ ပျော်လား" ဟု မေးတော့မှ ဘုန်းကြီးက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ပျော်လားရယ်လို့ကွယ်။ တယ်ဆန်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငေးရတာလဲ ကလေးရယ်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘာ။ ဘာကိုကြည့်ပြီး အဖေ့ကို သတိရလို့ မေးတာပါ။ အဖေလည်း တစ်ခါတစ်ခါ အဲသလိုပဲ ဘာဘရဲ့"

"ဟုတ်လား" ဟု ဘုန်းကြီးက သိပ်မေ့စွာ ဆိုလိုက်သော်လည်း သူ့

မျက်လုံးများကား ခြေကြီးပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးဆီသို့ ပြန်ရောက်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာဘ။ သမီး အဖေကိုလည်း အခု ဘာကို မေးသလိုပဲ ဘုန်းကြီးဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာလားလို့ မေးတာပဲ”

ဘုန်းကြီးလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ရာမှ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း။ အဲဒီတော့ သူက ဘယ်လိုမြေလဲ”

“အို။ အဖေကတော့ ဘယ်တော့မဆို ဝမ်းသာတယ်လို့ပဲ မြေတာပဲ။ အမြဲလိုလိုပဲ ဝမ်းသာစရာကို ညွှန်းတဲ့ ကျမ်းစာတွေသာမရှိရင် သူ ဘုန်းကြီးအဖြစ်နဲ့ တစ်မိနစ်တောင် မနေချင်ဘူးလို့လည်း ပြောတယ် ဘာဘရဲ့”

“ဘာတွေ မရှိရင်ကွယ်” ဘုန်းကြီး၏ မျက်လုံးများသည် သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးပေါ်တွင် မရှိတော့။ ပေါ်လီယာနာ၏ ရွှင်ယုသော မျက်နှာကလေးကို တစ်စုံတစ်ခု ငေးစိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ပေါ်လီယာနာ ရယ်လိုက်ပြီး “ဒါက အဖေက ခေါ်တဲ့ အခေါ်လေး။ သမ္မာကျမ်းစာမှာတော့ အဲသလိုခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျမ်းစာထဲမှာ ‘ဘုရားသခင်၌ ဝမ်းသာကြတော့’ တို့၊ ‘ကြီးမားသော ဖျော်ရွှင်မှုကို ပြုလော့’ တို့၊ ‘ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် အော်ဟစ်ကြလော့’ တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေပေါ့။ သိလား။ အများကြီးပါပဲ။ တစ်ခါက အဖေလည်း သိပ် စိတ်ညစ်နေတဲ့ အခါပို့ လျှောက်ရေတွက်ကြည့်တာ ရှစ်ရာတောင် ရှိသတဲ့” ဟု ပြောပြ၏။

“ရှစ်ရာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပျော်ဖို့ ရွှင်ဖို့ ဝမ်းသာဖို့ နှိုးဆော်တဲ့ ဒေသနာတွေလေး အဲဒါတွေကို အဖေက ဝမ်းသာစရာကိုညွှန်းတဲ့ ကျမ်းစာတွေလို့ ခေါ်တာ”

ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ ထူးခြားသော အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့လက်ထဲက စက္ကူအပေါ်ဆုံး အရွက်ရှိ . . .

“အို ကျမ်းတတ် သီလကြောင်၊ သူတော်ယောင်နှင့် ကြောင်သူတော်တို့။ သင်တို့အား ကြီးစွာသော သောကသည် ရောက်လတ္တံ့” ဟူသော ဝမ်းသာစရာပေါ်သို့ ရောက်လျက်။

“ဪ၊ ဪ။ သမီးလေးရဲ့ အဖေက ဝမ်းသာစရာကို ညွှန်းတဲ့ ကျမ်းစာတွေကို ကြိုက်တာကိုး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာက “အို ဟုတ်တာပေါ့” ဟု လေးလေးနက်နက်ဆိုလိုက်

ပြီး “အဲဒီဟာတွေကို လိုက်ပြီး ရေတွက်ကြည့်တဲ့နေ့ကစပြီး တောက်လျှောက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတာပဲတဲ့။ ဘုရားသခင်က ဝမ်းသာကြဖို့ ဖျော်ရွှင်ကြဖို့ အကြိမ်ပေါင်း ရှစ်ရာတောင် ဒုက္ခခံပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားဆိုရင် လူတွေကို တကယ်ဝမ်းသာစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ စောစောက သူ မပျော်မရွှင် ဖြစ်ခဲ့မိတာကိုလည်း ရှက်သွားသတဲ့။ ဒီနောက်မှာတော့ ဘုရား ဒုက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်တိုင်း ဒီစာတွေကို ဖတ်ပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသတဲ့။ သိလား။ ထောက်ပံ့ရေး အသင်းက မိန်းမကြီးတွေ ရန်ဖြစ် အဲ. . . အဲ၊ တစ်ခုခုမှာ သဘော မညီညွတ်ကြတဲ့ အခါမျိုးပေါ့။ အဲ. . . အဲ၊ ဒီစာတွေကိုတွေ့ပြီး ဒီကစားနည်းကို စဉ်းစားမိတာလို အဖေက ပြောတယ်။ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေက စပြီး သမီးနဲ့ ကစားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အစလုပ်ပေးတာကတော့ အဲသည် ဝမ်းသာဖို့ ညွှန်းတဲ့ ကျမ်းစာတွေပေါ့” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောပြနေ၏။

ဘုန်းကြီးက “အဲဒီ ကစားနည်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ပါလိမ့်ကွယ်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အရာရာတိုင်းမှာ ဝမ်းသာစရာကို ရှာကြည့်ရတဲ့ ကစားနည်းလေ။ သိလား။ အဖေက ချိုင်းထောက်ကလေးတွေကစပြီး သမီးနဲ့ စကစားတာ” ဟု ဆိုကာ ပေါ်လီယာနာက အစအဆုံး ပြောပြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ့အား နားထောင်နေသူမှာ သိမ်မွေ့သော နှလုံးသားနှင့် တုတ်သိန်းလည်မှု ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာသော် ပေါ်လီယာနာနှင့် ဘုန်းကြီးပေါ်လီဖိုဒိုတို့သည် လက်ချင်းတွဲကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြလေ၏။ ပေါ်လီယာနာ၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်လက်တောက်ပနေသည်။ သူက စကားပြောချင်သည်။ ယခုလည်း အတော်ကြာအောင် ပြောလာခဲ့၏။ ကစားနည်း အကြောင်း။ သူ့အဖေ အကြောင်း။ ဘုန်းကြီးက သိချင်၍ မေးသော သူတို့၏ ယခင်အိမ် အကြောင်း။

တောင်ခြေသို့ ရောက်လျှင် ပေါ်လီယာနာက တစ်လမ်း၊ ဘုန်းကြီးက တစ်လမ်း ခွဲကာ လျှောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ညနေက ဘုန်းကြီးပေါ်လီဖိုဒိုသည် သူ၏ စာကြည့်ခန်းတွင် ထိုင်၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ သူ့အနီး စာရေးစားပွဲပေါ်တွင်ကား စာရွက်အချို့သည် သူ၏ ရေးပြီး ဒေသနာမှတ်စုများတည်း။ ခဲတံကိုင်းထားသော သူ၏

၂၀၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီလာနာ

လက်ထဲတွင်ကား စက္ကူလွတ်များ ရှိသည်။ ဒေသနာမှတ်စု ရေးရန်တည်း သို့သော် သူသည် သူ ရေးပြီးသော စာများကို လည်းကောင်း၊ မရေးရသေးသော စာများကိုလည်းကောင်း တွေးတောနေသည်။ သူ၏ စိတ်တို့သည် ဝေးလံသော အနောက်ဘက် မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် ဆင်းရဲသော၊ နာဖျားသော၊ သောတဖြင့် ဖြစ်ပေးသော၊ အထီးကျန်သော သာသနာပြု ဘုန်းကြီးကလေးတစ်ပါး ဆီသို့ ရောက်နေလေ၏။ ထိုဘုန်းကြီးကလေးသည် ဘုရားသခင်က သူ့အား ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်စေရန် ညွှန်ပြထားသော စကားများကို ကျမ်းစာ တစ်အုပ်လုံး လိုက်၍ ရှာကြည့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာသော် ဘုန်းကြီးပေါ်လီဖိုဒ်သည် သက်ပြင်းချကာ လှုပ်နှောင်လာသည်။ သူ့အတွေးတို့သည်လည်း ဝေးလံသော အနောက်ဘက် မြို့ကလေးမှ လက်ထဲ၌ရှိသော စက္ကူများဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

မက်သယူး အခန်း ၂၃၊ အပုဒ် ၁၃၊ ၁၄နှင့် ၂၃ ဟု ရေးချလိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်မရှည်သလို အမူအရာဖြင့် ခဲတံကို လွှတ်ချလိုက်ကာ လွန်ခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်က သူ့ဇနီး ဖတ်ပြီး ချထားခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စာရွက်များကို လှန်လှောကာ စိတ်မပါလက်မပါ ကြည့်နေရင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ တစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။

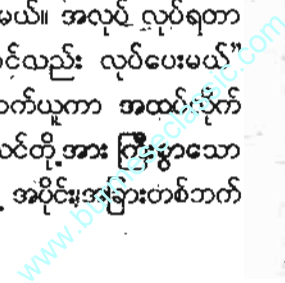
တစ်နေ့သ၌ မိခင်က ထင်းခွေခိုင်းသည်ကို ငြင်းဆန်နေသော သူ့အား ဖခင်ဖြစ်သူက 'လူကလေး။ မင့်အမေဖို့ ထင်းခွေပေးရတာကို ဝမ်းသာမှာပါကွယ်' ဟု ပြောတော့ သားဖြစ်သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောတော့ဘဲ ထသွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဖခင်က သူ့အား လုပ်သင့်သည်ကို လုပ်စေချင်သောကြောင့် ရှင်းရှင်းပြောလိုက်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သာ ဖခင်က 'ဟေ့ သား။ မနက်က မင်းအမေကို မင်းပြောလိုက်တဲ့စကား ငါကြားတယ်။ မင့်အတွက် ငါဖြင့် ရှက်ပါရဲ့ကွာ။ သွား အချက်ချင်း ထင်း သွားခွေပေးလိုက်ပါ' ဟု ပြောခဲ့ပါလျှင်၊ မိခင်ကြီး၏ ငိုကြွေးသွားကို အားကိုးမှ ရမည်ဆိုလျှင် ထင်းတစ်ချောင်းမှ ရောက်မလာတော့သေးချာလှတော့သည်။

ဘုန်းကြီးလည်း စာအုပ်ကို ဆက်၍ ဟိုနားတစ်ပိုဒ် သည်နား ကြောင်း ဖတ်ရင်း နောက်တစ်နေရာတွင်ကား -

ကား၊ မ ဟူ လူတို့ အလိုရှိသည်ကား အားဝေးမှသာတည်းသုတို့၏ ခံနိုင်ရည်ကို ယုတ်လျော့စေမည် အစား အားဖြည့်၍ သာ ပေးသင့်သည်။ လူတစ်ယောက်အား သူ၏အပြစ်များကို အထပ်ထပ် ပြောနေမည် အစား သူကောင်းသည်တို့ကို ပြောရာ၏။ သူ၏ အကျင့်ဆိုးအစွဲများမှ သူ့အား ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားပါလော့။ သူ၏ ကောင်းကွက်များကို ထင်ရှားစေ၍ စွမ်းစွမ်းစာမံ လုပ်ဆောင် အောင်မြင်နိုင်မည် သူ၏ တကယ့်အရည်အသွေးများကို ဖော်ပေးပါ။ လှပသော ကူညီတတ်သော မျှော်လင့်ခြင်းရှိသော သဘောသည် ဘူးစက်တတ်ပြီး တစ်မြို့လုံး တစ်ရွာလုံးပင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။ သူတို့၏ အရည်အသွေးသည် သူတို့၏ စိတ်နှလုံးမှ လာသည်။ လူတစ်ယောက်သည် သနားကြင်နာတတ်၍ သူတစ်ပါးအကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်သည်ဆိုလျှင် သူ၏အနီး၌ နေသူများသည် များမကြာမီ ဤသို့ပင် ဖြစ်လာမည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အပြစ်တင်တတ် ငြုစုတတ် ဝေဖန်တတ်မည်ဆိုလျှင် သူ၏ အိမ်နီးချင်းတို့သည်လည်း သူ့လိုပင် အပြစ်တင် ငြုစု ဝေဖန်တတ်လာကြရုံမက အတိုးပါ ချကြလိမ့်နိုးမည်။ အဆိုးကို တွေ့မည်ထင်ပြီး ရှာလျှင်လည်း အဆိုးတွေဖို့ သေချာပါသည်။ အကောင်းကို တွေ့မည်ဟု သိပြီး ရှာလျှင်လည်း အကောင်းကို ရမည်သာ ဖြစ်၏။ သင်၏ သားဖြစ်သူအား 'အမေအတွက် ထင်းခွေပေးရတာကို ဝမ်းသာမှာပါ' ဟု ပြောကြည့်ပါ။ သူသည် ဖျတ်လတ်လက်လက်စွာ ထ၍ လုပ်သည်ကို မြင်ရပါလိမ့်မည် ဟူ၍ တွေ့ရပြန်လေ၏။

ဘုန်းကြီးသည် စာအုပ်ကိုချကာ မျက်နှာကို မော့လိုက်၏။ တစ်ခဏကြာသော် သူသည် သူ၏ အခန်းအကျဉ်းကလေးထဲတွင် ဟိုမှ သည်မှ စကြိုသွက်လျက် ရှိလေ၏။ အတော်ကလေး ကြာသောအခါ သူသည် ပင့်သက်ညီရည် ရှိုက်လိုက်ပြီး စာရေးစားပွဲရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

"ဘုရားသခင် စောင်မပါ။ ကွန်ပဲ လုပ်ပါမည်" ဟု ခပ်တိုးတိုး တိုင်ညိုလိုက်ပြီး "ငါ့ပရိသတ်ကို ငါ ပြောမယ်။ သူတို့ ထင်းခွေရတာ ဝမ်းသာစေလို ပြောမယ်။ သူတို့ကို အလုပ် လုပ်စရာ ပေးမယ်။ အလုပ် လုပ်ရတာ မိသားစုအား အိမ်နီးချင်းကို ကဲ့ရဲ့ဖို့ အချိန်မရအောင်လည်း လုပ်ပေးမယ်" ဆိုကာ သူ၏ ရေးပြီးသော မှတ်စုများကို ကောက်ယူကာ အထပ်လိုက် ထည့်ထည့်တည်တည်မှ ဖြိုလိုက်လေရာ တစ်ဘက်၌ 'သင်တို့အား ကြီးစွာသော အာဏာသည် ရောက်လတ္တံ့' ဟူသော စာများပါသည် အပိုင်းအခြားတစ်ဘက်

၂၀၆ မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

၌ 'အို... ကျမ်းတတ် သီလကြောင်၊ သူတော်ယောင်နှင့် ကြောင်သူတော် တို့' ဟူသော စာများပါသည်။ အပိုင်းတို့ လွင့်စဉ်ကျသွားကြသည်။ သူ့နှေ တည်တည်ရှိ စာရွက်ပေါ်တွင် မက်သယူး အခန်း ၂၃ အပိုဒ် ၁၃၊ ၁၄နှင့် ၂၃ ဆိုသည်။ စာကြောင်းကို ခဲကြောင်းမည်းကြီး တစ်ကြောင်း ဆွဲ၍ ဖုတ် လိုက်ပြီး သွက်လက်စွာ ဆက်လက်၍ ရေးသားနေလေတော့၏။

ဤသို့လျှင် နောက်တနင်္ဂနွေနေ့၌ ဟောကြားသော ဘုန်းကြီးပေါ်လီ ဖိုဒ်၏ ဒေသနာတို့သည် ကြားနေရသူ ကြီးငယ် ကျားမ မဟူ လူအပေါင်း တို့တွင် ရှိသမျှ အကောင်းဆုံး စေတနာကလေးများကို လှုံ့ဆော်နှိုးဆွသော လိုက်သော ကြေးစည်သံပမာ ဖြစ်လာပေတော့သည်။ ဤဒေသနာအတွက် ကျမ်းကိုးသည်ကား ပေါ်လီယာနာပြောပြသည်။ ရှစ်ရာသော 'ဝမ်းသာပေး များမှတစ်ခုပေတည်း။

"အို... ဖြောင့်မတ်သော သူတော်စင်တို့။ ကြည်လင်သဒ္ဓါ ဝမ်း မြောက်စွာဖြင့် ဘုရားကို ကြည်ညိုကြကုန်လော့။ အို... နှလုံးဖြူသည့် သူတော်ကောင်းတို့ ဘုရားတရား၌ ဝမ်းမြောက်သဖြင့် သောင်းသောင်းစုစု တစ်ကြွေးကြကုန်လော့"

၂၀၆

တစ်နေ့တွင် မစ္စက်စနိုးက တောင်းပန်၍ ပေါ်လီယာနာသည် နာမည်မမှန်သော ဆေးတစ်မျိုးကိုမေးရန် ဒေါက်တာချစ်လတန်၏ ဆေးခန်း သို့ သွားခဲ့လေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ဒေါက်တာချစ်လတန်၏ ဆေးခန်း သို့ ယခင်က တစ်ခေါက်မှ မရောက်ခဲ့ဘူးချေ။ ထို့ကြောင့် သူက အခန်းကို ပတ်လည်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး "အရင်က သမီး ဦးလေးရဲ့အိမ်ကို တစ် ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး။ ဒါ ဦးလေးရဲ့ အိမ်ပဲနော်" ဟု မေးလိုက်၏။

ဒေါက်တာချစ်လတန်သည် စာအုပ်ကလေးတစ်ခုတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးလျက်က "အေး။ ဟုတ်တယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါကို အိမ်လို့ ခေါ် ရတာတော့ အားနာဖို့တောင် ကောင်းပါရဲ့ကွယ်။ တကယ်က အခန်းတွေပါပဲ။ အိမ် မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဖြေသည်။

ပေါ်လီယာနာက စာနာစိတ်အပြည့်ဖြင့် ဆရာဝန်အားကြည်ကာ ငြိမ်၍သာ နေသည်။ ပြီးမှ

"သမီး သိပါတယ်။ ပျော်စရာအိမ် ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုတယ်ပေါ့" ဟု ခြေလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က "ဟေ့" ဟု ဆိုကာ ဆတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

"မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ပြောတာလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး။ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေဖို့ဆိုတာလေ သိလား။ ဒေါက်တာချစ်လတန်၊ ဦးလေးလည်း ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး မထားလဲတင်။ ဒါမှမဟုတ်၊ မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန် က မလိုချင်ဘူးဆိုရင် ဂျင်မီဘင်းကို ခေါ်မွေးချင်မယ် ထင်တယ်"

ဒေါက်တာချစ်လတန်က မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်ပြီး

"ဪ၊ ဪ။ ပျော်စရာအိမ်ဖြစ်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး လိုတယ်တဲ့လား" ဟု ဆိုကာ ပေါ်လီယာနာ၏ မေးခွန်း တို့ ရှောင်လွှဲလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အိမ်ဟာ နေစရာသက်သက်တဲ့။ ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့ မရှာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘာမရှာတာလဲ... လဲ သမီးရဲ့” ဟု သူ့စားပွဲဆီသို့ ပြန်လှည့်ရင်းမေးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးလေး။ အို၊ သမီးမေ့နေလိုက်တာ” ဟု ပေါ်လီယာနာက ရုတ်တရက်မျက်နှာထား ပြင်လိုက်ပြီး

“ဦးလေးကို ပြောရဦးမယ်။ တစ်နေ့က မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ဟိုအရင်တုန်းက ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာဟာ အန်တီပေါ်လီ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ သမီးတို့လည်း သူနဲ့ သွားမနေတော့ဘူးပေါ့။ သိလား၊ သမီးက ဦးလေးထံ အဲသလို ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ မှားသွားတာပေါ့။ ဦးလေး ဘယ်သူ့မှ မပြောသေးဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု စိုးရိမ်စွာ ပြောပြနေ၏။

“မပြောပါဘူး။ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး ပေါ်လီယာနာ” ဟု ဆရာဝန်က ခပ်ကြောင်ကြောင် မြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပေရဲ့” ဟု ပေါ်လီယာနာက စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သမီးက ဦးလေးတစ်ယောက်တည်းကို ပြောပြတာပါ။ သိလား။ ဒါနဲ့ တောင် မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ကလေး သမီးက ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲပြောလိုက်ပါတယ်ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ သိလား” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ဒါကို လူတွေအများကြီး သိစေချင်ပုံပေါ်ဘူး။ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာနော်။ ဒါထက် ဦးလေးကော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့အသည်းနှလုံး ဘာဖြစ်လို့ ရှာမထားလဲ ဟင်။ ပြောဦးလေ”

ခဏမျှ ငြိမ်သက်ပြီးမှ ဆရာဝန်က တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် “လိုချင်တယ်ဆိုရုံနဲ့ ဘယ်ရမလဲ ကလေးမရယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဒါပေမယ့် ဦးလေးဆိုရင်တော့ ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ပြောနေပြန်၏။

“အေး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ မျက်ခုံးများ ချိုလိုက်ပြီး

တည်ငြိမ်စွာပင် “သမီးတို့ထက် ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကတော့ ဒီလို မထင်ကြဘူးနဲ့ တူပါတယ်ကွယ်။ ဒါလောက်တော့ လိုက်လျောမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးကွယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ၊ တစ်ဖန် အံ့အားသင့်သလို အမူအရာဖြင့် . . .

“ဘာလဲ။ ဦးလေးက မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်လို တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးကို ရဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူးဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား။ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာဝန်သည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး

“ကဲ၊ ကဲ။ ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒါ ထားလိုက်ပါတော့။ တခြား လူတွေရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို သမီး စိတ်ရှုတ်မခံပါနဲ့တော့။ ကဲ၊ မစ္စကံစခိုးမျှော်နေရော့မယ်။ ဟောဒီမှာ သူလိုချင်တဲ့ ဆေးနာမည်။ ဒါက ဘယ်လိုစားရမယ် ဆိုတဲ့ အညွှန်း။ ကဲ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ဘာရှိသေးလဲ” ဟု စကားဖြတ်ပစ်လိုက်တော့

ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းရမ်းပြုပြီး “မရှိပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

တံခါးမှထွက်ပြီး စကြိုဘက်ရောက်မှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကာ “ဘယ်လိုမဆိုလေ။ ဦးလေး လိုချင်ရက်နဲ့ မရခဲ့တာဟာ သမီးအမေရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး မဟုတ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာရသေးတာပေါ့ နော်။ သွားမယ် ဒေါက်တာ ချစ်လတန်” ဟု နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။

ကြာမှာဆိုး ကြုံရသည်မှာ အောက်တိုဘာလ၏ နောက်ဆုံးနေ့က ဖြစ်လေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ကျောင်းမှ အိမ်သို့အပြန် စိတ်ချရလောက်သည်ဟု ထင်ရသည် နေရာမှ လမ်းကိုဖြတ်ရာတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသော မော်တော်ကားတစ်စီး၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို မည်သူမျှ ပြန်ပြောနိုင်ပုံ မပေါ်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်သည်၊ ဘယ်သူ့မှားသည် ဆိုသည်ကို ပြောနိုင်သူလည်း မတွေ့ကြရ။ ပေါ်လီယာနာကိုကား ညနေ ငါးနာရီတွင် သူ့ အလွန်ချစ်သော အခန်းကလေးဆီသို့ သတိအလျင်မရဘဲ သယ်ဆောင်လာရလေသည်။ သူ့အန်တီပေါ်လီမှာ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့်၊ နန်စီမှာလည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်၊ ပေါ်လီ

၂၁၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ယာနာအား အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာပေါ်တင်ပြီး အရေးတကြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်သဖြင့် အခြား မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် အမြန်ဆုံး ပြေးလာသော ဒေါက်တာဝါးရင်းလည်း ရောက်လာ၏။

ဆရာဝန် လာပြီး အခန်းတံခါးပိတ်၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးလျက်ရှိစဉ် နန်စီသည် ဥယျာဉ်မှူးကြီး တွင်ထံသို့ ရောက်လာကာ ငိုတစ်လှည့် ရှိတ်တစ်လှည့်ဖြင့် "အမယ်လေး။ သူ့အဒေါ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ သိနိုင်။ သူ့မှာ ဝတ္တရားသက်သက် ဆောင်ရွက်နေတာ မဟုတ်ရှာပါဘူး။ ဝတ္တရားမို့လို့ လုပ်တာဆိုရင် လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်လုံးတွေကလည်း သည်ကလေးကို သေမင်းလက်က ဆွဲလှတော့မလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးနော် မစ္စတာတွမ်။ မဟုတ်ပါဘူးနော်" ဟု ပြောပြနေလေသည်။

ဥယျာဉ်မှူး အဘိုးကြီးက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် "ကလေးမ အတော်နာနေရှာလေသလားကွယ်" ဟု မေးသည်။

"ဘယ် ပြောတတ်မလဲ။ အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ကလေး ဖြူဖပ်ဖြူဖော်လဲနေတာ သေများသွားမလား စိုးရိမ်စရာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ပေါ်လီကတော့ မသေသေးဘူး ပြောတာပါပဲ။ သူကတော့ သိမှာပေါ့။ သူကတော့ အမြဲလိုလိုပဲ အသက်ရှူရဲ့လား၊ ရင်ခုန်ရဲ့လား ကပ်ကပ်ပြီး နားထောင်နေတာ စမ်းနေတာပဲ"

"ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ။ နင် မပြောနိုင်ဘူးလားဟယ်" ဟု အဘိုးကြီးက ငိုတော့မလို မဲ့လျက် မေးသည်။

"ဆဲဆိပ်စစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တကယ်ပဲ။ ပက်ပက်စက်စက် ဆဲစစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ သမီးကလေးကို တိုက်သွားတဲ့ဟာ သေပါစေတော်။ ဒါလောက် ညှော်စော်နဲ့တဲ့ဟာတွေ မုန်းပါတယ်။ တကယ် တကယ်"

"နေပါဦးဟဲ့။ ဘယ်မှာ နာသွားတာတဲ့လဲ"

"မသိဘူး။ မသိဘူး။ ခေါင်းကလေးမှာတော့ နည်းနည်း ပေါက်တံသီး ဒါပေမယ့် သိပ် မဆိုးပါဘူး။ မများပါဘူးတဲ့။ ဒေါ်ပေါ်လီက ပြောပါတယ်။ ကပြောတော့ အတွင်းသေ သေသွားမှာ စိုးရိမ်ဆိုလား"

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ ဖျပ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ

"အတွင်းကြေ ကြေသွားတယ် ပြောတယ် ထင်ပါရဲ့ဟယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ်ဟာ။ ဒီ ကာလနာတိုက်မယ့် မော်တော်ကားတွေတော့လား။"

အေးလေ။ မပေါ်လီကတော့ အဲသလိုစကားတွေ ကြိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"ရှင်။ အဲ၊ မသိဘူး။ မသိဘူး"

နန်စီက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းလျက် လှည့်သွားသည်။

"ကျွန်မတော့ ဆရာဝန် ထွက်မလာမချင်း ဘယ်လိုနေမှန်းတော်င် မသိဘူး။ သိဘူး။ အပတ် လျှော်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေရင်လည်း ကောင်းဦးမယ်။ တကယ် တကယ်" ဟု ငိုငိုယိုယို ပြောရင်း သူ့လက်ဖျားကို သူ လိမ်၍ နေလေ၏။

ဆရာဝန် ပြန်သွားတော့လည်း နန်စီမှာ မစ္စတာတွမ်အား ဘာမှ ပြောပြနိုင်ဟန် မတူချေ။ အဖိုးတော့ ကျိုးဟန် မရှိ။ ခေါင်းကဒဏ်ရာမှာလည်း မပြောပလောက်။ သို့သော် ဆရာဝန်သည် မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် ဦးခေါင်းကိုသာ ဖြေးညှင်းစွာ ရမ်းသည်။ ယခု ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဟုလည်း ဆိုသည်။

ဆရာဝန် ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ယခင်ကထက် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် စိတ်မသက်မသာလှသော အသွင်ဖြင့် ကျန်ရစ်သည်။ ပေါ်လီယာနာ သတိကောင်းစွာ မရသေးသော်လည်း သက်သောင့်သက်သာနားနေဟန် ရှိသည်။ ကျွမ်းကျင်သော သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ထားသည်။ ထိုညပင် ရောက်လာလိမ့်မည်။ ဤမျှသာပြောပြီး မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ရက် နံနက်ပိုင်းတွင် ပေါ်လီယာနာ သတိရလာကာ မျက်စိများဖွင့်ကြည့်တော့ သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သိသွားသည်။

"အန်တီပေါ်လီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါ နေ့လယ် မဟုတ်လား။ သမီး ဘာဖြစ်လို့ မထရတာလဲ။ အန်တီပေါ်လီ။ သမီး ထလိုလည်း မရပါလား" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထူရန် ကြိုးစားရင်း ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်ကျသွားသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

သူ့အဒေါ်က ညင်သာစွာ "မထလိုက်နဲ့ဦး သမီးလေး။ မထလိုက်နဲ့ဦး" ဟု တားမြစ်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ အန်တီ။ သမီး ဘာဖြစ်လို့ မထနိုင်တာလဲ"

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ မမြင်ရသည့် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်နေသော ခေါင်းစည်းအဖြူနှင့် သူနာပြု အမျိုးသမီးတား လှမ်း၍ ပြောရမလား ဟူသော အကြည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူနာပြု ဆရာမက

၂၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး "ပြောလိုက်ပါ" ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး ရင်ထဲက စကားပြောမဖြစ်လောက်အောင် ဆို့တက်လာသော အလုံးကို ကြိုးစား၍ မှီခိုလိုက်ရ၏။

"သမီးကလေး မနေ့ညက မော်တော်ကား တိုက်မိလို့ ဒဏ်ရာရတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ အန်တီက သမီးလေးကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန် အိပ်စေချင်တယ်"

"ဒဏ်ရာ ရတယ်။ အို၊ ဟုတ်တာပေါ့။ သ... သမီး ပြေးတာလေ" ဟု ပြောပြီး မျက်လုံးများကြောင်ကာ နဖူးကို စမ်းကြည့်လျက် "ဟင်္သာစည်းထားပါလား။ နည်းနည်းလည်း နာတယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် သမီးလေး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွယ်။ ငြိမ်ငြိမ်စာလေး အိပ်နေလိုက်နော်"

"ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီ။ သမီး ဘယ်လိုနေမှန်း မသိဘူး။ နေလို့လည်း မကောင်းဘူး။ ခြေထောက်တွေက တ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာမှ မတွေ့ရသလိုပဲ"

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့နာပြု ဆရာမကလေးအား အကူအညီတောင်းခံသည်။ မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ့နာပြုဆရာမလေးက လျင်မြန်စွာဝင်လာပြီး ရွှင်ပျံ့စွာဖြင့်

"ဒေါ်လေး ပြောပြမယ်နော်။ သမီးနဲ့ ဒေါ်လေး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြဖို့ အချိန် တော်ပြီလေ။ ဒေါ်လေးကပဲ မိတ်ဆက်ပါရစေလား။ ဒေါ်လေးနာမည်က မစ္စက်ဟန်လို ခေါ်တယ်။ ဒေါ်လေးက သမီးရဲ့ အန်တီပေါ်လီနဲ့ ကူညီပြီး သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒီကို လာနေတာလေ။ ကဲ-အခု ပထမဆုံး ဒေါ်လေးလုပ်မှာကတော့ ဟောဒီ ဆေးလုံးဖြူဖြူကလေးကို သမီးသောက်ဖို့တင်ပါဦးလို့ ပြောဖို့ပဲ။ ကဲ ကဲ။ သောက်နော်" ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာလည်း မျက်လုံးဖြူလျက်

"ဒါပေမယ့်လည်း သမီးက စောင့်ရှောက်တာ ခံချင်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ အကြာကြီး မခံချင်ဘူးလေ။ သမီး ထချင်တယ်။ သမီးကျောင်းနေပြီလေ။ သိလား။ နက်ဖြန် ကျောင်းသွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီ ရပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ကြိတ်၍ မှီခိုလိုက်သော အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

သူ့နာပြုဆရာမက "နက်ဖြန်ခါလား။ အင်း။ အဲသည်လောက် မြန်မြန်ကြီးတော့ ခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး ကလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီဆေးလုံးကလေးကိုတော့ သောက်လိုက်ပါဦးလေ။ သူတို့ ဘယ်လောက် စွမ်းသလဲ ကြည့်ရအောင်ပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင် "ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် သမီး သန်ဘက်ခါတော့ ကျောင်းသွားရမှ ဖြစ်မယ်နော်။ စာမေးပွဲတွေ ရှိနေတယ်။ သိလား" ဟု ပြောကာ ဆေးကို သောက်လိုက်၏။

တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် သူ စကား ထပ်ပြောသေးသည်။ ကျောင်းအကြောင်း။ မော်တော်ကား အကြောင်း။ သူ ခေါင်းခဲသည် အကြောင်း။ သို့သော် များမကြာမီပင် စောစောက သူ သောက်လိုက်သည် ဆေးဖြူဖြူကလေးများ၏ တန်ခိုးကြောင့် သူ့အသံကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း လေး၍ လေး၍ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာသည် နက်ဖြန် ကောင်းသို့ မသွားရ။ သန်ဘက်ခါလည်း မသွားရချေ။ သို့သော် ဤသည်ကို သူ မသိ။ သူ့မှာ သတိကောင်းကောင်းရတဲ့ အချိန်ကလေး အနည်းငယ်သာ ရှိသဖြင့် ထိုအချိန်တွင် သူ့ပါးစပ်ကလေးက တမေးတည်းမေးနေသော်လည်း သူ ဘာမျှ ကြည်ကြည်လင်လင် မှတ်မိပုံ မပေါ်ဘဲ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသည်။ သည်နောက်တွင်တော့ အဖျားလည်း ကျသွားသည်။ အနာလည်း သက်သာသင့်သလောက် သက်သာသွားသည်။ သတိလည်း ကောင်းစွာ ရနေပြီ။ သည်တော့မှ ဖြစ်သမျှကို သူ့အား ပြန်ပြောပြနိုင်သည်။

“ဪ... သမီးက ဒဏ်ရာ ရတာကိုး။ ဖျားတာ မဟုတ်ဘူးနော်” တုဆိုကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး “အေးလေ။ သမီး အဲဒါကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ဝမ်းသာတယ်လို့ ပေါ်လီယာနာရယ်”
သူ့ခုံတင်နားတွင် ထိုင်နေသော သူ့အဒေါ်က ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ မစွက်စနိုးလို နာတာရှည်ရောဂါသည် ဖြစ်ရတာထက် မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်လို ခြေကျိုးရတာက တော်သေးတာပေါ့။ သိလား၊ ခြေကျိုးတာက ပျောက်နိုင်တယ်လေ။ နာတာရှည်က ပျောက်မှ မပျောက်တာ”

ခြေကျိုးသည် အကြောင်း ဘာမှ ပြောပြမထားသော ဒေါ်ပေါ်လီသည် ရုတ်တရက် ထ၍ မှန်တင်စားပွဲဆီသို့ သွားကာ ဟိုဟာကိုင်လိုက် ပြန်ချလိုက်၊ သည်ဟာကိုင်လိုက် ပြန်ချလိုက်ဖြင့် ခါတိုင်းလို ဘာလုပ်လုပ် ပြတ်ပြတ် သွားသွား မရှိတော့ဘဲ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာ လျှောက်လုပ်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာမှာမူကား ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ညှိုးငယ်လျက်။

အိပ်ရာပေါ်တွင်ကား ပေါ်လီယာနာသည် ပက်လက်က ပြတင်းပေါက်၌ချိတ်ဆွဲထားသော ဖန်တုံးကလေးများမှ ဖြာထွက်လျက် မျက်နှာကြင်၌ အရောင်ထိုးနေသော သက်တန်စင်းကလေးများကို ကြည့်လျက် ငေးနေရာ

“သမီးမှာဖြစ်တာ ကျောက်ရောဂါ မဟုတ်တာ ဝမ်းသာရတယ်နော်” ဟု ကျေနပ်သည်။ လေသံဖြင့် တိုးတိုးဆိုလိုက်ပြီး “အဲဒါသာဆိုရင် မျက်နှာမဲ့ ခြောက်တွေထက် ပိုဆိုးမယ်။ ပြီးတော့ ကြည်ညှာချောင်းဆိုး မဟုတ်တာကိုလည်း ဝမ်းသာရမယ်။ အဲဒါတော့ ဖြစ်ဖူးတယ်။ သိပ် ဆိုးတာပဲ။ ပြီးတော့ အူအတက်ပေါက်တာတို့ ဝက်သက်တို့ မဟုတ်တာလည်း ဝမ်းသာရတာပဲ။ အဲဒါတွေက ကူးတတ်တယ်လေ။ ဝက်သက်ကို ပြောတာ။ ပြီးတော့ ဒီမှာလည်း နေခွင့် မပြုကြဘူးလေ” ဟု ရေတွက်နေလေ၏။

အန်တီပေါ်လီက သူ့လည်ပင်းဆီသို့ အင်္ကျီကော်လာကို လျှော့သလို လိုဖြင့် ဖိရင်းက “သမီးလေးကတော့ ဝမ်းသာစရာ အတော်များများကို ရှိဟန် တူတယ်လေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သမီးက တစ်ချိန်လုံး သက်တန်ကလေးတွေကို သိပ် ချစ်တာပဲ။ မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်က သမီးကို ဖန်တုံးကလေးတွေ ဖေးတာ သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီး မပြောရသေးတာတွေ အတွက် ဝမ်းသာတာလည်း ရှိတယ်။ မသိဘူးလေ။ သမီး ခုလို အနာတရ ဖြစ်တာကိုတော့ ဝမ်းသာအားပဲ”

“ပေါ်လီယာနာရယ်”

“ပေါ်လီယာနာက ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက် သူ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အဒေါ်နား ကြည့်ကာ “ဟုတ်တယ်လေ အန်တီ။ သမီး အနာတရဖြစ်ကတည်းက အန်တီက သမီးကို သမီးလေး သမီးလေးနဲ့ ခဏခဏခေါ်တယ်လေ။ အရင်က အဲသလို ခေါ်မှ မခေါ်ဘဲ။ သမီးက အဲသလို အခေါ်ခံရတာကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့် သွေးချင်းသားချင်းထဲက ခေါ်တာကို ပြောတာလေ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်း မိန်းမကြီးတွေကလည်း ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒါလည်း တကယ်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သွေးချင်းသားချင်းထဲက ခေါ်တာလောက်တော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ အန်တီပေါ်လီက ခေါ်တာမျိုးပေါ့ အန်တီပေါ်လီရယ်။ သမီးလေ အန်တီသမီးလေး ဖြစ်ရတာ သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု ပြောနေပြန်၏။

အန်တီပေါ်လီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ့လက်များက သူ့လည်ပင်း ကော်လာဆီသို့ စမ်းရင်း ဖိလျက်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များအိုင်လျက် တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့နာပြုဆရာမ ဝင်လာနေစဉ်က တံခါးမှ ခပ်သုတ်

၂၃၆-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

သုတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေက နန်စီသည် မြင်းစောင်းထဲတွင် ဇက်ကြီးများ တိုက်ခွတ်ဆေးကြောနေသော အဘိုးကြီးတွင်ရှိရာသို့ မျက်ကလဲဆံပြာပြေး၍လာလေသည်။

“မစ္စတာတွမ်၊ မစ္စတာတွမ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ သိလား။ ဘယ်လီထင်လဲ။ ထင်တာပြောရရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မှန်မယ် မထင်ဘူး။ တကယ်တကယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း မပြောတာကောင်းပါတယ်ဟာ။ နင်ကလည်း။ ပြောရင်လည်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နန်စီရယ်”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် နားထောင်။ အိမ်က သခင်မနဲ့အတူ ညှဉ်းခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ရောက်နေတယ်လို့ ထင်လဲ။ ကဲ၊ ပြော”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး “ငါ မပြောတတ်ဘူးလေဟာ ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြောတတ်တယ်။ သိလား။ အဲဒါ မစ္စတာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်တော့။ သိရဲ့လား။”

“ဟယ်။ တောက်တီးတောက်တက် ကောင်မလေး”

“ဘယ်က တောက်တီးတောက်တက်ရမလဲ။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးရတာရှင်။ ချိုင်းထောက်တွေ ဘာတွေနဲ့။ သူ့ရထားနဲ့ မြင်းတွေက အိမ်တံခါးဝက စောင့်လို့ရှင်။ တကယ်တည်းမှပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတဲ့ လူ့စွာ မှန်တေကြီးကတဲ့ တော်။ တကယ် ကျွန်မတို့ မမဆီ လာလို့”

“ဟဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာဘဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလိုက်၏။

နန်စီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး “ဪ၊ ဦးလေးကြီးကလည်း သိရဲ့သားနဲ့များ” ဟု လှောင်သလို ဆိုလိုက်၏။

“ဟေ။ ဘယ်လို”

“အမယ်လေး။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပါပြီ။ ဦးလေးကြီး ကျွန်မကို စပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြောထားလို့ ကျွန်မမှာ စဉ်းစားလိုက်ရတာ”

“ဟဲ့။ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

နန်စီက အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ငြိ

တစ်လှမ်းတိုးလာကာ “ဒီမှာ ဦးလေးကြီး။ ဦးလေးကြီးပဲ ကျွန်မတို့ မစ္စတာပေါ်လီယာနာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တေ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနဲ့ကိုယ် နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းလိုက်တာလေ မဖြစ်ဘဲ ငါး ဖြစ်သွားတယ်ရှင်။ တကယ်၊ တကယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးကြီးတွင်က သူပြောသည်ကို ဂရုမထားဘဲ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်လျက် “နင် ငါ့ကို စကားပြောရင် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောဟယ်။ ဂဏန်းတွေ ဘာတွေ ငါ မလုပ်တတ်ဘူး” ဟု ဆို၏။

နန်စီက ရယ်လျက် “ဪ၊ ဒီလိုပါ။ အစကတော့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်နဲ့ ဒေါ်ပေါ်လီတို့ ချစ်ခဲ့ကြတယ်ထင်စရာ ကြားခဲ့ရလို့ပါ” ဟုပြောသည်။

“မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်”

အဘိုးကြီးက တအံ့တဩလိုက်ဆိုကာ ခါးကို စန့်၍ ရပ်လိုက်၏။

“အို။ ကျွန်မ အခု ဝသိပြီ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် မဟုတ်ပါဘူး။

သူ ချစ်နေတာက ကျွန်မတို့အချစ်တော်ကလေးရဲ့ အမေတဲ့ရှင်။ ဒါကြောင့်မို့ သူက ကလေးမကို၊ အေးလေ။ ဒါ ထားလိုက်ပါတော့” ပေါ်လီယာနာက သူ့အား မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က ခေါ်ထားချင်သည် ဆိုသည်ကိုစွဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနှင့်ဟု မှာထားသည်ကို သတိရပြီး အချိန်မီ ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ

“ကျွန်မလည်း ဟိုလူမေး ဒီလူမေးနဲ့ သူနဲ့ဒေါ်ပေါ်လီ သိပ်မတည့်တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီတဲ့။ ဒေါ်ပေါ်လီကလည်း သူ ဆယ့်လေး ငါးရှစ်နှစ် သမီးတုန်းက လူပြောသူပြောခဲရတဲ့ ကိစ္စအတွက် မစ္စတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ဆို သိပ် မုန်းသတဲ့” ဟု ပြောပြနေလေ၏။

“အေး။ ငါ မှတ်မိပြီ။ မဂျင်နီက သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး ဟိုလူနောင်လိုက်သွားလို့ သုံးလေးနှစ်ကြာတော့ ဖြစ်တာ။ မပေါ်လီလည်း ဒီလိုဖြစ်တော့ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ကို ချို့ချို့ဆက်ဆံလာပေါ့။ နည်းနည်းများ ချို့လွန်းသွားသလားတော့ မသိဘူး။ သူက သူ့အစ်မပေါ်လီသွားတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာဝန်ကို သိပ် မုန်းတာ။ အင်း- အဲဒါနဲ့ လာစ်ယောင်ယောက်ကစပြီး မဟုတ်တမ်းတရား ပြောတော့ အင်း- မပေါ်လီကပဲ သူ့နောက်လိုက်နေသလိုလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်”

၂၄၈- မေတ္တာရှင်မတလေး ပေါ်လီယာနာ

“ဪ... သူလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်မှာ” ဟု နန်စီက ဖြတ်ဝင် ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ။ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒီလိုပြောကြတော့ သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆို ဘယ် ခံလိမ့်မလဲ။ အဲဒီအချိန်လောက်မှာပဲ သူ့နှုတ်ချွန်း မပြေမလည် ဖြစ်။ အဲဒီက နောက်တော့ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ခရုပိတ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှ အဆက်အဆံ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့စိတ်တွေလည်း တစ်ခါတည်း ချဉ်ပေါက်သွားတော့တာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း အဲဒါကို ကြားဖူးထားတော့ ဒီလူကြီးလာတာ တွေ့လိုက်ရတာလေ။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒါအားကြီးထိုသင့်သွားတာ။ စကားမပြောဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့တဲ့ လူကြီးလေး ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အထဲပေးဝင်ပြီး မမကို သွားပြောပေးလိုက်ပါတယ်”

“အစတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ငြိမ်နေတာနဲ့ မကြားဘူးထင်လို့ ကျွန်မက မြောမယ်လုပ်မှ သူက ခပ်တိုးတိုးပဲ ‘အေး။ ငါ အခု လာခဲ့မယ်လို့ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ကို ပြောလိုက်’ တဲ့” ဟု နန်စီက ပြောကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟ”

အဘိုးကြီးလည်း အံ့သြဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ကာ အလုပ်ထိ ဆက်လုပ်နေလိုက်လေသည်။

ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန် ကြာကြာ မစောင့်ရပါ။ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသော ခြေဆံများကြားရပြီး ဒေါ်ပေါ်လီ ထွက်လာသည်။ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်က ထမည်ပြု၍ ဒေါ်ပေါ်လီက မထရန် လက်ပြုလိုက်သည်။ သူက နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းမပေးဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ပေါ်လီယာနာကို မေးရအောင် လာတာပါ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခြေအနေကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက ပြော၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ပြောပါလားလေ” သူ့အသံမှာ သိပ် မူမမှန်ချေ။

ဒေါ်ပေါ်လီ၏မျက်နှာမှာ စိတ်မချမ်းသာဆည့်အသွင် ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်မ မပြောတတ်လို့ပါ။ သိရင် ပြောချင်ပါတယ်”

“ဪ... မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာဝန်ကကော”

“ဒေါက်တာ ဝါးရင်း ကိုယ်တိုင်လည်း သိဟန် မတူပါဘူး။ နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ဆီကို စာရေးထားပါတယ်။ သူတို့ ချွက်ချင်း တိုင်ပင်ကုဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သိနိုင်သလောက် သူ့ဒဏ်ရာတွေက ဘာတွေရှိလဲ”

“ခေါင်းမှာ နည်းနည်း ထိသွားပါတယ်။ ပွန်းတာ ထစ်ခဲ နှစ်ခဲ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျောရိုးမှာ ထိတဲ့ဒဏ်ရာက ခါးကနေ အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး မလှုပ်နိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတယ်”

မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်က လည်ချောင်းထဲမှ ညည်းညူသံပြုလိုက်ပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ သူကပင် အက်ကွဲသော အသံဖြင့် “ပေါ်လီယာနာကကော၊ ဒီတာကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“သူ မသိပါဘူး။ အခြေအနေမှန်ကို သူ နားမလည်ပါဘူး။ ပြောပြဖို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူ သိတာတော့ သိမှာပေါ့”

ဒေါ်ပေါ်လီ အင်္ကျီကော်လာကို ဖိသလိုလိုဖြင့် သူ့လက်က လည်ပင်းဆီသို့ ရောက်ရပြန်ပြီ။ ဤရက်များမှာ ဤသို့ မကြာမကြာ ဖြစ်ရသည် မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့။ သူ မလှုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ထင်နေတာက သူ ခြေကျိုးနေတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး။ သူက မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ကို ခြေကျိုးတာဆိုရင် မစွက်စခန်းလို နာတာရှည် မဖြစ်တာ ခမ်းသာသတဲ့။ ခြေကျိုးတာက ပျောက်ပေမယ့် နာတာရှည်က မပျောက်ဘူးတဲ့။ သူက အဲသလိုချည်းပဲ ပြောနေတော့ ကျွန်မ ကျွန်မမှာဖြင့် သေရတတ်ပါပဲ”

၂၂၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်သည် မျက်ရည်များ အိုင်နေ၍ မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသော်လည်း ဒေါ်ပေါ်လီ၏ မျက်နှာမှာ အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ အသွင် ပေါ်နေသည်ကိုတော့ မြင်ရပေသည်။ အမှတ်မထင်ပင် ပေါ်လီယာနာကို သူနှင့် လာနေဖို့ခေါ်သည်။ နောက်ဆုံးအခေါက်က ပေါ်လီယာနာ ပြောသွားသည် စကားများကို ကြားယောင်နေမိသည်။

“သမီး၊ အခု... အန်တီပေါ်လီဆီက ဘယ်မှ မသွားနိုင်တော့ပါဘူး” ဤသို့ တွေးမိသောကြောင့်ပင် သူ့အသံကို သူ ငြိမ်နိုင်သမျှ ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး ညင်သာစွာပင် “မစ္စဟယ်ရင်တန် သိလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ပေါ်လီယာနာကို ကျုပ်နဲ့ လာနေဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့တယ် ဆိုတာလေ” ဟုမေးလိုက်၏။

“ပေါ်လီယာနာက ရှင်နဲ့ လာနေဖို့”
ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အံ့ဩသောလေသံကို သတိထားမိသော်လည်း သူ့စကားပြောသောအခါ သူနှင့်မဆိုင်သလို အေးစက်စက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မွေးစားဖို့ပေါ့။ တရားဥပဒေနဲ့ အညီပေါ့လေ။ အမွေစား အမွေခံပေါ့”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အနည်းငယ် မသိမသာ လျော့ကျသွားသည်။ မှတ်တရက် သူ သတိပြုမိလိုက်သည်ကား မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က မွေးစားခြင်းသည် ပေါ်လီယာနာအဖို့ တောက်ပသော အနာဂတ် ဖြစ်သည်အချိန်ပင်တည်း။ ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ငွေ သူ့အခြေမျိုးကို မက်မောတတ်လောက်အောင် ငွေအကြောင်း သိတတ်နေပြီလား။ လူ့လောက အကြောင်းကို သိတတ်နေပြီလား ဟူ၍လည်း တွေးတောနေမိ၏။

“ကျုပ် ပေါ်လီယာနာကို သိပ် ချစ်ပါတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာရော သူ့အမေအပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့မေတ္တာရော ကျုပ် နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့မေတ္တာကို ပေါ်လီယာနာအပေါ် ငွေဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။

“မေတ္တာ”
ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့ ဘာကြောင့် ပေါ်လီယာနာအား ခေါ်ငွေရသည်ကို ရွေးဦးစွာ သတိရသည်။ ထို့နောက် ထိုနေ့နံနက်ကပင် ပေါ်လီယာနာကိုယ်တိုင်က ပြောလိုက်သော်

“သမီးလေ၊ ကိုယ့်သွေးသားထဲက ‘သမီးလေး’ လို့ခေါ်ခံရတာကို ကြိုက်တာ” ဟူသော စကားများကိုလည်း သတိရလိုက်၏။ ဤမျှ အချစ်တော်နေရှာသော ကလေးမအား နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ‘မေတ္တာ’ ကို ပုံပေးမည်သူပါတကား။

ပေါ်လီယာနာမှာ အချစ်မေတ္တာဆိုသည်ကို မက်မောတတ်လောက်အောင်တော့ သိတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပေါ်လီ၏ ဆုတ်နှစ်သောနှလုံးမှ ဤအဖြစ်ကို သိလိုသည်။ ဆုတ်နှစ်သော နှလုံးမှပင် အခြားတစ်ခု သတိပြုလိုက်မိသည်ကား ပေါ်လီယာနာမရှိတော့လျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်သာ ဖြစ်တော့မည် သူ၏ အနာဂတ်။

“အဲဒီတော့”
သူက မေးလိုက်တော့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က မာကျောသော အသံဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သိသလို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“သူ မလာဘူးတဲ့လေ”
“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ရှင်”

“သူက သူ့အဒေါ်ဆီက ခွဲမထွက် နိုင်ခဲ့လို့ပေါ့။ သူက အန်တီပေါ်လီဟာ သူ့အပေါ် အင်မတန်ကောင်းတယ်တဲ့။ အန်တီနဲ့ပဲ နေချင်ပါတယ်တဲ့။ အန်တီကလည်း သူ့ကို သူနဲ့ပဲ နေချင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်တဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူသည် ဒေါ်ပေါ်လီအား မကြည့်တော့ဘဲ တံခါးဆီသို့သာ ကြည့်နေစဉ် သူ၏ဘေးမှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မှ နှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းပေးနေသော တုန်ယင်သော လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အထူးကုဆရာ လာလို့ ပေါ်လီယာနာအကြောင်း တစ်ခုခု အတိအကျ သိရတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို အကြောင်းကြားပါမယ်။ ကဲ၊ သွားပေတော့။ ခုလိုလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပေါ်လီယာနာကလည်း ဝမ်းသာနေမှာပါပဲ... ”

၂၅
စာအုပ်အဖွဲ့

ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန် ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီးသို့ လာသည်နေ့ နောက် တစ်ရက်က ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာအား အထူးကုဆရာဝန် ရောက် လာမည်အကြောင်းကို ကြိုပြောထားရန် တာဝန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယူလိုက်သည်။

“သမီးလေး ပေါ်လီယာနာရေ။ သမီးလေး မြန်မြန် နေကောင်း အောင်လေ။ ဒေါက်တာဝါးရင်းအပြင် အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ တခြားဆရာဝန် တစ်ယောက်ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လေ”

ပေါ်လီယာနာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေ့ရှင်သွားသည်။ အရိပ် အရောင်များ ပေါ်လာကာ

“ဒေါက်တာချစ်လတန်ပေါ့ အန်တီပေါ်လီ။ ဟုတ်လား။ သမီးလေး ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို သိပ် ခေါ်ချင်တာပဲ။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကဲ့ပဲ မျှော်နေ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အန်တီက တစ်နေ့က လေသာပြတင်းကနေ သူ့မြင်သွား တာတို့ စိတ်ဆိုးလို့ သူ့ကို မလိုချင်ဘူး မဟုတ်လား။ သမီးကလည်း ဒါကြောင့် ဘာမှ မပြောချင်တာ။ အခု အန်တီကိုက သူ့ကို လိုချင်တယ်ဆိုတော့ သမီးက သိပ် ဝမ်းသာတာပေါ့” ဟု ပြောလေရာ၊ အန်တီပေါ်လီ၏မျက်နှာမှာ ဖြူတစ် လှည့် နီတစ်လှည့်နှင့် နေရခက်လျက် ရှိသော်လည်း သူ စကားပြောသောအခါ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ရွှင်ရွှင်ပင် ပြောရန် အားထုတ်နေကြောင်း သိသာလှပေသည်။

“အို၊ မဟုတ်ဘူး သမီးလေးရဲ့။ အန်တီပေါ်လီပြောတာ ဒေါက်တာ ချစ်လတန် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆရာဝန်အသစ်လေ။ သိပ် နာမည်ကျော်တဲ့ နယူးယောက်က ဆရာဝန်။ သမီးမှာ ဖြစ်တာမျိုးတွေကို အများကြီးသိတဲ့ ဆရာဝန်”

ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ဒေါက်တာချစ်လတန်သိတာရဲ့ တစ်ဝက်တောင် မသိပါဘူး ထင်မိ တယ်”

“သိပါတယ် သမီးလေးရဲ့။ သူ သိပါတယ်”
မစွတာပင်ဒယ်လ်တန် ခြေကျိုးတုန်းက ကုတာက ဒေါက်တာ

ချစ်လတန်ပဲ အန်တီပေါ်လီရဲ့။ အန်တီမှာ သိပ် ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် သမီးက ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ခေါ်ချင်တယ် အန်တီ။ သမီး တကယ်ခေါ်ချင်တာ”

ဒေါ်ပေါ်လီ စိတ်မသက်မသာ မျက်နှာနီမြန်းလာကာ အတန်ကြာ အောင် စကားမပြောဘဲ နေပြီးမှ တင်းမာပြတ်သားနေကျ သူ့နဂိုအသံတို့ ချိုသာနိုင်သမျှ ချိုသာအောင် ပြုလျက် “အန်တီမှာ ကိစ္စရှိတယ် သမီးလေး သိပ်ရှိတယ်။ သမီးကလေးအတွက်ဆိုရင် အန်တီ ဘာမဆို လုပ်ပေးမယ် ဒါ တတော့ အန်တီ အမှမပြောချင်သေးတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ကို ဒီကိစ္စအတွက် မပင်ချင်ဘူး။ အန်တီပြောရင် ယုံပါ။ အခု နက်ဖြန် နယူးယောက်က ရောက်လာမယ့် ဆရာဝန်ကြီးထက် သမီးရဲ့အနာအကြောင်း သူ ဘာမှ ပို မသိနိုင်ပါဘူးကွယ်” ဟု ရှင်းပြသော်လည်း ပေါ်လီယာနာက သဘောမပေါက်သေး။

“သို့ပေမယ့် အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ချစ်ရင်”

“ပေါ်လီယာနာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏အသံမှာ တင်းမာပြီး သူ၏ မျက်နှာလည်း နီရဲနေ လေသည်။

“ဒီလိုပါ။ အန်တီ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ချစ်ပြီး တခြား ဆရာဝန် ကို မချစ်ဘူးဆိုရင် ဆေးကုသတဲ့အခါ ထိရောက်မှုလည်း ကွာခြားမှာပဲ ထင် တယ်။ သမီးက ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ချစ်တယ်”

ထိုအခိုက် သူ့နာပြုဆရာမ ဝင်လာသဖြင့် အန်တီပေါ်လီမှာ စိတ် သက်သာရာ ရသွားကာ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“အန်တီ စိတ်မကောင်းပါဘူး ပေါ်လီယာနာ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ တော့ အန်တီအဆုံးအဖြတ်ကို လက်ခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့ စိစဉ် ပြီးသားလည်း ဖြစ်နေပြီ။ နယူးယောက်က ဆရာဝန် နက်ဖြန်ပဲ ရောက်လာ တော့မယ်လေ”

သို့သော် နက်ဖြန်တွင် နယူးယောက်မှ ဆရာဝန်သည် ရောက်လာ ချေ။ နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မှ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင် များနေ၍ မလွှဲမရွှေောင်သာ နှောင့်နှေးနေကြောင်း ကြားနန်စာ ရောက်လာသည်။ ဤတွင် ပေါ်လီယာနာသည် ဒေါက်တာချစ်လတန်အာ ပင့်ခေါ်ရန် ထပ်မံ

၂၂၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

တောင်းပန်ရန် အကြောင်းပေါ်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် လွယ်နေပြီ မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင် ယခင်အတိုင်းပင် ဒေါ်ပေါ်လီသည် ခေါင်းကိုသာ အတွင်ယမ်းကာ “မပင်နိုင်ဘူး သမီးလေးရယ်” ဟုသာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုလိုက်ပြီး၊ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ပင့်ခေါ်ဖို့ မှုတစ်ပါး အခြား ဘာမဆို သမီးကလေး ပေါ်လီယာနာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဆိုလျှင် လုပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိ ပေးရပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် စောင့်ဆိုင်းရသောနေ့များ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ အန်တီပေါ်လီလည်း သမီးကလေး ပေါ်လီယာနာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဆိုလျှင် ထိုကိစ္စမှ လွဲ၍ ဘာမဆို လုပ်ပေးနေရဟန် တူပေသည်။

နန်စီက တစ်နံနက်တွင် အဘိုးကြီးတွင်အား

“ကျွန်မဖြင့် ယုံတောင် မယုံပါဘူး။ ဘယ်လို ပြောလို့မှ မယုံပါဘူး။ ကလေးအနားက တစ်ခုထဲပဲနဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ပေးနေတာပဲ။ မိနစ်မလပ်ပါဘူး။ အရင် တစ်ပတ်လောက်ကများ ငပွတို့ ငဝတို့ ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပေါ်တက်ခွင့် မပေးတဲ့ မမ။ ခုများဆို ပေါ်လီယာနာ ဖျော်ဖို့ဆိုပြီး အိပ်ရာထဲ ကျွမ်းပစ်ဆော့နေတာတောင် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး” ဟူ၍ လည်းကောင်း

“ဘာမှ လုပ်မနေရင်လည်း အခန်းထဲရှိသမျှ ပြုတင်းပေါက် တစ်ခုပြီး တစ်ခု လှည့်ပြီး ဖန်တုံးကလေးတွေ ပြင်ချိတ်၊ ဒါကလေးတွေက သက်တန်း စင်းကလေးတွေ တလှုပ်လှုပ် ကအောင် လုပ်တယ်လို့ ကလေးက ပြောတာတိုး။ ပြီးတော့ ဟိုကဒီက ပို့ကြတဲ့ ပန်းစည်းတွေအပြင် တင်မိသီကို တစ်ခဲသုံးခါ ပန်းဆိုင် သွားပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပန်းတွေ အဝယ်ခိုင်း။ တစ်နေ့ကများ ကလေးရဲ့ ခုတင်နားမှာထိုင်ပြီး သူ့နာပြုဆရာမက သူ့ဆံပင်ပြီးပြီး ကလေးက အိပ်ရာထဲကနေပြီး ဟိုဟာ ဟိုလို လုပ်၊ ဒီဟာ ဒီလို လုပ်နဲ့ လင်တို့ထိုးခိုင်းလို့ ပျော်လို့။ တကယ်ပါပဲ ရှင်။ အခုတော့ သမီးကလေး ကျေနပ်စေတော့ဆိုပြီး ဒေါ်ပေါ်လီ ဆံပင်ကို အဲသလိုချည်း ဖြီးထားတော့တာပဲပေတူ၍ လည်းကောင်း တအံ့တဩ ပြောပြနေလေ၏။

အဘိုးကြီးက ခပ်အေးအေး ရယ်လိုက်ပြီး။

“အဲ၊ ဟဲ့။ မပေါ်လီလည်း အဲသလို ဆံပင်ခွေတွေ ဘာတွေ နုတ်ထုတ်ချထားတော့ မဆိုးဘူးဟဲ့” ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

နန်စီက “ဆိုးမှ မဆိုးတာပဲတော်။ မဆိုးဘူးပေါ့။” အခု ထောင့်

လူနဲ့ သူနဲ့ တူလာပါပြီတော့” ဟု ပြန်လည်ချေပသည်။

“နင် နော် နင်။ နန်စီ။ ငါက မပေါ်လီ ချောပါတယ် ဆိုတုန်းက နင် ပြောတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား” ဟု အဘိုးအိုက ပြုံးလျက်ဆိုသည်။ နန်စီက ပခုံးချိုလိုက်၏။

“ချောတာကတော့ မချောဘူး ထားပါ။ ဒါပဲမယုံ အရင်ကနဲ့ မတူတော့တာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ပေါ်လီယာနာ ဝတ်စေချင်လို့ ဝတ်ထားရတာထက် ဖဲပြားတွေ ဇာတွေ ဘာတွေနဲ့ ဆိုတော့လေ”

“ငါ နင့်ကို ပြောသားပဲ။ သူဟာ အသက်သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

နန်စီက ရယ်လိုက်ပြီး “အင်းပေါ့လေ။ ပေါ်လီယာနာ မရောက်ခင်ကလို အသက်ကြီးယောင် ဆောင်တာတော့ဖြင့် သိပ် မတူတော့ဘူး ဆိုရမှာပေါ့။ နေပါဦး မစ္စတာတွမ်ရဲ့။ သူ့ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မ မသိရသေးဘူး။ တကယ် တကယ်ပါ” ဟု မေးလိုက်၏။

“မသိသေးဘူးလား ဟ” ဟု အဘိုးကြီးက ကြောင်စီစီပြုံးပြလိုက်ပြီး “အေး။ နင် ငါ့ဆီကတော့ မသိရဘူး မှတ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

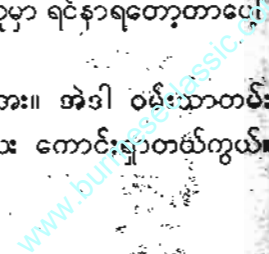
“ဪ။ ဪ။ မစ္စတာတွမ်ကလည်း လုပ်ရော့မယ်။ ဒီမှာ ဒီမှာ ကျွန်မ မေးလို့ ရတဲ့လူက များများမှ မရှိတာ။ ရှင် မပြော ဘယ်သူ ပြောမလဲ” “ငါကတော့ မမြောရေးချ မပြောဗျာ” ဟု ရယ်ရင်း ပြောရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်တည် ထားလိုက်တာ

“ဒီနေ့ ကလေးမ ဘယ်နှယ်နေသလဲဟေ့” ဟု မေးလိုက်၏။

နန်စီလည်း မျက်နှာတည်တည်ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းကို ယမ်းပြပြီး

“ဒီလိုပါပဲ မစ္စတာတွမ်ရယ်။ ကျွန်မ သိသလောက်ပြောရရင်တော့ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး ထင်တယ်။ သူ့ခမျာ ဒီလိုပဲ ပတ်လက်က အိပ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်၊ နေဝင်တော့ လထွက်လာတာကို ဝမ်းသာ လိုက်။ အဲသလို ဟာတွေပေါ့လေ။ ကြာတော့ ကြားရတဲ့လူမှာ ရင်နှာရတော့တာပေါ့ ဟု ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညှိတ်ကာ “အေး။ အဲဒါ ဝမ်းသာတမ်း ကစားတာတဲ့ ဟဲ့။ ကလေးက စိတ်နှလုံးကလေး ကောင်းရှာတယ်ကွယ်။ ဘုရား မပါစေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

၂၂၃-စေတနာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“ဒီကစားနည်း အကြောင်း သူက ပြောပြတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အေးလေး၊ ကြာလပြီ” ဟု ဆိုတာ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီး ပြုံးယောင် ပြုကာ တစ်နေ့တော့ ငါက ခါးကုန်းနေတာကို ညည်းမိတာနဲ့ ကလေးမက ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ” ဟု မေးသည်။

“သိပေါင် တော်။ ခါးကုန်းတာကိုတော့ သူ ဝမ်းသာစရာ ရှာရမယ် မထင်ပါဘူး”

“ရတယ်၊ ရတယ်။ အမယ်၊ သူက ငါ ခါးကုန်းနေတဲ့အတွက် မြက်ပေါက်တဲ့အခါ ခါးတစ်ဝက် ကုန်းပြီးသားဖြစ်နေလို့ သိပ် အားစိုက်ပြီး ကုန်းဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုတာကို ဝမ်းသာရမတဲ့”

နန်စီက စဉ်းစဉ်းစားစား ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်မှာပါပဲ။ မအံ့ဩတော့ပါဘူး။ သူ့မှာ တစ်ခုခုတော့ ဝမ်းသာ စရာ ရှိတာချည်းပါပဲ။ ဒီကစားနည်းကို ကျွန်မတို့ ကစားလာတာ ကြာပြီလေ။ သူ ရောက်စကပဲ။ အစက သူ့မှာ ကစားဖို့ တခြားအဖော်မှ မရှိတာပဲ။ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ သူ့အဒေါ်ကိုတော့ သူ ပြောတော့ ပြောတယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“မပေါ်လီလား ဟယ်”

နန်စီက ရယ်လိုက်ပြီး “ကျွန်မတို့မမ အကြီးအကျယ် စိတ်ပြောင်း လာတာကို ကျွန်မတို့ သိသလို ရှင်သိမယ် မထင်ဘူး” ဟု ပြောသဖြင့် အဘိုး ကြီးတွမ်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲထောင်ကာ

“ဒီကစားနည်း သူ့ကိုပြောရင် အံ့ဩနေမှာပဲလို့ တွေးနေလို့ပါဟယ်” ဟု ခပ်တည်တည် ရှင်းပြနေ၏။

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့တော့။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အဲဒါဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ မမက ဘာမဆို လုပ်မယ်ဆိုတာ ယုံတယ်။ ဒီကစားနည်း သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဝင်ကစားချင် ကစားဦးမယ်”

“ကလေးမက သူ့ကို ပြောမပြုဖူးသေးဘူးလား။ တခြားလူတွေလို တော့ အားလုံး ပြောတာပဲ ထင်တယ်။ အခု သူ ဒဏ်ရာ ရကတည်းက လူတွေ တာ နေရာတကာမှာ ဒါပဲ ပြောနေကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒေါ်ပေါ်လီကိုတော့ ပြော မပြခဲ့ရဘူး။ အခုတုန်းက တည်းက ပေါ်လီယာနာက ပြောဖူးတယ်။ သူ့အဒေါ်ကို ဒါ ပြောလို့

တူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ဒီကစားနည်းက သူ့အဖေ သင်ထားတဲ့ ကစားနည်း။ ဒီ ကစားနည်းအကြောင်းပြောရင် သူ့အဖေအကြောင်းလည်း ပြောရမှာသူ့အဒေါ်က သူ့ရှေ့မှာ သူ့အဖေအကြောင်းပြောတာ မကြိုက် လို့တဲ့ရှင်”

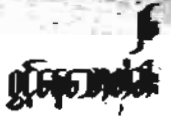
“ဪ၊ ဪ ဒီလိုလား” ဟု အဘိုးအိုက ခေါင်းတညိတ်နှင့် ဆိုလိုက်ပြီး “သူတို့အစ်မ မဂျင်နီကို သူတို့ဆီက ခိုးပြေးရမလားဆိုပြီး အဲဒီ သင်းအုပ်ငနဲကလေးကို သိပ် မုန်းကြတာကိုး။ အားလုံးပဲ၊ မပေါ်လီ စာလည်း အငယ်ပေမယ့် သူက မဂျင်နီကို သိပ်ချစ်တော့ သူကလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဪ၊ ဪ ဒီလိုတဲ့လား။ အင်း၊ မကောင်းကြပါဘူး ဟယ်” ဟု ညည်းညည်းညာညာဆိုတာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

နန်စီကလည်း သက်ပြင်းချကာ “ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်။ အားလုံးပါပဲ။ မကောင်းလိုက်ကြတာ” ဟု ပြောရင်း မီးဖိုဘက်သို့ပြန်သွားလေ၏။

မတင်မကျနှင့် ရင်တမမ နေသော ဤရက်များတွင် မည်သူမျှ စိတ် မချမ်းသာချေ။ သူ့နာပြုဆရာမကလေးကလည်း ရွှင်ယုဟန် ဆောင်ထားရ သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက စိုးရိမ်ဟန် ပြနေသည်။ ဆရာဝန်မှာလည်း သိသိသာသာ ထိတ်လန့်လျက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ပေါ်လီ က စကား နည်းလှ၏။ သူ့မှာ ဇာအင်္ကျီများ ဆံနုဆံယှက်ကလေးများနှင့် ဆင် ခြင်ထားသော်လည်း ညှိုးရောင်ပိန်ချုံးသွားသည်ကိုမူကား ဖုံးကွယ်ထား၍ မရ ချေ။

ပေါ်လီယာနာအဖို့မှာ သူသည် ခွေးကလေးကို ပွတ်လိုက်၊ ကြောင် ကလေးကို သပ်လိုက်၊ ပန်းများကို ချိုးမွမ်းလိုက်၊ ပို့လာသော အစားအစာများ ကို စားလိုက်နှင့်ပင် သူ့အိပ်ရာဘေးသို့ ရောက်လာသော မရေတွက်နိုင်သော မီးစာ မြန်းစာ၊ မေတ္တာပို့စာများကို ရွှင်ယုစွာပြန်ကြားနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ ဖြူလျော့ ညှိုးနွမ်းလျက် ရှိသည်။ သူ့လက်ကလေးက မနားမနေ အလုပ် လုပ်လျက် ရှိသည်ကပင်လျှင် တစ်ချိန်က တတောက်တောက်နှင့် သွား၍ ချည်း သာနေခဲ့သော ခြေကလေးနှစ်ချောင်းသည် ယခုအခါတွင် စောင်အောက်၌ သွပ်မယျက် ဖြစ်နေရှာကြပါလား ဆိုသည် အချက်ကို ပိုမို ပေါ်လွင်စေသကဲ့ သို့ ရှိ၏။

ကစားနည်းကိုမူကား ပေါ်လီယာနာက နန်စီအား သူ ကျောင်း

၂၂-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

သွားနိုင်မည်အချိန်၊ မစွက်စနိုးထံ အလည်သွားနိုင်မည်အချိန်၊ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ထံ အလည်သွားနိုင်မည်အချိန်၊ ဒေါက်တာချစ်လတန်နှင့် မြင်းရထား လိုက်စီးနိုင်မည်အချိန်တို့ကို မျှော်မှန်းကာ သူ မည်မျှ ဝမ်းသာ ရကြောင်းကို ပြောပြောနေတတ်သော်လည်း သူ၏ဝမ်းသာမှုမှာ လက်ငင်း အခြေအနေအရ မဟုတ်။ နောင်မှသာ ဖြစ်မည်ကို တွေးမိပုံ မပေါ်။ သို့ရာတွင် ဤအဖြစ်ကို တွေးမိသော နှစ်စီမှာကား ကွယ်ရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း တြိတ်၍ ငိုမိရှာလေသည်။

အထူးကုပါရဂူ ဒေါက်တာမိဒ်သည် လာမည်ဆိုသည် ပထမရက် ချိန်း၏ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ရောက်လာလေသည်။ သူသည် အရပ် မြင့်မြင့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ကြင်နာတတ်သော မျက်လုံးများနှင့် ရွှင်ပြသော အပြုံးရှိသူဖြစ်၏။ ပေါ်လီယာနာက သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင် ခင်မင်သွားကာ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ပြောလိုက်၏။

“ဦးဦးက သမီးရဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ တူတယ် သိလား...” ဟု ချစ်စဖွယ် ပြောလိုက်တော့၊ ဒေါက်တာမိဒ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ့နာပြုဆရာမနှင့် စကားပြောနေသော ဒေါက်တာဝါးရင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“သမီးရဲ့ ဆရာဝန် ဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩ ဆိုလိုက်မိ၏။

ဒေါက်တာဝါးရင်းမှာ လူ့ခပ်သေးသေး မျက်လုံးညိုကလေးများနှင့် ခုတ်ဆိတ်မွေး ခပ်ချွန်ချွန် ရှိသူဖြစ်၏။

ပေါ်လီယာနာက သူ့ဘာကြောင့် အံ့ဩသည်ကို ရိပ်မိကာ -

“အို . . . ဒါက သမီးရဲ့ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒေါက်တာ ဝါးရင်းက အန်တီပေါ်လီရဲ့ ဆရာဝန်ပဲ။ သမီးရဲ့ ဆရာဝန်က ဒေါက်တာ ချစ်လတန်တဲ့ . . .” ဟု ပြုံးရင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ... ဪ...” ဟု ဒေါက်တာမိဒ်က ဆိုလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါ်ပေါ်လီအား စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဒေါ်ပေါ်လီလည်း မျက်နှာနီမြန်းကာ တစ်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပစ်လိုက်ရ၏။

ပေါ်လီယာနာက ခဏမျှ ရပ်နားကာ . . . “ဟုတ်တယ်။ သမီးက တစ်ချိန်လုံး ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ကိုပဲ ပင့်ချင်နေတယ်။ အန်တီပေါ်လီ ကတော့ ဦးဦးကိုပဲ ကြိုက်တယ် သိလား။ ဦးဦးက ဒေါက်တာချစ်လတန်ထက် ပိုတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ သမီးလို ခြေကျိုးတာတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုရင်ပေါ့ လေ။ ဒါဟုတ်ရင်တော့ သမီးလည်း ဝမ်းသာနိုင်ပါတယ်လေ... နေ့” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဆရာဝန်မျက်နှာ မသိမသာ မျက်သွားသော်လည်း ပေါ်လီယာနာ အေးမလည်ချေ။

၂၃၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

“စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ ကလေးမရယ်” ဟု ညင်သာစွာ ပြောပြီး အိပ်ရာ
ဘေးသို့ ရောက်လာသော ဒေါက်တာဝါးရင်းအား တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

နောက်မှ ပြန်ပြောကြတော့ ကြောင် ကြောင့်ဖြစ်သည် ဆိုသည်
ကြောင်ကလေး ငပွသော ပေါ်လီယာနာ၏ အခန်းက မင်းတုံးချမထားသော
တံခါးကို နှုတ်သီးဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ဖြင့် လည်းကောင်း တွန်း၍ တွန်း၍
မဖွင့်ခဲ့ပါလျှင် တံခါးသည် တစ်ပေခန့် ဟ.သွားအောင် ပွင့်စရာအကြောင်း
မရှိ။ တံခါးသာ ဤသို့ပွင့်မသွားခဲ့လျှင်လည်း သူ့အဒေါ် ဘာပြောသည်ကို
ပေါ်လီယာနာ ကြားသွားစရာအကြောင်း မရှိ။

အခန်းအပြင်ဘက်က စကြိုတွင် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်၊ သူနာပြု
ဆရာမနှင့် ဒေါ်ပေါ်လီတို့ ရပ် စကားပြောနေကြသည်။ ပေါ်လီယာနာ၏
အခန်းတွင်း၌ကား ကြောင်ကလေးငပွသည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာ အိပ်ရာပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် ပွင့်နေသော တံခါးမှ ပြတ်သားပီသစွာ
ကြားလိုက်ရသည်ကား ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည်
စကားဖြစ်၏။

“ဟင်၊ ဒေါက်တာ။ ကလေး... ကလေး၊ ဘယ်တော့မှလမ်း
လမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်လား”

ဤတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှေးဦးစွာ အခန်းထဲ
“အန်တီပေါ်လီ၊ အန်တီပေါ်လီ” ဟု အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်သည်။ ပေါ်လီ
ယာနာ၏အသံကြား၍ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပွင့်နေသော တံခါး
မြင်သဖြင့် သူပြောလိုက်သည့်စကားများကို ပေါ်လီယာနာ ကြားသွားပြီး
သိသည်နှင့် ဒေါ်ပေါ်လီမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူး မိုက်ခနဲ
သွားကာ မူးမေ့ လဲကျသွားလေတော့၏။

သူနာပြုဆရာမကလေးက အလန့်တကြားပင် “သူ ကြားသွားပြီ”
ဆိုကာ ပွင့်နေသော တံခါးဆီသို့ အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက်ဖြင့် ပြေးသွား
ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ဒေါ်ပေါ်လီနှင့် နေခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီ လဲကျ
တော့ ဖမ်းပွေ့လိုက်ရသူမှာ ဒေါက်တာမိဒ် ဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာဝါးရင်းမှာ
လှုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ရပ်ကြည့်မိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်လီယာနာက
အဒေါ်ကို အော်၍ ခေါ်လိုက်မှ သူနာပြုဆရာမလည်း တံခါးကိုပိတ်

သတ်ရပြီး ဆရာဝန်နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်ပျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်း
ကြည့်ကာ ဒေါက်တာမိဒ်လက်ထဲ၌ မေ့မျောနေသော ဒေါ်ပေါ်လီအား သတ်
ပြန်လည်လာစေရန် ဖျာဖျာသလဲ အားထုတ်ဖို့ သတိရကြတော့၏။

ပေါ်လီယာနာ၏ အခန်းတွင်း၌ကား ကြောင်ပြာကလေး ငပွသည်
ပေါ်လီယာနာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်လျက်ရှိသော်လည်း ပေါ်လီယာနာက
သူ့ကို သတိမရနိုင်ဘဲ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် မျက်လုံးများ
ပြူးကာ “မစ္စ... ဟန့်။ အန်တီပေါ်လီကို ခေါ်ပေးပါ။ အခုချက်ချင်း
ခေါ်ပေးပါ။ မြန်မြန်” ဟု အော်လျက် ရှိ၏။ မစ္စဟန့်သည် တံခါးကို ပိတ်
ထားခဲ့ပြီး အပြေးကလေး လာခဲ့သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိတော့။

“အန်တီပေါ်လီ။ အခု၊ အခု လာလို့ မရသေးဘူး ကလေးရယ်။
တော်ကြာတော့ လာ လာမှာပေါ့။ သမီး ဘာ ဘာလိုချင်လဲ။ ဒေါ်လေး
သူပေးမယ်လေ”

ပေါ်လီယာနာက ခေါင်းယမ်းလျက် “ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း။ အန်တီ
ပေါ်လီ ခုနက ပြောတာကို သိချင်တယ်။ ဒေါ်လေးကြားလိုက်တယ် မဟုတ်
လား။ အန်တီပေါ်လီကိုသာ ခေါ်ပေးပါ။ သူ ခုနက တစ်ခုခုပြောပါတယ်။
အဲဒါ အန်တီပေါ်လီပါးစပ်က မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောစေချင်လို့ပါ” ဟုသာ
အတွင် ပြောနေလေတော့ရာ သူနာပြုဆရာမကလေးမှာ ဘာပြောရမုန်းမသိ
ခြင်နေတော့၏။

သူ့မျက်နှာ အမူအရာကို မြင်တော့ ပေါ်လီယာနာမှာ ပိုမို ထိတ်လန့်
လာပြီး “ဒေါ်လေးမစ္စဟန့်။ ခုန အန်တီပေါ်လီ ပြောလိုက်တာ ကြားတယ်
နော်။ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး သမီး သမီး ဘယ်တော့မှ လမ်း
မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု သနားစဖွယ်
အော်ဟစ်နေလေသည်။

“အို၊ အို၊ သမီးလေး မငိုနဲ့လေ။ ဆရာဝန်က မသိလို့ ပြောတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာတွေကတော့
အများကြီးပါ၊ ကလေးရယ်”

“ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီက ပြောတော့ ဒီဆရာဝန် သိဘယ်တဲ့။
သူက သမီးလို ခြေကျိုးတာတွေဆိုရင် တခြားလူတွေထက်တောင် ပို သိတာပါတဲ့”
“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘယ်

၂၃၂-မေတ္တာရှင်ကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဆရာဝန်မဆို မှားတတ်တာပါပဲ။ ဒီအကြောင်း မစဉ်းစားနဲ့တော့ ကလေးရယ်နော်။ မစဉ်းစားနဲ့တော့”

ပေါ်လီယာနာက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပစ်လိုက်ပြီး “ဒါပေမယ့် ဒါကို မစဉ်းစားဘဲ ဘယ် နေနိုင်ပါ့မလဲ။ သမီးမှာ ဒါပဲ စဉ်းစားစရာ ရှိတော့တာ ဥစ္စာ။ မစ္စဟန်ရယ် သမီးကျောင်းကို ဘယ်လို သွားရတော့မလဲ။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်ကို ဘယ်လို သွားတွေ့ရတော့မလဲ။ မစ္စကစန်းဆီ ဘယ်လို သွားလည်ရတော့မလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီမှ သွားလို့ မရတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ သည်းထန်စွာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေရာမှ ထိတ်လန့်စရာအသစ် တွေးမိသလို အငိုရစ်၍ မျက်လုံးများ ဝိုင်းကာ “အိ၊ မစ္စဟန်ရယ်။ သမီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဝမ်းသာစရာကို ဘယ်မှာ ရှာလို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ” ဟု ဆိုကာ ငိုပြန်လေ၏။

မစ္စဟန်သည် ဤကစားနည်းကို မသိချေ။ သို့သော် ဤအခြေအနေမျိုးတွင် လူနာကို ချက်ချင်း ငြိမ်သက်အောင် လုပ်ရမည်ကိုတော့ သိသည်။ သူမှာ တစ်ချိန်လုံး စိတ်သောတဖြစ်လျက် မရှုရက်မမြင်ရက်ဖြစ်ရင်းက အိမ်ရာဘေးတွင် အိပ်ဆေးမှုန့်ကလေးများ ပြင်ဆင်လျက် ရှိခဲ့၏။

“ကဲ၊ ကဲ သမီးလေး။ ဟောဒါကလေး သောက်လိုက်” ဟု ချော့ချော့မော့မော့ ပြောကာ “ခဏနေ စိတ်ငြိမ်သွားတော့မှ ဘာလုပ်နိုင်လဲဆိုတာ ကြည့်ကြမယ်လေ။ ထင်သလောက် ဆိုးမယ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ဆေး လာပေး၏။

ပေါ်လီယာနာလည်း မငြင်းမဆန်ပင် ဆေးကို ယူသောက်ပြီး မစ္စဟန်တိုက်သော ရေကို သောက်လိုက်၏။

“သိပါတယ်လေ၊ အဖေ ပြောလေ့ရှိသလိုပါပဲ” ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်စများကို သိမ်းကာ “အဖေက အရာရာတိုင်းမှာ သည်ထက် ပိုဆိုးနိုင်တဲ့ အပြစ်တာ ရှိတာချည်းပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဖေဟာ ‘သူ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ကြားဖူးဟန် မတူပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဝမ်းသာစရာ ရှိမလဲဟင်။ ဒေါ်လေး ဟင်” ဟု မေးပြန်၏။

မစ္စဟန် ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ စကားပြောရန်ပင် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမိဒ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်အား အကြောင်းကြားရန် စေလွှတ်ခြင်းခံရသူမှ နန်စီ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီက အကြောင်းကြားပါမည်ဟု ကတိခံလိုက်သည်ကို သတိရ၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရန် သော်လည်းကောင်း၊ စာရေးလိုက်ရန် သော်လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်၍ နန်စီကို လွှတ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤအိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှင်တို့ကို တွေ့ရဖို့ အထူးအခွင့်အရေးရခြင်းကို ယခင်အခါများကဆိုလျှင် နန်စီ ဝမ်းသာမိမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နန်စီမှာ ဘာရလို့မှ မပျော်နိုင်လောက်အောင် ရင်လေးလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် မိနစ်အနည်းငယ်၌ပင်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်မကြည့်မိ။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် ခန်းမထဲ ဝင်လာပြီး အံ့သြသလို ကြည့်နေတော့ နန်စီက “ကျွန်မက နန်စီပါရှင်။ ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်က ပေါ်လီယာနာအကြောင်း ပြောပြဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ရိုသေစွာ ပြောပြသည်။

“ကောင်းပြီ။ ပြောပါ” ဟု တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ဆိုလိုက်သော်လည်း သူ့ “ကောင်းပြီ” ၏ နောက်ကွယ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုအပြည့် ရှိသည်ကို နန်စီ နားလည်လိုက်၏။

“မကောင်းပါဘူး မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်” ဟု ဆိုကာ တစ်ဆို့နေသဖြင့် ရပ်ထားရာ၊ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က

“ဟင်၊ ဟင် ဘယ်လို” ဟု ပြောရင်း သူလည်း ရပ်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာဝန်က ‘ကလေးမလမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်’

တစ်ခဏမျှ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ၏အသံမှာ လှန်နေလေသည်။

“ဖြစ်ရလေ ကလေးမရယ်။ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်”

နန်စီက သူ့အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လွှာ ပြန်ချထား

www.burmeseclassic.com

၂၃၄-စေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

လိတ်သည်။ ဤမျှ ခက်ထန်မာကျောသော သဘောဆိုးသည် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်
ဘန်လို လူမျိုး၏ မျက်နှာကို ဤသို့ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်
ဘူးချေ။ ခဏကြာ၍ စကားပြောပြန်တော့ သူ့အသံမှာ တိုးလျက် တုန်နေ
သည်။

“နေရောင်ထဲမှာ မကမခန့်ရတော့ဘူးဆိုတာ ရက်စက်လွန်းပါလား။
ပတ်တန်ရောင်ထွက်တဲ့ ဖန်တုံးကလေးရယ်”

ထိုနေ့က အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ပင်ဒယ်လ်တန်က
“ဒါကို ကလေးမ ကိုယ်တိုင်ကတော့ မသိပါဘူး ထင်ပါရဲ့နော်” ဟု
တံတိုး မေးလိုက်၏။

နန်စီက ရှိုက်ရင်း “သိပါတယ်ရှင်။ ဒါကြောင့် ပိုခက်တာပေါ့။ အဲဒီ
သက်ကမြင်းမ ကြောင်၊ အဲလေ ယောင်လို့ ကန်တော့ အဲဒီ ကြောင်က
ခဲခဲတို့ တွန်းဖွင့်လိုက်လို့ ကလေးက သူတို့ စကားပြောနေတာကို ကြား
ပေးတာပေါ့ရှင်။ ဒါကြောင့် သူ သိသွားတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်ရလေ ကလေးမရယ်။ ဖြစ်ရလေခြင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ သူ့ကို ငြိမ်ရရင် ဒီလိုပဲ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရမှာပါပဲ။
အဲဒါကို သိရပြီးတို့နောက် ကျွန်မ သူ့ကို နှစ်ခါပဲ တွေ့ရပါသေးတယ်။
ခဲခါစလုံးပဲ ကျွန်မ သိလာခဲ့တာပါပဲ။ ဖြစ်ရတာက လောလောလတ်လတ်ဆို
တာ သူ့မှာ ဘာတွေ ဘာတွေ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုပဲ တွေးတွေး
မိဟန် တူပါတယ်။ ဝမ်းသာတမ်းလည်း ကစားနိုင်ပုံ မရတော့ပါဘူး။
နဲ့ မစွတ်ပင်ဒယ်လ်တန်၊ ဒီကလေးမရဲ့ ကစားနည်းတော့ သိမယ် မထင်ပါ
” ဟု နန်စီက ဖြတ်ပြောတော့ မစွတ်ပင်ဒယ်လ်တန်က

“ဝမ်းသာတမ်း ကစားတယ် ဆိုတာလား။ အင်း၊ အင်း။ သူ
ပြောလို့ သိပါရဲ့” ဟု ပြောသည်။

“သူ ပြောပြတယ်၊ ဟုတ်လား။ အင်း။ သူကတော့ လူတိုင်းလိုလိုကို
ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မကစားနိုင်တော့ဘူး
။ အဲဒါ သူ စိတ်အညစ်ဆုံးပေါ့။ သူ့မှာ ဒီ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့တာနဲ့
စိတ်သက်လို့ ဝမ်းသာစရာဆိုလို့ ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့ရှင်”

“အေး။ ဘယ်မှာ ရနိုင်တော့မလဲ” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က ဒေါသ
ပြောလိုက်၏။ နန်စီလည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့်ပင် ခြေတက်ကြွကြွဖြင့်

နေရာမှ

“ကျွန်မလည်း အဲသလိုပဲ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဝမ်းသာစရာ
တစ်ခုခု ရနိုင်ရင် ဘယ်လောက် စိတ်သက်သာရှာမလဲ ဆိုပြီးတော့လေ
သူ့ကို သတိဖော်ပေးဖို့ စဉ်းစား စဉ်းစား . . .”

“ဘာကို သတိဖော်ပေးဖို့လဲ”

မစွတ်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ အသံမှာ ဒေါသမပြေသေးသလို မာကျောဆဲ
“သူ တခြားလူတွေကို ကစားဖို့ ဘယ်လို တိုက်တွန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ
ကိုလေ။ မစွတ်စနိုးတို့ ဘာတို့ပေါ့၊ သိလား။ သူတို့ကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ပြောပြတဲ့ စကားတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကလေးမက ငိုရုံပဲ ငိုတော့တယ်ရှင်။
အဖြစ်က တခြားစီနဲ့ တူပါတယ်ရှင်။ တစ်သက်လုံး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တဲ့
လူကို ဘယ်လို ဝမ်းသာရမယ်ဆိုတာ၊ ပြောဖို့လွယ်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
တစ်သက်လုံး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တဲ့ လူဖြစ်ပြီး ကြိုးစားရတာကတော့
မလွယ်ဘူးတဲ့ရှင်။ ပြီးတော့လည်း တခြားလူတွေ သူ့လို မဖြစ်တာကို ဝမ်းသာ
ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ်ပြောရင်းက တစ်ချိန်လုံးလည်း သူ လမ်းမလျှောက်
နိုင်တော့ပါလား ဆိုတာကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ မတွေးတတ်နိုင်ဘူးတဲ့ရှင်”

နန်စီက ရပ်ထားလိုက်သည် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဘာမျှ ဝင်မခံမြှာ
ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာသာ ထိုင်နေလေသည်။

“ကျွန်မ သူ့ပြောသလို ဝမ်းသာစရာရှာရတာ ခက်လေ ပျော်စရာ
ကောင်းလေပဲ ဆိုတာ သတိဖော်ပေးတော့လည်း တကယ်ခက်ပြီဆိုတော့
လည်း ပျော်စရာ မကောင်းပြန်ဘူးတဲ့။ ကဲ ကျွန်မလည်း ပြန်မှပဲ ထင်စာယ်
ဟု စကားကိုဖြတ်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး တံခါးဝရောက်မှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်
ရပ်ကာ မရဲတရဲပင် “မစွတ်ပင်ဒယ်လ်တန်။ ဂျင်မီဘင်းကို တွေ့ပြီးပြီလို့
တော့ ကျွန်မ ပေါ်လီယာနာကို ပြောနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးနော်” ဟု မေး
သဖြင့် ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က “ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ တွေ့မှ မတွေ့ရသေးတာ
ဟု တိုဆတ်ဆတ်ဖြေကာ “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဆက်မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ အဲ . . ဒါ . . ဒီကိစ္စက သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲပါ။ ကောင်ကလေးကို မစွတ်ပင်ဒယ်လ်တန် တွေ့ဖို့
ခေါ်မသွားနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်မကောင်းတာပေါ့။ တစ်ခါတော့ ခေါ်သွား
ပြီးပြီ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဂျင်မီကလည်း ဘာမှ သဘောတူ

လောက်အောင် အစွမ်းမပြနိုင်ခဲ့တော့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က သူ့ကို အိမ်သာယာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ကလေးလို့ မထင်မှာ သူ စိုးသတဲ့။ သူ ဘာဆို လိုတယ် ဆိုတာတော့ သိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်ရှင်”

“အေး၊ အေး။ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ အဲဒါ သူက ကောင်လေးကို နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်သွားပြီး ချစ်စရာကောင်မပါတယ်ဆိုတာ ပြချင်နေတာ။ အခုတော့ ဘယ်ပြနိုင်တော့မလဲ။ သောက်ကမြင်းမ မော်တော်ကား။ အဲ အဲ ယောင်လို့ ကန်တော့ရှင်၊ ကဲ သွားတော့မယ်နော်” ဟု ဆိုကာ နန်စီလည်း ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

များမကြာမီပင် နယူးယောက်မှလာသော ဆရာဝန်ကြီးက ပေါ်လီယာနာဝတ်တီးယားသည် လမ်းလျှောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ပြောကြောင်း ဆဲလဒင်စီဗီးလ်တစ်မြို့လုံး သိရှိသွားလေတော့ရာ တစ်ခါမျှ မကြာဘူးသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမျိုးနှင့် ကြုံကြရလေ၏။ လူ့မြင်လျှင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်တတ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် မွဲခြောက်ကလေးများနှင့် ချစ်စဖွယ်သွက်လှော်လှသော ကလေးမအား မြင်လျှင် မသိသူ မရှိသလောက်ဖြစ်ပြီး သူ ကစားနေကျ ဝမ်းသာတမ်းကစားနည်းကိုလည်း မသိသူ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ သူတို့မြို့က လမ်းများပေါ်တွင် ဤမျက်နှာကလေးကို မမြင်ရတော့။ ဝမ်းသာ၍ အော်ဟစ်လိုက်သော သူ၏ ချိုလွင်ရွှင်ဖူးသော အသံကလေးကို မကြားရတော့ဘူးဆိုလျှင် မယုံကြည်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အဖြစ်အပျက် လှချေ၏တကားဟု ထင်ဖွယ် ဖြစ်ရလေသည်။

စဖိုဆောင်များတွင် လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်းများတွင် လည်းကောင်း နောက်ဖေး ဝင်းထရ်များကိုကျော်၍ လည်းကောင်း အမျိုးသမီးတို့သည် ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငိုကြွေးကြကုန်၏။ လမ်းထောင့်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင် အမျိုးသားတို့သည် ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဟုတ်သော်လည်း သူတို့လည်း ကြွေးကြရသည်သာ။ သတင်းဆိုး၏ နောက်က ထပ်ကြပ် လိုက်၍လာသော နန်စီ၏ပြောပြချက်များကို ကြားကြရတော့လည်း ဤသို့ ပြောကြဆိုကြကြွေးကြခြင်းများ လျော့ပါး၍ မသွား။ နန်စီ၏ ပြောပြချက်မှာ ကလေးမအား ဤသို့ ဆိုခဲ့ခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရရာသောအခါ သူ ကစားနေကျ ကစားနည်းကို ထမ်း

နိုင်တော့သည် အတွက် စိတ် ညစ်ကျူးလျက်သာ နေရသည်။ ဘာအတွက်မှ ဝမ်းသာသောနိုင်တော့ ဟူ၍ပင်ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ပေါ်လီယာနာ၏ မိတ်ဆွေများတွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် တူညီသော စိတ်ကူး ဖြစ်မိကြ ဟန်တူသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၏ သခင်မမှာ တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် နေသည်။ ရောက်ရောက်လာ၍ အံ့ဩရလေသည်။ လာကြသူများတွင် သူ သိသူလည်း ပါသလို မသိသူများလည်း ပါသည်။ ယောက်ျား မိန်းမနှင့် ကလေးများလည်း ပါသည်။ များစွာသော ဧည့်သည်တို့မှာ ပေါ်လီယာနာ သိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်နည်းနှင့်မှ မထင်သောသူများဖြစ်နေသည်။

အချို့က အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး ငြိမ်သက်စွာပင် ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် ထိုင်နေရတတ်ကြ၏။ အချို့ကမူ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်လှေကားတွင် ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ကိုင်ထားသော ဦးထုပ် လက်ပွေ အိတ် စသည်တို့ကို စိတ်မငြိမ်တိုင်း လက်ပြောင်းကိုင်လျက် ရပ်နေတတ်ကြ၏။ အချို့ စာအုပ်၊ အချို့ ပန်းစည်း၊ အချို့က စားချင့်စဖွယ် အစားအစာ တစ်ခုခု ယူ၍ လာတတ်ကြသည်။ အချို့က ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြသည်။ အချို့က လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် နှာပူတ်ကြ၏။ အားလုံးသော သူများသည် ဒဏ်ရာရသောကလေးမ၏ အခြေအနေကို မြင်ရိမ်တကြီး မေးကြပြီး အားလုံးကပင် သူတို့ ပြောစရာရှိသော စကားများကို ပြောခဲ့ကြ၏။ ဤစကားများကပင်လျှင် နောက် အတော်ကြာတော့ ဒေါ်ပေါ်လီအား လှုပ်ရှားလာစေသည်။

ရှေးဦးစွာ လာသူမှာ မစ္စတာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်ဖြစ်၍ ယနေ့ သူ့ချင်းထောက်မပါတဲ လာသည်။

“ကျုပ် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် ဆိုတာ ပြောဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာ... ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့လား” ဟု မေးသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက စိတ်မချမ်းမသာသော အမူအရာပြလိုက်ပြီး “ကျွန်မတို့လည်း တစ်ချိန်လုံး လုပ်တော့ နေတာပါပဲ။ ဘင့်မယ် ထင်တဲ့ ကုနည်းနဲ့ ဆေးဝါးတွေကို ဒေါက်တာမိဒ်က ညွှန်းပေးပါတယ်။ ဒေါက်တာဝါရင်းက သူ့အညွှန်းအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ သို့

၂၃၈-မေတ္တာပင်ဒယ်လ်တန်က ပေါ်လီယာနာ

ပေမယ့် ဒေါက်တာမိဒ်ကတော့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားပါဘူး" ဟု ပြောပြသည်။

ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ယခုမှ ရောက်လာသော်လည်း ရုတ်တရက်ပင် ပြန်ထလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်နေပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းနေအောင် စေ့ထားသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီယာနာရှေ့တွင် ဘာကြောင့် ကြာကြာမနေချင်သည်ကို ဒေါ်ပေါ်လီ နားလည်ပါသည်။ တံခါးဝတွင် သူက ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်ကာ

"ပေါ်လီယာနာကို ပြောဖို့ စကားတစ်ခု ပါပါတယ်၊ ပြောပေးပါ ကျုပ်ဂျင်မီဘင်းကို တွေ့ပြီးပြီလို့။ ဂျင်မီဘင်းဟာ အခုက စပြီး ကျုပ်ရဲ့ တလေး ဖြစ်တော့မယ်လို့၊ ဂျင်မီဘင်းကို ကျုပ်က မွေးစားလိုက်မယ်ဆိုရင် ပေါ်လီယာနာ ဝမ်းသာမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါ"

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုစွဲ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သတိမထားလိုက်မိဘဲ "ရှင်၊ ဂျင်မီဘင်းကို မွေးစားမယ် ဟုတ်လား" ဟု စပ်စုလိုက်မိသည်။

ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က မျက်နှာကိုမော့လိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ်၊ ပေါ်လီယာနာတော့ နားလည်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် ပြောပြလိုက်ပါ၊ သူ ဝမ်းသာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်နော်" ဟု ပြော

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာမှာပေါ့" ဟု အထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ ဆိုလိုက်ရလေ၏။ သည်တော့မှ ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဦးညွှတ်ပြီး "ကျေးဇူး တင်ပါတယ်" ဟု ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အခန်း၏ အလယ်တွင်ရပ်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ယခုတင်မှ သူ့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသော ရွှန်ပင်ဒယ်လ် တန်ကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ သူ၏နားများကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင် အောင် ဖြစ်ရ၏။ ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဂျင်မီဘင်းကို မွေးစားမည်တဲ့လား ချမ်းသာကြွယ်ဝသော၊ လွတ်လပ်သော၊ သူနဲ့မှန်စွာနေတတ်သော။ ကပ်နေ နည်းသည်ဟု ကျော်ကြားသော၊ အလွန်တရာ အတ္တအားကြီးသော ရွှန် ပင်ဒယ်လ်တန်လိုလူက ဤကဲ့သို့သော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေး စားမည်တဲ့လား။

အံ့အားသင့်သောမျက်နှာဖြင့်ပင် ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ၏

အခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့၏။

"ပေါ်လီယာနာရေ၊ မစ္စတာရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က မှာသွားတယ် သူ့ အခုပဲ ပြန်သွားတယ်လေ၊ သူက သူ့ ဂျင်မီဘင်းကို သူ့ကလေးအဖြစ် ယူ လိုက်ပြီဆိုတာ ပြောပေးပါလို့ မှာသွားတယ်လေ။ ဒါကိုသိရင် သမီးလေး ဝမ်းသာမယ် ထင်တယ်တဲ့"

ပေါ်လီယာနာ၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးမှာ ရုတ်တရက် ဝင်းလက်၍လာကာ

"ဝမ်းသာရမယ် ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်။ သမီး ဝမ်းသာပါတယ် လေ။ အို အန်တီပေါ်လီရယ်။ သမီးလေ ဂျင်မီအတွက် နေရာကလေးတစ်ခု သိပ် ရှာပေးချင်တာ။ အခု နေရာက တကယ် ချစ်စရာ နေရာကလေးပါပဲ။ ပြီးတော့ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်အတွက်လည်း သိပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ သိလား အန်တီ။ အခုဆို သူ့အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတော့မှာပဲပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဘာ။ ဘယ်လို"

ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့ကို မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန် က မွေးစားချင်သည်ဆိုသည် အကြောင်း သူ့အဒေါ်အား တစ်ခါမှ ပြောမပြ ခဲ့ဘူးသည်ကို မေ့နေသည်။ သူ တစ်ချိန်က ခဏတာမျှ သူ၏ချစ်သော အန်တီ ပေါ်လီထံမှ ထွက်ခွာသွားရန်စိတ်ကူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ယခု ပြန်လည်ပြော ချင်တော့။

"ဒီလိုလေ အန်တီရဲ့။ မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်က သမီးကို တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်လေ သိလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး ဒါမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေမှ ပျော်စရာအိမ် ဖြစ်မယ်လို့ ပြော ဖူးလို့။ အခု သူ့အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတော့မယ်လို့ ပြောတာပါ"

"ဪ၊ ဪ၊ ဒီလိုလား" ဒေါ်ပေါ်လီက ခပ်အေးအေး ဆိုလိုက် သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ပေါ်လီယာနာ သိသည်ထက် ပို၍ နားလည် လိုက်သည်။ ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်က သူ့ကျောက်တိုက်ကြီးကို ပျော်စရာအိမ် အဖြစ် ပြောင်းလဲယူရန် ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေဖို့အတွက် ပေါ်လီယာနာ ကို မရအရ အတင်းခေါ်နေစဉ်က သူ့ပြော အတော်ကလေး ငြင်းရရာပေမည် ဆိုသည်ကိုပါ နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ 'ဪ၊ ဪ'

၂၄၀-ပေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဒီလိုလား ဟုသာ ဆိုနိုင်ပြီး မျက်ရည် စိမ့်ပြန်သည်။

ပေါ်လီယာနာလည်း သူ့အဖေ နောက်ထပ် အဖြေရခက်သည် မေးခွန်းများ ထပ်မေးနေမည်ကိုစိုးသဖြင့် စကားကိုလွဲကာ ပင်ဒယ်လ်တန် အိမ်ကြီးနှင့် သူ့ပိုင်ရှင်အကြောင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာချစ်လတန်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်လေ။ ပျော်စရာ အိမ် ဖြစ်ဖို့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး ဒါ မဟုတ် ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေဖို့ လိုတယ်တဲ့။ သိလား” ဟု ပြောလိုက် တော့ ဒေါ်ပေါ်လီက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ “ဒေါက်တာချစ်လတန်၊ ဟုတ်လား သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ။ ဒါကို”

“သူက ပြောတာပေါ့ အန်တီ။ သူက အခန်းနှစ်ခန်းပဲ နေတယ်။ အိမ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင်း ပြောပြတာလေ”

ဒေါ်ပေါ်လီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ငေးနေ လေသည်။

“သမီးက သူ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံး ရဲ့အောင်ရှာပြီး အိမ် လုပ်ထားလဲလို့ မေးတာပေါ့”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏ပါးပြင်တို့မှာ နီမြန်းလာပြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်ရင်း “ပေါ်လီယာနာ” ဟု တားမြစ်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်။ သမီး မေးတာပေါ့။ သူလေ၊ သူ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်း နေပုံရတာပဲ အန်တီရဲ့”

ဒေါ်ပေါ်လီမှာ မမေးသင့်မှန်း သိလျက်နှင့် အမှတ်မဲ့ပင် “သူက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ” ဟု မေးလိုက်မိသည်။

“အစတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး အန်တီရဲ့။ နောက်တော့မှ သူက တိုးတိုးကလေးပြောတယ်။ လိုချင်ရုံနဲ့ ရတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်တဲ့”

ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဝေးရပြန်ပြီ။ သူ့ပါးပြင်တို့သည်လည်း ထူးထူးခြားခြား နီရဲလှနေ ပြန်ပြန်ပြီ။

ပေါ်လီယာနာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး “ဘယ်လိုမဆို သူ့မှာ တစ် ယောက်ယောက်တော့ လိုတာပဲ။ သမီး သိတယ်။ ရစေချင်ပါတယ်” ဟု လိုက်သဖြင့် အန်တီပေါ်လီက “သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲကွယ်” ဟု ပြန်သည်။

“နောက်တစ်နေ့လည်း တစ်ခါ သူက ပြောပြန်တယ်လေ။ တိုးတိုး လေး ပြောတာပေမယ့် သမီး ကြားရပါတယ်။ သူပြောတာက သူ့လိုချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးကိုသာ ရမယ်ဆိုရင်တဲ့ သူ့မှာ ရှိသမျှ တစ်လောကလုံးကို ပုံပေးမှာပဲတဲ့။ အို၊ အန်တီပေါ်လီ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်”

အန်တီပေါ်လီသည် ကပျာကယာ ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက် သို့ ထွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်။ ဟောဒီ ဖန်တုံးကို နေရာ ပြောင်း ချိတ်တာပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သော အန်တီပေါ်လီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီမြန်း၍ နေလေသည်။

စာအုပ်နှင့် စာအုပ်ဖော်စုများ

ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန် ဒုတိယအကြိမ် လာပြီးသည်နောက် များမကြာမီ စစ်ခဲသော ညနေခင်းတွင် မီလီစနိုး ရောက်လာသည်။ မီလီစနိုးသည် ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီးသို့ ယခင်က တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးချေ။ ဧည့်ခန်းသို့ ဒေါ်ပေါ်လီဝင်လာတော့ သူ့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာများနီမြန်းလာသည်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ ကလေးမကို လာမေးတာပါ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခြေအနေက ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မင့်မေမေနေလို့ကောင်းရဲ့လား” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက နှမ်းလျှော့ မေးသည်။

“အခု ကျွန်မလာတာ အဲဒါ ပြောဖို့ပါ။ ပေါ်လီယာနာကို ပြောဖေးဖို့လေ” ဟု မီလီက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောကာ

“ကလေးမ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ အင်မတန်အပြစ်ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်မ . . . ကျွန်မတို့ အတွက် ဟိုဒင်းလေ အမေ့အတွက်ပေါ့။ သူက ကစားနည်း သင်တာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ အခုလေ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီကစားနည်းကို မကစားနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ သူ့ခပြာ သနားစရာပဲပေါ့။ ဒီအခြေအနေနဲ့တော့ ဘယ်မှာ ကစားလို့ ရတော့ မလဲလေ။ ဒါပေမယ့် သူပြောခဲ့တာတွေကို သိရင် သူ့အဖို့ပေါ့လေ။ ဒီကစားနည်းက အကူအညီရလိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့လေ။ ဒီလိုလေ သူ ဝမ်းသာလို့ ရတာက နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီလိုလေ”

မီလီသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ရပ်နေပြီး ဒေါ်ပေါ်လီက များစကားပြောမလားဟု စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ဟန် တူ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ယဉ်ကျေးစွာပင် ထိုင်၍ နားထောင်နေသည်။ သို့သော် သူ့မှာ မီလီပြောသည့် စကားများကို ကောင်းစွာ နားလည်ဟန် မတွေ့ချေ။ ဥပြောသမျှ စကားထဲမှ တစ်ဝက်မျှကိုတော့ ဖမ်းလို့ရဟန် တူသည်။ သူ့သည် မီလီစနိုးအား ထူးဆန်းသည်ဟူ၍ ထင်မိသော်လည်း ရူးသည်ဟုတော့ မခံစားနိုင်။ ယခု သူစကားပြောနေသည်မှာ ကပေါက်ချိကပေါက်ချာ ဘာမှအမိတ္တူ

ဖော်လိုက် မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စကား ခေတ္တရပ်လိုက်တော့ ဒေါ်ပေါ်လီက ဝင်ထောက်သည်။

“ငါ သိပ် နားမမည်ဘူး မီလီ။ ငါ့တူမကို ပြောဖို့စကားတ ဘာတဲ့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါပေါ့။ ကလေးမကို ပြောစေချင်တာက သူ့ကျွန်မတို့အတွက် လုပ်ပေးတာကို သိစေချင်လို့ပါ။ တချို့တော့လည်း သူ့သိပြီးသားပါ။ သူ ရောက်ရောက်နေတာပဲ။ အမေ ပြောင်းလဲလာတာတော့ သူလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲနေပြီဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ။ ကျွန်မလည်း ပြောင်းလဲပါတယ်။ ဒီကစားနည်းကို နည်းနည်းစကစားဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ် ဆိုတာ”

ဒေါ်ပေါ်လီက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ မီလီ၏ စကားထဲက ကစားနည်းဆိုသည်ကို ဖြတ်၍ မေးလိုက်ချင်၏။ သို့သော် မေးခွင့် မရ။ မီလီက အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်ပင် ရေပက်မဝင် ဆက်ပြောသွားသည်။

“အရင်ကဆိုရင် ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး၊ သိလား။ အမေ့ကို ပြောပါတယ်။ အမေဟာ ဘာမဆို မရှိတာမှ လိုချင်တာချည်းပဲ။ တကယ်တော့ အခုလို ဖြစ်နေတော့လည်း အမေ့ကိုတော့ အပြစ် မတင်ချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့လေ ပြတင်းပေါက်တွေ ဘာတွေ ဖွင့်ခွင့်ပေးပြီး ဟိုဟာ ဒီဟာကို ရော သူ့ကိုယ်သူ့ရော စိတ်ဝင်စားပြီးလေ။ ညဝတ်အင်္ကျီတို့ ဘာတို့ရောပေါ့။ အခုဆို ဆေးရုံတို့ အလှူတို့ ဘာတို့အတွက် ဇာထိုးတာတို့ ဘာတို့လုပ်နေပြီလေ။ ပြီးတော့ သူ အဲသလို လုပ်နိုင်တာကိုလည်း သိပ် စိတ်ဝင်စားသိပ် ဝမ်းသာနေတာ။ အဲဒါ ပေါ်လီယာနာရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့။ သိလား။ ပေါ်လီယာနာက အမေ့ကို ပြောတာလေ။ သူ့မှာ လက်တွေ ကောင်းနေသေးတာ ဝမ်းသာဖို့ပေါ့တဲ့။ အမေလည်းလေ အဲဒီကတည်းက တစ်ခါတည်း သတိရပြီး လက်နဲ့လုပ်လို့ရတာတွေ စ လုပ်တော့တာပေါ့။ အရင်က ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ခဲ့လဲလို့တောင် တွေးမိသတဲ့။ အခုဆို အခန်းထဲမှာ အရင်လိုကို မဟုတ်တော့ဘူး။ သိုးမွေးစရာ ရောင်စုံတွေနဲ့ ပေါ်လီယာနာ ပေးထားတဲ့ ဖန်တုံးတွေက ပြတင်းပေါက်မှာ ဆွဲလို့။ အခန်းထဲ ဝင်သွားရတာကိုက စိတ်ချမ်းသာစရာပါပဲ။ အရင်ကဆို ဖင်ရမှာ သိပ် ကြောက်တာပေါ့။ မှောင်မှိုင်းနေတာကိုး။ အဲဒီတုန်းကဆို အမေကလည်း သိပ် စိတ်ညစ်နေတာပဲ။ သိလား”

“ဒါကြောင့် ပေါ်လီယာနာကို ပြောပြစေချင်တာက ကျွန်မတို့ ခုလို အပြင်မှန်ရလာတာဟာ သူ့ကြောင့်ပါပဲလို့။ သူ့ကို သိရတာ ကျွန်မတို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲလို့ ပြောပြပါ။ သူ ဒါကို သိရင် သူလည်း အတော်အသင့်တော့ ဝမ်းသာမှာပါပဲ။ ဒါပါပဲ ရှင်” ဟု စကားကို အစသတ်ကာ မီလီ သက်ပြင်းချရင်း ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတမ်း ထ၍ “ပြောပြလိုက်နော်” ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။

“ပြောပြမှာပေါ့၊ ပြောပြမှာပေါ့” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက ကတိခံလိုက်ရသော်လည်း မီလီပြောခဲ့သည် စကားများအနက် သူ မည်မျှ မှတ်မိသည်တို့ တွေး၍ နေမိလေသည်။

မစ္စတာပင်ဒယ်လ်တန်နှင့် မီလီတို့ လာသည်မှာ အစဦးဖြစ်၍ သူတို့ နောက်တွင် သူများစွာ လာကြကုန်၏။ လာတိုင်းလည်း ပေါ်လီယာနာအား ပြောစရာ စကားလက်ဆောင်ကလေး တစ်ခုက ပါမြဲ။ သူတို့ စကားလက်ဆောင်ကလေးများမှာ အတန်ငယ် ဆန်းသဖြင့် ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ယင်းတို့တို့ တွေးရင်း တွေးရင်း စိတ်ရှုတ်ထွေးနေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မုဆိုးမကလေး ဘင်တန် လာသည်။ သူတို့ တစ်အိမ်တစ်အိမ် လည်ပတ်ဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း ဒေါ်ပေါ်လီကတော့ သိပါသည်။ မြို့ထဲတွင် စိတ်အညစ်ရဆုံး မိန်းမဟု နာမည်ကြီးသည်။ သူသည် အဝတ်နက်ကို အမြဲဝတ်သည်။ ယနေ့တော့ မစ္စတာဘင်တန်သည် လည်ပင်းတွင် အပြာနုရောင် ဖိပြားကလေး စည်းထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာကား မျက်စည်အပြည့်နှင့်။ ပေါ်လီယာနာ ကြမ္မာဆိုး ကြုံရသည်အတွက် သူ့မှာ ယူကြီးမရ ဖြစ်ရပုံကို ပြောကာ ပေါ်လီယာနာကို တွေ့ခွင့်ရမလားဟု မရဲတန့်တောင်းပန်ကြည့်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက ခေါင်းယမ်းပြီး “ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ပေါ်လီယာနာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ နောက်တော့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောသည်။ မစ္စတာဘင်တန်သည် မျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍ လည်ထွက်သွားပြီး စကြိုတံခါးရောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာကာ “သတင်းကလေးတစ်ခု ပို့ပေးပါလားရှင်” ဟု တောင်းပန်၏။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ မစ္စတာဘင်တန်။ ပို့ပေးမှာပေါ့” မစ္စတာဘင်တန်က အနည်းငယ် ဆုတ်ဆိုင်ဆိုင် လုပ်နေပြီးမှ

လည်ပင်းက လည်စီးအပြာကို ကိုင်ပြကာ “ကျွန်မ ဒါကို ဝတ်နေပြီဆိုတာ သူ့ကို ပြောပေးပါ” ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက အံ့သြခြင်းကို မလုံ့တလုံ့ဖုံးဖိရင်း ကြည့်နေ၍ “ကလေးမက ကျွန်မကို ဒါ ဝတ်အောင် ပြောနေတာ ကြာပြီ။ အရောင် တစ်ခုခုပေါ့ အခု ဒါကို သိရင် သူ ဝမ်းသာမှာပါ။ ကျွန်မ စ.ဝတ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ ဒါကိုဝတ်ရင် ဖရက်ဒီကိုလည်း သိပ် ဝမ်းသာမယ်လို့ သူက ပြောတာလေ။ ကျွန်မမှာ ဖရက်ဒီပဲ ရှိတော့တာ။ တခြားလူတွေမှာတော့ ခုံစုံလင်လင်”

မစ္စတာဘင်တန်သည် ခေါင်းကို ယမ်း၍ လှည့်ထွက်သွားပြီး “ပေါ်လီယာနာကို ပြောပြလိုက်ပါ။ သူ နားလည်ပါလိမ့်မယ်” ဟု မှာကာ ထွက်သွားရင်း တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှာပင် မစ္စတာဘင်တန်၏ နောက် မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက် လာပြန်သည်။ သူသည် မုဆိုးမ အဝတ်တန်ဆာများ ဆင်လာသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီက သူ့ကို လုံးဝ မသိ။ ပေါ်လီယာနာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါလိမ့် ဟု အံ့သြနေ၏။ မိန်းမကြီးက သူ့နာမည်ကို မစ္စတာဘင်တန် ဟု ပြောသည်။

“အမေ့ကို သမီး မသိပါဘူးလေ၊ သို့ပေမယ့် သမီးရဲ့ တူမလေး ပေါ်လီယာနာနဲ့တော့ သိတာပေါ့။ တစ်နေ့လုံး အမေက ဟိုတယ်မှာလေ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်နေရတာ။ အဲသလို လမ်းလျှောက်ရင်းက သမီးရဲ့တူမလေးကို တွေ့ရတာပေါ့။ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမ။ အမေ့အဖို့ သူ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲဆိုတာ နားလည်အောင် ပြောပြချင်ပါရဲ့။ ဒီကို အမေလာခဲ့တော့ သိပ် စိတ်ညစ်တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ ကြည်ကြည်လင်လင် မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာက ဆုံးသွားတဲ့ အမေ့သမီးကလေးကို လွမ်းလိုက်တာလေ။ အခုလို ကြမ္မာဆိုကြမ္မာရတယ်ဆိုတော့ အမေ့မှာ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လို့၊ ပြီးတော့ ကလေးမခမျာ လမ်း မလျှောက်နိုင်ရှာတော့လို့ ဝမ်းသာတမ်းလည်း မကစားနိုင်ရှာတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်နေတာတယ်ဆိုတော့ ကလေးရယ်လေ၊ အမေ ဒီကို လိုက်လာရတော့တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီ ပြောတော့ သူက “ကျေးဇူးတင်ရမှာက အမေပါလေ။ သမီးလေးအတွက် စကား

၂၄၆-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

လက်ဆောင်ကလေး ပါးပေးပါနော်” ဟု ဆို၏။

“အို၊ ပါးပေးမှာပေါ့”

သူ့ကို ပြောလိုက်ပါလေ။ မစွက်တာဘယ် အခု ဝမ်းသာတတ်ပြီလို့ အင်း ဆန်းတော့ ဆန်းသလိုပဲပေါ့။ သမီး နားမလည်ရင်ပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့် စိတ်တော့ မရှိနဲ့။ ရှင်းပြ မနေတော့ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ မိန်းမကြီး၏မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်သွားကာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာသည်။

“သမီးရဲ့ တူမကလေးကတော့ အမေ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိပါလိမ့်မယ်။ ဒါကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြချင်တာနဲ့ပါပဲ။ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။ အမေစကားပြော မတတ်လို့ အမှားအယွင်းပါရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီလည်း ဘာမှ နားမလည်တော့သလို စိတ်ရှုပ်လျက်ပင် ပေါ်လီယာနာ၏အခန်းသို့ တက်ပြေးခဲ့၏။

“ပေါ်လီယာနာရေ။ သမီးလေး မစွက်တာဘယ် ဆိုတာကို သိသလားဟင်”

“အို၊ သိတာပေါ့။ သမီး မစွက်တာဘယ်ကို ချစ်တယ်။ သူက အေးရွာဘူးလေ။ စိတ်လည်း သိပ် ညစ်ရှာတာ။ ဟိုတယ်မှာ နေရတယ်။ အကြီးလည်း လမ်းလျှောက်ရတယ်။ သမီးတို့ အတူတူ လျှောက်နေကျ။ အပေးကပေါ့လေ” ဟု ပြောရင်း ပေါ်လီယာနာ၏အသံ တိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက် ပါးပေါ်သို့လိမ့်ဆင်းလာလေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီး

“အင်း။ သူ အခုပဲ လာသွားတယ် သမီးလေးရဲ့။ သမီးကို ပြောရဲ့ စကားလက်ဆောင် ပါးထားခဲ့တယ်။ ဘာလဲ ဆိုတာတော့ အန်တီကို ပြောဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် မစွက်တာဘယ် ဝမ်းသာတတ်ပါပြီတဲ့ ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်ကလေး အသာတီးလိုက်ပြီး “သူ အဲသလို ပြောလား။ ဟုတ်လား။ သမီး သိပ်ဝမ်းသာပဲ” ဟု ဆိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ပေါ်လီယာနာ”

“အို၊ ဒါက ကစားနည်းလေ။ အဲဒါ” ဟု ပြောရင်းက သူ့အဖေကလေးကို လက်နှင့် လှမ်းပိတ်ပြီး ရပ်သွား၏။

“ဘာ ကစားနည်းလဲကွယ်”

“ဘာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီပေါ်လီရယ်။ ဒါကို ပြောရမယ်ဆိုရင် တခြားဟာတွေ သမီး မပြောရတာတွေပါ ထည့်ပြောရမှာပို့”

ဒေါ်ပေါ်လီက ဆက်မေးရန် စကား နှုတ်ဖျားရောက်မှ သူ့တူမကလေး၏ စိတ်မချမ်းသာသော မျက်လုံးများကို မြင်သဖြင့် မထွက်ခင် တားလိုက်ရ၏။

မစွက်တာဘယ် လာပြီး များမကြာမီတွင် ဒေါ်ပေါ်လီ၏ သိချင်စိတ်တို့သည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေတော့၏။

ထိုနေ့က နှုတ်ခမ်းနိပဇ်နီ ရဲနေအောင်ဆိုးကာ သဘာဝပျက်အောင် ဆံပင်ပြုပြင်ထားသော ခွာမြင့်ဖိနပ်အပေါစား လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဤ အမျိုးသမီးကို နာမည်ကြီးသဖြင့် ဒေါ်ပေါ်လီ သိပါသည်။ သို့သော် ဤ ဟယ်ရင်တန်အိမ်ရိပ်ကို နင်းလာသည်မှာတော့ စိတ်ဆိုးစရာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ရန် လက် ကမ်းမပေးမိ။ အခန်းထဲ ဝင်လာတော့လည်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ နီရဲနေသည်။ ငိုထားဟန် ရှိ၏။ သူက ပေါ်လီယာနာကို တွေ့နိုင်မည်လားဟု ခပ်အမာပင် မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီက “မတွေ့နိုင်ဘူး” ဟု ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောပြီးမှ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများမှာ အသနားခံသောအသွင်ကို မြင်သဖြင့် ပေါ်လီယာနာအား ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့်မရသေးကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့နေပြီး သူ့မျက်နှာကို ပမာမခန့် ပေမော်မော်ထားလျက် စကားပြောသည်။

“ကျွန်မနာမည်က မစွက်ပေဆန်ပါ။ မစွက် တွမ်ပေဆန်ပါ။ ကျွန်မ နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ မြို့ထဲက လူကောင်းသူကောင်းတွေ ကြားဖူးကြပါတယ်။ ရှင်တို့ ကြားဖူးတဲ့အကြောင်းတွေကတော့ မှန်မယ် ဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်မ ဒီကိုလာတာက ကလေးမကလေး အတွက်ပါ။ မတော်တဆ ထိခိုက်မိတာကိုလည်း ကြားရော ကျွန်မလည်း ဆွဲဆင်ဆန်သွားတာပါပဲ။ အရင်တစ်ပတ်ကတော့ သူ လမ်းမပျောက်နိုင်တော့

၂၄၈-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီသာနာ

ဘူးဆိုတာလည်း ကြားရော... ကျွန်မ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ ကောင်းနေတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ တတောက်တက်တက် တစ်နာရီလောက် သွားနေနိုင်ရင် ကျွန်မနှစ်ပေါင်းတစ်ရာ လျှောက်သွားနေတာထက် ကောင်းကျိုး ဖြစ်ဦးမယ် ရှင့်။ ဒါ ထားပါတော့လေ။ ခြေထောက်ဆိုတာ အသုံးကျတဲ့လူများကိုသာ အမြဲပေးတာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မြင်ပါတယ်..."

အမျိုးသမီးက ခေတ္တ ရပ်နားကာ လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ဆက်ပြောတော့ သူ့အသံမှာ ကွဲအက်လျက်ပင် ရှိသည်။

"ရှင် သိချင်မှတော့ သိမယ်ရှင့်။ တူမကလေးနဲ့ကတော့ ကျွန်မ ခဏ ခဏ တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က ပင်ဒယ်လ်တန်ကုန်းကို သွားတဲ့ လမ်းမှာပါ။ သူ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလမ်းက ဖြတ်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ အမြဲဖြတ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့အိမ် ဝင်လာပြီး ကလေးတွေနဲ့ ကစားတယ်။ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောတယ်။ ကျွန်မအိမ်က လူတွေနဲ့လည်း သူ ရှိနေရင် စကားပြောတယ်။ သူက ဒါကို နှစ်သက်ပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ခင်ပုံရပါတယ်။ သူတို့လူမျိုးတွေက ကျွန်မတို့လို လူမျိုးတွေဆီ ဝင်လေ့ထွက်လေ့ မရှိဘူးဆိုတာ သူ မသိပါဘူး။ တကယ်လို့သာအဝင်အထွက် များခဲ့လို့မို့ ရင်လည်း ကျွန်မတို့လိုဟာမျိုးတွေ သိပ် များများရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး" တဲ့ ရုတ်တရက် နာကြည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒါ ထားပါတော့လေ။ သူ လာပါတယ်။ သူ လာတဲ့အတွက် သူ့မှာ တော့ ဘာမှ မနစ်နာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အဖို့တော့ အင်မတန် ကောင်းကျိုး ဖြစ်ရပါတယ်။ အများကြီး အကျိုးရှိပါတယ်။ ဘယ်လောက် အကျိုးများတယ်ဆိုတာ သူ သိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သိနိုင်မယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက် ကောင်းလာတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက် ဆိုးခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပါ ပြောရမှာမို့။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မက သူ့ကို မသိစေချင်ပါဘူးလေ"

"ဒါပေမယ့် အဲသလိုပဲ။ ဒီနှစ် ကျွန်မတို့အဖို့ အင်မတန် ကြပ်တည်း တဲ့နှစ်ပါ။ အဖက်ဖက်က ကြပ်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားလည်း ခဏခဏ စိတ်ညစ်ရ အားငယ်ရလွန်းတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာ ဝန်တော့တော့တဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ လင်နဲ့မယားလည်း ကွာကြ ရှင်းကြဖို့ စဉ်းစားတယ်"

ကလေးတွေ၊ အင်း ကလေးတွေအတွက်ကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတာ။ အဲသလိုနေတုန်း ကလေးမ ထိခိုက်ခံရပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ကြားရော သူ ဒီလို လာလာပြီး လှေကားပေါ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ ရောနှော ထိုင်ရယ်လိုက် မေးလိုက်နဲ့ ဝမ်းသာနေလေ့ရှိတာကလေးကို ပြေးပြီး 'သတိရလိုက်တယ်လေ။ သူ့မှာ ဘယ်တော့မှဆို ဝမ်းသာစရာ တစ်ခုခုကတော့ ရှိပြီပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ သူက သူ့ကစားနည်းကို ပြောပြပြီး ကျွန်မတို့လည်း ကစားအောင် ဆွယ်တယ်လေ"

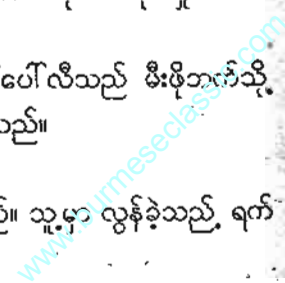
"အခု သူ့ခမြာ ဝမ်းသာစရာ ဘာမှ မရှိတော့ သူလည်း ဒီကစားနည်း မကစားနိုင်တော့ သေလုမတတ် ဆင်းရဲရှာတယ်ဆိုတာ ကြားရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အတွက် သူ ဝမ်းသာပါစေတော့လို့ ကျွန်မတို့လည်း မခွဲမခွာ အတူနေကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီကစားနည်း ကစားကြတော့မယ်လေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့ ပြောကြ ဆိုကြတာတွေကို သူ သိပ် စိတ်မကောင်းခဲ့ရတာမို့လေ ခုလိုဆိုတော့ သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဒီကစားနည်းက ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးပြုမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အတိအကျ မသိသေးပါဘူး။ ကျေးဇူး ရှိတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုမဆို သူက ကျွန်မတို့ကို ကစားစေချင်နေတော့ ကျွန်မတို့ ကစားကြည်ကြမယ်လေ။ အဲဒါကို ပြောပြလိုက်ပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပြလိုက်ပါမယ်" ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက ကတိပေးပြီးမှ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲမှ လှုံ့ဆော်လိုက်သလို ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ လက်စမ်းပေးလိုက်ပြီး "ခုလို လာမေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်ပေဆန်" ဟု ရိုးသားစွာ ဆိုလိုက်၏။

မစွက်ပေဆန်၏ ပမာမခန့်မျက်နှာသည် ငဲ့ကျသွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ သိသိသာသာ လှုပ်နေသည်။ ပါးစပ်မှ မဝီမသ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရင်း မစွက်ပေဆန်သည် ကမ်းပေးလိုက်သောလက်ကို ဖမ်းဆုပ် နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

သူ ထွက်သွား၍ တံခါး မပိတ်မီ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မီးဖိုဘက်သို့ အားလာကာ နန်စီ၏ရှေ့တည်တည်၌ ရပ်လိုက်သည်။

"ဟဲ့၊ နန်စီ" ဒေါ်ပေါ်လီ၏အသံမှာ မာကျောလှသည်။ သူ့မှာ လွန်ခဲ့သည် ရက်

အနည်းငယ်အတွင်းက လာသမျှလူတွေ ပြောသွားသည် စကားများကြောင့် ဘုမသိ ဘမသိ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရပေါင်း များပြီဖြစ်ရာ ထိုနေ့ ညနေက အတွေ့အကြုံဖြင့် သည်းမခံနိုင်တော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ပေါ်လီယာနာ ထိခိုက်မိသည် နေ့မှ စ၍ ဒေါ်ပေါ်လီ ဤမျှ အသံမာမာဖြင့် စကားပြောသည်ကို နန်စီ မကြားခဲ့ရဘူးသေးချေ။

“ဟဲ့၊ နန်စီ။ တစ်မြို့လုံး ပွစ်ပွစ်ဖြစ်အောင် ပြောနေကြတဲ့ ဒီ ကစားနည်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်း။ ငါ့တူမကကော ဒီအထဲ ဘယ်လို ပါနေလို့လဲ။ မိလီစနိုးကအစ မစွက်ပေဆန်အထိ သူတို့ ဒါကို ကစားနေကြ တယ်ဆိုတဲ့ ကစားနည်း ပြောသွားကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါ သိရသလောက် ဆော့ မြို့ပေါ်က လူတစ်ယောက်က ဖဲပြားအပြာတွေ မတ်ထားလို ထားကြ။ အိပ်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်တာတွေ ရပ်ထားကြသလို ထားကြ။ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုက်ခဲ့တာတွေ ကြိုက်လို့ ကြိုက်ကြနဲ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပေါ်လီယာနာ ကြောင့်တဲ့။ သမီးကလေးကို ငါ မေးကြည့်မယ် ကြတာလည်း သိပ်ခန့် မရောက်လှပါဘူး။ ကလေး စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ မမေးဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မနေ့ညက သူ နင့်ကို ပြောနေသံ ကြားရတာတော့ နင်လည်း ဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ။ ကဲ-ဒါတွေဟာ ဘာလဲဆိုတာ ပြောစမ်း။”

နန်စီသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်လေတော့ရာ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ အံ့အားသင့်ရာ ထိတ်လန့်ရ လေတော့သည်။ ပြီးမှ နန်စီက “အဲ အဲဒါက ဒီကလေးမ ရောက်လာ ဘဲ့ ဂျွန်လ ကတည်းက ကလေး ဟာ တစ်မြို့လုံးကို ဝမ်းသာအောင် လုပ်လုပ်လာခဲ့တာ။ အခုတစ်ခါ မြို့တွေက တစ်လှည့် ကလေးမကို ဝမ်းသာအောင် လာလုပ်ကြတာပဲ” ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဘာကို ဝမ်းသာမှာလဲ”
“ဝမ်းသာရုံပါပဲ မမ။ အဲဒါ ကစားနည်းပါပဲ”
ဒေါ်ပေါ်လီက စိတ်မရှည်သလို ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး
“နန်စီ။ နင်လည်း သူတို့လိုပဲ။ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်း။ ဘာ ကစားနည်း”
နန်စီက-သူ့မျက်နှာကို မော့လိုက်ပြီး ဒေါ်ပေါ်လီအား စေ့စေ့ကြည့်

လိုက်သည်။
“ကျွန်မ ပြောပါ့မယ် မမ။ ဒါက ပေါ်လီယာနာရဲ့အဖေက သူ့

သင်ပေးထားတဲ့ ကစားနည်းပါပဲ မမရယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူက ကစားစရာ အရပ်ကလေး လိုချင်နေတုန်းမှာ သူတို့ဆီ စည်ကြီးတွေနဲ့လာတဲ့ အလှူပစ္စည်း တွေထဲ ပါလာတာက ချိုင်းထောက်ကလေးတစ်စုံတဲ့ မမရဲ့။ အဲဒီတော့ ကလေး ပဲ မမရယ်။ သူက ငိုတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကနဲ့ တူပါတယ်။ သူ့အဖေက သူ့ကို ပြောသတဲ့။ ဘယ်အရာမျိုးမဆို ဝမ်းသာစရာဆိုတာ မရှိဘဲ မနေဘူး။ ရှိတာ ချည်းပဲတဲ့။ အဲဒီ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဝမ်းသာစရာ ဆိုတာ ရှိတာပဲတဲ့”

“ချိုင်းထောက်ရတာ ဝမ်းသာရမယ်။ ဟုတ်လား”
ဒေါ်ပေါ်လီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေရာအထဲ သူ့တူမကလေးကို သတိရကာ တစ်ဆို့ဆို့ အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။
“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ အဲဒါ ကျွန်မ ပြောတာ။ ပေါ်လီယာနာကလည်း အဲဒါ သူပြောပြတာ။ သူ့အဖေက သူ့ကို ဒီချိုင်းထောက်တွေ သူ့ သူ့စို့ မလိုတာဟာ ဝမ်းသာစရာလို့ ပြောသတဲ့”

“အို၊ အို”
“အဲဒီ နောက်တော့ အဲဒီကစားနည်းကို အမြဲ ကစားဖို့ လုပ်ထား သတဲ့။ အရာရာတိုင်းမှာ ဝမ်းသာစရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိတာပဲ ဆိုတာပေါ့။ ပေါ်လီယာနာကလည်း အဲဒါ လုပ်လို့ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့မှာ ချိုင်းထောက်သုံးဖို့ မလိုတာကို ဝမ်းသာလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း အရပ် မရလို့ ဝမ်းနည်းတာဟာ ပျောက်သွားတာပဲတဲ့။ အဲဒါကို ဝမ်းသာတာ သက်သက် ကစားနည်းတဲ့။ အဲဒါ ပါပဲ။ အဲဒီကတည်းက သူ ကစားလာခဲ့တာတဲ့”
“ဒါပေမယ့် ဟယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”
ဒေါ်ပေါ်လီ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။

“ဒါဟာ သိပ် ထိရောက်တယ်ဆိုတာသိရင် မမ အံ့ဩမှာပဲ” ဟု နန်စီ က ပေါ်လီယာနာကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စား ရှိခဲ့သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် ဆိုကာ “ကျွန်မတို့အိမ်က အမေနဲ့ အိမ်သားတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာ သွားတယ်ဆိုတာ မမကို ပြောပြချင်လိုက်တာ။ သူ့လေ ကျွန်မနဲ့ နှင်ခေါက်ခဲ လိုက် လည်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း သူ့ကိစ္စ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ပျော်အောင် လုပ်ခဲ့တာ အများကြီး မမရဲ့။ အိမ်က အမေနဲ့ အိမ်သားတွေဆီရင် စိတ်အများ ကြီး သက်သာရာ ရသွားရှာကြတာ။ ကျွန်မဆိုရင် အရင်က နန်စီဆိုတဲ့ နာမည်

၂၅၂-အတ္တရောင်ကလေး ပေါ်လီယာနာ

ကြီး မကြိုက်လိုက်တာ။ အခုဆို ကိစ္စမရှိတော့ဘူး။ သူက ကျွန်မနာမည် ဟစ်ပင်သာ မဟုတ်တာကို ဝမ်းသာရမတဲ့လေ။ ပြီးတော့ တနင်္လာနေ့ ဆိုရင် ကျွန်မ သိပ် စိတ်ညစ်တာ သိလား။ အဲဒါကိုပဲ တနင်္လာနေ့ မနက်ဆို ဝမ်းသာ အောင် သူ လုပ်တယ် သိလား။

“တနင်္လာနေ့ မနက် ဝမ်းသာအောင်၊ ဟုတ်တယ်”

နန်စီက ရယ်လိုက်ပြီး “ရှူးပေါပေါတော့ နိုင်တာပေါ့ မမရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပြောပြပါမယ်။ ကလေးမကလေးကလေး ကျွန်မက တနင်္လာနေ့ မနက်ဆို အတော့်ကို စိတ်ညစ်တတ်မှန်း သိသွားတော့ ဘာပြောလဲ သိလား။ မမနန်စီရယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမဆို တနင်္လာနေ့ မနက်တွေမှာ တခြားနေ့တွေထက် ဝမ်းသာစရာ ရှိတာပဲတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ နေ့ခက်တစ်ကြိမ် လာဖို့က တစ်ပတ်လုံးလုံး လိုသေးတာမို့ပဲ”တဲ့။ ကျွန်မလေ အဲဒီကတည်းကစပြီး တနင်္လာနေ့ မနက်တိုင်း အဲဒါကို သတိရတော့ ကောင်းသွားတာပဲ မမရဲ့။ ကျွန်မ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ရဲ့။ ဘယ်လိုမဆို တွေးမိတိုင်း ရယ်လိုက်တော့လည်း ရယ်ရတာနဲ့ပဲ ကောင်းသွားတာပဲ မမရယ်။ တကယ် တကယ်

“ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို ဒီကစားနည်းအကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ။ ငါမေးတော့ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် လျှို့ဝှက်ထားလည်း မသိဘူး။”

နန်စီက ခဏမျှတွေ့၍ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး

“မမ စိတ်လည်း မရှိနဲ့။ မမက သူ့အဖေအကြောင်း မပြောရဘူး ဆိုလို့ မမကို မပြောတာ။ ဒါက သူ့အဖေရဲ့ ကစားနည်းကို မမရဲ့” ဟု ပြောပြတော့ ဒေါ်ပေါ်လီ သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့ကိုက်ထားသည်။

“သူက ပြောချင်တာက မမကို ပဇာမဆုံး ပြောချင်တာပေါ့။ သူက ဒါကို သူနဲ့ကစားဖို့ အဖော် လိုချင်နေတာ မမရဲ့။ သိလား။ သူ့မှာ အတော်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်မက ကစားတာ မမရဲ့။”

“ဒါနဲ့ တခြား လူတွေကကော”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏ အသံမှာ တုန်နေသည်။

“လူတိုင်းပဲပေါ့။ ခုဆို လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မရောက်လေရာမှာ ဒါကိုပဲ ကြားနေရတော့ လူတိုင်း ဒါကို သိနေကြတယ် ဆိုတာမှာပဲ။ သူက စပေးလိုက်ရင် ကျန်တာ သူတို့က လိုက်ပြောကြတာပဲ။”

တစ်ယောက်စ တစ်ရာ ဆိုသလိုပေါ့ မမရယ်။ သူကလည်း ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ပြူးလို့ရွှင်လို့ လူတိုင်း ခင်မင်စရာ။ သူ့မှာ တစ်ချိန်လုံး ဝမ်းသာနေတော့ သူတို့လည်း ဒီကစားနည်းကို သိကြရတော့တာပေါ့။ အခု သူ ဒဏ်ရာ ရက်တည်းက လူတိုင်း စိတ်မကောင်းကြဘူးပေါ့။ အထူးသဖြင့် သူ့မှာ ဝမ်းသာစရာ ဘာမှ မတွေ့နိုင်တော့လို့ စိတ်ညစ်နေရတယ်ဆိုတာ ကြားကြရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ နေ့တိုင်း လာလာပြီး သူ လုပ်ပေးလို့ သူတို့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာနေကြရတယ်ဆိုတာကို ပြောကြတာ။ သူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ကြတာပေါ့။ သူကတော့လေ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူနဲ့ အတူ ကစားစေချင်ခဲ့တာပဲ”

“အေး။ အခုပဲ ကစားတဲ့ လူတစ်ယောက် တိုးဦးမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ချာခနဲလှည့်၍ မီးဖိုတံခါးမှ ထွက်သွားတော့ နန်စီမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရပ်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် “အင်း၊ ယုံပြီ ယုံပြီ။ ဘာမဆို ယုံရတော့မှာပဲ။ ဘာမှ မယုံစရာ မရှိတော့ဘူး ဒေါ်ပေါ်လီရေ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိတော့သည်။

တစ်ခဏကြာလျှင် သူ့နာပြုဆရာမကလေး ထွက်သွားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် ပေါ်လီယာနာနှင့် သူ့အဒေါ်တို့သာ ကျန်ရစ်လေသည်။

“ဒီနေ့ နောက်တစ်ယောက် လာမေးတယ် သမီးရေ။ သမီးလေး မစွက်ပေဆန်ဆိုတာ မှတ်မိလား” ဟု အသံကို မှန်အောင် ကြိုးစားကာ ဒေါ်ပေါ်လီက မေးလိုက်၏။

“မစွက်ပေဆန်၊ ဟုတ်လား။ မှတ်မိတာပေါ့ အန်တီ။ သူက မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်အိမ်သွားတဲ့ လမ်းမှာ နေတာပဲ။ သူ့မှာ သိပ် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သုံးနှစ်လောက် သမီးကလေးတစ်ယောက်ရယ်။ ငါးနှစ်လောက် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ရှိတယ်။ သူကလည်း သိပ် ကောင်းတာပဲ။ သူ့ယောက်ျားလည်း ကောင်းတာပဲ။ သူတို့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ မသိကြတာ တစ်ခုပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ ရန်ဖြစ်၊ ဟိုလေ... သဘောထားချင်း မတူကြတာပေါ့။ ဆင်းလည်း ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့် သူက သာသနာပြုဘုန်းကြီး မဟုတ်တော့ စည်တွေဘာတွေတော့ မရဘူးပေါ့။ ဟိုဒင်း ဟိုလေ အဖေ၊ အိ၊ သူတို့ မရဘူးပေါ့”

၂၅၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပေါ်လီယာနာ ရုတ်တရက် မျက်နှာမသိမသာပျက်သွားတော့ ဒေါ်ပေါ်လီ၏မျက်နှာလည်း အနည်းငယ် နီမြန်းလာသည်။

“သို့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ မစွက်ပေဆန်က အဝတ်အစားလှလှ လေးတွေ ဝတ်တယ်လေ။ ဆင်းရဲတယ်သာဆိုတာ သူ့မှာလေ တကယ် လှတဲ့ စိန်လက်စွပ် ပတ္တမြားလက်စွပ် မြလက်စွပ်တွေ ရှိတယ် သိလား။ ဒါပေမယ့် သူက လက်စွပ် တစ်ကွင်း ပိုနေလို့ လွှင့်ပစ်ပြီး သူ့ယောက်ျားနဲ့လည်း ကွာမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကွာမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ အန်တီပေါ်လီ။ သိပ် တောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သူ အဲဒီအကြောင်းပြောတော့ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ် ပျော်ပုံမရဘူး။ အဲဒီလိုကွာပြီးရင် သူတို့လည်း အဲဒီမှာ မနေတော့ဘူးတဲ့။ မစွက်ပေဆန်ကလည်း အဝေးကြီး သွားတော့မယ်တဲ့။ ကလေးတွေ ရော နေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လေ သူတို့ လက်စွပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ လွှင့်မပစ်သင့်ပါဘူးနော် အန်တီ။ ကွာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ အန်တီ ဟင်”

“ဒါပေမယ့် သမီးရယ်။ အခု သူတို့ အဝေးကြီး မသွားကြတော့ဘူးလေ။ အဲဒီမှာပဲ အတူတူနေကြတော့မယ်တဲ့”

“အို၊ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သူတို့ ဟိုမှာပဲ နေရင်လေ သမီး သွားတော့ အင်း”

ပေါ်လီယာနာ ပြောရင်းက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ရပ်ထားလိုက်ပြီး “အန်တီရယ်။ သမီး မစွဲတာပင်ဒယ်လ်တန်ဆီကို သွားမလည်း တော့ဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ သတိမရဘဲ မနေနိုင်လဲ မသိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“အို၊ သမီးလေး မငိုပါနဲ့ကွယ်။ မြင်းရထားနဲ့ သွားရင် ခေတ္တတာပဲ။ ဒါနဲ့ နေဦးလေ။ မစွက်ပေဆန်ပြောသွားတာကို အားမထားအန်တီ မပြောရသေးတာဘဲ။ နားထောင်ပါဦး။ သူတို့ အတူတူပဲ သမီး ကစားစေချင်တဲ့ ကစားနည်းကို ကစားမယ်ဆိုတာ ပြောသွားသေးတာပဲ။ ပေါ်လီယာနာက မျက်ရည်စက်လက်ကပင် ပြုံးလာပြီး

“ဟုတ်လား။ အန်တီ တကယ်လား။ ဒါဆိုရင် သမီး ဝမ်းသာတာပဲ ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူကလည်း သမီး ဝမ်းသာမယ်ထင်လို့ လာပြောတာပဲ။ သမီးကို ဝမ်းသာအောင်လို့ လာပြောတာတဲ့”

ပေါ်လီယာနာက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး “အန်တီ”

ပြောနေတာက ဒီကစားနည်းကို အန်တီ သိသလိုပါပဲလားဟင် အန်တီ” ဟု တအံ့တဩ မေးတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက ရွှင်ပျစွာ နေတတ်သူ၏ ရယ်သံမျိုးကို ကြိုးစား၍ပြုရင်း “သိတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ နန်စီက ပြောပြတယ်လေ။ သိပ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကစားနည်းပဲ သမီးရဲ့။ အခု အန်တီလည်း သမီးနဲ့အတူ ကစားမယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အို၊ အန်တီပေါ်လီ။ အန်တီလေ၊ ဟုတ်လား။ သမီး သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ၊ အန်တီ။ သမီးကလေး တစ်ချိန်လုံး တခြားလူတွေကိုထက် အန်တီကို ကစားစေချင်နေတာ”

အန်တီပေါ်လီက ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အသံကို မှန်အောင် မနည်း ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် ရပါသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သမီးလေးရယ်။ တခြားလူတွေလည်း ကစားနေကြမှာပဲ ပေါ်လီယာနာရယ်။ ဒီကစားနည်းကို အခုဆို သမီးနဲ့အတူ တစ်မြို့လုံးက လူတွေ ဘုန်းကြီးပါမကျန် ကစားနေကြပြီကွယ်။ အန်တီ မပြောရသေးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဒီနေ့မနက်လေ အန်တီ ရွာထဲသွားရင်း မစွတာ ခွံနဲ့ ရေထဲခွဲတယ်။ ဘုန်းကြီးက သမီးကလေး ငယ်သည်တွေ တွေ့နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ သူ လာတွေ့ပါဦးမယ်တဲ့။ သူလည်း အခု သမီးလေး ပြောပြခဲ့တဲ့ ဝမ်းသာစရာကျမ်းစာအညွှန်း ရှစ်ရာနဲ့ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူးဆိုတာ လာပြောမလိုတဲ့။ အဲဒီတော့ အဲဒါ သမီးကလေး လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်မြို့လုံး ဒါတို့ ကစားနေကြပြီ။ တစ်မြို့လုံးလည်း နေ့ကထက် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာကြပြီလေ။ အဲ... အဲဒါဟာ လူတွေကို ကစားနည်းအသစ် သင်ပေးပြီး ကစားတတ်အောင် ပြပေးတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့နော်”

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုပ်ကလေးများ တီးလိုက်ပြီး “အို၊ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု အော်လိုက်မိ၏။ ထိုနောက် သူ၏မျက်နှာကလေးမှာ ဆွဲဖွယ်ရာ ဝင်းလက်၍လာကာ “ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီပေါ်လီ။ သမီး ဝမ်းသာနိုင်စရာ ရှိတာပေါ့နော်။ သမီးမှာ ခြေထောက်တွေရှိခဲ့လို့ ဒါလောက် ခုပ်နိုင်တာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲနော်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်စေ

နေ့တာတိုသော ဆောင်းရက်များသည် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့သော်လည်း၊ ပေါ်လီယာနာ အဖို့မှာကား နေ့တာတိုသည် ရံခါ ဝေဒနာအပြည့်နှင့် ရှည်လျားမြဲပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် ဤရက်များတွင် ပေါ်လီယာနာသည် ကြုံလာသမျှကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရွှင်ပျစွာပြု၍ ရင်ဆိုင်ရှာသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အန်တီပေါ်လီပင် ဤကစားနည်းတွင် ပါဝင်လာပြန်တော့ သူ့မှာ ဒါကိုကစားဖို့ တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်နေပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ အန်တီပေါ်လီကလည်း ဝမ်းသာစရာများစွာကို ရှာတတ်သည်။ တစ်နေ့ အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ကလေးနှစ်ယောက် နှင်းမှန်တိုင်းမိတော့ လေလွင့်ကျနေတဲ့ တံခါးရွက်ကြီး တစ်ခုအောက် တိုးဝင်ပြီး ခိုရင်း 'ဪ ခိုရော တံခါးရွက်တောင် မရှိရှာတဲ့ လူတွေများဆို ဘယ်လိုနေရှာကြမလဲလို့ တွေးမိတယ်' ဆိုသည် အကြောင်းတို့လည်း အန်တီပေါ်လီပင် ကြားလာခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခါ သွားနှစ်ချောင်းသာ ရှိတော့သော အဖွားအိုတစ်ယောက်က သည်သွားကလေး နှစ်ချောင်း တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း ထိနေသေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာရသေးသည် ဆိုသည် အကြောင်းကိုလည်း အန်တီပေါ်လီပင် ကြားခဲ့ပြီး ပြန်ပြောပြသည်။

ပေါ်လီယာနာမှာ ယခုအခါတွင် မစွက်စနိုးကဲ့သို့ပင် သိုးမွေးရောင်စုံများဖြင့် အံ့ဖွယ်အထည်များကို ထိုးနေခဲ့ရာ သူ့အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူပေါ်တွင် အားရဖွယ်ဖြစ်လောက်အောင် ရှည်လျားသည်။ သိုးမွေးထည်များကို မြင်ရတော့ သူ့မှာ မစွက်စနိုးလိုပင် လက်မောင်းများ လက်ချောင်းများ ကောင်းသည်ကို ဝမ်းသာရလေတော့သည်။

ယခု ပေါ်လီယာနာသည် လာမေးသူများကို အခါအားလျော်စွာ တွေ့နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ မလာနိုင်သောသူများထံမှလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသော စကားလက်ဆောင်များကတော့ မပြတ်လပ်သဖြင့် ပေါ်လီယာနာမှာ စဉ်းစရာ အသစ် အသစ် ရှိနေပြန်သည်။

မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်ကို တစ်ခါတွေ့ပြီး၊ ဂျင်မီဘင်းအား နှစ်ခါတွေ့ပြီးပြီ။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဂျင်မီဘင်းသည် အလွန်ကောင်းသော တာဝန်

တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည် အကြောင်းနှင့် ယခုလည်း သူ့အလွန် လိမ္မာကြောက်တို့ကို ပြောပြသည်။ ဂျင်မီကလည်း သူ့မှာ ယခု ပထမတန်းအိမ်ကို ရေးကြောင်း၊ မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်က သူ့အား မည်မျှ ရဲရဲစိုက်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ပေါ်လီယာနာ၏ ကျေးဇူးကို တော်ဝင်

နောက်တော့ ပေါ်လီယာနာက သူ့အဒေါ်အား "ကြည့်လေ ဒေါ်လေး။ အဲဒါ သမီးမှာ ခြေထောက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတာကို ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာပေါ့နော်" ဟု နှစ်ယောက်ချင်း ပြောပြလေသည်။

ဆောင်းကုန်၍ နွေဦးသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပေါ်လီယာနာ၏ အခြေအနေကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်လာခဲ့ကြသူတို့မှာလည်း ညွှန်ကြားသော ဆေးဝါးကုသမှုဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလာသည်ကို မမြင်ကြရသဖြင့် ဒေါက်တာမိဒ်က အဆိုးဆုံးမျှော်လင့်ထားသလို ပေါ်လီယာနာ လမ်း ပြန်မလျှောက်နိုင်တော့ ဆိုသည် စကား မှန်ရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပေါ်လီယာနာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဲလ်ဒင်းစပီးလ်တစ်မြို့လုံး နာတစ်စွင့်စွင့် နေခဲ့ကြရာတွင် တစ်ယောက်သောသူမှာကား ပေါ်လီယာနာထက် သတင်းစကားကို နေ့စဉ် ရယူနားထောင်နေခဲ့ပြီ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်၍ နေလေသည်။ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်သွားသတင်းကောင်း မပါလာဘဲ ပို၍သာ ဆိုးလာသောအခါ ထိုလူမှာ စိုးရိမ်သောကမျှသာမကတော့ဘဲ တစ်ဖက်က စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းနှင့် ကျတစ်ဖက်က တင်းမာသောအဓိဋ္ဌာန် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် လွန်ဆွဲလွှားအံ့ခဲနေရသည်အခြေသို့ ရောက်လေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် တင်းမာသောသူ၏ အဓိဋ္ဌာန်က အောင်နိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ခုသော စနေမင်း မရွကာဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်၏အိမ်သို့ ဒေါက်တာချစ်လတန်လာလေ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်မှာ အံ့အားသင့်ရလေ၏။

ဘရာဝန်က ရောက်ရောင်ချင်းပင် "ပင်ဒယ်လ်တန်၊ ကျုပ် ဒါ့လာခဲ့တာ ကတော့ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်နဲ့ မပေါ်လီ ဆက်ဆံခဲ့တဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားသိဆုံးမို့ လာခဲ့တာပဲ" ဟု ဆိုလိုက်တော့ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်မှာ သိသိသာသာ အံ့အားသင့်သွားဟန် တူ၏။ ပေါ်လီ ဟယ်ရင်ဇန်နှင့် သောမချစ်လတန်တို့၏ အချစ်ရောက်စွကို သူ ခံပါသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စ

၂၅၈-ဝေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ပတ်သက်၍ မပြောမဆိုကြတော့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော် နှိမ့်ပြိုဖြစ်၏။

“အင်း။ ဆိုစမ်းပါဦး”

ပင်ဒယ်လ်တန်လည်း စိတ်ဝင်စားသည်ကို ပြရုံမျှ ဆိုလိုက်ပြီး စပ်စု ချင်စိတ် မရှိသလို နေလိုက်၏။ သို့သော် သူ ဟန်လုပ်နေဖို့ မလိုသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်သည် သူ့ကိုစွန့်ခွာ သူ့ တခြားလူ ဘယ်လို ထင်သည်ကို ကြည့်နေအားဟန် မတူချေ။

“ပင်ဒယ်လ်တန်၊ ကျုပ် ကလေးကို ကြည့်ချင်တယ်။ ကျုပ် စစ်ဆေး ကြည့်ချင်တယ်။ ကြည့်ရမှလည်း ဖြစ်မယ်”

“အင်း။ အခုကြည့်လို့ မရဘူးလား”

“ကြည့်လို့ရမလား ပင်ဒယ်လ်။ အဲဒီအိမ်ကို ကျုပ် မဝင်ခဲ့တာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမသိတာ ကျုပ် ပြောပြပါဦးမယ်။ အဲဒီကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မက နောက်တစ်ခါ ဒီအိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့ဖို့ သူက ခေါ်နေ သူက ဝန်ချတောင်းပန် ဘယ်လိုပဲ ဆန္ဒစာထားပါလို့ ပြောထားတယ်။ အဲသလိုဆိုရင် အရှင်က အကိုင်လို့ပေါ့... သူ ကျုပ်ကို ယူမယ်ပေါ့။ အ သူက ကျုပ်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်လိမ့်မယ် ဆင်သလား။ ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သူခေါ်မှ သွားရမှာ လား။ မခေါ်ဘဲ သွားလို့ ရဘူးလား...”

ဆရာဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး အင်း... ခက်ပါတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း သိက္ခာနဲ့ဗျ... သိလား...” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒါလောက် စိုးရိမ် နှလုံးပြိတ်ဗျာ။ သိက္ခာတွေ ကတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့ပေါ့။ ရန်ဖြစ်တာ ခဏမေ့ထားပြီး သွားလိုက်ရင်...”

“ဪ... ရန်ဖြစ်တာ မေ့ထားပြီး ရယ်လို့ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီလို သိက္ခာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီကိစ္စလောက်နဲ့ ဆိုရင်လား ကျုပ် ဒီထဲ နေ သူ့အိမ်အထိ လေးဘက်ထောက် သွားရ သွားရ ခေါင်းနဲ့ သွားရ သွားရ ပြီးပါတယ်။ ကျုပ် ပြောတာက ဆရာဝန်သိက္ခာကို ပြောတာ။ လူနာကြည့် ကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ဆရာဝန်ဆိုတာ “ကျုပ်ကို ပင့်ပါ”လို့ အတင်းဝင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သိရဲ့လား”

“နေပါဦး ဒေါက်တာရဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ရန်ဖြစ်ကြရတာက ဘာ အကြောင်းတဲ့လဲ” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က မေးနေ၍ ဒေါက်တာချစ်လတန်က စိတ်မရှည်သလို အမူအရာပြကာ ထိုင်ရာမှ ထ၏။

“ဘာအကြောင်းရယ်လို့ ရှိမလားဗျ။ သမီးရည်းစား ရန်ဖြစ်တယ်ဆို တာ ဘာအကြောင်း ရှိမလဲ။ ဘယ် မှတ်မိတော့မလဲ” ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရင်း “အလကား ကိစ္စ။ အခန်း ဘယ်လောက် ကျယ်တယ်။ မြစ်ရေ ဘယ်လောက်နက်တယ် ဆိုတာ ငြင်းရင်းကလည်း ဖြစ် တတ်တာပဲ။ ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်သောကနဲ့ နေရတာနဲ့ တာရှည် ဘာမှ ဖြစ်လောက်တဲ့ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ဖြစ်တာ ထားလိုက်ပါ လေ။ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ရန်ဖြစ်တာကို မဟုတ်ပါဘူး။ ရန် မဖြစ်ခဲ့ဘူး လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျုပ် အခု ကလေးကို ကြည့်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ သေရေးရှင်ရောပါ။ ဒါဟာ ပေါ်လီယာနာ လမ်း ပြန်လျှောက်နိုင်ဖို့ ဆယ်စုံ ပုံရင် ကိုးပုံလောက် သေချာတဲ့ကိစ္စလို့ ကျုပ် ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်တယ် ဗျာ” ဟု ဆက်ပြော၏။

ဆရာဝန်၏ စကားများမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှစွာကလေးလည်း လေးနက်လှသည်။ ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်နေသည့် ဖြစ်၍ ပြောသူက သူ့အနားမှာပင် ပြောလေရာ ဤစကားစုသည် ပြတင်း ပေါက်၏ အောက်နားစအပြင်ဘက်တွင် ဒူးထောက်လျက် နားထောင် နေသော ကလေးတစ်ယောက်၏ နားထဲသို့ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာပင် ဝင်လာကြလေသည်။

စနေနေ့နံနက်တွင် ပေါင်းမြက်ကလေးများ လိုက်နှုတ်ရန် တာဝန် ပေးထားခြင်းခံရသော ဂျင်မီဘင်းသည် ထိုနေ့က မြက်နှုတ်ရင်း ထိုပြတင်း နားသို့ရောက်သည်နှင့် ဒူးထောက်၍ထိုင်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် နားစွင့် ထောင်မိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က “ပေါ်လီယာနာ လမ်းလျှောက်နိုင်မယ် ဟုတ် လား။ ဘယ်လိုတဲ့လဲ” ဟု မေးနေသည်။

“ဒီလိုလေ။ ကျုပ် အဝေးက ကြားရ သိရသလောက်ဆိုရင် သူ့မှာ ဖြစ်တာမျိုးက ကျုပ်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကုပေးလိုက် တဲ့ လူနာအဖြစ်မျိုးနဲ့ သိပ် တူနေလို့လေ။ အဲဒီလူကလည်း ဒီလိုဟာတွေကို

၂၆၀-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

အသုံးပြုပြီး ကုပေးနေတဲ့လူဗျ။ သူ့ဆီကို ကျုပ် စာနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး လေ့လာ ပြီးပြီ ဆိုပါတော့။ ကျုပ် ကြားရသလောက်တော့ . . . ဒါပေမယ့် ကျုပ် ကလေး မကို စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်သည် ကုလားထိုင်မှ ကိုယ်ကို မတ်၍ ထလာသည်။

“ဒီလိုဆို၊ ခင်ဗျား တွေ့ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား၊ ဟိုဒင်း ဒေါက်တာ ဝါးရင်းက တစ်ဆင့် တွေ့ရင်ကော”

ဆရာဝန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး “မရဘူးဗျာ။ ဝါးရင်းကတော့ ကောင်းရှာပါတယ်လေ။ အစက သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ကျုပ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကုစို့ အကြံပေးပါသေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ပေါ်လီက ပြတ်ပြတ်သားသားကို ငြင်း ထားလို့။ သူ့လည်း နောက်ထပ် မပြောတော့ဘူးတဲ့။ ကျုပ်က ကလေးတို့ သိပ် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ သူ သိသားပဲ။ မကြာခင်ကပဲ သူ့ဆီက လူနာတွေ တျုပ်ဆီ ရောက်ရောက်လာနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်မှာ သွားဖို့ ပိုခက်နေ ပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီကလေးကို တွေ့လိုက်ရမှ ဖြစ်မယ်။ တွေ့လိုက်ရရင် ကလေးမှာ ဘယ်လောက် အကျိုးများသွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ပေါ့” ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ မတွေ့လိုက်ရရင် ကလေးမှာ ဘယ်လောက် အကျိုး နည်းသွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ပေါ့” ဟု ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ဆိုသည်။

“သို့ပေမယ့် သူ့အဒေါ် ကိုယ်တိုင်က ပင့်ခေါ်တာ မဟုတ်ရင် ဘယ်လို လုပ် တွေ့ရမလဲ။ ပင့်မှာလည်း မဟုတ်”

“ခင်ဗျားကို ပင့်ဖို့ သူ့ကို အကျပ်ကိုင်ရင်ကော”

“ဘယ်လို ကိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“ခင်ဗျားလည်း မသိဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ မာနက သိပ်ကြီးတာ။ ကျုပ်ကို ဘယ် ပင့်မလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ့ကိုယ်တိုင် ပင့်ရင် ဘာသဘောဆိုတာ သူ ပြောထားတော့ ဘယ် ပင့်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးမ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ကြမ္မာဆိုးနဲ့ နေရမှာတို့၊ ဒီအဖြစ်က ပြန် ပြောက်ဖို့က ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတာတို့ကို တွေးမိရင် အဲဒီမာနတို့၊ သိက္ခာ တို့၊ ဘာတို့ ဆိုတာတွေကိုလေး ကျုပ်”

ဆရာဝန်သည် စိတ်မရှည်တော့သလို သူ့စကားသူ အသုံးမသေ

ကုတ်အကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ နေပြန်လေသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း မပေါ်လီကို နားလည်အောင် ပြောပြရရင်ကော” ဟု ပင်ဒယ်လ်တန်က အကြံပေးသည်။

“အေးပါ။ အဲဒါကို ဘယ်သူက လုပ်မှာလဲ” ဟု ဆရာဝန်က စိတ်တို စွာ လှည့်၍ အော်သည်။

“မသိဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်း မသိဘူး” ဟု ဂျွန်ပင်ဒယ်လ်တန်က ညည်းညည်းညျညျ ဆိုလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား ဂျင်မီဘင်းသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ယခုအထိမူ သူသည် အသက်ပင် ရှုမိဟန်မတူဘဲ ပြော သမျှကို အားလုံးကြားရအောင် နားစိုက်ထောင်၍ နေခဲ့၏။

“ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် လုပ်မယ်” ဟု သူ့တစ်ကိုယ် ကြား အောင်မြင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ အိပ်ထောင့်ရောက် အောင် ငုံ့လျှိုးလာကာ ပင်ဒယ်လ်တန်တောင်ကုန်း အဆင်းလမ်းအတိုင်း တရကြမ်း ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

ရှင်မိ ဖြစ်ကြောင်း

“ရှင်မိဘင်းရယ်၊ မမ... မမကို တွေ့ချင်လို့တဲ့” ဟု နန်စီက တံခါး ဝမှပြောတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက အံ့အားသင့်သလို ကြည့်၍ “ဟဲ့၊ ငါ့ကိုတဲ့ လား။ ပေါ်လီယာနာကို တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ တွေ့ချင်ရင် ခဏတော့ တွေ့ပေးလိုက်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပါတယ်။ သူ တွေ့ချင်တာတ မမကိုပါထဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ လာခဲ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ပေါ်လီလည်း နှင်း လျှော ထိုင်ရာက ထခဲ့၏။

ညှပ်ခန်းတွင် မျက်နှာရဲရဲ မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် သူ့အား စောင့် ဆိုင်းနေသော ရှင်မိဘင်းကို တွေ့သည်။ ရှင်မိဘင်းက ချက်ချင်း စ၍ စကား ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခုလို လာတာပြောတာ သိပ်တော့ မကောင်းဘူး ခင်ဗျာ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ပေါ်လီယာနာ အတွက်ပါ။ သူ့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော် မီးကျိုးခဲပေါ် လျှောက်ရလည်း လျှောက်မယ်။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ရင်ဆိုင် ဆိုလည်း ဆိုင်မယ်။ ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ဘယ်အခါ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ ပြန်လျှောက် နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်လည်း လုပ်မှာပါပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လာတာမပါ။ ဒီ... မာတို့ သိပ်... သိပ် ဘာဆိုလဲ။ အဲဒါကြောင့် ပေါ်လီ ယာနာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တာဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါက်တာ ချစ်လတန်နဲ့ ဝင့်... ပင့်မှာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ... သိ”

“ဘာ။ ဘယ်လို”

ဝေဝေဝါနှင့်ကြည့်နေသော ဒေါ်ပေါ်လီ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသနေရာ လျှမ်းလာကာ ဖြတ်၍မေးလိုက်သည်။

ရှင်မိက စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော်... ဒေါ်ဒေါ်ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာ တောင် ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပေါ်လီယာနာ လမ်း ပြန်လျှောက်နိုင်ဖယ်ဆိုတာ

ကစပြီး ပြောရတာပါ။ ဒါကိုတော့ နားထောင်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟဲ့၊ ရှင်မိ၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရှင်မိက သက်ပြင်းချရပြန်၏။

“ကျွန်တော် အဲဒါ၊ ပြော၊ ပြောမလို့ပါပဲခင်ဗျာ”

“ကဲ၊ ပြော၊ ဒါဖြင့် အစက စပြော။ ငါ နားလည်အောင်လည်း ပြောနော်။ နင်ပြောချင်တဲ့စကား အလယ်က ဖောက်ပြောပြီး အကုန်ရှုပ်ကုန် တော့ ငါက ဘယ် နားလည်တော့မလဲ”

ရှင်မိက သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့။ အစက ပြောရရင် ဒေါက်တာချစ်လတန်နဲ့ မစွတာ ပင်ဒယ်လ်တန်ဆီကို အလည်လာတယ်။ ပြီးတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စကား ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါတော့ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ပြောရင်း မေးလိုက်၏။

“အင်း။ နားလည်တယ်”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏အသံမှာ တိုးလှသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြတင်းပေါက်ကလည်း ပွင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအောက်နားမှာ မြက် နှုတ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ကြားရတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ ခိုး နား ထောင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားထောင်မိတာ ကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောပြရင် ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဒါက ပေါ်လီယာနာ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်တဲ့ကိစ္စကိုး”

ဒေါ်ပေါ်လီက ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းကာ

“ဘာရယ် ရှင်မိ။ နင်ပြောတာ ဘယ်လို” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကဲ၊ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ ဒီလိုလေ ဒေါက်တာချစ်လတန်က ပေါ်လီယာနာကို လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်အောင် ကုပေးနိုင်တဲ့ ဆေးဝန် အစီအစဉ်ကို သိတယ်လေ။ သို့ပေမယ့် သူက ပေါ်လီယာနာကို မကြည့်ရ တဲနဲ့ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး။ သူက ဒါကြောင့် ပေါ်လီယာနာကို သိပ် ကြည့်ချင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် သူက မစွတာပင်ဒယ်လ်တန်ကို ပြောပြနေတာ တော့ ဒေါ်ဒေါ်က ကြည့်ခွင့်ပေးမှ မဟုတ်ဘူးလို့

၂၆၄-မေတ္တာရှင်မကလေး ပေါ်လီယာနာ

ဒေါ်ပေါ်လီယာနာမှာ နီမြန်းလာသည်။ သူသည် ဘာလုပ်ရခန်း မသိသလို သူ့လက်များကိုသာ လိမ်ဆွဲနေရာက ...

“ဒါ၊ ဒါပေမယ့် ဂျင်မီရယ်။ ငါ... ငါ... မ... တတ်နိုင်ဘူး တဲ့။ ဒါက... ငါ... ငါလည်း မသိဘူးဟယ်” ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကို ဒေါ်ဒေါ်သိအောင် ကျွန်တော် လာပြောတာပါ။ သူတို့ပြောနေကြတာကတော့ ကျွန်တော်လည်း အသေအချာတော့ မကြား လိုက်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို လာခွင့် မပြုဘူးတဲ့။ အဲဒါကို ဒေါက်တာဝါးရင်းကိုလည်း ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကလည်း ဒေါ်ဒေါ်က မခေါ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ လာလို့ မရဘူးတဲ့။ သူ့မှာ ဆရာဝန် သိပ် ... သိပ် ဘာဆိုလဲ၊ အဲဒါကြောင့်တဲ့ ဒါနဲ့ သူတို့က ဒေါ်ဒေါ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က နားလည်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်။ ဘယ်သူ လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ သူတို့ မသိတာ တစ်ခုပဲ။ တဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်ကလည်း ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ရောက် နေတော့ ‘ကျွန်တော် လုပ်မယ်’ လို့ ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒေါ်ဒေါ် နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“အေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဂျင်မီရယ်။ အဲဒီ ဆရာဝန်ဆိုတာက ဘယ်သူ တဲ့လဲ၊ ဘာ လုပ်တာတဲ့လဲ။ ပေါ်လီယာနာကို လမ်းပြန်လျှောက်အောင် လှစ် ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာကော သူတို့ အသေအချာ သိလို့လား” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီယာ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ အဲဒါ ကိုတော့ သူတို့ မပြောဘူး။ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ကတော့ သိတယ်။ ဝေါ်လီ ယာနာလို ဖြစ်တာမျိုးကိုလည်း မကြာခင်ကပဲ ကုပေးလိုက်လို့ ကောင်းသွား သတဲ့။ သူတို့ ပြောနေကြပုံကတော့ ဆရာဝန်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူကြပါ ဘူး။ သူတို့ ပူနေကြတာက ဒေါ်ဒေါ်ပါပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါက်တာချစ်လတန် ကို လာခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်လို့တဲ့။ လာခွင့် ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ် ရယ်။ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်။ လှည့်လိုက်နှင့် အသက်ရှူလည်း မမှန်။ ရှိုက်သံထွက်နေသဖြင့် သူ့အ

စိုးရိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျင်မီက သူ့ကို ငိုတော့မည် ဟု ထင်သည်။ သို့သော် သူ မငိုပါ။ ခဏကြာလျှင် သူ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ နှင့် “ကောင်းပြီ။ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ကြည့်ခွင့် ပေးပါမယ်။ ကဲ ဂျင်မီ၊ မင်း မြန်မြန်ပြန်တော့။ ငါလည်း ဒေါက်တာဝါးရင်းကို စကားပြောစရာ ရှိ တယ်။ သူ အခု အပေါ်မှာ ရှိတယ်။ စောစောကပဲ သူဝင်လာတာ မြင်လိုက် တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ခဏကြာလျှင် ဒေါက်တာဝါးရင်းသည် မျက်နှာနီမြန်းလျက် ချောက်ချားနေပုံရသော ဒေါ်ပေါ်လီကို စကြိုထဲတွင် တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩ သွားသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီက သူ့အား အမောတကောဖြင့် “ဒေါက်တာဝါးရင်း၊ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို တိုင်ပင်ကုဖို့ ဆရာ အရင်က ပြောဖူးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သဘောမတူခဲ့ဘူး။ အခု ပြန်စဉ်းစားပြီးပြီ။ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ကို ခေါ်ဖို့ ကျွန်မ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ခုချက်ချင်း ခေါ်စေချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောတော့ ပိုမို အံ့အားသင့်ရလေတော့သည်။

၇
လေးအား

နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာကျက်ပေါ်က သက်တန်နဲ့ ရောင်စင်းကလေးများကို ပက်လက်က မော်ကြည်နေရာ အခန်းတွင်းသို့ ဒေါက်တာဝါးရင်း လာသောအခါ သူ့နောက်က ကပ်လျက် အရပ်မြင့်မြင့် ဗခုံးကျယ်ကျယ်လှူတစ်ယောက် ပါလာလေသည်။

“ဒေါက်တာချစ်လတန်။ ဟား ဒေါက်တာချစ်လတန်။ အို၊ ဦးလေး တို့ တွေ့ရတာ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ် လိုက်တော့ အခန်းထဲရှိ မျက်လုံးတစ်စုံမကတွင် မျက်ရည်များ ပြည်လာသည်။ ထိုနောက် ပေါ်လီယာနာက “အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် အန်တီပေါ်လီ ထ အလို့မရှိရင်တော့ . . .” ဟု ညှိုးငယ်စွာ ဆိုလိုက်တော့ ဒေါ်ပေါ်လီက သူ့ဆီကို အပြေးလာပြီး “ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့တော့။ အန်တီကပဲ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို ဒေါက်တာဝါးရင်းနဲ့ အတူ သမီးကလေး ကိုကြည့်ပေးဖို့ ဒီနေ့ မိနက်ကပဲ ပြောပြီးပါပြီ” ဟု နှစ်သိပ်လိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက ကျေနပ်စွာပင် “အို၊ ဒါဖြင့် ဒေါက်တာချစ်လတန် တို့ အန်တီက ခေါ်လိုက်တာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်။ အန်တီပဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါက ဒီလိုလေ” ဒေါ်ပေါ်လီ စကားဖာရန် အချိန်မရတော့ပါ။ ဒေါက်တာချစ်လတန် ၏ မျက်လုံးအစုံတို့မှာ ရုတ်တရက် ဝင်းလက်ရွှင်ပြီးလာသည်ကို သူ့လည်း ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ဤတွင် သူ၏ ပါးပြင်များ နီမြန်းလာတာ ကပျာကယာထ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပြတင်းပေါက်တွင်ကား ဒေါက်တာဝါးရင်းနှင့် သူ့နာပြုဆရာမကလေး တို့သည် တစ်စုံတစ်ခု၌ စိတ်ပါဝင်စားစွာ စကားလက်ဆုံနေသည်။ ဒေါက် တာချစ်လတန်သည် သူ့၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပေါ်လီယာနာထံသို့ သွားရင်း . . .

“သမီးလေးရေ . . .။ သမီးလေး ဒီကနေ့ ဝမ်းသာစရာ အတောင် ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပြီလေ” ဟု ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်နေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် အံ့ဩရလောက်အောင် ထူးခြားလှုပ်ရှားနေသော အန်တီပေါ်လီသည် ပေါ်လီယာနာ၏ အိပ်ရာဘေး သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့နာပြုဆရာမလေး ညနေစာ စားချိန်ဖြစ်၍ အခန်းထဲတွင် သူတို့ တူအရိုးနှစ်ယောက် ရှိရစ်၏။

“ပေါ်လီယာနာ သမီးလေးရေ။ အန်တီ ပြောမယ်လေ။ တစ်နေ့ နေ့မှာ သမီးကလေးချစ်တဲ့ ဒေါက်တာချစ်လတန်ကို သမီး ဦးလေး တော်ရ တော့မယ် သိလား။ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာလည်း သမီးကလေးပဲ။ ပေါ်လီယာနာလေးရယ်၊ အန်တီလည်း သိပ် ပျော်တာပဲ။ သိပ် ဝမ်းသာတာ ပဲ ကလေးရယ်”

ပေါ်လီယာနာသည် လက်ခုပ်ကလေးများ တီးလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်ထားကာ “အန်တီပေါ်လီ၊ အန်တီပေါ်လီ။ ဟို အရှင်ကတည်းက သူ လိုချင်နေခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ အသည်းနှလုံးဆိုတာ အန်တီ ပဲလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ အန်တီပါ။ သမီး သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူကလည်း သမီးကို ဒီနေ့ ဝမ်းသာစရာအကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာကိုး။ အို၊ သမီး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အန်တီ ပေါ်လီ။ ဒီမှာ သမီးလေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ မမြောတတ်ဘူး။ သမီးခြေထောက်တွေ သမီး ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ သိလား”

ဒေါ်ပေါ်လီက တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး “တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန် ချိန်တော့ သမီးရယ်” ဟု ပြောရင်း ရပ်ထားလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲသို့ ဒေါက်တာ ချစ်လတန်က ထည့်ပေးလိုက်သော မျှော်လင့်ချက်ကြီးကို ဆူ ထုတ်ဖော် မပြောဝံ့သေး။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြောသည်။ ဤတစ်ခု သည်လည်း ပေါ်လီယာနာ၏ စိတ်နှလုံးကို အမှန်ပင် အံ့ဩစရာအကောင်းအောင် ချမ်းမြေ့စေလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

“ပေါ်လီယာနာရေ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် သမီး ခရီးသွားရမယ်။ သမီးကို သက်သောင့်သက်သာ အိပ်ရာကလေးနဲ့ တင်ပြီး ကားတွေ ရထား တွေနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဆီကို သွားရမယ်နော်။ အဲဒီ ဆရာဝန်ကြီးက ဟိုအဝေးကြီး မှာ အိမ်ကြီး အကြီးကြီးရှိတယ်လေ။ အဲဒီအိမ်ကြီးက သမီးလေးတို့လို လူတွေ အတွက် တမင်ဆောက်ထားတာပေါ့။ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက ဒေါက်တာ ချစ်လတန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ သမီးအတွက် သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲဆို တာ သွားပြကြမယ်နော် . . .”

၂၂
ပေါ်လီယာနာ

ချစ်သော အန်တီပေါ်လီနှင့် အန်ကယ်တော်မ်
သမီး လမ်း လမ်း... လျှောက်နိုင်ပြီ။ ဒီကနေ့ အိပ်ရာကနေပြီး
ပြတင်းပေါက်အထိ လျှောက်တယ်။ ခြောက်လှမ်းပေါ့။ အို၊ ခြေထောက်
ပြီး လျှောက်ရတာ တယ် ကောင်းပါလား။

ဆရာဝန်တွေက ဝိုင်းရယ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေကြတယ်။ သူနာပြု
ဆရာမတွေအားလုံး သူတို့ ဘေးကနေပြီး ငိုနေကြတယ်။ အရင်
အပတ်ကစပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့ တစ်ဖက်ခန်းက အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ယောက်ကလည်း တံခါးဝက လာပြီး ချောင်းကြည့်တယ်။ နောက်
လလောက်မှာ လျှောက်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတဲ့ နောက်တစ်ယောက်
ကိုလည်း သမီးရဲ့ အခန်းထဲကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သမီးရဲ့ သူနာပြုဆရာမရဲ့
ခုတင်မှာ အိပ်စေပြီး ကြည့်ခိုင်းတော့ သူလည်း လက်ခုတ် တီးပေးတယ်။
ကြမ်းတိုက်တဲ့ ဘလက်တီလီ ကတောင် ဝရန်တာ ပြတင်းကနေပြီး
“ကလေးရေ အချစ်ရေ” လို့ ခေါ်သေးတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် သူက
ငိုငိုသာနေတယ်။ သမီးကို ဘယ်လိုမှ မခေါ်ဘူးလေ။

သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုကြလည်း မသိပါဘူး။ သမီးတော့ သီချင်းတွေ
ဘာတွေ အော်တစ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ သိလား။ အို... အို စဉ်းစား
ကြည့်စမ်းပါ။ သမီး... လမ်း... လျှောက်... လျှောက်...
လျှောက်နိုင်ပြီ။ ဒီဆေးရုံမှာ ဆယ်လ နေခဲ့ရတာလည်း ကိစ္စမရှိတော့ဘူး
အန်တီပေါ်လီရယ်လေ။ အန်တီတို့ လက်ထပ်တာကိုလည်း ဒီကိုလ
ပြီး သမီးအိပ်ရာဘေးမှာ လက်ထပ်ကြတော့ သမီး ဒီပွဲကိုလည်း မလွတ်
ခဲ့ဘူးပေါ့။ အန်တီပေါ်လီ လုပ်လိုက်ရင် အဲသလိုချည်းပဲ။ ဘာ
ဝမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးတွေချည်း စဉ်းစားတတ်တယ်လေ။

မကြာခင်ပဲ သမီး အိမ်ကို ပြန်ရတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီကနေ
ပြီး အိမ်အထိ လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့
တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ တကယ်ပါ။ သမီး နောက်ဆိုရင် ဘာ

အားလုံးအတွက်အချစ်တွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်
ပေါ်လီယာနာ

